213

C

2116TC
D.23:38.

No4
58690

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூர்

என்னும்

திருச்செங்கோட்டு மான்மியம்.

இதனை

திருச்செங்கோடு

விவேகதிவாகரன் பத்திராதிபர்

அஷ்டாவதானம்

முத்துசாமிக்கோனார்

எழுதி

தமது

சுப்பராய கவுண்டர் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பித்தனர்.

திருச்செங்கோடு.

சோபகிருது

1904

COPYRIGHT REGISTERED.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
7-APR 1904
MADRAS.

O23:38-TO

NO4

உ

சிவமயம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளருளிய

தேவாரம்.

திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூர்-பண்-வியாழக்குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெந்தவெண்ணீறணிந்துவிரிநூறிகழ்மார்பினல்ல
பந்தணவும்விரலாளொருபாகமமர்ந்தருளிக்
கொந்தணவும்பொழில்சூழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்நின்ற
வந்தணனைத்தொழுவாரவலமறுப்பாரே. (௧)

அலைமலிதண்புனலோடரவஞ்சடைக்கணிந்தாக
மலைமகள்கூறுடையான்மலையாரிளவாழைக்
குலைமலிதண்பொழில்சூழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்நின்ற
தலைமகனைத்தொழுவார்தடுமாற்றறுப்பாரே. (௨)

பாலனநீறுபுனைதிகழ்மார்பிற்பல்வளைக்கைநல்ல
வேலமலர்க்குழலாளொருபாகமமர்ந்தருளிக்
கோலமலர்ப்பொழில்சூழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்மல்கு
நீலனமாமிடற்றான்கழலேத்தல்நீதியே. (௩)

வாருறுகொங்கைநல்லமடவாள்திகழ்மார்பினண்ணுங்
காருறுகொன்றையொடுங்கதநாகம்பூண்டருளிச்
சீருறுமந்தணர்வாழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்நின்ற
நீருறுசெஞ்சடையான்கழலேத்தல்நீதியே. (௪)

பொன்றிகழாமையொடுபுரிநூறிகழ்மார்பினல்ல
பன்றியின்கொம்பணிந்துபணைத்தோளியோர்பாகமாகக்
குன்றனமாளிகைசூழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்வானின்
மின்றிகழ்செஞ்சடையான்கழலேத்தல்மெய்ப்பொருளே. (௫)

ஓங்கியமூவிலைநற்சூலமொருகையன்சென்னி
தாங்கியகங்கையொடுமதியஞ்சடைக்கணிந்து
கோங்கணவும்பொழில்சூழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்வாய்ந்த
பாங்கனதாடொழுவார்வினையாயபற்றறுமே. (௬)

நீடலார்கொன்றையொடுநிமிர்புன்சடைதாழவெள்ளை
வாடலுடைதலையிற்பலிகொள்ளும்வாழ்க்கையனாய்க்
கோடல்வளம்புறவிற்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்நின்ற
சேடனதாள்தொழுவார்வினையாயதேயுமே. (௭)

மத்தநன்மாமலரும்மதியும்வளர்கொன்றையுடன்றுன்று
தொத்தலர்செஞ்சடைமேற்றுதையவுடன்சூடிக்
கொத்தலர்தண்பொழில்சூழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்மேய
தத்துவனைத்தொழுவார்தமோற்றறுப்பாரே. (௮)

செம்பொனின்மேனியனும்பிரமன்றிருமாலுந்தேடநின்ற
வம்பவனத்திரள்போல்வெளியாயவரதிபிரான்
கொம்பணவும்பொழில்சூழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்மேய
நம்பனதாடொழுவார்வினையாயநாசமே. (௯)

போதியர்பிண்டியரென்றிவர்கள்புறங்கூறும்பொய்ந்நூ
லோதியகட்டுரைகேட்டுழல்வீர்வரிக்குயில்கள்
கோதியதண்பொழில்சூழ்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்நின்ற
வேதியனைத்தொழநும்வினையானவீடுமே. (௰)

ஆலைமலிதண்புனல்சூழ்ந்தழகார்புகலிந்நகர்பேணுந்
தலைமகனாகிநின்றதமிழ்ஞானசம்பந்தன்
கொலைமலிமூவிலையான்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்சேர்ந்த
நலமலிபாடல்வல்லார்வினையானநாசமே. (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநீலகண்டம் - பண் - வியாழக்குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவ்வினைக்கிவ்வினையாமென்றுசொல்லுமஃதறிவீ
ருய்வினைநாடாதிருப்பதுந்தமக்கூனமன்றே
கைவினைசெய்தெம்பிரான்கழல்போற்றுதுநாமடியோஞ்
செய்வினைவந்தெமைத்தீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௧)

காவினையிட்டுங்குளம்பலதொட்டுங்கனிமனத்தா
லேவினையாலெயின்மூன்றெரித்தீரென்றிருபொழுதும்
பூவினைக்கொய்துமலரடிபோற்றுதுநாமடியோந்
தீவினைவந்தெமைத்தீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௨)

முலைத்தடமூழ்கியபோகங்களுமற்றெவையுமெல்லாம்
விலைத்தலையாவணங்கொண்டெமையாண்டவிரிசடையீ

ரிலைத்தலைச்சூலமுந்தண்டுமழுவுமிவையுடையீர்
சிலைத்தெமைத்தீவினைதீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௩)

விண்ணுலகாள்கின்றவிச்சாதரர்களும்வேதியரும்
புண்ணியரென்றிருபோதுந்தொழப்படும்புண்ணியரே
கண்ணிமையாதனமூன்றுடையீருங்கழலடைந்தோந்
திண்ணியதீவினைதீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௪)

மற்றிணையில்லாமலைதிரண்டன்னதிண்டோளுடையீர்
கிற்றெமையாட்கொண்டுகேளாதொழிவதுந்தன்மைகொலோ
சொற்றுணைவாழ்க்கைதுறந்துன்றிருவடியேயடைந்தோஞ்
செற்றமைத்தீவினைதீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௫)

மறக்குமனத்தினைமாற்றியெம்மாவியைவற்புறுத்திப்
பிறப்பில்பெருமான்றிருந்தடிக்கீழ்ப்பிழையாதவண்ணம்
பறித்தமலர்கொடுவந்துமையேத்தும்பணியடியோஞ்
சிறப்பிலித்தீவினைதீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௬-௭)

கருவைக்கழித்திட்டுவாழ்க்கைகடிந்துனகழலடிக்கே
யுருகிமலர்கொடுவந்துமையேத்துதுநாமடியோஞ்
செருவிலரக்கனைச்சீரிலடர்த்தருள்செய்தவரே
திருவிலித்தீவினைதீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௮)

நாற்றமலர்மிசைநான்முகனாரணன்வாதுசெய்து
தோற்றமுடையவடியுமுடியுந்தொடர்வரியீர்
தோற்றினுந்தோற்றுந்தொழுதுவணங்குதுநாமடியோஞ்
சீற்றமதாம்வினைதீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௯)

சாக்கியப்பட்டுஞ்சமணுருவாகியுடையொழிந்தும்
பாக்கியமின்றியிருதலைப்போகமும்பற்றும்விட்டார்
பூக்கமழ்கொன்றைப்புரிசடையீரடிபோற்றுகின்றோந்
தீக்குழித்தீவினைதீண்டப்பெறாதிருநீலகண்டம். (௰)

பிறந்தபிறவியிற்பேணியெஞ்செல்வன்கழலடைவா
னிறந்தபி[illegible]மையவர்கோனடிக்கட்
டிறம்பயில்ஞானசம்பந்தனசெந்தமிழ்பத்தும்வல்லார்
நிறைந்தவுலகினில்வானவர்கோனொடுங்கூடுவரே. (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

கபிலதேவநாயனார் அருளிச்செய்த
சிவபெருமான் திருவந்தாதி.

சிவன்மாட் டெவ்வெழுது நானு நகுமென்னுஞ்
சிவன்மேய செங்குன்றூ ரென்னுஞ்—சிவன்மாட்டங்
காலிங் கணநினையு மாயிழையீ ரங்கொன்றை
யாலிங் கணநினையு மாறு.

உ

குமரன்றுணை.

அருணகிரிநாதரருளிய

திருப்புகழ்.

அன்பாகவந்து நின்றாள் வணங்கி ஐம்பூதமொன்ற நினையாமல்
அன்பால்மிகுந்து நஞ்சாருகண்க ளம்போருகங்கள் முலைதானும்
கொந்தேமிகுந்து வண்டாடிநின்று கொண்டாடுகின்ற குழலாரைக்
கொண்டேநினைந்து மன்பேதுமண்டி குன்றாமலைந்து அலைவேனோ
மன்றாடிதந்த மைந்தாமிகுந்த வம்பார்கடம்பை யணிவோனே
வந்தேபணிந்து நின்றார்பவங்கள் வம்பேதொலைந்த வடிவேலா
சென்றேயிடங்கள் கந்தாவெனும்பொ செஞ்சேவல்கொண்டு வரவேணும்
செஞ்சாலிகஞ்ச மொன்றாய்வளர்ந்த செங்கோடமர்ந்த பெருமாளே.

கீரையறவுருகுதல் தருகயல்விழியினர்
 கண்டானசெஞ்சொல் மடமாதர்
கலவியில்முழுகிய நெறியினிலறிவுக
 லங்காமயங்கும் வினையேனும்
உரையையுமறிவையும் உயிரையுமுணர்வையும்
 உன்பாதகஞ்ச மலர்மீதே
உரவொடுபுனைதர நினைதருமடியரொ
 டொன்றாகஎன்று பெறுவேனோ
வரையிருதுணிபட வேலைவிடுசுரர்குடி
 வந்தேறஇந்த்ர புரிவாழ
மதவிதகஜரத துரகதபதியின்
 வஞ்சேனைமங்க முதுமீன,
திரைமலிசலதி முறையிடவிசரர்
 திண்டாடவென்ற கதிர்வேலா

ஜெகதலமிடிகெட விளைவனவயலணி
 செங்கோடமர்ந்த பெருமாளே.

சாலநெடுநாள்மடந்தை காயமதிலேயலைந்து
 சாமளவதாகவந்து புவிமீதே
சாதகமுமானபின்பு சிறியமுதேகிடந்து
 தாரணியிலேதவழ்ந்து விளையாடி
பாலனெனவேமொழிந்து பாகுமொழிமாதர்தங்கள்
 பாரதனமீதணைந்து பொருள்தேடி
பார்மிசையிலேயுழன்று பாழ்நரகெய்தாமலொன்று
 பாதமலர்சேரஅன்பு தருவாயே
ஆலமமுதாகவுண்ட ஆறுசடைநாதர்திங்கள்
 ஆடரவுபூணர்தந்த முருகோனே
ஆனைமடுவாயிலன்று மூலமெனவோலமென்ற
 ஆதிமுதல்நாரணன்றன் மருகோனே
கோலமலர்வாவியெங்கு மேவுபுனம்வாழ்மடந்தை
 கோவையமுதூறலுண்ட குமரேசா
கூடிவருசூரடங்க மாளவடிவேலெறிந்த
 கோடைநகர்வாழவந்த பெருமாளே.

பொன்றலைப்பொய்க்கும்பிறப்பைத் தும்பறுத்திட்டின்றுநிற்கப்
 புந்தியிற்சற் றுங்குறிக்கைக் கறியாமே
பொங்கிமுக்கிச் சங்கைபற்றிச் சிங்கியொத்தச் சங்கடத்துப்
 புண்படைத்துக் கஞ்சமைக்கட் கொடியார்மேல்
துன்றுமிச்சைப் பண்டனுக்குப் பண்பளித்துச் சம்ப்ரமித்துத்
 தும்பிபட்சிக் கும்பரசச்செம் பதிமீதே
தொண்டுபட்டுத் தெண்டனிட்டுக் கண்டுபற்றத் தண்டவர்க்கத்
 துங்கரத்தப் பங்கயத்தைத் தருவாயே
குன்றெற[illegible]க் கண்சிவந்துச் சங்கரித்துங்
 கொண்டலொத்திட் டிந்த்ரனுக்குச் சுரலோக
கொம்புகுத்திச் சம்பழுத்தித் திண்டலத்திற் றண்டுவெற்பைக்
 கொண்டமுக்கிச் சண்டையிட்டுப் பெரும்பேழும்
சென்றரித்துச் சுந்தரிக்கச் சந்தவிர்த்துக் கண்சுழித்துச்
 சிந்தையுட்பற் றின்றிநித்தங் களிகூரும்

VI

யசணபகத்துச் சம்புவுக்குத் தொம்பதத்துப் பண்புரைத்துச்
செங்குவட்டிற் றங்குசொக்கப் பெருமாளே.

ஏறுனலே நீறாய்மாயா வேளேவாசக் கணையாலே
ஏயாவேயா மாயாவேயா லாமேழோசைத் துளையாலே
மாறாயூறா யீறாய்மாலாய் வாடாமானைக் கழியாதே
வாராய்பாராய் சேராயானால் வாடாநீபத் தொடைதாராய்
சீறாவீறாசேழ்பார்சூழ் சீரார்சோலைக் குமரேசா
தேவாசாவா மூவாநாதா தீராகோபைப் பதியோனே
வேறாய்மாறா யாறுமாசூர் வேர்போய்வீழப் பொருதோனே
வேதாபோதா வேலாபாலா வீராவீரப் பெருமாளே.

காலனிடத் தணுகாதே - காசினியிற் பிறவாதே
சீலஅகத் தியஞான - தேனமுதைத் தருவாயே
மாலயனுக் கரியானே - மாதவரைப் பிரியானே
நாலுமறைப் பொருளானே - நாககிரிப் பெருமாளே.

பொற்சித்ரப் பச்சைப்பட்டுக் கச்சிட்டுக் கட்டிப்பத்மப்
புட்பத்துக் கொப்பக்கற்பித் திளைஞோர்கள்
புட்பட்டுச் செப்பத்துப்பற் கொத்தப்பொற் றித்தத்திட்டப்
பொட்பிற் பெற் றுக்ரச்சக்ரத் தனமானார்
கற்சித்தச் சுத்தப்பொய்ப்பித் தத்திற்புக் கிட்டப்பட்டுக்
கைக்குத்திட் டிட்டுச்சுற்றித் திரியாமல்
கற்றற்றுச் சித்திக்கைக்குச் சித்திப்பப் பக்ஷத்திற்சொற்
கற்பித்தொப் பித்துக்கொற்றக் கழல்தாராய்
குற்சித்துக் கொட்டுக்கொட்டுத் துக்கச்சத் தக்குக்குக்குக்
குக்குக்குக் குக்குக்குக்குக் கெனமாறு
குட்சிக்குப் பக்ஷிக்கைக்குக் கக்ஷத்திற் பட்சத்தக்
கொட்டிச்சுட் டிக்கொக்கிக்குட் குடதாரி
சற்சித்துத் தொற்புத்திப்பட் சத்ரர்க்கெப் பித்தட்சத்துச்
சத்தத்தைச் சத்திக்கொச்சைப் பதிவாழ்வே
தட்சப்பற் றுக்கொப்பத்திற் செற்பற்றைச் செற்றிட்டுச்சச்
சிற்பப்பொற் றைக்குட்சொக்கப் பெருமாளே.

கொடியமறலியு மவனதுகடகமு
மடியவொருதின மிருபதம்வழிபடு
குதலையடி யவனினதருள்கொடுபொரு மமர்காண

VII

குறவர்மகள்புணர் புயகிரிசமுகமு
மறுமுகமும்வெகு நயனமும்ரவியுமிழ்
கொடியமகிலமும் வெளிபட இருதிசை யிருநாலும்
படியுநெடியன எழுபுணரியுமுது
திகிரிதிகிரியும் வருசெனவருதகு
பவுரிவருமொரு மரகததுரகத மிசையேறிப்
பழயஅடியவ ருடனிமையவர்கண
மிருபுடையுமிகு தமிழ்கொடுமறைகொடு
பரவ வருமதி யருணையிலொருவிசை வரவேணும்
சடிலதரவிட தரபணிதரதர
பரசுதரசசி தரசுசிதரவித
தமருகமிருக தரவனிதரசிர தரபாரத்
தரணிதரதனு தரவெகுமுககுல
தடினிதரசிவ சுதகுணதர பணி
சயிலவிதரண தருபுரசசிதரு மயில்வாழ்வே
நெடியவுடலுரு இருளொழநிலவெழ
எயிறுசுழல்விழி தழலெழஎழுகிரி
நெரியஅதிர்குரல் புகையெழஇடியெழ நெடுவானும்
நிலனும்வெருவர வுருநிசசரர்தள
நிகிலசகலமு மடியவொர்படைதொடு
நிருபகுருபர சுரபதிபரவிய பெருமாளே.

கந்தரலங்காரம்.

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழுஞ் செழுஞ்சுடரே
வைவைத்த வேற்படை வானவ னேமற வேனுனைநா
னைவர்க் கிடம்பெறக் காலிரண் டோட்டி யதிலிரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன் னேவந்து காத்தருளே.

சுழித்தோடு மாற்றிற் பெருக்கா னதுசெல்வந் துன்ப மின்பங்
கழித்தோடு கின்றதெக் காலநெஞ் சேகரிக் கோட்டு முத்தைக்
கொழித்தோடு காவிரிச் செங்கோட னென்கிலை குன்றமெட்டுங்
கிழித்தோடு வேலென்கி லையெங்ங னேமுத்தி கிட்டுவதே.

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கண் மெய்ம்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கண் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன் மயூரமுமே.

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துணைப் போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

மாலோன் மருகனை மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதினியிற்
சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோடனைச் சென்று கண்டுதொழ
நாலா யிரங்கண் படைத்தில னேயந்த நான்முகனே.

கருமான் மருகனைச் செம்மான் மகளைக் களவுகொண்டு
வருமா குலவனைச் சேவற்கைக் கோளனை வானமுய்யப்
பொருமா வினைச்செற்ற போர்வேலனைக் கன்னிப் பூகமுடன்
றருமா மருவுசெங் கோடனை வாழ்த்துகை சாலநன்றே.

சேலிற் றிகழ்வயற் செங்கோடை வெற்பன் செழுங்கலபி
யாலித் தனந்தன் பணாமுடி தாக்க வதிர்ந்ததிர்ந்து
காலிற் கிடப்பன மாணிக்க ராசியுங் காசினியைப்
பாலிக்கு மாயனுஞ் சக்ரா யுதமும் பணிலமுமே.

செங்கே ழடுத்த சினவடி வேலுந் திருமுகமும்
பங்கே நிரைத்தநற் பன்னிரு தோளும் பதுமமலர்க்
கொங்கே தரளஞ் சொரியுஞ்செங் கோடைக் குமரனென
வெங்கே நினைப்பினு மங்கேயென் முன்வந் தெதிர்நிற்பனே.

கந்தரந்தாதி.

தினகரரக்கர தங்கெடுத்தார்குரு தேசிகர்செந்
தினகரரக்கர மாறுடையார்தெய்வ வாரணத்தந்
தினகரரக்கர சத்தியின்றூகிலத் தேவர்நண்ப
தினகரரக்கர தந்திர்வரீர்வர் செகமெக்குமே.

செவிக்குன்றவாரண நல்கிசைபூட்டவன் சிந்தையம்பு
செவிக்குன்றவாரண மஞ்சவென்றூண்டது நீண்டகன்மச்
செவிக்குன்றவாரண வேலாயுதஞ்செற்ற தூற்றனகட்
செவிக்குன்றவாரண வள்ளிபொற்றூண்மற்றென் றேங்குவதே.

தெண்டன்புரந்தர வக்குன்றில்வாழ்கந்த சிந்துவினுத்
தெண்டன்புரந்தர லோகஞ்செருத்துசெற் றேய்கலைவாய்
தெண்டன்புரந்தர நற்கேள்சிறவு ரழச்செய்தெம்மைத்
தெண்டன்புரந்தர வின்பமிதூக்கிய தீரகே.

தினந்தினத்து தரச்செல்வர்பாற்சென் றெனக்கென்பதோர்
தினந்தினத்து முதராணலஞ்சுடச் சேர்ந்துசுடுந்
தினந்தினத்து ளிகளைசெங்கோட்டிலன் செந்திலன்றீர்
தினந்தினத்து தவத்துப்பிரசதஞ் செய்யவற்றே

சிகண்டிதத்தத்த மரவாரிவிட்ட திதிபுத்ரரா
சிகண்டிதத்தத்த நகபூதரதெய்வ வள்ளிக்கொடிச்
சிகண்டிதத்தத்த மலர்மேற்குவித்திடை செப்புருவஞ்
சிகண்டிதத்தத்த கற்போபலமென்னுஞ் சேகரனே.

சேகரவாரண வேல்வீரவேடச் சிறுமிபத
சேகரவாரண மேவும்புயாசல தீவினையின்
சேகரவாரண வெற்பாளநாளுந் த்ரியம்பக
சேகரவாரண நின்கையில்வாரணஞ் சேவலன்றே.

தென்றலையம்பு புனைவார்குமார திமிரமுந்நீர்த்
தென்றலையம்புய மின்கோமருக செழுமறைசேர்
தென்றலையம்பு சகபூதரவெரி சிந்திமன்றற்
றென்றலையம்பு படுநெறிபோயுயிர் தீர்க்கின்றதே.

சித்தத்தரங்கத்தர் சித்தியெய்தத்திரி கின்றதென்னாச்
சித்தத்தரங்கத்தர் சந்ததியேசெந்தி லாய்சலரா
சித்தத்தரங்கத் தரக்கரைச்செற்றகந் தாதிங்களிஞ்
சித்தத்தரங்கத்தர் சேயாரணத்தந் திகிரியையே.

திகிரிவலம்புரி மாற்கரியார்க்குப தேசஞ்சொன்ன
திகிரிவலம்புரி செய்யாரிலஞ்சி செந்தார் கனதந்
திகிரிவலம்புரி வேறும்படைத்தருள் செய்தணியில்
திகிரிவலம்புரி சூடியவாகன் று சேடியின்றே.

கந்தரனுபூதி.

கூகா வென வென்கிளை கூடியழப்
போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா
நாகா சலவே லவநா லுகவித்
தியாகா சுரலோ கசிகா மணியே.

சிலப்பதிகாரம். குன்றக்குரவை.

பாட்டுமடை.

சீர்கெழு செந்திலுஞ் செங்கோடும் வெண்குன்று
மேரகமு நீங்கா விறைவன்கை வேலன்றே
பாரிரும் பௌவத்தி னுட்புக்குப் பண்டொருநாட்
சூர்மா தடிந்த சுடரிலைய வெள்வேலே.

உபமந்யு முனிவரருளிய

அர்த்தநாரீஸ்வராஷ்டகம்.

அம்போதரஶ்யாமளகுந்தலாயை
தடித்ப்ரபாதாம்ரஜடாதராய ।
நிரீஶ்வராயை நிகிலேஶ்வராய
நமஶ்ஶிவாயை ச நமஶ்ஶிவாய ॥ ॥௧॥

கஸ்தூரிகாகுங்குமலேபநாயை
ஶ்மஶாநபஸ்மாங்கவிலேபநாய ।
திவ்யாம்பராயை ச திகம்பராய
நமஶ்ஶிவாயை ச நமஶ்ஶிவாய ॥ ॥௨॥

பாதாரவிந்தார்பிதஹம்ஸகாயை
பாதாப்ஜராஜத்பணிநூபுராய ।
கலாமயாயை விகலாமயாய
நமஶ்ஶிவாயை ச நமஶ்ஶிவாய ॥ ॥௩॥

ப்ரபுல்லநீலோத்பலலோசநாயை
க்ருஶாநுபாலாக்ஷிவிலோசநாய
ஸமேக்ஷணாயை விஷமேக்ஷணாய
நமஶ்ஶிவாயை ச நமஶ்ஶிவாய ॥ ॥௪॥

விசித்ரபத்ரோஜ்ஜ்வலகண்டிகாயை
ஸ்பாரோருஹாரோரகமண்டிதாய ।
ஶிவப்ரியாயை ச ஶிவப்ரியாய
நமஶ்ஶிவாயை ச நமஶ்ஶிவாய ॥ ॥௫॥

ஹேமாங்கதாயை பலிதாங்கதாயை
கரீந்த்ரகாஷ்ஷாங்கதபூஷணாய ।
க்ருதஸ்மராயை விக்ருதஸ்மராய
நமஶ்ஶிவாயை ச நமஶ்ஶிவாய ॥ ॥௬॥

ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்ட்யுந்முகலாஸ்யகாயை
ஸமஸ்தஸம்ஹாரகதாண்டவாய ।
ஜகஜ்ஜநந்யை ஜகதேகபித்ரே
நமஶ்ஶிவாயை ச நமஶ்ஶிவாய ॥ ॥௭॥

கம்பப்ரதீப்தோஜ்ஜ்வலரத்நகாயை
பாதாஸ்புரத்பாலவிலோசநாய ।
ஸமங்களாயை ச ஸமங்களாய
நமஶ்ஶிவாயை ச நமஶ்ஶிவாய ॥ ॥௮॥

உபமந்யுக்ருதம் ஸ்தோத்ரம் அர்த்தநாரீஶ்வராஷ்டகம் ।
ய: படேச்ச்ருணுயாத்வாபி ஶிவஸாயுஜ்யமாப்நுயாத் ॥

అర్ధనారీశ్వరాష్టకం.

అంబోధరశ్యామళ కుంతలాయై
తటిత్ప్రభాతాంమ్ర జటాధరాయ
నిరీశ్వరాయై నిఖిలేశ్వరాయ
నమశ్శివాయైచ నమశ్శివాయ॥ ౧॥

కస్తూరికాకుంకుమ లేపనాయై
శ్మశానభస్మాంగ విలేపనాయ
దివ్యాంబరాయైచ దిగంబరాయ
నమశ్శివాయైచ నమశ్శివాయ॥ ౨॥

పాదారవిందార్పిత హంసకాయై
పాదాబ్జరాజత్ఫణినూపురాయ
కలామయాయై వికలామయాయ
నమశ్శివాయైచ నమశ్శివాయ॥ 3॥

ఉత్ఫుల్లనీలోత్పలలోచనాయై
కృశానుచంద్రార్క విలోచనాయ
సమేక్షణాయై విషమేక్షణాయ......
నమశ్శివాయై చ నమశ్శివాయ॥ ౪॥

విచిత్రరత్నోజ్జ్వలకుండలాయై
స్ఫురన్మహాపన్నగ కుండలాయ
శివప్రియాయై చ శివప్రియాయ
నమశ్శివాయై చ నమశ్శివాయ॥ ౫॥

మందారమాలా కలితాళకాయై
కపాలమాలా కృతశేఖరాయ
కృతస్మరాయై వికృతస్మరాయ
నమశ్శివాయై చ నమశ్శివాయ॥ ౬॥

ప్రపంచసృష్టి స్థితికారణాయై
సమస్తసంహారక తాండవాయ
జగజ్జనన్యై జగతేకపిత్రే
నమశ్శివాయై చ నమశ్శివాయ॥ ౭॥

అంతర్బహిశ్చోర్ధ్వమధశ్చమధ్యే
పురశ్చపశ్చాచ్చ విదిక్షుదిక్షు
సర్వంగతాయై సకలంగతాయ
నమశ్శివాయై చ నమశ్శివాయ॥ ౮॥

ఉపమన్యు కృతంస్తోత్రం। అర్ధనారీశ్వరాష్టకం। యఃపఠేచ్ఛృణుయాద్వాపి। శివసాయుజ్య మాప్నుయాత్॥

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

பிரமருத்திரம், ஸ்ரீகண்டபாஷியம் முதலிய
தமிழ் நூலாசிரியராகிய
விருதுபட்டி
ஸ்ரீ-௳-ஸ்ரீ, சிவஞானயோகிகள்பாடிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தங்கோட்ட மில்லுருவிற் சிவஞ்சத்தி யிணைந்திலகுந் தலமாகுந் தீர், செங்கோட்டு மான்மியத்தை முத்துசுவாமிப்புலவன் றமிழாக் காஞு, வங்கோட்டு விவேக திவாகரத்தலைவ னன்றியற்றி யளித் தான்வேதக், கங்கோட்டி லவிர்பொருளின் பாலன்பாற் றமிழ்நன்ட யித்தவினமாகோ.

சித்தாந்த வசன பூஷணம் திருவான்மியூர்ப் புராணமுதலிய
நூலாசிரியராகிய
சென்னை - அஷ்டாவதானம்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
பூவை - கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்
பாடியவை.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொன்பூத்த நறுங்கொன்றை பொலிசடையெஞ் சிவபெருமான் புனிதமான; மன்பூத்த மனத்திடைநின் றறிவிக்க வுலகியலை மகிழ்வி னோர்ந்து, முன்பூத்த புவியினிடைத் திருத்தியசெங் கோனடத்தி முழுது மாண்ட, தென்பூத்த வெழிற்சேர மான்பெருமாட் குரிய கொங்கு தேசந்தன்னில்.

அருவினிடைச் சிவஞ்சத்தி சமவாய மாயிருந்தங் கருளும் பான்மை; யுருவினிலு மேயுலகி னில்விளக்க விருவடிவமொன்றதாகி, மருவியிருந்தடியவருக் கருள்சுரக்கு மகிமையினை மருவிநாளுந், திருவனருந் தன்னிகரி லொருமலையாத் திகழ்கின்ற திருச்செங் கோட்டில்.

நீண்ணளிசே ருயர்த்த நாரீசன் குமரேசன் றம்பானோர்த்த, வெண்ணரிய மகிமையா ருஞ்சேற வடமொழிநூலினிரா ருழ்ந்து, நண்ணியசெந் தமிழ்நூனிற் சுவைபலவோடலங் கார நயங்கண் மே வும், வண்ணமுறைத் தனன்றிருச்செங் கோட்டுமான் மியவசனம் வைய மேத்த.

உலகனைத்து மேபரவிச் சிவமணமெங்கணும்வீசி புண்மை தேராக், கலதியராம் புறச்சமயர் வாயடக்கிக் காவலர்கள் காத்தி லேத்தி, விலகுறுநல் விவேகதிவா கரன்பத்தி ராதிபனென் றெவ ரும் வாழ்த்த, நலமிகுசீர் குணத்திலகியுயர்முத்து சாமியென நாவ லோனே.

சிவமஹாபுராணவசனம் சிவபராக்கிரமமுதலிய நூலாசிரியராகிய

சென்னை தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

ஈக்காடு - இரத்தினவேலுமுதலியாரவர்கள்

பாடிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

புகலியர்கோன் குளிர்முன்றும் பிணிதவிர்த்த செங்கோட்டுப் புகழ்ப்பாற் றோயல், இகலின்மனத் தாழியினி லறிவென்பாந் தறி பாசத் திறுக வாட்டி, அகலவனிப் புலவர்களி லெவவினைதந் தன் டனை வளித்தான் மாண்புபுகலுவதற் கெல்லையின்முத் துச்சாமி விவேகதிவாகரபூ மானே.

மதுரைஜில்லா முறையூர்

ஸ்ரீமான் - பழ-சி-ஷண்முகஞ்செட்டியாரவர்கள்

சமுகவித்வானும், க[illegible]செய்யுட்சிந்தாமணி

முறையூர்ப்புராணமுதலிய நூலாசிரியருமாகிய

கொட்டாம்பட்டி

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, எம். கருப்பையாப்பாவலரவர்கள்

இயற்றியன.

கலிவிருத்தம்.

அங்குவளை வேல்விழியி யங்குவளைக் கையார்
இங்கித மின்னர்களெழிற் கிங்கிதமென் சொல்லேன்
சங்கமுலை கூத்தல்களஞ் சங்கமுலை முன்னின்
கொங்குவளர் நாடுமுயர் கொங்குவள நாடு.

இந்தவள நாட்டினிடை யிந்தவள வாய்வி
தந்தவள நெற்றிபுமை தந்தவளப் பாலுண்
டந்தமிழ்த ஞானருணை யந்தமிழ்த னுஞ்சொல்
செந்தமிழ்க் கொண் டிவ்வெபிபல் செந்தமிழ்செங் கோடு.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

திருக்கொடிமாடஞ்செறிந்துயர்ந்தாடித்தேவரோடேவர்க்குஞ் சிறுமைத், திருக்கொடிமாடத்திகழ்தரலானுஞ்செல்வமிக் கோங்கி டச்செய்யுந், திருக்கொடிமாடத்திருநடம்புரியச்சிறந்துமைசிவனு றலானுந், திருக்கொடிமாடச்செங்குன்றூரென்னச் செப்புவரித் தி ருநகரே.

இன்னமாநகரமான்மியமதனைத்தமிழ்ப்புலவோருளங்களிப்ப, வன் னமானசலாக்கரத்தினன்மகிழ்வாய்மன்றிடைநடிப்பவன்றமிழில், உ ன்னிமாநலஞ்சேர்வசனமாவுரைத்திக்குலசேலாமுணர்ந்துயக் கொடு த்தான், அன்னமானவன்யாரெனிலஞானிசெம்மாயர்தம்மரீயில் வாழரசன்.

அருத்தநாரிக்கோனருட்டவமுதிர்க்கோரன்பெலாஞ்சிவனிடை வைத்த, கருத்தனுந்தமிழாக்கிரம்மட மொழிக்குக்கருத்தனுப் பிறந்த சொற்கருத்தன், திருத்தனுந்துறைசையம்பலவாணன்றிருவடிப்பத்தி கொடிருவன், விருத்தஞ்சாமற்பயன்பெறுமெய்யன்விழைமிஞர்க்கெ ழின்மிகுமெய்யன்.

சேற்கரவிழியார்தினமயல்கொள்ளத்திருவளர்முகவையாள்செல்வன்
பாற்கரசேதுபதிமதித்தன்புபதித்தசன்மானமுற்றன்னோன்
மாற்கரற்கொன்றுமகிமைமண்யகன்றுமகிழ்ந்திடவழுத்திடும்வள்ளல்
வேற்கரனருளால்வினைசெய்மும்மலநோய்வேரறுத்திடவல்லோன்.

சைவசித்தாந்தகண்டமாருதமாத்தருபெயர்பூண்டோர்சிவமாம்
மெய்வளிசோமசுந்தரமுகிற்குயிற்குவிசவா[illegible]மேவினவன்
மைதவிசெல்விக்கனியெனத்திடைத்த[illegible]றமேதநாட்டாளன்
பொய்வரியாதபுகழ்முத்துசாமிப்ப[illegible]சற்குணக்கொளற்புதனே.

உ

சிவமயம்.

பர்வதகாண்டவிஷய அட்டவணை.

திருக்கொடிமாடச்செங்குன்றூர்த் தேவாரம்.	I
திருநீலகண்டப்பதிகம்.	II
கபிலதேவரருளிய சிவபெருமான் திருவந்தாதி	IV
அருணகிரிநாதரருளிய திருப்புகழ்	IV
கந்தரலங்காரம்	VII
கந்தரந்தாதி	VIII
கந்தரநுபூதி சிலப்பதிகாரம்	IX
உபமந்யுமுனிவரருளிய அர்த்தநாரீஸ்வராஷ்டகம்	X
சிறப்புப்பாயிரம்	XIII
முகவுரை	XVII
காப்பு	௧
மான்மியவரலாறு	௨
நாககிரிமான்மியம்	௮
கிரிவரலாறு	௧௮
வந்தியாபாதநாசமான்மியம்	௨௩
பிருங்கிதரிசனமான்மியம்	௨௮
உமைதவமான்மியம்	௩௯
அர்த்தபாகமான்மியம்	௪௨
அருச்சனைமான்மியம்	௫௧
கந்தர்பூசைமான்மியம்	௬௩
விஷ்ணுபூசித்தமான்மியம்	௬௮
பிரமன்பூசித்தமான்மியம்	௭௫
துர்க்கைபூசித்தமான்மியம்	௮௧
ஆதிசேஷன்பூசித்தமான்மியம்	௮௩
உபமந்யுபேறுபெற்றமான்மியம்	௯௧
ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரால் ஜ்வரசாந்திப்பித்தமான்மியம்	௯௯

உ

சிவமயம்.

முகவுரை.

உலகங்களெல்லாவற்றையும் பெருமற் பெற்று அளித்து அழித்து மறைத்து அருளும் பஞ்ச சக்தி ஸ்வரூபியாகிய உமாதேவியார் வாமபாகத்திற் பொருந்த அத்துவிதப் பொருளேயாய் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீஸ்வர முகூர்த்தங்கொண்டு சிவபரஞ்சுடர் விளங்குவது, நாகாசலம் திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூர் முதலிய பல திருநாமங்கள் பெற்றுள்ள திருச்செங்கோடு ஆம்.

இத்தலத்தில் அன்பர்களுக்கு அநுக்கிரகிக்குநிமித்தம் காட்டியருளிய அற்புதமான திருவிளையாடல்கள் காந்தம் முதலிய மஹாபுராணாதிகளில் அங்கங்கே கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைத் தொகுத்துக்கூறும் வடமொழி மாஹாத்மியங்களிலுள்ள பெரும்பான்மைய சரிதங்களை ஸ்ரீகவிராஜபண்டிதர் தமிழ்ப்புராணமாகச் செய்தனர். அது உரையுடன் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதனையும் மொழிபெயர்ப்பில்லாதிருப்பனவற்றையும் சிவமணமும் தவகுணமும் பொருந்த வசனமாக எழுதி அச்சிட்டுதவவேண்டுமென ஸ்தலவாசிகளான சில பெரியோர்கள் ஆஞ்ஞாபித்தார்கள். புராணத்தில் பாடபேதம் மலிந்திருத்தலாலும் சுத்தமான ஏட்டுப் பிரதிகளகப்படாமையாலும் சின்னாட்கள் கழிந்தன. சார்வரியாண்டில் இராமநாதபுரம் சென்றிருந்தகாலத்து அருங்கலைவிநோதரும் பெருங்கொடை வள்ளலுமாகிய ஸ்ரீமத் விஜயரகுநாத ராஜராஜேஸ்வர சேதுபதியவர்கள் அன்புடன் சமஸ்தானத்திருந்து ஏட்டுப்பிரதியொன்று உதவினார்கள். அது சுத்தப்பிரதியாயிருந்தது. அதனுடன் வடமொழி மாஹாத்மியமும் ஒன்றிருந்தது. இவ்விருமொழிப்பிரதிகளுமே வசனம் எழுதுதற்கு உதவியாக இருந்தன.

இந்நாட்டிலும் பிறநாட்டிலும் உள்ள மடாதினங்களிலிருந்தும், வித்துவசத்தக்களிடத்திருந்தும் கிடைத்த பல கிரந்தங்களைக் கொண்டு, கல்லிடபத்துக்குக் கடலையருத்தியமான்மியம், ஊமையைப் பேசுவித்தமான்மியம், மெய்ப்பொருளை வந்தவித்துவானைவென்ற மான்மியம் ஆகிய மூன்றினையும் முறைப்படுத்தினேன்.

பேதைமதியினரான சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கும் பத்தியும், புத்தியும், யுத்தியும், வாசகசத்தியும் பெருக்குமாறு இக்காலத்துக் கேற்ப எளியநடையில் கடின சந்திகளின்றி சைவபுராண முறைக்கொப்பச் சரிதப்போக்குகளின் இடம் நோக்கிச் சுருக்கியும், பெருக்கியும், நீதிமுதலியன எடுத்துக்காட்டி விளக்கியும் எழுதியுள்ளேன். பல இடங்களில் எழுத்துக்குற்றம், சொற்குற்றம் இலக்கணக்குற்றம் முதலியன இருக்கவும் கூடும். சின்னாட் பல்பிணி சிற்றறிவினராகிய ஜீவர்கட்குத் தவறிருக்கை இயற்கை இயற்கையே யென அறிந்த சான்றோர்கள், சிவபெருமான் பெரும்புகழையே பொருளெனக் கொண்டு குற்றங்குறியாது அங்கீகரிப்பரென நம்புகின்றனன்.

சுபகிருது ௵ வைகாசீ௨. }
திருச்செங்கோடு. }   தி. அ. மு.

உ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்செங்கோட்டு மான்மியம்.

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

சீரார் பரைபாகன் செங்கோட்டு மான்மியநற்
பேரார் நடையெழுதப் பெற்றிதரும் - ஓர்கோடு
செங்கைபெற்றப் பாசமுந் தீட்டியிடர் மாற்றவரு
கங்கைபெற்ற முக்கட் களிறு.

அர்த்தநாரீசுவரர்.

கார்மின் முடிசுருணை காலவங்கன் சூடகத்தின்
* சீர்மின் னவிர்கைமணி சிறாவ - மேர்பணிகொள்
† நாகமலை வாமனெம்மு னண்ணியரு ளல்குமுமை
நாகமலை மான்மியம்பன் னா.

சமயகுரவர், சண்டிகேசுரர், மற்றை நாயன்மார்.

என்புநங்கை பாவைப்புனை யிட்டுகைபொன் சம்பயமாய்
அன்புசெறி செந்தமிழா லாக்குவித்தோர் - தன்குரவன்
முனெறிந்தோ றுதியிறை தாளணைந்தோ ரன்பரன்பர்
தாளையுளத் தேதரித்தேன் றாழ்ந்து.

அகம்படிமை, புறம்ப[illegible]யே.

நல்லா ரிமைவழித்தாய் காரீ ச[illegible]ச்செ[illegible]வோர்
சொல்லவிநீர் சாந்தர்[illegible]டையபைப்போர் - அல்லறற
ஆடல்பா டல்புரிவோ ராய்ந்தோய்த் தலகிடுவோர்
தாடலைவைத் தேனன்பு சார்ந்து.

* சீர் = தண்டாயுதம் ; † நாகு + அமலை = [illegible]

கடல்புடை சூழ்ந்த இப்பூவுலகத்தின்கண் ஐம்புலன்களை அடக்கும் வன்மைபூண்ட தவமுனிவர்கள் செய்யும் யாகத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களை வேண்டியவாறு கொடுத்தற்குரிய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய காமதேனு, கற்பகமுதலிய பஞ்சதருக்கள், புண்ணிய தீர்த்தங்கள், யாகசாலை, [illegible] சாலை, அத்தியயனசாலை, பர்ணசாலை, பூஜாசாலை முதலியனவற்றாற் சிறந்து விளங்கும் நைமிசாரணியத்திலே பெருகிய தவசிரேட்டராகிய வசிட்டர், புலகர், புலஸ்தியர், கண்ணுவர், கர்க்கர், அங்கிரா, கபிலர், கவுதமர், கிருது, பராசரர், பாரத்துவாசர், சத்தியர், சுமந்து, சைமினி, வைசம்பாயனர், சுகோளர், தீர்த்தபாதர், விசுவாமித்திரர், சுகர், பிருகு, மிருகண்டு, மார்க்கண்டர், யாஞ்ஞவற்கியர், வாமதேவர், சிவபாத ஹிருதயர், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர், வேதாரணியர், தூருவாசர், வசுச்சிரவர், ஆணிமாண்டவியர், சனப்புச்சர், சமுவர்த்தர், மணிமேசுகர், சனச்சேபர், இரைக்குவர், சம்புதற்பரர், கண்ணுவர், இரசனி, தாற்பியனர், காசிபர், சாண்டில்லியர், வாசுச்சிரவர், உத்தாலகர், குணி, உருரு, நாரதர், நாசிகேதர், இலிகிதர், குசருவிந்தர், ஆத்திரேயர், ஆலம்பாயனர், சௌனகர் முதலிய எண்ணிறந்த முனிவர்களெல்லாம் பெரும் புகழ் படைத்தவர்களாய், குற்றமற்ற மனமுடையராய், உலகத்தின்கண் வாழும் மன்னுயிர்களையெல்லாம் தம் இன்னுயிர்போற் கருதினவர்களாய், ஐம்பொறிகளையும் வென்றவர்களாய், தம் மேனியெல்லாம் விபூதி தரித்திருக்கும் புண்ணியசாலிகளாய், நெற்றியிலே திரிபுண்டரம் அணிந்தவர்களாய், உருத்திராக்ஷமாலை தரித்தவர்களாய், சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் புண்ணியஸ்தலங்களிற் பற்றுள்ளவர்களாய், காமக்குரோத லோபமோகமத மாற்சரியாதிகளைக் காய்ந்து வெறுத்தவர்களாய், பொறுமையுடையவர்களாய், ஆன்மார்த்த பூசையோடு சுயம்புலிங்கங்களைப் பூசிப்பவர்களாய், ஆறு அங்கங்களோடு நான்கு

வேதங்களையும் கசடறக் கற்றுத்தெளிந்தவர்களாய், வேத முடிவை உணர்ந்தறிந்தோர்களாய், வேதாந்தஞான காண்டத்தை உணர்ந்தாரேனும் ஞானத்துக்கு அங்கமாகிய யோகக்கிரியையும் வளர்ப்பவர்களாயுள்ளார். இவ்விதப்பினராகிய இருடிகள் ஒருங்கு குழுமிச் சிவபெருமானைக் காணும் காட்சியாலன்றி உலகவாழ்வானாலும் பிறவிக்கடலைக் கடப்பது அரிதாகுமென்று நிச்சயித்து அந்தச் சிவபெருமானைப் பிரத்தியட்சமாகக் காணும் உபாயம் யாது என்று தங்கள் அறிவினால் ஆராய்ந்து பார்த்து, இந்திரன் பிரமன் முதலிய தேவர்களாயாறு செய்வதும், சுவர்க்கம் அடைவிப்பதும், மனிதனைத் தெய்வமாக்குவதும், சிவபெருமானைப் பிரத்தியக்ஷமாக்குவதும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதும் தவமேயாம்; ஆதலின், அத்தவம் கைகூடுமாயின் எல்லாச் சித்தியும் கிடைக்கும் என்றார் சிலர். இகழ்வையும் பாவத்தையும் அகற்றிப் புகழ், கல்வி, செல்வம், வீரம், அழகு ஒழுக்கம், பெருமை, இம்மையின்ப முதலியவைகளைக் கொடுத்து விண்ணுலகத்துஞ் செலுத்தி அருமையாகிய இன்பத்தையும் கொடுக்கவல்லது தருமமேயாம்; அத்தருமமே சிவபெருமானுக்கும் ஓர் வாகனமாகும், சிவபெருமானை வணங்கி ஏத்துபவர்களுக்குத் தருமமே சகல நன்மைகளையும் கொடுக்கும்; ஆதலான் தருமமே விசேடமுடையது என்றார் வேறு சிலர். சகலசாஸ்திரவல்லுநரும் மாதவரும் புகழத்தக்கதும், சத்துருவையும் சினேகமாக்கவல்லதும், எவரையும் தன் வழியில் நடக்கச் செய்வதும், உயிர்களையெல்லாம் பாதுகாப்பதும் தானமேயாம்; ஆதலின் தவமும் தானமே சிவபிரானருளைக் கொடுக்குமென்றார் வேறுசிலர். சூரியசந்திரர் அக்கினி வாயு முதலியவைகள் தோன்றல் அவைகள் பிரகாசித்தல், சமுத்திரம் வரம்பு கடவாது நிற்றல், மேகம் வருஷித்தல், உயிரானது கருவில் வந்தடைதல், பின்பு பிறத்தல், உடலின் உருவமாயிருத்தல் முதலியனவும் சத்தியத்தினாலாதலின், தவம் தானமுதலிய எல்லாவற்றுக்கும் சத்தியமே தலைமை

பெற்றவளின் சத்தியமே சிவமாகும், சத்தியமே பரகதி யாகும் என்றார் வேறுசிலர். இம்மையிலும் மறுமையிலும் மேன்மையைக் கொடுக்கவல்லதும், தேவர்கள் மகிழுமாறு அவி கொடுக்கவல்லதும், சிறந்த செல்வமாயதும், சிவபிரானால் விரும்பப்படுவதும் யாகமாதலின், புண்ணியத்தையும் தவத்தையும் வளர்க்கும் யாகமே சிரேஷ்டமென்றார் வேறு சிலர். இவ்வொழுக்கத்துடனியைந்து தென்புலத்தார் கடனைத் தீர்த்து முன்னோர்களை நற்கதியில் விடுப்பதும், அழியாமலிருப்பதை அடைவிப்பதும், மோக்ஷத்துக்கு ஆளாக்குவதும் சற்புத்திரனைப் பெறுதலேயாமாதலின், மக்கட்பேறே மேலானது என்றார் வேறுசிலர். தாய், தந்தை, தாரம், மக்கள், மண், பொன் முதலியவற்றாலுண்டாகும் ஆசைநீங்கிய துறவறமே தருமங்களுக்கெல்லாம் பெரியதாம் பிரமபதவி விஷ்ணுபதவியைக் கொடுப்பதும், சிவபெருமானுக்கு மகிழ்வை விளைப்பதும், சிவலோகத்திற் செலுத்துவதும் துறவறமேயாதலின், இதுவே மேலாயதென்றார் வேறு சிலர்.

இந்தப்பிரகாரம் முனிவர்கள் எல்லோரும் கூறிக் கருத்து வேறுபடும் பொழுது, இவர்கள் மாதவமெல்லாம் திரண்டு ஓர் உருக்கொண்டு வந்ததைப்போல ஆலத்தை மிடற்றில் வைத்த சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை இடையறாது பற்றிய தியானமுடையவரும், வேதங்களை வகுத்த வியாசமுனிவருடைய மாணாக்கரும், கற்றைத் திரட்சியாகிய சடாமகுடமுடையவரும், நிலாக் கீற்றைப் போன்று நெற்றிமீது வெள்ளொளி விளங்கும் திரிபுண்டரமுடையவரும், வேதாகமவிதிப்படி தேர்ந்து அணிந்த உருத்திராக்கத் தொகுதியுடையவரும், இடையில் மரவுரி யுடுத்தவரும், கமண்டலமுடையவரும், கருணையுதவும் இன்னகைபொருந்திய முகமலர்ச்சியுடையவராய்ப் பூவுலகத்தவர்களால் துதிக்கற்பாலராயுள்ள சூதமாமுனிவர் அவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளி வந்தார்.

அங்ஙனம் எழுந்தருளிய சூதமுனிவரை மற்றைய மாதவர்களெல்லாம் பொங்கிப் பெருகும் பேரன்பினால் உண்டான பரமசந்தோஷத்தினால் எதிர்கொண்டு சென்று வீழ்ந்துதொழுது பூசைசெய்து அவரை அழைத்துக்கொண்டு போய் ஆசாரியபீடத்திருத்தி அருக்கியபாத்தியாதி உபசாரம் புரிந்து பலவாறு துதிக்குங்கால், சூதமுனிவர் சந்தோஷங் கொண்டவராய் அவர்களை நோக்கி இருங்கள் என, அவர்கள் அங்ஙனம் எல்லோரும் உட்கார்ந்து அவரிடத்திற் கேட்கவேண்டியவர்களாய், மெய்ஞ்ஞானவாளால் ஆணவாதி பாசங்களைச் சேதித்தவரே! திருமாலாகிய வியாசபகவானிடத்துச் சகலபுராணாதிகளையும் ஐயந்திரிபறக் கற்று, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தம் நான்கினும் பெருங்கீர்த்தி படைத்தவரே! ஐம்புலன்களின் வாழ்வை ஒருங்கு தொலைக்கும் பொருட்டு நாங்கள் முன்னமே அரிய தவங்களைச் செய்தேம், அதனால் பெருமையுற்றிருந்த இருஷபவாகனத்தையுடைய பரமசிவத்தினது திருவடிகளைக் காண்பதே முத்தியடைவதற்குக் காரணம் என்று தெளிந்தேம். ஆனால் அத்திருவடிகளைக் காண்பதற்கு உபாயமாத்திரம் இதுவென்று அறிந்திலேம். ஒருவர்க்கொருவர் ஒவ்வாத வெவ்வேறு காரணங்கள் கூறி அயர்ந்து மாறுபட்டேமேயன்றி நிச்சயமாக உணர்தலியலாதாயிற்று; நாங்கள் செய்த தபோபலம் போலக் காட்சி கொடுத்தீர்கள்; பரமசந்தோஷம் கொண்டேம்; தேவரீர் அறியாதவிஷயம் சுவர்க்கமத்திய பாதாளங்களிலும் இல்லை; ஆதலின், பலமார்க்கங்களாலும் நிச்சயித்தறிந்தவாறு சிவபெருமான் திருவடிகளைக் காண்பதற்குரிய உபாயத்தை அடியேங்களுக்கு உபதேசித்தருள்க என்றார்கள். சூதமுனிவர் அகமகிழ்ந்தவராய் ஓ முனிசிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் கேட்ட இந்தப் பொருள் பதினெண் புராணங்களுக்குள் ஒன்றாகிய கந்தபுராணத்துள்ளது. அதனைப் பரமாசாரிய மூர்த்தியாகிய வியாசமுனிவர் எனக்குபதேசித்தருளினர். ஆதலால் அந்த விஷயத்தை உங்களுக்குத் தெளியச் சொல்

வேன்; ஏகாக்கிரசித்தராகிக் கேளுங்கள்! உலகம் அனைத்தையும் அழிக்குமோ என்று அஞ்சுமாறு வந்தகங்கையைச் சடையினும், கொடிய விடத்தைக் கண்டத்தினும் தரித்த சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவதலத்தின் பெருமையைக்கேட்டல், கேட்பவருக்குச் சொல்லல், அவ்வித மகிமை வாய்ந்த தலத்தில் வசித்தல், அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தத்தில் மூழ்குதல், பூசித்தமான சிவலிங்கத்தைப் பூசித்தல் முதலியவற்றுள் யாதாயினுமொன்றை அன்புடன் செய்தலே மேலான உபாயமாகும் என்றமொழி அவர்கள் செவிகளிற் புகுந்தவுடன் கடுக்கடலில் வருந்தும் மானுடர்க்குக் கரை நேர்ந்ததுபோல மகா சந்தோஷமுடையராய் முனிவர்கள் ஐயா, சூதமாதவரே! கண்ணாற் காணினும், காதாற் கேட்கினும், திசை நோக்கி வணங்கினும், நினைக்கினும், சொல்லினும் வசிக்கினும் முத்தி கொடுப்பதாய், தலம் தீர்த்தம் மூர்த்தம் என்னும் மூன்றனும் விசேடமுள்ளதாய் வாய்ந்த மேன்மையுள்ள ஒப்பற்ற ஒருதலமிருக்குமாயின். கருணை கூர்ந்து அடியேங்களுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று இரந்து கேட்ட சௌநகாதியரை நோக்கி, மூக்கட் பெருமானது அழகிய பாதத்தை மறவாத பேரன்புள்ள முனிவர்காள்! அநாதிமலமுத்த பரமபதியாகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்களை இரக்ஷிக்கும் பொருட்டு முழுக்கருணையோடு எவ்வுயிர்க்கும் தாமே தாய்தந்தை யாமென்று காட்டுவான் போலும் கொண்ட உருவத்திருமேனியாய் விளங்கும் ஒப்பற்ற ஏகாந்ததலமொன்றுள்ளது. அது எது என்றால், இப்பரத கண்டத்தின் தக்ஷிண பாகத்திலே திராவிட தேசத்திலே சகல பாவங்களையும் நீக்கவல்ல காவிரி சூழ்ந்த கொங்குமண்டலத்திலே உள்ளது. அதனைப் பெரியோர் "நாகாசலம்" என்று அழைப்பார் என்று கூறி, தமது இரண்டுகைகளையும் சிரமேற் குவித்து, ஆனந்தபரவசராய்த் தேகம் புளகிப்பச் ஸ்துதி புரிந்தனர். அதனைக் கேட்டபோதே ரோமாஞ்சனிகொள்ள, நாக்குளற, கண்களினின்று தாரை தாரையாக ஆனந்தபாஷ்பம் ஊற்

14

றெடுப்ப, இன்றன்றோ யாக்கை பெற்ற பயனாகிய முத்தி உபாயத்தைக் கேட்கப்பெற்றோம்! இன்றன்றோ ஆனந்த தாண்டவ சிவபரஞ்சுடரின் ஏகாந்த க்ஷேத்திரத்தின் பெயரைக் கேட்கும் பெரும்பேறு பெற்றோம்! இதனாலன்றோ நல்லாரைக் காண்பதும், அவர் சொற் கேட்பதும், அவருடன் கூடியிருப்பதும் நன்று பயக்குமென்ற நீதி விளங்குகின்றது. எம்மை வாழ்விக்கச் சிந்தைகொண்டு வந்த எந்தாய்! ஒப்பற்ற புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய நாகாசலத்தின் மகிமையை அடியேங்கட்குக் கூறியருள்க என்று முனிபுங்கவர்கள் விண்ணப்பித்து நின்றார்கள். இவ்வாறுரைத்த சௌநகாதி முனிவர்களை நோக்கி முனிவர்காள்! நீவிர் சிந்தித்த காரியம் நன்று! நன்று!! நீவிர் பூர்வத்தவங்கள் செய்து சிவம்பிறக்கப்பெற்றீர். உங்கள் தரிசனத்தால் நானும் உய்ந்தேன். அப்பனடியாரது நட்புப்பெற நெடுநாளாகக் காதலித்திருந்தவாறு இன்று கைகூடப்பெற்றேன்; சிவநேசர் பெருஞ் செல்வராய்ச் சிவசின்னமணியப் பெற்றீர்; பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கப்பெற்றீராயினீர்; சிவனடியார் பாதரேணுப்பட்ட தீர்த்தமே புண்ணியதீர்த்தம்; அவர் வாழுமிடமே புண்ணியபூமி; அவரிடத்துக் கொடுக்குந் தானம் அளவிறந்த பயன் கொடுக்கவல்லதாம். சிவனடியார்கள் புகுந்த மனைகளிலே தேவரும் பிதிர்களும் நடனஞ் செய்வார்கள். சிவனடியார்களைக் கண்டவிடத்துக் கூசாது அடிக்கடி வணங்குவோனைத் தேவர்கள் தம்பெருமான் என்று தொழுவார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீபாத பூஜை புரிவோர்கள் சீவன்முத்தர்களாய்த் திகழ்வார்கள். தங்கள் தரிசனத்தினாலன்றோ சிவத்தலமான்மியஞ் சொல்லும் பேறுற்றேன். ஆதலால் அந்தணரே! சைவசீலம் நிரம்பிய சிவசின்னங்களோடு விளங்கும் நும்மை விரும்பிப் பூசிப்பேன் என்று சூதமுனிவர் பாவனையால் அவர்களைப் பூசித்தனர். அதுகண்ட முனிசிரேட்டர்கள் சூதமுனிவரது சிவநேசத்தையும் சிவனடியார் பால்வைத்த பேரன்பையும் வியந்து பாராட்டினார்கள். சூதமுனிவர் சிறிது

மௌனமுற்றுச் சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டு சொல்வாராயினர்.

உ

பர்வதகாண்டம்.

நாககிரி மான்மியம்.

முனிவர்காள்! ஏகாந்தத் தலமாகிய ஸ்ரீ நாகாசலமானது திரிலோகத்துமுள்ள ஆன்மகோடிகள் தாம்செய்த வினையினின்று நீங்கி முத்தியடைதற்கு ஓர் உபகாரப் பொருளாகிப் பெருந்தவிசாக விளங்கும்; அது ஓங்கார சொரூபமாய் இலங்கும்; கொடிய பாவங்களையெல்லாம் தூரத்தே போக்கவல்ல பல புண்ணியத்தலங் களினும் மிகுந்த பலனைக் கொடுக்கவல்லதாம். அஃதன்றியும் புண்ணிய ஒளியினால் ஓங்கிய கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, நர்மதை, சிந்து, காவேரி, முதலிய பல தீர்த்தங்கள் கொடுக்கும் பலன்களினும் மேலாகிய சிவபுண்ணியங்களை எளிதிலே கொடுக்கவல்ல தீர்த்தங்களும் தன்னிடத்து அமையப்பெற்றது. அதைத் தரிசித்தவர்களுக்கு வெற்றி மிகுந்த தெய்வலோகபதவியும், பரிசித்தவர்களுக்குப் பிரமலோகபதவியும், உட்கொண்டவர்களுக்கு விஷ்ணுபதவியும், மூழ்கினவர்களுக்கு உருத்திரபதவியும் கொடுக்கும் மகிமை வாய்ந்த அந்த ஸ்ரீ நாககிரியைத் தூரதேசங்களிலிருந்து மனசில் நினைத்தவர்களுக் கெல்லாம் நினைத்த நல்வினைகள் கைகூடும். அவ்விடம் தன்னை வந்தடைந்தவர்கட்கு உண்டாகிய பிறவித் துன்பத்தை நிவாரணஞ் செய்து முத்தியையும் கொடுக்கும். இன்னும் மற்ற நவகண்டபூமியில் எவ்விடமிருந்து நினைந்து வணங்கினும் பிறவி உண்டாகாது என்றால், அந்தத் திவ்ய க்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கும் பெரிய தபோதனர்களுடையும் பெருமையான பலன்களை இத்தன்மைத் தென்று யாவராலேனும் வரையறுத்துக் கூற முடியுமோ? முடியாது! முடி

யாது!! கைலாசகிரியில் வாசஞ் செய்யவேண்டுமென்ற அபேட்சையுடையோர் ஸ்ரீ நாகாசலத்தை அன்பினோடு மனத்துட் கொண்டு தியானஞ் செய்வாராக.

முறைமையான நிலைமையிலோர்ந்து சொல்லப்பட்ட காட்சி நிலையைச் சொல்வோம். ஒப்பற்ற அச்சலத்திலே விளங்கும் புண்ணியதீர்த்தங்களிலே நியமமாய் முழுகிக் கிரியைத் தியான சிந்தனையுட்கொண்டு கண்குளிரத் தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வணங்கினவர்களுடைய தந்தை தாய் வமிசங்களிரண்டின் இரண்டு கோடி தலை முறையினரும் அர்த்தநாரீசுவரருடைய பாதாரவிந்தங்களிற் சேர்வார்கள். ஆயிரம்படந் தலைகளையுடைய ஆதிசேடனாற் றாங்கப்பட்ட இந்தப் பூமியிலுள்ள மணல்களை எண்ணினும், ஆகாயத் திலியங்கும் நட்சத்திரங்களை எண்ணினும் பெருஞ் சிறப்புற் றோங்கும் அந்த நாககிரியை வந்து தரிசித்துப் பேறு பெற்றவர்கள் பெருமையை அளவு படுத்திக் கூறவியலாது. உமையொருபாக ரெழுந்தருளிய நாககிரியின் பெருமை மிகுந்த புதுமையாகவே இருக்கும். அன்றியும் யாரேனும் நாகமலை என்று எக்காரணம் பற்றியேனும் ஒருமுறைச் சொன்னவர்களும், நாகமலைக்குப் போகும் வழி இது என்றவர்களும் உலகத்திலே கூறப்பட்ட முப்பத்து முக்கோடி திவ்யதீர்த்தங்களில் மூழ்கினவர்களுடையும் பலனையும், மஹாமகதீர்த்தத்தில் மூழ்கினவர்களுடையும் பலனையும், பல நாள் அதிதவம் செய்தவர்களுடையும் பலனையும், யாகஞ் செய்தவர்களுடையும் பலனையும் பெறுவார்கள்; எவரேனும் தங்கள் பத்தினி மக்கள் உறவின் முறையாரிவரோடும் கூடிவந்து கிரிப்பிரதக்ஷிணம் பண்ணித் தரிசனஞ் செய்வார்களாயின் அவர்களிரண்டு வமிசத்தின் ஏழுகோடி தலை முறையினரும் சிவபதத்தை அடைவார்கள். பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் தேவர்கள் முதலாயினோர் சுவாமியிடத்தில் எப்படிச் சேவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அப்படியே கிருபை பெற்று அவர்கள் மனோபீஷ்டமாகிய வரங்களைப் பெறுவார்கள். பார்வதி தேவியார் இடப் பாகத்

தில் விளங்கும் அர்த்தநாரீசுவரரையும், வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய குமாரசுவாமியையும், நாககிரியையும் தெய்விக தீர்த்தங்களையும் பக்தியுடனே இப்பிறவியில் மனசில் நினைத்தவர்களையும் துதித்த பேர்களையும், கண்களிகூரத் தரிசித்த பேர்களையும் கைலாய பதவியிலே இந்தத் தல மகிமை தப்பாது சேர்த்துவிடும். அஃதன்றியும் அளவிறந்த சோடச மகாதானங்களைச் செய்தும் தீருதற்கரிதாகிய கொடிய பாவங்களெல்லாம் பெருமை தங்கிய நாககிரியில் பக்தியோடு ஒரு தினம் தூங்காமலிருப்பின் விமோசனமாகும். சொப்பன நினைவாகவேனும், ஒரு பொருளின் அபேக்ஷையாலேனும் தூங்காதிருக்கினும் அவர்கள் தங்களைப் பிடித்த பீடை பிணி பாவங்கள் யாவும் நீங்கிப் புனிதர்களாய் அந்தத்திற் கைலாச பதவியை அடைவார்கள். அன்றியும் நாககிரியில் வந்து அழகிய சிவதீர்த்தத்தில் முழுகி நியமத்தோடு செபசந்தி தர்ப்பணாதிகள் செய்து அர்த்தநாரீசுரரை அர்ச்சித்து வணங்கி வேதியர்முதலிய தவமுனிவர்களுக் கெல்லாம் அன்னம் படைத்துத் துதி செய்த புண்ணியவான்களின் இரண்டு மரபுகளிலு முள்ள லட்சம் தலை முறையினர் சிவன்திருவடியிற் சேர்வார். அத்தலத்தைச் சுற்றி மூன்று யோசனையளவும் கயா, பிரயாகை, காசிமுதலிய தலங்களிலும் நூறு மடங்கு அதிக பலன் கொடுக்கத் தக்கது: ஆதலின் பஞ்ச மகாபாதகத்தைச் செய்த கொடிய பாவியேயாயினும் நாகமலையைச் சண்ணுற் காணுவானாயின் அவன் தன்னைத் தொடரும் பாவங்களினின்று நீங்கி உருத்திர பதத்திற் சேர்வன். உதயத்தி லெழுந்து திருநாககிரியைத் தரிசித்தவர் மென்மேலும் வந்து துயரத்தைச் செய்யாநின்ற அன்னைமார் கர்ப்பத்தில் உற்பவிக்க மாட்டார், முத்தி யடைவார் அழகிய வரைக்கணுள்ள மரக்கூட்டங்களும் கொடிகள் முதலியனவும் மற்றைச் செந்துக்களும் நாககிரியின் மகிமையால் திவ்ய சொரூபர்களாகி மோக்ஷமடையும். ஆதலின் அமரர், யட்சர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், வித்தியாதரர், போகபூமி

யதிபர், முனிசுரர் முதலாயினோரும் எந்தச் சனனமாயேனும் நாகாசலத்தில் வந்து பிறக்கவேண்டு மென்று ஆசைகொண்டவர்களாய்ச் சிவபிரானைப் பேணுவார்கள். மேலும் அத்தலத்தில் வாசஞ்செய்பவர்கள் சிவயோக அறிவுடனும், பக்தி சிரத்தையுடனும் யாவரிடத்தும் பேரன்புடனும், சத்துவகுணத் துடனும் நற்புத்தியுத்தமரான முத்தான்மாக்களாகவு மிருப்பார்கள். மிருகம், பட்சி, கிருமி முதலிய செந்துக்களும் புண்ணிய விசேடத்தினால் விரைவிலே மேற்கதி பெறுதற் கேது வாவனவாம். அஃதன்றியும், அத்தலம் பஞ்சக்குரோச க்ஷேத்திரமாகும். அதாவது கிழக்கில் மணிமுத்தா நதியும், தெற்கில் காவிரி நதியும், மேற்கில் பவாநி கூடலும், வடக்கில் சங்ககிரியுமாகிய இந்நாற்புற எல்லைக்குள் அமைந்த ஐந்து குரோசவளவையும் அந்த க்ஷேத்திரமாகும், திரிலோகத்து முள்ள பெரியோர்கள் இத்தலத்தின் மகத்துவத்தை விசேடித்துப் புகழுவார்கள். இம்மலையினின்று எழும் காற்றினுற் றொடக்குறினும் பதினாயிரம் கோகத்தி தோஷமும், மது பானஞ் செய்த கொடும் பாவமும் போகும். உரோமச்சிறை நீக்கினவர்களுக்குப் பதினாயிரம் குருஹத்தி தோஷம் நீங்கும். புழுக்கள் முதலிய அற்ப செந்துக்களின் தவமும் ஒன்று பத்தாக விருத்திக்குமென்று வேதசாஸ்திர புராணேதிகாசங்கள் கூறுகின்றனவாதலின் அத்தல மகிமை பிரமாதி தேவர்களாலும் சொல்ல முடியாதெனின் மலபந்தத்திற் சிக்குண்டுழலும் மனிதர்களாலும் என்போன்ற முனிவர்களாலுமா சொல்லக்கூடும். கூடாது! கூடாது!! ஆயினும் சூறைக் காற்றில் அகப்பட்ட பூளை பட்டபாடு போல் இத்தலத்தில் ஒழியுங் கொடிய பாவங்களையும் கூறுகின்றேம். கேண்மின்கள் முனிவர்களே! தங்கள் தங்கள் குலாசார ஒழுக்கங்கள் தவறி நடத்தலும், சிவபிரானைத் தொழுது தோத்திரஞ் செய்யாதிருத்தலும், வந்த அதிதிகளுக்கு யாதாயினும் கொடாதிருத்தலும், நீதிகள் உத்தம அந்தணாளரின் தாரதரமறியாது தூஷித்தலும், சிவத்திரவியாபகாரஞ் செய்

தலும், வழி பசித்துற்றுரிய குருவை நிந்தனை செய்தலும் பசுக்கள் தண்ணீர் பருகவிடாது தடுத்தலும், அந்தணர்களுக்குதவு பொருளையும், அன்னதானத்தையும் கெடுத்தலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் பிரமகத்திக் கொப்பாகிய பாவங்களாகும். அப்படிப்பட்ட கொடிய பாவங்களெல்லாம் நாககிரியைக் கண்டால் கடையுகத்திலுலகங்களை யெல்லாம் எரிக்கவல்லவனுடைத் தீமுன் பஞ்சுபோல வெந்துபோவது மாத்திரமன்றி உமேசன் திருவருளால் கருடகிரமான இரும்பு பசும்பொன்னானதுபோல அவர்கள் உருத்திர பதவியையும் பெறுவார்கள். உபயகுலமும் சுவர்க்கலோகமுற ஓமாதிகள் புரியாமை, கூடவொண்ணாத கூட்டத்தில் கூடல், அஞ்சிறைதட்டுண்ணல், மதுமாமிசம் புசிக்கும் பெண்களிடம் கலத்தல், கெட்ட பிராமணனில்லிற் புசித்தல், சூத்திரான்னமே உண்ணுதலாகிய இத்தொழில்கள் பூண்ட இந்தப் பிராமணர்கள் கட்குடியர்களாகிய நீசர்களுக்குச் சமமான பாவிகள். இக்கொடியவர்களைத் தொடர்ந்த கொடிய பாவங்களெல்லாம் உமையொருபாக னமர்ந்த திருநாககிரியைச் சுற்றிக் கடைக்கண்ணுற் கண்டமாத்திரத்தே நெருப்பிலிட்ட அரக்குப் போலக் கருகிப் போக அவர்கள் கைலாயகிரியை அடைந்து சாமீப பதவியைப் பெறுவார்கள். மேலும் பாவஞ் செய்தவர்கள் அஞ்சன பருவதம் போலக் கறுத்துப் பருத்த தேகத்தையும், அத்தேகத்தின் மேல் விளங்குகின்ற வக்கிராங்கங்களையும் கொடிய விஷத்தை யுமிழாநின்ற பாம்புபோன்ற கொடிய தொழிலையும், வீரத்தினையும், தீவினையோர் மேல் வைத்த கோபத்தினையும், கிட்டேத்தினையும், கடுத்த சொல்லினையுமுடைய யமதூதர்கள் நீங்காத வலிமையினுலே, வஞ்சகருமாய் நற்குணமில்லாத அற்ப புத்தியையுடையோருமாய்க் கொடிய தீவினைகளையுடையோருமாகிய பாவிகளைப் பாசத்தினுற் கட்டி இழுத்துச் செல்வார்கள். அப்பாவிகளுள்ளே சிலர் தாம் தாம் செய்த பாவத்தினுலே பெருமுள்ளுகள் அடர்ந்த வழியின் கண் யமபுரிக்குச் செல்லுங்கால், அந்த

முள்ளுகள் கால்களிலே தைக்க அலறிச் செல்வர். அந்த முட்களைப் பிடுங்கி விட்டுப் போகுநெறி அறியாது வீழ்ந்து கிடப்பர்கள். சில பாவிகள் சேறு பரந்த வழியில் அடிவைக்க அந்தச்சேறு காலிற் பிடித்துக்கொள்ள வருந்துவார்கள். சில பாவிகள் பெரிய மலைவழியிற் சென்று ஏற்ற இறக்கங்களிலே நடக்கவியலாது கால் தளர அங்கே ஒரு துணையுமில்லாது வருந்துவார்கள். சிலர் அம்பு போலறுக்கும் ஓடும் கல்லியும் பரந்த வழியிற் சென்று வருந்துவர். சிலர் இருள்பரந்த வழியி லகப்பட்டு வழிகாணாது வருந்துவர். சிலர் நெருப்பைக் காய்ச்சிய கரிய இரும்புச் சங்கிலி பின்னிக் கிடக்கும் வழியின்கட் சென்று அடியிட மாட்டாது அழுவார்கள். சிலர் காட்டுத் தீயிற் சிக்கி வருந்துவார்கள். சிலர் சிங்கம், புலி, கரடிகளிருக்கும் வழியிற் சென்று அவைகள் வருத்த வருந்தப்படுவார்கள். சிலர் உடம்பினைக் குடையும் பட்சிகள் பறக்கின்ற வழியில் வருந்துவர். சிலர் தாகநோயொடு வருந்தும் பெருங்காற்றுடைத்தாம், கல்மாரி, நச்சுநீர்மழை, குளிர்ந்த பனிக்காற்று முதலியன உள்ள வழியிற்சென்று வருந்துவார்கள். இன்னும் பல துயருற அவர்களைக் கட்டி யிழுத்து யமனிடம் விட, அவ்வியமன் ஆஞ்ஞாப் பிரகாரம் யமதூதர்கள் தண்டிக்கும் கொடுமை என்ன சொல்லுவது? தம்மிடத்திலே அருளைவைத்த ஆக்ஞாபாலகிய சிவபிரானது வாக்கியப் பிரமாணத்தையும் மறுத்து, தருமத்தினையுஞ் செய்யாது வெறுத்து கருமத்தினையும் விரும்பாது விட்டவொல்லாது ஆட்டை, கொதித்து நெருப்புச் சொரியாநின்ற ஆயுதங்களினுலே குத்திக் கோபிப்பார்கள். "பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புச்சங்கிலியினுலே கட்டிப் பின்னும் அச்சங்கிலியை எற்றியிருக்கும்படி செய்வார்கள். "குற்றமறத்தருமஞ் செய்யாதவர்களைச் செக்கிற்போட்டு எள்ளுப்போல" அரைப்பர்கள். ஆலையிலிட்டுக் கரும்புபோலவும் நசுக்குவார்கள். பொய் சொல்லிய அற்பரை வாயிலே அடித்து நாக்கினையு மறுத்துப் பல துன்பங்கள் செய்வார்கள். வேதாகமங்க

ளைப் பழித்து அதற்கு விபரீதமாக மற்றொன்றைக் கூறும் அற்பர் நாவானது ஒன்றரைக் காதவழிதூரம் எழுந்து வளர அங்ஙனம் வளர்ந்தநாவிலே கொடிய கலப்பையினாலே யமதூதர்கள் உழுது புண்படுத்துவார்கள். சிவாலயத்திலும், புண்ணிய தீர்த்தத்திலும், திருநந்தனவனத்திலும், பெரியோர்கள் வதியும் திருமடங்களிடத்தும் க்ஷவரஞ் செய்து கொள்ளுதல், மலசலமோசனஞ் செய்தல், நித்திரை செய்தல், புணர்ச்சிமுதலியன செய்த பாவிகளைச் செக்கிடை யிட்டுத் திருகி அக்கினி நரகத்திற் றள்ளுவார்கள். பின்னும் நந்தனவனத்தி லிருக்கும் புட்பத்தைப் பறித்து மோந்தவர் மூக்கில் காரமுள்ள நீரை வார்ப்பார்கள். அப் புட்பத்தை முடிந்த தலையில் கூரிய முளையை அடிப்பார்கள். தாசிமுதலியவர்களுக்குக் கொடுத்த கையையும், வாங்கிய கையையும் துண்டு துண்டாக நறுக்குவார்கள். தேவாலயம், மடமுதலிய புண்ணியங்களைக் கொடுத்தக்க வகையில் மேல்விசாரணைக் கர்த்தராகவிருந்து, அப்பொருள்களைக் கவர்ந்தாலும், அந்தப் பொருள்கள் கிரமமான மார்க்கத்தில் விநியோகிக்கப்பட்டு வருகிறதா என்பதைக் கவனியாதிருந்தாலும், பூசைமுதலியன சரியாக நடப்பதில்லை என்று பிறர் சொல்லியும் கேளாது தன் காரியத்தையே பார்ப்பவர்களாக விருந்தாலும் அந்தப் பாவிகள் நெஞ்சிலும் கண்ணிலும் வாயிலும் கூரிய வச்சிராயுதங்களைக் கடாவுவார்கள்.

இவ்வாறு பல துன்பங்களை அனுபவித்துக் கதறித் தங்களை மீட்பாரொருவருமின்றி வருந்துங் காலத்தில் இக் குரலோசை கேட்ட யமதூதர்கள் பல்லை நெறு நெறெனக் கடித்து ஓ பாவிகளே! நீங்கள் முன்னம் இம்மை மறுமை என்னும் இருமைக்கும் துணையாராய்ச் சிவபிரான் ஒருவர் உளரென்றும் நினைத்தீர்களில்லையே! பொத்தையாகிய இவ் வுடலும், பலமும், புத்திரர் மித்திரர் அதிகாரம் பொருள் முதலியனவெல்லாம் நிலையாகவே இருக்குமென்று பொய்

பேசினீர்களே! ஏழைகளை வருத்தினீர்களே! பிறர் பொருள்களை உங்கள் பலத்தால் அபகரித்துக் கொண்டீர்களே! இதுதான் சுகமென்று பெண்களுடனே கூடி மகிழ்ந்தீர்களே! ஒவ்வாத கற்புள்ள பெண்கள் கற்பை அழித்தீர்களே! அடங்கியிருக்கவும் பயந்தார்களென்று நல்லவர்களைக் கூசாமல் வைதும் அடித்தும் துயர் செய்தீர்களே! பொல்லாத பாவிகளுடன் சேர்ந்து தருமத்தைக் கெடுத்தீர்களே! இரப்போர்க்குக் கொடுப்பதைத் தடுத்தீர்களே! பசித்தவர்களுக்கன்னமில்லை யென்றீர்களே! படுக்க இடமில்லை என்றீர்களே! கோவில் மரங்களை அறுத்தீர்களே! நரகவேதனையொன்றிருக்கிறதா என்றீர்களே! சபையிலிருந்து வழக்கோரம் சொன்னீர்களே! எமக்கார் நிகரென்று செருக்குற்றீர்களே! இரக்கமில்லாது கடுத்த சொல்லே பேசினீரே! நம்முடைய தேகத்தில் புண்படில் நோவது போலல்லவோ அவர்க்கும் நோமென்றெண்ணாது மற்றொரு உயிரைக் கொன்றீரே! அதனையும் தின்றீரே! தேவாலயம், தெய்வத்திரவியம், தெய்வோத்ஸவ முதலிய சத்காரியங்களை விலக்கினோர், கெடுக்கப் பிரயத்தனப்பட்டோர், எண்ணினோர் முதலானவர்களுடன் உண்டீரே, சேர்ந்தீரே, உதவி செய்தீரே, பேசினீரே, மேற்கண்ட சத்காரியங்களுக்குதவி செய்வாருக்கிடர் செய்யவில்லையா? அக்காரியங்களை வெறுக்கவில்லையா? பழிக்கவில்லையா? ஆலயங்களிற் செய்யத் தகாதன என எடுத்துக்காட்டிய ஆகமவசனங்களை அவிசுவாசிகளைக் கொண்டு தப்பர்த்தங் கற்பித்து மதத்தால் மீறி நடந்து கெடுக்கத் தூண்டவில்லையா? அவ் விதபாவங்களைச் செய்த உங்களுக்கு இவ்வளவுதானோ துன்பம்! இன்னும் அநேக காலம் மிகுந்த துயரங்களை அடையப் போகின்றீர்களென்று கடிந்து இன்னும் துன்பத்தைச் செய்வார்கள்.

இவ்வண்ணம் நரகவேதனைப்படவேண்டிய கொடிய பாவிகளும் நாககிரியை அன்புடன் கண்டு தரிசிப்பின்

ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுரர் திருவருளால் அத்யயருகு புண்ணிய உலகஞ் சேர்வார்கள். அக்கினிட்டோமம், அத்தியக்கினிட்டோமம், உக்தியம், சோடசி, வாசபேயம், அதிராத்திரம், அப்தோரியாமம், அக்கினியாதேயம், அக்கினிஹோத்திரம், தரிசபூரணமாசம், சாதுர்மாசியம், நிரூடபசுபந்தம், ஆக்கிரயணம், சௌத்திராயணி, அட்டகை, பார்வணம், சிராத்தம், சிராவணி, ஆக்கிரகாயணி, சைத்திரி, ஆசுவயசி முதலிய இருபத்தொருயாகமாயினும், பிரமயாகம், தெய்வயாகம், பூதயாகம், பிதுர்யாகம், மானுடயாகமென்னும் ஐவகை யாகங்களுள்ளே தங்களுக்கு இஷ்டமாக நினைத்துச் செய்கின்ற யாகங்களுக்கு மத்தியில் இடையூறு வந்தாலு கலக்கமில்லாது நாககிரியைக் கண்டு தரிசிப்பின், அவர்கள் யாகமுற்றி வரும் பலனைப் பெறுவார்கள். பின்னர்த் தெய்வலோகத்திற் சென்று தேவேந்திரபோகத்தை அநுபவிப்பார்கள்; துலாபுருடதானம் பூதான முதலியன செய்த பலன்களும் சித்திக்கும். சோமவாரதினத்தில் கிர்ச்சவிரதம் சாந்திராயணவிரதம் செய்யாதவர்கள் நாககிரியைச் சென்று தரிசிப்பின் அந்த விரதபலனை அடைவார்கள், அவர்களுக்குத் தக்க பதங்களுமுண்டாம். எவரேனும் ஓமம், கருமம், யாகங்கள் செய்வாராயினும், செய்விப்பாராயினும் அவர்களுக்கும் அந்த யாக பலன்களுக்கிருமடங்கு பலன் அதிகமாக வாய்க்கும். வாதுசெய்து அமர் புரிபவர்கள் தரிசித்தால் அவர்கள் பகைமையக் கடந்து வெற்றிபடைப்பார்கள். தவங்கள் செய்வதிலும் திருப்பணி செய்வதிலும், விரதங்கள் அநுஷ்டிப்பதிலும், வேதபுராணேதிகாச பாராயணம் செய்வதிலும், மந்திரதந்திர கருமங்கள் செய்வதிலும் உண்டாகும் பலன்களைப் பார்க்கினும் அர்த்தநாரீசுரரும் குமாரரும் நீங்காது எழுந்தருளிய நாககிரிதரிசனத்தினால் அதிக பலனுண்டாகும். பிராமணர்கள் தரிசித்து வணங்குவாரேல் நான்கு வேதம் ஆறு சாஸ்திரங்களும் கற்றுணர்ந்த அறிஞராய் வாழ்ந்து முடிவில் உசிதமான பிரமபதத்தைச் சேர்வார்கள். அரசர்கள்

கண்டு வணங்கினால் சத்துருக்களை வென்று திக்குவிஜயஞ் செய்து வெற்றியுடையவர்களாய், இராசாதிராசராய் அந்தியத்திற் சுவர்க்கபதத்தைச் சேர்வார்கள். வைசியர்கள் கண்டு தொழுதால் குபேரதிரவிய முடையவர்களாய் வாழ்ந்து சுவர்க்க நாட்டைப் பெறுவார்கள். சூத்திரர்கள் கண்டு துதிசெய்தால் நவரத்தினகிழல் சாயச் செல்வம் பெருகிப் பல வளங்களும் படைத்து, ஏகாந்தியத்தில் நற்பதமுடையார்கள். விதவைகள் கண்டு வணங்கினால் மறுபிறப்பில் அந்தப் புருஷனையே மணந்து தீர்க்க சுமங்கலிகளாய் வாழ்வார்கள். கன்னிகை கண்டு தரிசித்தால் மனதுக்கிஷ்டமான நல்ல கணவனை மணந்து மன்மதனைவல் செய்யப் பிரியாமல் சுகித்திருப்பாள். தரித்திரர் கண்டு வணங்கினால் பெருஞ்செல்வம் பெற்று வாழ்வார். அன்றியும் அத்தல மகிமையைக் காணத்தக்க பத்தர்கள் செய்கின்ற தன்மதானங்கள் ஒன்று நூறாக விருத்தியாகும். அந்தத் திருச்செங்கோட்டு மலையிலே சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கின்றமையால், நம்மைப்போலொத்த முனிவர்களுக்கு வேண்டிய இஷ்டகாமியார்த்தங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்கிற கருணையினால் காமதேனு கற்பகவிருக்ஷம், சிந்தாமணி முதலியனவும் அங்ஙனம் வந்து சேர்ந்து உதவி செய்யும். அங்ஙனம் சென்றவர்களுக்கு காசு வஸ்திரம் உணவு முதலியன கொடுத்தவர்களின் நாலாயிரம் தலைமுறையினர் சுவர்க்கபதவியை அடைவார்கள். மனைவியுடனே இல்வாழ்க்கையிலிருந்து ஓமஞ் செய்கிற மகாதபோதனர்களுக்கு யாரேனும் தானஞ் செய்தால் அவர்கள் பதினாயிர அசுவமேத பலன் பெறுவார்கள். அவர்களைக் கண்டவர்கள் துலாபுருஷ தானபலத்தைப் பெறுவார்கள். முனிபுங்கவர்களே! எத்தலங்களினும் இத்தலம் மிகு மேன்மையுடையது என்று கூற, சௌனகாதி இருடிகளெல்லோரும் சூதமுனிவரை வணங்கி ஐய! அடிகள் கருணையால் சிவத்தலமான்மிய சிரவணமடைந்தோம் ஒப்பற்ற அந்த நாககிரி தோன்றியவாறும், சிவபிரான் பூரணசாந்நித்திய

ர்க ளிருக்குமாறும், அத்தலத்தை வணங்கி நன்மை பெற்றோர் சரித்திரங்களும் பிறவும் கருணை கூர்ந்து அருளல் வேண்டுமென்று வினவ, சூதமுனிவர் புகல்வாராயினர்.

உ

கிரிவரலாறு.

மனமாசற்றமாதவர்களே! முன்னொரு காலத்தில் ஆதிசேடனுக்கும் வாயுதேவனுக்கும் பெரியவாதமுண்டாய், ஒருவருக்கொருவர் தாமே பலவான் தாமே வலியோனென்று தருக்கும் வலிமை அறியலாமென்ற தீர்மானங் கொண்டவர்களாய் மகாமேருகிரிக்குச் சென்று, ஆயிரம் சிகரங்களையுடைய இந்தக் கிரியை என் படத்தால் மூடிக் கொள்வேன். என்னைப் பெயர்த்துத் தள்ளுவாயாயின் வாதராஜ! நீயே வலியோனென்று கூறித் தனது ஆயிரம் சிரங்களும் விளங்க அகன்று விரிந்த அழகிய தனது படத்தை விரித்துச் சிறிது இடமில்லாதவாறு மேருகிரியை மூடிக் கொண்டான் நாகராஜன். வாயுதேவன் வெகுண்டு [illegible] இதோ ஒரு நொடியிற் பெயர்த்துவிடுகிறேனென்று சபதம் கூறித் திசை யானைகளும் சப்தகுல பருவதாதிகளும் அண்ட அடுக்குகளும் நிலை பெயர்ந்து திசைமாறவும், மற்றும் உலகங்களிலுள்ள சகல பிராணிகளும் திகைக்குற்று மதிமயங்கி வாட்ட முறவும் வீசினன். தேவர்களும் முனிவர்களும் இச்சண்ட மாருதமாகிய கொடிய காற்றைச் சகியாதவர்களாய் ஊழிக்காலத்தில் அழிக்கவரும் காற்றினும் பெருங்காற்றாகிய இதனை எவ்வாறு சகிப்போம், இது நீக்குதற்கு உபாயம் செய்வோமென்று கூடி ஆலோசித்து மலையை அடைந்து நாகராசனைப் பார்த்து ஐய! உமக்கும் வாதராஜனுக்கும் நேர்ந்த வாதகாரணமாக [illegible] காட்டுகின்றீர்! இதனால் உமக்கு யாதொரு வருத்தமில்லை, வாதராஜனுக்கும் அப்படியே வருத்தமில்லை, ஆனால் உங்க ளிருவருக்கும் வெற்றியடைய வேண்டு

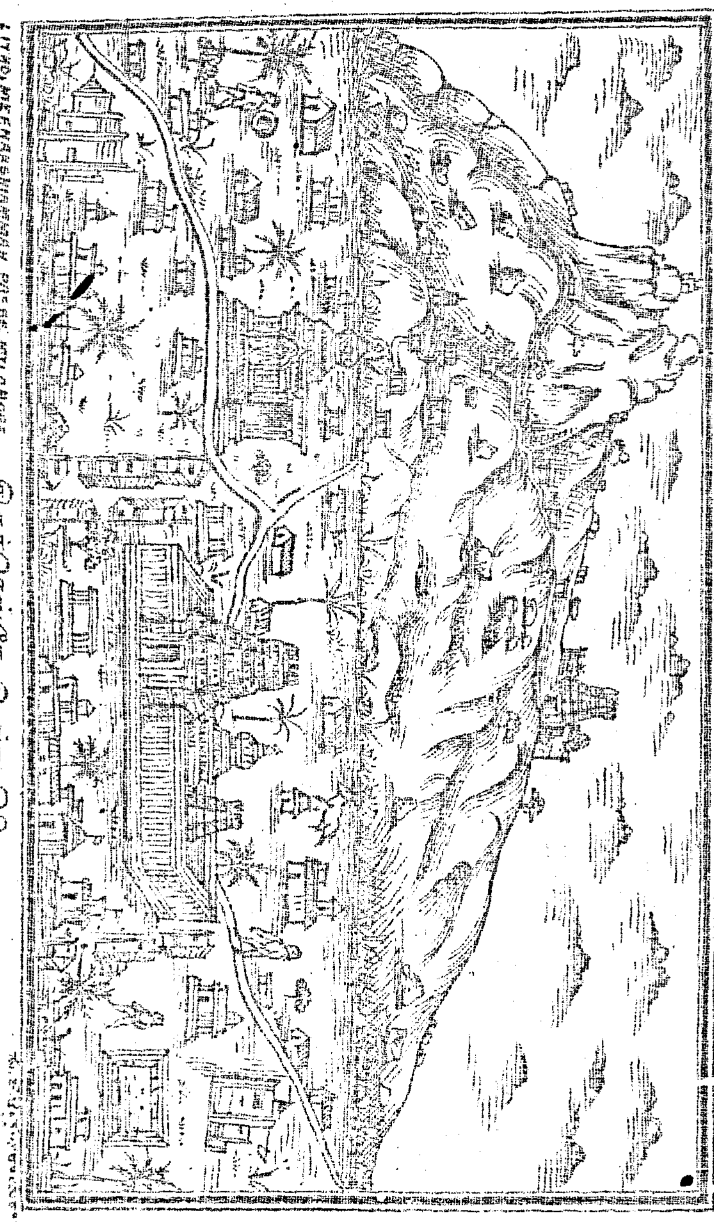

மென்ற பிடிவாதமாதல்பற்றி, அது விளையாட்டும் சந்தோஷமுமாக இருக்கும். ஆயின் "ஆட்டுக்கடாச் சண்டையில் நரியாண்ட" கதையாகச் சகல பிராணிகளும் துன்புற்று உயிர் துறக்க நேர்ந்திருக்கின்றது. ஆகையால் உயிர்களின் மீது கருணை கூர்ந்து உங்கள் போர் இறுதி அடங்குமாறு கருணைபுரிதல் வேண்டுமென்று பலவாறு வேண்டிக் கொள்ள, ஆதிசேடனும் சற்று மனம் இளகிச் சகித்த தனது ஆயிர[illegible]ங்களுள்ள படத்தை எள்ளளவு நெகிழ்த்திவிட்ட மாத்திரத்தில், வாயுராசன் ஓசையோடடித்த வேகத்தினால் மேரு சிகரங்களிலொன்றும், ஆதிசேடனுடைய சிரங்களிலொன்றும் பெயர்ந்து ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து செந்நிறமுறத் தென்றிசை நோக்கி நாவலன் தீவிற்போய் வீழ்ந்தன. அதனால் அன்றுதொட்டு மேலோர்கள் அந்தக் கிரியை நாககிரி என்று வழங்குவாராயினர்.

அஃதன்றியும் மேருகிரியில் ஐந்துமணி பெயர்ந்து விழுந்தன. அம்மணிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கிரியும் இலிங்கமுமாக விளங்குகின்றன. அவ்வாறுமணிகள் சிதறித் தெறித்து விழப்பெற்ற மேரு சிகரம் காற்றடித்தவிசையினால் மூன்று துண்டங்களாகி, அவற்றுள் ஒன்று தெற்குச் சமுத்திரத்திலே சேதுவுக்கணித்தாகிய இலங்காதீபமாயிற்று. இரண்டாவது துண்டம் திருக்கோணமலை யாயிற்று. மூன்றாவது துண்டம் தமிழ் வழங்கிய இக்கொங்கு நாட்டில் வீழ்ந்து திருச்செங்கோட்டு நாககிரியாகி இது உமையொருபாகனும் வேலாயுதக்கடவுளும் பிரியாமல் அமர்ந்திருந்து சகல அடியார்களுக்கும் நல்ல வரங்கள் கொடுப்பதாய்த் தேவர்கள் அர்ச்சிக்க அநேகயுகமாய் விளங்குகின்றது. உகாந்த பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாமலிருக்கிறது. மேருகிரியினின்று தெறித்து விழுந்த மணிகள் ஐந்து கிரித்தலமாயின என முன் சொல்லப்பட்டதன்றோ? அவற்றுள் சிவப்பு மணி ஒன்று ஈசானதிக்கில் விழுந்து திருவண்ணாமலையாயிற்று. நான்கு யுகத்திலும் முறையே,

அக்கினிமலை, மணிமலை, பொன்மலை, கன்மலை எனப் பெயர் பெற்று, பின்னர் அருணாசலம் சோணாசலம், அக்கினிமலை எனப் பெயர்படைக்க, இதிலே தவராஜாவாகிய மகாதேவர் உண்ணாமுலையம்மையாரோடு அண்ணாமலையீசரென உலகெலாம் வணங்கப் பிரசித்தி பெற்று எழுந்தருளியிருக்கின்றார். மற்றோர் மரகதமணி மேற்றிசையில் வீழ்ந்து ஒன்பது கோணமாக விளங்கிற்று. தமிழாசிரியராகிய அகத்திய மகாமுனிவர் வண்டுருவெடுத்துப் புட்பங்களில் மதுவைக் கிரகித்து வந்து பூசித்தமையினால் "திருவீங்கோய்மலை" என்ற பெயர்படைக்க, அதிலே சிவபெருமான் மரகதாசலர் எனத் திருநாமம் பூண்டு மரகதாம்பிகையம்மையாரோடெழுந்தருளி யிருக்கின்றார். மற்றோர் மாணிக்கமணியானது அக்கினிதிக்கில் வீழ்ந்து சூரியப் பிரகாசம் போல ஒளிகாலும் சிவாயமலை எனப்பெயர்பெற, அதிலே சிவபிரான் மாணிக்கநாதர் மாணிக்கக் கூத்தர், திருமலைக்கொழுந்தர் சிவதையீசர், மாணிக்கமலைநாதர், அந்தியொளி தாங்கினார், மத்தியானச்சொக்கர், சுவர்ணமாணிக்கவடிவர், நாகேசர்; முத்தீசுரர், வாட்போக்கி நாதர், சுவர்ணத்தியாகர், காசமனுகாமற்காத்த பரமர், திருமுடித்தழும்பர், இடிவந்துபூசிக்கும் பொற்சுமையைப் பதத்தர், ஆரங்காட்டினார், ஆரியவாசகனுக்கு அருள்புரிந்த இரத்தினகிரியார், கும்பங்கள் பொசிவாசி கொண்டவர், கரும்பார்குழலிக்கின்பமணவாளர், பன்றிக்குட்டிக்குமுலையமுதங்கொடுத்தவர், வேடருக்குத் தங்கங்கள் கொடுத்தவர் என்னும் திருநாமங்கள் கொண்டு உலகினர் எத்த எழுந்தருளினார். பின்னரும் மற்றோர் வயிரமணி தென்றிசையில் வீழ்ந்து திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி என்னும் பெயரியதாய்த் தன் சிகரம் சந்திரோதயம்போற் பிரபை விளங்காநிற்கும். சமுத்திரபானஞ் செய்த அகத்தியமுனிவர் திருக்கரத்துக் கமண்டலசல காரணமாகப் பூமிக்குள் அமிர்ந்தது. அத்திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியிலே பண்மொழியம்மை மணவாளரென்று யாவரும் போற்றச் சிவபிரான் கொடுமுடிநாத,

வன்னிவனவீசுவரர்," மகுடேசுவரர் எனத் திருநாமங்கள் பெற்றுப் பொன்னியாற்றங்கரையில் எழுந்தருளினார். மற்றோர் நீலமணி நிருதிதிக்கில் வீழ்ந்து நிலைபெற்றிருக்கிறது. அது பொதியம் என்று வழங்கப் பெறுகின்றது. இளம்பிறைதங்கிய சடாமுடியுடைய சிவபிரான் உமாதேவியாரைத் திருக்கல்யாணஞ் செய்ய எழுந்தருளியகாலத்தில் அத்திருக்கல்யாண சபையிலே திரிலோக வாசிகளும் திரண்டு குழுமிய சமயினால் தென்றிசையிலுள்ள பொதியமும் அண்ட முகடுற மேலெழுந்து நிற்ப, கனத்தினால் வடபூமியானது பாதாளம் புகுவது கண்டு, அதன் கனத்துக்குச் சமமாகித் தவத்தினால் கனத்தவர் யாவரென்றறிந்து சிவபெருமான் அகத்தியமுனிவரை அப்பொதிகாசலத்தில் இருத்திவைத்தனர். இது உலகப்பிரசித்தமாய் எந்நாளும் விளங்குகின்றது. இவ்வாறு ஐந்து கிரித்தலங்களிலும், அவைகளில் எழுந்தருளியிருந்து உமையம்மையாரோடு அருள்புரியும் சிவபிரானது பெருமையும் இங்ஙனமாம். இது நிற்க.

பொன்னுலகத்தார், பூலோகத்தார், பாதாளலோகத்தார் மகாமுனிவர்களாயினோர் பற்பலயுகங்களாகக் காமியார்த்தங்களை நாடிப்பூசைபுரிந்தமையால் நாககிரிக்கு அளவிறந்த திருநாமங்கள் உண்டாயின. அவற்றுள் சிலவற்றை மாத்திரம் ஈண்டுக் கூறுகின்றோம்; அஃதாவது அந்தக் கிரிக்கு அர்த்த நாரீசுவராசலம், முருகாசலம், கோதைமலை, முத்தமலை, கடகமலை, இடபமலை, தார்க்கைமலை, முத்திமலை, சித்தர்மலை, சுத்தகிரி, ஞானகிரி, இரத்தினகிரி, சோணகிரி, இரத்தகிரி, [illegible]ரபகிரி, தீர்த்தகிரி, தர்மகிரி, கந்தகிரி, பதுமகிரி, தேநகிரி, திருவேரகம், திருச்செங்கோடு, சேடமலை, தெய்வமலை, சிவமலை, சஞ்சீவிமலை, வாயுமலை, விந்துமலை, தாருகாசலம், பொருதுமலை, வந்திமலை, அழகுமலை, தாருமலை, ருத்ரமலை, தவமலை, அனந்தமலை, தங்கமலை, யோகமலை, [illegible]மருமலை, கைலைமலை, சிவனுடுமலை, விரதமலை, வேதமலை, [illegible]குடிமலை, அமுதமலை, சுனைமலை, கூவமலை, கோமலை உபய

மலை, இமயமலை, கன்னைமலை, கொங்குமலை, முதலிய அநேக பெயர்களுமுண்டு. இஃதன்றி பூருவகாலத்திலே காமதேனு கைலாச கிரியை அடைந்து சிவபிரானை வணங்கி, உம்மைப் பூசிக்குமாறு ஒரு தெய்வத்தலம் திருவுளம்பற்றி யருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, ஞானமூர்த்தியாகிய பரமசிவனார் கிருபை கூர்ந்து ஓ காமதேனுவே ! நமது பஞ்சநாடிகளாய் மேருகிரிக்கு ஒப்பானவனவாய், நம் மனதுக்கினியனவாய், மகாமேருகிரிக்கணுள்ள பல சிகரங்களுள்ளே மிக மேன்மையாகிய கொடுமுடிகள் ஐந்துள. அவ்வைந்து சிகரங்களையும் நீ எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தக்ஷிணபூமியின் வைத்து என்னை ஆவாகனஞ்செய்து பூசிப்பாயாக' என்றருளிச் செய்தார். நாகக்கொடுமுடி முதலிய ஐந்து சிகரங்களையும் சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாறு காமதேனு பெயர்த்தெடுத்துச் சுமந்து கொணர்ந்து நாககிரியின்மீது நாகக்கொடுமுடியை ஸ்தாபித்தது. வாயுதேவன் கொண்டுவந்தது ஆண் நாகச்சிகரமும், இப்பொழுது காமதேனு கொண்டுவந்தது பெண் நாகசிகரமுமாம். இவ்விரண்டும் சிவனும் உமையும் போல கூடிப்பிரியாதிருக்கின்றன. இங்ஙனம் இவ்விரண்டு சிகரங்களும் கூடிப்புணர்ந்திருக்க, மற்ற நான்கு சிகரங்களுள்ளே தனஞ்சயநாடிச் சிகரமானது நீலநிறமாய் நாககிரிக்கு வடகிழக்குத் திக்கில் விழுந்து விளங்குகின்றது. அதில் அநேக மூலிகைகளும் இரசகந்தபாஷாண வினோதங்களும் முக்கரணிகளான சஞ்சீவிகளும் முளைத்தெழுந்திருக்கின்றன. அதனைக் கந்தமலை என்று புகழ்வர். தேவதத்தநாடிச் சிகரமாகிய மற்றொரு சிகரம் நாககிரிக்கு வடமேற்குத் திக்கில் ஒரு அக்கினியைக் குவித்ததுபோல அக்கினி நிறமாக விருக்கும். அதிலே பிரமதேவர் சிவபெருமானை ஆராதித்து வேதவொலியினாற் கப் பூசைசெய்ததை விளங்காநிற்கும். கிருகர்த்த நாடிக் கொடுமுடியாகிய மற்றொன்று நாககிரிக்கு வடக்கே புஷ்பகிரி என்றும் பெயர்படைத்துச் சுவர்ணநிறமாகப் பிரகாசிக்கும். கூர்மநாடிக்கொடுமுடியாகிய மற்றொன்று அதற்கும்

வடக்கே குண்டலாகாரமாய் வெண்ணிறமாய்த் திகழ்ந்து சங்ககிரி எனப் பெயர்பெற்று விளங்கும். இங்ஙனம் கூறப்பட்ட நான்கு சிகரங்களும் நாககிரியைப்பரவி உள்ளே ஒன்றுபடக் கலந்து விரவியிருக்கின்றன. ஓர் பாகம் பால்வண்ணமும், மற்றொரு பாகம் பச்சைவண்ணமுமாகப் பரமசிவனார் எழுந்தருளியிருக்கும் தலத்திலே எங்கணும் வியாபிக்கும் வாயுபகவான் ஆதிசேடன் படம் பொருந்திய முடியைப் பெயர்த்துத் துண்டித் தெறிந்தமைத்து வைத்தமையால் திருச்செங்கோடானது என்றைக்கும் இரத்தகிரி என்றும், சோணகிரி என்றும் திருநாமங்கள் பூண்டு சிறப்பு வாய்ந்து நிறந்திகழ்ந்து ஓங்கி விளங்கியிருக்கின்றது. சொத்தாகிய ஆயிரமுடிச்சேடனுடைய ஓரங்கம் வந்து சேர்ந்தமையினாலே நாககிரி என்று பெயராய், அந்த நாகராஜன்றானே தினந்தோறும் வணங்கினமையால் சேடகிரி என்றும், கோதைமுனிவன் வசிக்கின்ற ஆசிரமத்தில் இக்கிரி வந்தமர்ந்தமையால் * கோதைமலை என்றும் பெயர்படைக்கும். சுவர்ணசயிலத்தின் கொடுமுடிச் சிகரத்திற் பொருந்திய சிவலிங்கத்துடனே நாகராஜன் அங்கமும் சேர்ந்து வந்து விழுந்தமைந்த காலத்திலே இரண்டு நாகங்களும் வழியிடையிற் கூடிப் புணர்வதை அறிந்து அவற்றைக் கல்லாக என்று கோதைமுனிவர் சபித்தார். பார்வதிதேவியார் திருக்கல்யாணம் தரிசிக்குமாறு அகத்தியமுனிவர் வரும் மார்க்கத்திலே நாகம் இரண்டு புணர்ச்சி செய்வதுபோற் றோன்ற இது பொல்லாதென்று கோதைமுனி சாபத்தினாலே கல்மலையானமை தெரிந்து, அங்ஙனம் [illegible]ராது விலகும்போது, அத்திருப் பாண்டிக்கொடுமுடி ஓங்கி நின்றது. அதனைத் தமது குடங்கையாற் புகுதவழுத்தினர் என்று மொழிந்த குதமுனிவர் அங்கு

* பிக்ஷாடன கோலங் கண்டு, மோகித்த ரிஷிபத்தினிமார்கள் [illegible]ன்னர் இங்கு வந்து வதிந்தமையால் கோதை நகர் என்று பெய[illegible]யிற்றென்றும், தே நடனுறி பணிவிடைக ளியற்று முரிமைபூண்டிருந்தன ரென்றும் ஒரு சரிதம் காணப்படுகிறது.

இன்னும் புதுமை யாகிய சிகரம் ஒன்றிருக்கிற தென்று கூறுவாராயினர்.

உ

வந்தியாபாடாணம்.

சிவத்தைப் போற்றுந் தேசிகர்களே! வந்தியாபா டாணம் எனப் பெயர்படைத்த சிகரம் ஒன்று முன்னர் மகாமேருகிரியிலிருந்தது. அது மலடிகட்கு சிசேதுகந்து போலச் சந்தானந் தாத்தக்கது. திரிலோகத்துக்கும் உப காரார்த்தமாய் அருமையாக இருக்கும். மனிதர்க்கு மில்லாத அநேக முனிவர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், கந் தருவர் முதலாயினோர்களுக் கெல்லாம் ஆதிகாலந் தொட் டுச் சந்ததி அருளிவந்தது. அதற்குப் பக்கத்தில் மோகனி கருமென்னும் பெயரையுடைய ஒரு சிகரமிருக்கின்றது. அந்தக் கிரியில் எவரேனும் ஒருகொடியை வாங்கித் தரித் துக்கொண்டால் அந்தப் பூங்கொடிகள் மோகனிக்குத் தி ரிருக்கிற வரைக்கும் பொன்னுபரணமாக விளங்கும். அக் கொடிகளைக் கீழே போட்டால் உடனே பழைய கொடி யுருவமாகும். பின்னும் இஷ்ட காமியங் கொடுக்கும் சித்து மூலிகைகள் மிகுதியாய் அங்கே உள்ளன. அந்த மோகனி கருசிகரத்தின் கீழ்ப்புறத்தில் வந்தியாபாடாண அமிர்தம் முளைத்தெழுந்து தோன்றிப் பொங்கி வழிந்தமை விளங்கா நிற்கும். இமவான் மகளாகிய பார்வதியைத் திருக்கலியா ணஞ் செய்து மணம் புணர்ந்து கூடி விளையாடுங்கால் விஷ்ணுபிரமேந்திராதியர்கள் சிவபிரானையும் உமையம்மை யாரையும் வணங்கி எங்களுக்குத் தியாகமாக அவ்வந்தியா பாடாண சிகரத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேதமந்திரங்களோதித் துதிசெய்யும்போது பரமசிவனார் மகிழ்ச்சிகொண்டு அப்பாடாண சிகரத்தைத் தியாகமாக அருளப்பெற்றுக் கொண்டு வந்து பிரமதேவர் அதன் பக் கத்தில் ஓர் திவ்ய சிவலிங்கம் தாபித்துப் பூசித்து வந்தியா

என்று பெயரிட்டார்; அந்தச் சிகரம் யாண்டுமுள்ள மலடிகளுக்கும் பிள்ளை பெறுவதற்கருளுண்டாக்கி வைக் கப்பட்டது. அதனை நாரதமுனிவர் வெற்றியையுடைய சூரனுக்குக் கூற அந்தச்சூரபன்மன் பரமசிவனாரிடம் வரம் பெறுங் காலத்திலே அச்சிகரத்தைப் பெயர்த்துக்கொண்டு வந்து திருச் செங்கோட்டுக் கொடுமுடியிற் பதித்து வைத் துப் பூசைசெய்தான். தேவர்களெல்லாம் வந்து வணங்கத் தக்க வலியினனாகிய பானுகோபன் முதலாகிய பல பிள்ளை களைப் பெற்றான். பொன்னுலகத்தை அழித்துத் தேவர் களைக் கொண்டுவந்து சிறையிலிடுவித்தான். தனது வலி மைக்குச் சிறிதும் எதிர் நிற்கமாட்டாதவர்கள் தேவர்கள் என்று மதித்தான். அஃதன்றியும் கொலைமுதலிய பாவங் களையே செய்கின்ற நினைவையுடையவனாய் அகோரமாகிய கோபத்தாற் கொடுந் தொழில்களைச் செய்பவனாய்த் தன் வலிமை குறையாது பல அண்டங்களையும் ஒரு குடைநிழ லிலே அடக்கிப் பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். இகத்துக்கும் பரத்துக்கும் உபகாரமாக வந்தியாபாடாண சிகரத்திலே சிவலிங்கத்தை அர்ச்சித்த மகிமையினாலே, கந்த சுவாமியும் அவனைச் சங்கரித்தற்கு அரிதாக ஓர் கொடி யும் வாகனமுமாயினான். ஆகலால் பரமசிவனுக்குப் பிரீ தியாய்க் களிப்பைத் தருவதாகிய அந்தக் கிரியில் யாவரே னும் வந்து சிவயோகம், ஜபம், தபம், தர்மம், தானம் முத லியவைகளை முயன்று செய்வாராயின் அவை ஒவ்வொன் றும் கோடி கோடி பயனாய் விருத்தியடையும். அஃதன் றியும் அந்த வந்தியா சிகரத்தைக் கிரேதாயுகத்தில் யாவரே னும் ஒருவர் எங்கிருந்து சிந்தித்தாலும் அது சந்தானம் உண்டாக்கும். திரேதாயுகத்திலன்று நமஸ்காரஞ் செய் யின் பிள்ளை உண்டாகும். துவாபரயுகத்தில் வந்து பூசித் துத் தொழுதால் இஷ்டமாகிய புத்திரோற்பத்தி உண்டாம். கலியுகத்தில் சுக்கிரவாரமும் கார்த்திகை நக்ஷத்திரமும் கூடிய சுபதினத்தில்வந்து குமாரதீர்த்தத்தில் முழுகிச் சிவத் தியானத்தோடு உமையொரு பாகனைப் பிரதக்ஷிணம்

செய்து, மூன்று நாளும் கிரிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வணங்கிச் சிவபுராணபடனமேனும் சிரவணமேனுஞ் செய்து வசிப்பின் நல்ல மகப்பேறு முதலிய இஷ்ட காமியார்த்தங்கள் வாய்க்கும். தீராப் பாவமும் தீரும். தாம் செய்த மருள் மயக்காகிய பாவங்களுக்கும் விமோசனமாக்கும். நினைத்த காரியங்களும் கைகூடும். மார்கழிமாசத்துப் பௌர்ணமியும் ஆறும் நாளாகிய திருவாதிரையுங் கூடிய சுபதினத்தில் நாகேசுரரை நினைத்து வனப்பு மிகுந்த சூரியதீர்த்தத்தில் முழுகி நியமநிஷ்டை முடித்துக்கொண்டு ஆசாரத்தோடு குமாரருக்கும் நகேசுரருக்கும் உமையொருபாகருக்கும் அபிஷேகமுதலாகிய சோடசோபசாரங்களோடு அர்ச்சித்து அன்றைக்கு உபவாசமாயிருக்க வேண்டும். இன்றேல் ஒருபோது அன்னம் புசித்து விரதம் அனுட்டித்துப் பிராமணர்களுக்கு நெய், வெல்லம், பால், தயிரோடு சம்பூரணமாக அன்னம் புசிப்பித்து, பின்னர்த் தான் ஒருவேளை அன்னம் புசிக்கவேண்டும். இவ்வாறு மூன்று நாளும் அர்ச்சனை செய்து வேதாகமசாஸ்திர முணர்ந்த அந்தணர்களுக்குத் தானம் கொடுத்து, அதிதிகள் முதலிய பெரியோர்களுக்கும் தம்மாலியன்ற உதவி புரிந்து அவர்களைத் திரிகாலங்களிலும் வணங்கி வந்திபேசுரரைப் பூசித்து, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்பவர்கள் அடையும் பலன் இத்துணைத்தென்று கூற அரிதாகும். அஃதன்றியும் ஷண்முகருடைய பாதங்களைத் தொழுது "ஓம் சரவணபவ" என்று ஏகாந்தமாகக் கருத்தில் உச்சரித்தபேர்களுக்கு வேதாகமசாஸ்திர உபதிஷ்ட ஞானம் சித்திக்கும். பாட, படிக்க, பிரசங்கிக்க வல்ல வரப்பிரசாதத்தை அடைவார்கள். ஆயுளோடு தாரகப் பிரமத்தியானஞ் செய்கிறவர்கள் பெறும் பேறும் பெறுவார்கள். ஸ்ரீதேவியின் அருளும் பெறுவார்கள். பூமண்டலத்தையும் அரசாட்சி செய்வார்கள். மிகுந்த சௌரியமுடைய சூரனைப் பிளந்து கொன்று தேவேந்திரனுக்கு இந்திரலோக அரசாட்சி கொடுத்து இந்தப் பூமண்டலத்தில் எழுந்தருளி மகிமையுடைய நாககிரியில வந்தீசுவரரைப்

பூசித்த சுப்பிரமணியக்கடவுள், மகிழ்ச்சியோடு நிகரற்ற ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கி வைத்து, அதில் சடாக்ஷரமந்திரங்களைத் தாபித்தருளினார். கலியுகத்திலும் வந்தீசுரரைப் பூசித்துத் தம்மை வணங்குபவர்களுக்குக் கருணை பாலிக்குமாறு வேலாயுதக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்றார். அச்சிகரம் விளங்கி யிருக்கும் மலையிடத்திங்கே எங்கினும் மேருசிகரம் போலத் தேனருவி பெருகி அலைசொரித்திறங்கும், அழகிய புட்பங்கள் அலர்ந்து யோசனைதூரம் வாசம் வீசும், நந்தன வனங்களும் தாமரைகள் மலர்ந்த அநேக தீர்த்தங்களும் நெருங்கியிருக்கும். வாடாத புட்பங்கள் அலரும். பஞ்ச தருக்கள் மிகுந்திருக்கும், மனிதர்களுக்கு அமுதம் ஈசிப்பாகும். பலவகை மணிநிறங்கள் சுடர்விரித்தொளி பரப்பும். விளைவுக்கதிர் மணிகளும் பெருகும். மிகுந்த வன்னிய சந்தனச் சோலைகள் விளங்கும். அன்னப்பட்சிகளும் வண்டினங்களும் ஓயாது ஊடிய பெண்களுக்கும் புருஷர்களுக்கும் தூதுபோய்ச் சொல்லும். குகைகளிலே கொடிய மிருகங்கள் கர்ச்சிக்கும். மேகம் இடி மின்னல்களோடு காலிறங்கிப் பெய்யும் முழக்கமிருந்திருக்கும். யானைகள் பிடியானைகளை மணம்பொருந்திப் புணர்ச்சி செய்யும். அங்கு வசிக்கின்ற மாதர்கள் நெற்றியில் இட்ட சிந்துரப் பொட்டுகள் பரிமளிக்கும். பஞ்சதருக்களினுடைய நிழல்களிலே அநேக மாடமாளிகைகள் செறிந்திருக்கும். அன்பரெல்லாம் அரிதாகிய பஞ்சாக்ஷரமந்திரங்களைச் செபிப்பவர்கள். அவ்வியல்பினராகிய நாககிரியைக் கண்டவர்களுக்குச் சிவகிருபையும் மோட்சமும் சித்திக்கும். பிரத்தியட்சமாய்க் காணப்படும் ஆதித்தர்கள் உதித்து, சுவாமி சந்நிதானத்தில் வந்திப் பூசிப்பார்கள். புலியும் பசுவும் உறவாகி விளையாடும். தர்மசீலர்கள் உபயவருக்குஞ் சகியாகும், மேகமண்டலத்தை அளாவியிருக்கும் நாககிரிக் கொடுமுடிச் சிகரங்களில் தென்றற் காற்றினிலே அசைந்தாடித் தொன்றுதொட்டு தழுவிய மலர்ச்சோலைகள் மிகுந்திருக்கும். மூங்கில் வனங்கள் நெருங்கிப் பொங்கி

வளர்ந்து விளங்கும். தேவேந்திரனும் பிரமாவும் விஷ்ணுவும் வேதமந்திரங்கள் ஓதிச் சுவாமியைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து சதாகாலமும் வணங்கி வாழ்த்துவார்கள். இவ்வனம் வந்தியாபாடாணப் பெருமை கூறி; பின்னர்ச் சூதமுனிவர் உமாதேவியாரும் சிவபிரானும் ஏகசரீரமாய் நின்றருளிய மகத்துவத்தைச் சொல்வேமென்று கூறுவாராயினர்.

௮.

பிருங்கிதரிசனமான்மியம்.

அன்புமிகுந்த அருந்தவர்களே! உலகமெல்லாம் புகழ்வல்ல மெய்யன்பர்களுடைய உள்ளம்போலப் பரிசுத்தமும் விசாலமுமாய் அகல நீள உயரமுள்ளதாய், கணபதி, வீரபத்திரர், நந்திதேவர்; வைரவர், சுப்பிரமணியர், துர்க்கை மகாகாளர்; ஐயனார் முதலியவர்களினுற் காவல் பூணப்பெற்றதாய், பல இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெள்ளிமயமாகிய நானுவித சிகரங்களோடியன்றதாயுள்ள திருக்கைலாச மலையிலே செம்பொற்றிருக் கோயிலிலே மேன்மையுற்ற சிம்மாசனத்திலே ஆன்மாக்களிடத்தே பதிந்த கைம்மாறற்ற பெருங்கருணையினலே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் இயற்றுநிற்கும் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் ஒரு திருமுகமும், முச்சுடர்களாகிய மூன்று திருக்கண்களும், பிறையையும் கொன்றையையும் கங்கையையும் சூடிய சடாமுடியும், நாககுண்டலமும் தோடும் திகழும் திருச்செவிகளும், கானகின்றுறும் மான்மழு அபயம் வரதம் என்பவைகளோடு கூடிய நான்கு திருக்கரங்களும், விபூதியினுலே உத்தூளிக்கப்பட்ட செம்பவளத் திருமேனியும், பூணூலையும் என்புமாலைகளையும் பிரமகபாலங்களையும் அணிந்த திருமார்பும், புலித்தோலுடையும் யானையுரிப்போர்வையும், வீரக்கழலும் சிலம்பு ஒலிக்கும் திருவடிகளுமுடை

№ 2.

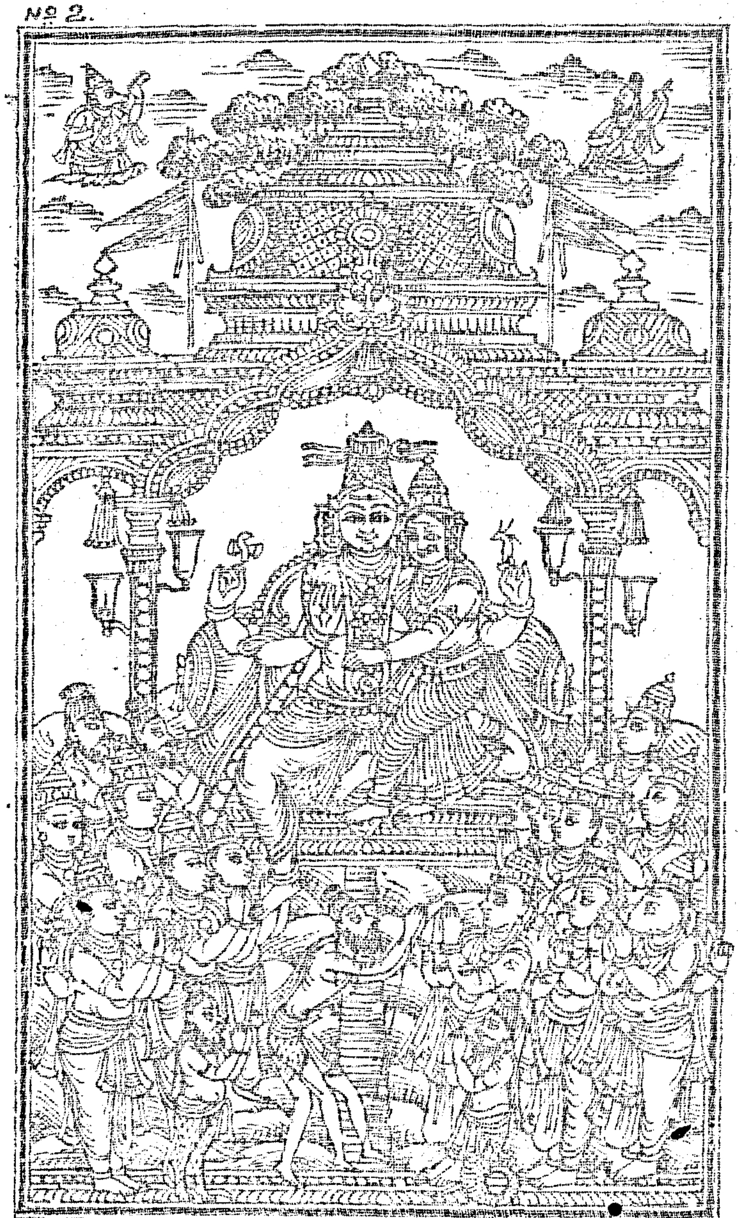

பிருங்கிரிஷிக்கு சிவபெருமான் சக்தியின் தன்மைகூறல்.

யவராய், தமது அருட்சத்தியும் உலகமாதாவுமாகிய பார்வதி தேவியார் தமது இடப்பாகத்தின் மேவ, பூதகணங்கள் நானாவித வாத்தியங்களை முழக்க, பலர் இருபுறத்தும் வெண்சாமரைவீச, வேறு பலர் ஆலவட்டம் அசைப்ப, தும்புரு நாரதர்களும் விஞ்சையர்களும் இசைபாட, கணநாதர்கள் கரைந்து கரைந்துநெக்குருகச் சரீரம் நடுங்க, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, மதகினிற் புறப்படும் சலம்போல ஆனந்த வருவி சொரிய, யாவரும் பேரானந்தப் பெருங்கடலுட் டிளைத்து ஆடிப்பாட, முனிவர்கள் தங்கள் கைகளைச் சிரசின்மீது குவித்து வேதசிரசுகளாகிய உபநிடதங்களை எடுத்தோத, பிரமா, விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் திருநந்திதேவருடைய பிரம்பினாலே பலமுறை விலக்கப்பட்டும் அடிக்கப்பட்டும் ஆடையை ஒதுக்கி வாய்புதைத்து நின்று தத்தங் குறைகளைக்கூற வீற்றிருந்தருளினர்.

அப்பொழுது அளவிறந்த தேவர் முனிவர் சிவகணாதிபர்களெல்லாம் அம்மையையும் அப்பரையும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து வருவார்களாயிருக்குங்கால் பிருங்கி முனிவர் மாத்திரம் இங்ஙனம் சிந்திப்பாராயினர். நிரவயவப் பொருளாயிருத்தலால் நித்தியமாகியும், அறிவிக்க அறியும் சேதனமுடைமையால் தூலசித்துப் பொருளாயும், கருவிகளையின்றி அறிவிச்சை செயல்கள் விளங்கமாட்டாமையால் அநாதியே சகசமலத்தினாற்றடைப்பட்டுள்ள ஞானசத்தி இச்சாசத்தி கிரியாசத்திகளையுடையனவாகியும், ஓரே காலத்திலே மாறுபடும் வெவ்வேறு அறிவும் தொழிலும் உடைமையால் சரீரந்தோறும் வெவ்வேறாகியும், முத்திதசையில் வசிப்புண்டு விரியும் அறிவுடைமையால் வசித்திடவரும் வியாபகமுடையனவாகியும், சதசத்தியல்புடைமையால் தர்மாதர்மங்களைச் செய்து நால்வகையோனியுட்பட்ட எழுவகைத் தோற்றத்து எண்பத்து நான்கு நூறாயிரயோனிபேதங்களாய்ப் பிறந்திறந்து மேலுங் கீழும் காற்றாடியும் கொள்ளிவட்டமும் போலப் புக்குழன்று

இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பனவைகளாகியும், பரமேச்வரசம்பந்தமாகிய பேரானந்தத்தைத் தமதாகக் கொண்டனுபவிக்க விரும்பியும் அவ்விருப்பம் பாச உபாதியினால் முற்றுப்பெறாது அவைப்படுதலிற் பாரதந்திரமுடையனவாகியும், பசுத்துவம், மலத்தினால் வந்த உபாதியாதலின் பரிபாகதசையில் ஈசுராநுக்கிரகத்தால் அவ்வுபாதியினின்று நீங்கி ஆன்மலாபத்தை அடைதற்குரியனவாகியும், தற்றரும தருமியாதலால் கடவுட்குரிய எண்குண இயற்கையைத் தங்குணமாகப் பெற்றடங்கி ஒன்றுதற்குரியனவாகியும், ஆனந்த அநுபவ இச்சையையுடையயாற் சுத்தாத்துவித முத்திநிலைக்கண் கரைகடந்தோங்கும் ஆனந்தவெள்ளத்துட்படிந்து அசர்ந்திதமொன்றி நிற்றற்குரியனவாகியும் உள்ளன பசுக்கள் என்றும், இப்பசுக்களுக்குப் பதியாயுள்ளார் சிவபிரான் என்றும், இலயம் போகம் அதிகாரம் என்னும் மூன்று அவஸ்தையில் முறையே சத்தியும் உத்தியோகமும், பிரவிருத்தியும் என்னும் தொழில் வேறுபாடுபெற்றுச் சிவன் சதாசிவன் மகேசன் என்னும் பெயருடைய அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னும் தடத்தக் குறிகளாயும், சாத்துவிக ராசத தாமத குணங்களையும் கடந்து, முதலும் ஈறுமின்றி, பெரிதாய், நுண்ணியதாய், பேருணர்வாய், ஆனந்தப் பிழம்பாய் யாண்டும் ஒரே முதலாய், நாசரகிதமாய், ஒங்கொளியாய் நிறைந்து வியாபித்ததாய், ஆன்மாக்களோடும் அந்தரியாமியாய்ப்பிரவித் தொழிற்படுத்தி அறிவை விளக்கி நிற்பது அச்சிவபதிப்பொருளாம் என்றும், இந்தப் பதி சொரூபநிலையிலே பராசத்தியாருடன் சமனின்று பிரியாது ஒளிப்பொருளாயிருப்பினும் இடபாரூடர் முதலிய தடத்தமகேசுர மூர்த்தங்களிலே சத்தியை விட்டுச் சிவபிரான் பிரிந்திருத்தல் பிரத்தியக்ஷமாக அறியக்கிடத்தலினாலும், சத்தியையும் சிவனையும் நாயகி நாயகபாவமாய் நோக்குமிடத்தும் நாயகியினும் நாயகராகிய சிவனார்க்கே தலைமை கூறப்படுதலானும், பெண்பாற்பட்ட சத்தியாகிய உமையம்மையாரை விடுத்துப் புருஷர்பாற்

பட்ட சிவபெருமானொருவரை வழிபட்டால் அமையுமென்றும், ஆதலின் சிவபிரானையன்றிப் பிறரொருவரைப் பணிவது கூடாதென்று நினைந்து அச்சிவபிரானை மாத்திரம் வணங்கித் திருமுன் நர்த்தனஞ் செய்வாராயினர். பெருங்கருணைத் தடங்கடலாம் எமது அன்னையாராகிய இமயவல்லி புன்முறுவல் கொண்டவராய், அம்புயாதனன் முதலியோர் வணங்கும் சாருவை நோக்கி என் முக்கட்பெரும! இங்ஙனம் வந்த விஷ்ணு பிரமேந்திராதி தேவர் முனிவர் கணநாதர் முதலானவர்களெல்லாம் விடமுண்டகண்டராகிய நின்னையும் என்னையும் வணங்கிச் சென்றார்கள். இஃதன்றி இந்திரனை வணங்குவோர் சசி தேவியையும், பிரமனை வணங்குவோர் சரசுவதியையும், விஷ்ணுவை வணங்குவோர் இலக்குமியையும் வணங்குவாராக, இந்தப் பிருங்கி தேவரிஷி மாத்திரம் அன்புடன் வணங்கி நர்த்தனஞ்செய்து செல்கின்றான், என்னை வணங்கினானில்லை, இதற்குக் காரணம் அடியாளுக்குத் தெரிந்திலது. அன்புகூர்ந்து தெரிவித்தருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார். கங்காதரசிவபரஞ்சோதியாகிய சிவபிரான் பரிமளவல்லித் தாயாரை நோக்கி, கொழுத்த கெண்டைமீன் போலும் அழகிய கண்ணையுடைய பெண்ணே! இது விடயத்தில் நீ இவ்வளவு கவனித்தல் வேண்டுமோ? என்றனர். அதற்கு அம்மையார் நாயக! இந்த முனிவன் இன்று மாத்திரமின்று இதற்கு முன் ஒவ்வோர் முறையும் இவ்வாறே செய்து வருகின்றானதலின் எனக்குச் சந்தேகந்தோன்றிற்று, விடையருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, சிவபிரான் அம்மையாரை நோக்கி மகரக்குழை பூண்டு வள்ளையிலைபோன்று விளங்கும் சிறந்த இரு செவிகளையுடைய கண்ணாய்! என்னினின்று உன்னை வேறாக நினையாது அபேதம் பாராட்டி வணங்குகிறான் என்றனர், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு ஞானப்பால் சுரந்த தனபாரத்தையுடைய லோகநாயகியார் இயமனை உதைத்த ஸ்ரீபாதத்தையுடைய மிருத்தியுஞ்சயனை நோக்கி பெரும! அபேதபாவனையால் வணங்கலாமென்றால், தி

மாத்திரம் இவ்விடத்திராது உமது பக்கத்து என்னையும் வைத்திருப்பதெற்றுக்கு? அபேதமாக நினைக்கிறவன் என்னைமாத்திரம் வணங்கி நின்னை வணங்காதிருந்தாலென்? அவனுண்மை யறியவேண்டும் ஆதலின் நாமிருவரும் இடைவெளிபெறாது ஒன்றியிருப்போ மென்றிசைத்திருந்தனர். மற்றைநாளும் அப்படியே பல தேவ கூட்டங்களும் முனிவர் கூட்டங்களும் சிவகணங்களும் வந்து இருவரையும் வலம்புரிந்துவணங்கிச்சென்றனர். பிருங்கிமுனிவரும் வந்து சிவபிரானைமாத்திரம் ஒரு பாரிசமிருந்து வணங்கி, அம்மையும் அப்பரும் இடைவெளிகாணாது ஒன்றி யிருப்பதை அறிந்து என் செய்வது என்று சிறிது சிந்தித்து ஒன்றுந் தோற்றுதவராய்த் தியங்கித் தோத்திரம் புரிந்து, ஒரு வண்டுருவம் கொண்டு பறந்து கழுத்தின்கட் கண்ட வழியாற் றிரிபுராரியை மாத்திரம் வலஞ் செய்து, திரு முன்னின்று ஹர ஹர ஹர ஹர மகாதேவ சம்போ சங்கர கிருபாநிதே! சகல வேதாகமங்களாலும் துதிக்கப்பட்டவராய் என்றும் அழிவில்லாத மோக்ஷ சாம்பிராஜ்யத்தை அருள வல்ல பிறரொருவர் இருக்கப்பெறாதவராயுள்ள உம்முடைய பாததாமரையிலன்றி என் மனமாகிய வண்டு இறங்காது என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சிவ நாம சங்கீர்த்தனஞ் சொன்பாடி ஆனந்தக் கூத்தாடினர். இதனை நோக்கிய மலைமகள் பிருங்கிமுனிவ! மோக்ஷசாம்பிராஜ்ய மளிக்கும் வன்மையில்லாதவள் நான் என்று கருதியன்றோ என்னை அவமதித்தனை! நன்று! நன்று!! "உன்னுடலிலுள்ள தசைமுதலியன வாய எமது கூற்றினையும் அவமதித்துவிடு" என்றார், உடனே அவை நீங்கிவிட, முனிவர் சக்தியின்றிக் கீழே சாயக்கண்டு, எம்பெருமான் அவர்க்கு பற்றொரு கால்கொடுக்க, அவர் முன்னிருந்த இருகாலுடன் மற்றோர் காலும் சேர்ந்து முக்கால் முனிவராக நின்றனர். அங்ஙனம் நின்ற முனிவரை நோக்கி பிருங்கியே! வேதாகமங்களின் கருத்தினை நன்கறிந்திருந்தும் எமது சத்தியின் இரகசியந் தேராது அறிவிழந்து அவலனாயினை; சூரியவிம்பம்போற் சிவமும், அச்சூரிய கிரணம்போற் சத்தியும் நிலையுறுதலின், சூரிய விம்பமின்றிக் கிரணமில்லை, கிரணமின்றிச் சூரிய விம்பமில்லை, அங்ஙனமாயினும் சூரிய கிரணத்தின் சகாயத்தினாலே உலகினர் எவற்றையும் அறிந்து இயங்கவல்லராகின்றார். அதுபோலக் குணியாகிய சிவத்தைவிட்டுக் குணமாகிய சத்தியில்லை. குணமாகிய சத்தியின்றிக் குணியாகிய சிவமில்லை. அங்ஙனமாயினும் சத்தியின் சகாயத்தினாலே சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சம் யாவும் நிலைபெற்றியங்குகின்றன. என்றற்றொடக்கத்தனவாச் சிவபிரான் உபதேசித்தவற்றைக் கேட்ட பிருங்கி முனிவர் நன்று! நன்று!! அந்தோ இவ்வுண்மைகளை அறியாது சத்தியைவணங்காது சத்தியிழந்து கெட்டேன்! ஊழ்வலி பெரிது! பெரிது!! என்று பயந்து மெய்ம்மறந்து திகைத்திட்டுப் பரவசமுற்று மிகவும் நொந்து அம்மையப்பரை வணங்கிச் சென்றார். முத்துக்களையீனுங் கரும்புவில்லும், புட்ப பாணங்களும், பாசாங்குசமு மேந்திய ராஜராஜேசுவரியாகிய அன்னையார் பிருங்கிகொண்ட கருத்திற் கருத்திறக்கிச் சிறிது சிந்தித்து, இளமூரல்கொண்ட வாய், பின்பு அடிபணிந்தேத்துபவர்களுக்குக் கருணைநோக்க மருளி அம்மையார் எம்மானிடத்தே வீற்றிருந்தருளினர்.

உமைதவ மான்மியம்.

வேதங்களெல்லா முணர்ந்த மெய்த்தவ முனிவர்களே!! இமவான்மகளாகிய பார்வதிதேவியாரைத் திருமணஞ்செய்தபின்னர் ஆறுமுகப் பெருமானை உற்பவித்து நாரதருடன் கூடிக்கொண்டு ஞான்றுகள் தோறும் திருவிளையாடல் செய்து திருச்செங்கோட்டில் வந்து வசித்திருக்குங் காலத்திலே, மணம்பொருந்திய கூந்தலையுள்ள பிராட்டியார் புத்திரவாஞ்சையால் புதல்வரை நினைந்து உருகுவது தேர்ந்து எம்பெருமான் பல புதுமைகள் செய்தும் உமை-

தாயர் நீங்காமை கண்டு, கைலாயகிரியின் ஓர் சிகரத்திலே கற்பகமுதலிய பல தருக்களும் கொடிகளும் செழித்துப் பூலிதலர்களும் வாசனையும் பொருந்திய ஓர் உத்தியான வனத்துட் சென்று அங்குள்ள கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நிலப்பூ நீர்ப்பூ முதலிய வற்றுள்ளும் பலவிருக்ஷங்களுள்ளும் காணுந் தோற்றப்பொலிவுகளை உமாதேவியாருக்குக் காண்பித்து மகிழ்ச்சி யூட்டி வரும் பொழுது, ஒரு பசிய முல்லைக்கொடியானது வெண்மை நிறமாகிய பெரிய மாதவி மரத்தைச் சுற்றிப்பற்றிக் கொண்டிருப்பதைச் சுட்டி அதனைப் பார்த்தனையோ? நங்காய்! என்றனர். அங்ஙனம் சங்கரன் கூறியவுடனே பார்வதி தேவியார் அதனை நோக்கி ஆ! ஆ! இந்தப் பெரிய மாதவிமரம் புருஷனாகவும் அதைச் சுற்றியிருக்கும் பசிய முல்லைக்கொடி அப்புருடனைத் தழுவி நிற்கும் மங்கை போலவும் தோற்று கிறதென்று கொண்டனரோ அதனைப் பார்க்குமாறு நம்பெருமான் கூறின ரென்று நினைந்து மூன்று உலகங்களுஞ் செய்த தபோபலத்தை நிறைவேற்றவோ? இப்பூலோகம் புகழுடையவோ? தென்றிசையானது செருக்கு மிகுந்து மற்றத்திசைகளினும் மேற்பட்டோங்கவோ? அஞ்ஞானத்தின் கூட்டத்தை அழித்து அதமாக்கும் கொங்குநாடு வாழவோ? சிறப்பு மிகுந்த திருச்செங்கோடு மகிமையுண்டாகவோ? சைவ சமயமானது உலகங்களிலெல்லாமுயர்ந்து விளங்கவோ? பல விதமாகிய தலங்களினும் சிவபூசையே சிறந்தது என்றுணைத்தேறவோ? சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு செய்யும் அடியவருடைய மனம் மகிழவோ? மற்றெக் காரணத்தாலோ? அறியேம். எம்பெருமாட்டி முதுகு புறமாக மெதுவாக வந்து மலர்போலும் மெல்லிய கைகளால் சிவபெருமானுடைய திருக்கண்களை மறைத்தார். கருணைநாயகி கைகளால் இறுக மறைத்தபோது சந்திரசூரியராகிய சம்புவினது இரு கண்களாக இலங்கும் சந்திரசூரியர்கள் மறைந்து போனமையால் உலகமெல்லாம் இருண்டு போயின. எட்டுத் திசைகளும் இருண்டு போயின,

எந்நாளும் இருள் இல்லாமல் விளங்கும் தேவலோகமும் இருண்டு போயிற்று. உலகத்திலுள்ளோர் பூமியையும் அதிலுள்ள சராசரப்பொருள்களையும் தங்கள் தங்கள் தேகத்தினையும் காணாது எப்பொழுதும் கண்டறியாத ஞானத்திலுள்ள பேரிருள் ஒன்றையே ஒழிவின்றிக் காணப்பெற்றார்கள். யாகஞ்செய்வது ஒழிந்து போயிற்று தவமுந்தானங்களும் பறந்து போயின. தேவாராதனைகள் ஒழிந்து போயின. போகாத பலங்கள் தொலைந்து போயின. வேதாகமபுராண சாஸ்திர விசாரத்தாலடையும் அறிவை மழுங்கி உலகமெல்லாம் மயங்கிவிட்டன. தேவர் முனிவர் மனிதர் யாவரும் கூட்டங்கூடி ஓலமிடும்போது பார்வதிதேவியார் கேட்டுச் செங்கரங்களை நீக்கினவுடனே ஒளியெல்லாம் பரந்தன. இருளின் தடிப்புக்குறைந்தது. மழுங்கியவெல்லாம் விளங்கின. உயிர்களெல்லாம் பரமசந்தோஷமடைந்தன. உமாதேவியார் பரமேசுவரருடைய திருக் கண்களை மூடிய கைகளை விலக்க நேர்ந்த ஒரு நிமிஷத்திலுள்ளே உலகங்களிலே பல யுகங்களாயினமையால் ஏகாதச ருத்திரர் முதலானவர்கள் வந்து பல்லாயிரம் உயிர்வகைகள் செய்யும் சந்நிதானத்தில் தவற நேர்ந்ததென்று முறையிடக்கேட்ட பார்வதி தேவியார் அச்சமுற்றவராய் அந்தோ நம்மால் உலகத்துக்குப் பேரிருள் தோன்ற நேர்ந்ததே! அந்நன்றி அனேகம் தபோதனங்களைச் செய்யும் காலமிழந்தனரும் தவறினரே! என்று வருந்தும் மங்கையை நோக்கி, நங்காய்! யாது கண்ணைமூடிய காரணத்தால் உலகம் அந்தகாரப்பட்டு படைத்தல் முதலான தொழில்கள் ஒழிந்து போய் உன்னைப் பாவம் வந்து தொடர்ந்து கொண்டது. மாருத கருணையுள்ள எம்மையும் உன்னையும் நம்படியவர்களையும் பாவம் பற்றாது. ஆயினுமாயினும் விதிவிலக்குதலையெல்லாம் விதிக்கும் வேதாகமங்கள் கூறியவாறு நாம் நடந்து காட்டினலன்றே உலகமும் அங்ஙனம் செய்யாதாகின், நாம் கூறுமாறு அந்தப் பாவத்தைப் பரிகரிக்கும் பொருட்டு அவ்வேதாகம விதிப்படி பிராயச்சித்தம் செய்து

கொண்டு தவக்கோலமாய்க் கேதாரத்திற் சென்று தவம் புரிந்து, காசியினு மவ்வாறே செய்து, பின்னர்க் காஞ்சி புரத்திற் றவஞ் செய்வாயேல் யாம் அங்குவந்து காட்சி கொடுக்கின்றோமென்று கிருபாமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தனர்.

இதனைக் கேள்வியுற்ற திரிபுரசுந்தரி துயருற்று, சிவபிரான் வேறும் நாம் வேறுமாக இருப்பதினாலன்றோ இவ்விதசம்பவம் நிகழ்ந்தது; 'முன்னமே ஒரு பிருங்கி என்னும் பெயருடைய முனிவனும் வணங்காது அவமதித்தனன்', ஆதலின் இவ்வித குறைவுகள் நேராதிருக்குமாறு அரிய தவஞ்செய்து அரனிடப்பாகத்தைப் பிரியாதிருக்கப் பெறுவதே நலமெனக்கருதி, எம்பிரான் திருவடிகளில் வணங்கி விடைபெற்றுப் பல தேவர்களும் சத்திகளும் சூழக் கேதாரஞ் சென்று தவஞ்செய்து, கங்கை பெருகும் காசித்தலத்துமெய்தி ஆங்கும் அருந்தவமியற்றி முற்றிய பின், யாவராலும் புகழ்ந்தேத்தற்பாலதாகிய காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்ந்தார் பார்வதிதேவியார்.

பலகோடி சத்திகள் சூழ்வந்த உமாதேவியார் பொன் மணிகளையும் மலர்களையும் அலைகளாகிய கைகளால் இரு கரைகளிலும் ஒதுக்கும் அழகிய கம்பையாற்றங்கரையிலே நல்ல முகூர்த்தகாலத்திற்பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று அரிய தவஞ்செய்யுங் காலத்து, முருகவேள் ஆங்குச் சென்று உலகமாதாவை வணங்கித் தாயே! எந்தையாகிய பரமேசுரர் நீவிர் செய்யுந் தவத்திலே கருணைகொண்டிருப்பதாகத் தேவர்கள் முறைமுறையாக வந்து கூறுகிறார்கள். ஆதலின் பத்தி சிறிதும்மாறாது தவஞ் செய்வீரேல்பெருங் கருணைக் கடலாகிய பரமபதியின் தயவை அடைவீரென்று புகன்று போயபின்னர்த் திருமால் ஆங்குவந்தனர். அங்கிருந்த உமாதேவியார் உபசரித்து வைகுண்டவாச! நீலகண்டமூர்த்தியின் இடப்பாகம் பெறவேண்டி அரிய தவம் செய்யாநின்றேன்; விண்ணவர் பெருமானாகிய அண்ணலின்

கருத்து இன்னும் என்மீது இரங்கவில்லை. இனி என் செய்வாம்! சொல்க என்று பார்வதி தேவியார் வினவினர், அப்போது கேட்குதிர் அம்மா! "நீவிரோ நித்திய கன்னிகை! சுவாமியோ நித்தியப்பிரமசாரி! என்று சிருஷ்டிதொடங்கி இதுவரைக்கும் வேதங்களெல்லாம் முழங்குகின்றன; அங்ஙனமிருக்க உலகத்துள்ள உயிர்களெல்லாம் உம்மிடத்தே தோன்றி, எவற்றுக்கும் தாயென்று சொல்லவியன்ற உமது அளவிறந்த பெருமையை யார் அறிவார்கள். என் அம்மணி! நீர் அறியாதனவு மிருக்கின்றனவோ? ஆயினும் மேதாவியான உபாத்தியாயன் தன்பாற்கற்ற மாணுக்கனைப் படிப்பறிவான் வினவி விடைபெற்று மகிழுமாறு போல என்னைக் கேட்கின்றீர், இந்த ஜாலத்தை யாரறிவார்! என் அம்மே! பாவம் என்னும் கட்டறுத்துப் பிரபஞ்சவியாபாரத்தைப் பொடியாக்கி, வினை என்னும் பகைமையையும், பிறவி என்னும் பெரும் பகையையும் அறவீசி சிவலோகத்திற் செலுத்தவல்ல ஒரு வாளாயுதமாய், மாறாப் பெருவாழ்வுதரும் மேலானதவம், தீர்த்தம், தானம், யாகம், துறவு, விரதம் எல்லாம் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்வதனால் வரும் பிரயோசனத்தின் கோடி பங்கிலொருபங்காயினும் ஒப்பாகமாட்டாது; ஆதலால் மகிமை வாய்ந்த சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத் தால் பூசிப்பீராயின் குற்றம் நீங்கி நினைத்தன கைகூடுமென்று மிகுந்த சிரத்தையோடு திருமாலுமொழிந்தனர்." ஆம், ஆம் எனப் புன்னகை செய்து பார்வதி தேவியாரும் கர்மானுஷ்டானங்கள் முடித்துக்கொண்டு வேதாகமவிதிவழிப் பிராயச்சித்தம் புரிந்துகொண்டு, கம்பையாற்றங் கரையிலே வேதசொரூபமான மாவடியிலே ஏகாம்பரலிங்கப்பெருமானை வழுவாது பூசித்து, அச்சிவ பரஞ்சுடரை சேவித்துப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைத் தியானித்து வந்தனர். உமாதேவியார் எம்பெருமானிடத்தே வைத்திருக்கும் சத்திய பத்தி தோன்ற, உலகத்திலே சிவபூஜை செய்கின்றவர்கள் மன அழுத்தமிவ்வண்ண மிருக்கவேண்டுமென்று கண்டு உய்யும் வண்ணம் சிவபெருமான் அருளிய தென்று பரமஞானிகள் என்னுமாறு கம்பை

யாறு நீர் பெருகி இருகரையும் பெருகிப் பார்வதி தேவியார் பூசை செய்திருக்கும் இடத்திற்கு மெல்ல மெல்லச் சிவலிங் கத்துக்கு மேலெட்டிய அளவு பெருகிவரவே, மரகதமணிப் பாவைபோன்ற பிராட்டியார் திடுக்கிட்டு விரைந்தெழுந்து வேதிமேல் தன் வலப்பாகத்து முழந்தாளை ஊன்றவைத்துத் தன் கணவனைத் தன் இரு கைகளாலும் இறுகக்கட்டித் தழு விக்கொண்டார்; உமாதேவியார் கொங்கையாலும் வளையலை அணிந்திருக்குஞ் செங்கையாலும் இறுக்கிக் கட்டித் தழுவிக் கொண்ட மாத்திரத்தில், ஐயர் அஞ்ஞான இருளை அகற்றும் தமது அற்புத ஆனந்த சோதித் திருமேனியில் செங் கைவளைத் தழும்பும் கொங்கைத் தழும்புங் கொண்டு குழை ந்து காட்டினார். இரேசக பூரகவாயுக்களை ஒடுக்கித் தூள் காமன் தாங்கவல்ல சிவயோகியர் தமது மெய்ஞ்ஞானக் கண் ணால் கண்டு களிக்கும் ஆனந்தப் பெருஞ்சோதியையான எமது ஐயன் திருமேனியானது மென்குயில் போல மதுர மாக வசனிக்கும் தேவியின் கொங்கைத் தழும்பும் செங்கைத் தழும்பும் கொள்ளப்பெற்றது ஆ! ஆ!! என்ன ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

சிவலிங்கத்தைவிடாமல் அணைத்துக் கொண்டவுடனே, சிவபிரான் கருணைகொண்டு ஆதாரமயங்களுக்கும் முதல் வியாயிருக்கின்ற நாதப்பிரிய வசனியாகிய மின்னனையைத் தழுவி, இமவான் புத்திரியாகிய பெண்ணே! உனது அன்பை மெச்சினேன்; என்னவரம் வேண்டும் கேளெனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். அத்துவாதிதமாய் விளங்கும் சிவபரஞ் சுடர் திருவுளமிரங்கி அருளிய திருவாக்கைக் கேட்டு தேவிநாயகமான அற்புதத் திருவுருவைத் தரிசித்து ஆனந்த முற்ற கவுரி மெய்சிலிர்ப்ப, மயிர்க்கூச்செறிய, நாக்குழற, கண்களினின்றும் சந்தோஷக்கண்ணீர் மாறாது சொரிய, இறு கத் தழுவிய கைகளைவிட்டு எழுந்து பூமியில் தாழ்ந்து அன்பு மிகுந்து அஞ்சலிசெய்து எம்பெருமானே! எனக்கு வேண்டு வது தேவரீருடைய திருமேனியிடப்பாகம் பெறுவதேயாம் என்று பற்பல விதமாகத் தோத்திரம் புரிந்தனர்.

கலாபமயில்போலும் சாயலையுடையாளே! உலகம் அந்த காரப்பட எமது கண்ணை மூடிய பாவமானது, இந்தக் காஞ்சி மாநகரத்திற் செய்த பூஜையின் பலனால் நீங்கப்பெற்றாய், இனிமேல் நமது கருணையையடைய விரும்புவாயாகில் கிரேத முதல் நான்கு யுகங்களிலும் முறையே அக்கினி மாணிக்கம் பொன் கல் என்னும் நால்வகை மலையாக விளங்கும் திரு வருணையங்கிரிக்குப் போய், அங்கே அரிய தவத்தைச்செய்து கௌதமர் முதலாகிய முனிபுங்கவர்கள் நமது அருமைத் திரு விளையாடல்களைச் சொல்லக் கேட்டுப் பேரொளி பொருந்திய திருமலை வலம் வந்து தவம் புரிவாயாகில், ஆங்கு அநுக்கிர கிக்கின்றோமென்று சிவபிரான் ஆஞ்ஞாபித்தருளினார். ஒப் புயர்வற்ற இவ்வரத்தைப் பெற்ற பிராட்டியார் அங்கே காம கோடி பீடம் அமைத்து, முப்பத்திரண்டு தருமங்களும் வளர்த்து, இன்னும் அநேக பசுபுண்ணிய பதிபுண்ணியங்க ளையும் இயற்றி, எல்லாம் மேன்மேலும் விருத்தியாகுக என நல்லாசி புகன்று, ஜயை விஜயை முதலிய ஏவற்பெண்களாயி னோர் புடைசூழ எம்பெருமாட்டியார் திருவருணையை அடை ந்தனர். அந்நகரத்தை அடைந்தமாத்திரத்தில் விண்ணுல கத்தவரும் மண்ணுலகத்தவரும் முறை முறையே வந்து பணிந்து தத்தம் வினைக்கேற்றவாறு அருணோக்கம் பெற்று மகிழ்ந்து செல்ல மெய்த்தவமியற்றும் காலத்தில், ஒப்புயர் வற்ற எமதப்பனை அப்பணிச்சடையண்ணல் பிரசன்னமாய் வாராய் பார்வதி! உனது சிந்தனை தெரிந்தேன்; அபீஷ்டப் பிரகாரம் இடப்பாகம் வழங்குகின்றோம்; நீ இவ்வருணையி னின்று நீங்கி இத்தலத்துக்குத் தென்மேற்றிசையில் கொங்கு மண்டலத்தில் திருநாகாசலம் எனப் பெயரிய பர்வதம் இருக் கின்றது. ஆங்குச் சென்று அம்மலைமீது விளங்கும் புண் ணிய சுனைகளில் நீராடி, நமது குமாரன் குமரவேள் சதா விளையாடி வசித்திருக்கும் தானத் தருகில் தேவதீர்த்தம் என் னும் இணையற்ற மகாதீர்த்தத்தில் மலர்ந்த பொற்றாமரைப்பூம் பொருட்டின்மீது நற்றவம் புரிவாயாகில், ஓ! பொற்றொடியே!

நாம் அங்கு உறங்கிடுவேம்; நீ விரும்பிய இடப்பாகமும் பெற்றிடுவாய் என்று கங்காதரமூர்த்தி திருவாக்கருளினர்.

இவ்வாறு பரமேசுரர் ஆக்ஞைசெய்தவுடன் பார்வதிதேவியார் பரவசப்பட்டு மிக மகிழ்ந்து சித்தம் நெகிழ்ந்து, எம்பெருமானுடைய கட்டளைப்பிரகாரம் நடக்கிறேனென்று மும்முறை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, பிரமேந்திராதி தேவர்களும் தேவமாதர்களும் யக்ஷர் கின்னரர் கிம்புருடர் சித்தர் வித்தியாதரர் கந்தருவர் நாகலோகவாசிகள் முனிபுங்கவர் முதலானவர்களும் பின் தொடர, ஜயை விஜயை என்னும் பணிப் பெண்கள் எச்சரிக்கை கூறிக் கைகொடுத்து வர, நமது நாயகரான முக்கணெம்பெருமான் அநுக்கிரகிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டனராதலால், இனி அதிவிரைவில் நாம் விரும்பிய எண்ணம் முற்றுப் பெறுமென்ற நம்பிக்கை கொண்டு பிலத்துவார வழிபுகுந்து, தென்மேற்குத் திசைநோக்கி, கொங்குமண்டலத்து நாகாசலமீது வெளிவந்தனர். பலகோடி தேவர்கள் புடைசூழ, தன் அன்னையாகிய இமயவல்லிவருதலை அறிந்த பிரணவாகிருதியான ஆனைமுகங்கொண்டு விளங்கும் மூத்தபிள்ளையார் ஆனந்தபரவசங்கொண்டு துள்ளித் துள்ளித் தொந்தியசைய குலுங்கக் குதித்துக் குதித்தோடி, முறம்போன்ற இரண்டு காதுகளையும் ஆட்டிக்கொண்டு, புகழ்பெற்ற கையை உயரநீட்டி, மற்ற நான்கு திருக்கரங்களையும் கூப்பி நமஸ்காரம் புரிந்து எதிரோடிவந்து பெருமகிழ்ச்சி பூப்ப பார்வதிதேவியார் அருகு வந்தனர். வந்த குழந்தையை அன்புற நோக்கி வாரி எடுத்து மார்புற அணைத்து உச்சிமோந்து முத்தங்கொடுத்து இரு கன்னங்களையும் சுவை பெருகக் கடித்து, தும்பிக்கையையும் மஸ்தகத்தையும் தோளையும் மார்பையும் தடவி அப்பா! என் கண்மணியே! உனது தந்தையாருடைய இடப்பாகம் பெறவேண்டி நெடுங்காலமாகத் தவஞ் செய்தும் கருணைநிதியாகிய வள்ளலாருக்கு இரக்கம் காணாது நின்று இறுதியில் அக்கினிப் பிழம்புவடிவான அருணையங்கிரியில் அர்த்தபாகம் கொடுப்பதாகத் திருவாக்கருளி, நாகாசலத்திற் சென்று தவம்புரிவாய் என்று அநுக்

கிரகித்தனர். ஆதலின், என் அருமைக் குழந்தாய்! தவஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கின்றேன். ஸ்நானஞ் செய்யப் புண்ணிய தீர்த்தம் வேண்டும். அந்தர மத்தியபாதாளம் என்னும் மூவுலகத்து மிருக்கும் புண்ணிய தீர்த்தங்களை யெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் உன் துதிக்கையால் கிரகித்து இவ்விடத்தோர் சுனையில் நிரப்பு எனக் கட்டளையிட, அவர் தமது மாதாவின் பாதாரவிந்தங்களிற் பணிந்து, 'என்னை யீன்றெடுத்த தாயே! உன் திருநாமத்தை நினைத்தவர் கேட்டவர் முதலாயினோர் அனேக பிறவிகள் தோறும் செய்த கொடிய பாவங்களெல்லாம் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல நீங்குகின்றன என வேதாகம புராணேதிகாசங்களெல்லாம் முறையிடுகின்றன. இவ்வாறு மகிமைவாய்ந்த உமக்குக் கிட்டாதவையும் ஒன்றுண்டோ? ஸ்நானம் செய்யப் புண்ணிய தீர்த்தம் தேடல் வேண்டுமோ? உமது கடைக்கண் அருள் சிறிது பெற்றோர்கால் படிந்த ஜலமே நிரவினையகற்றும் புண்ணிய தீர்த்தமன்றோ! நீவிர் ஆடவல்ல தீர்த்தம் எங்ஙனமிருக்கிறது! தேவீருடைய திருப்பாதம்பட்ட ஜலம் இம்மலையிலிருக்குமேல் உலகத்துள்ள பிராணிகள் கண்டு பரிசித்து, உண்டு பரிசுத்தமாய்ப் புண்ணிய உலகத்தை அடைதற்கு ஏதுவாகும். அக்கருத்துக்கொண்டன்றோ திருவிளையாடல் புரிகின்றீர்கள்.' என் தாயே! அந்தது தவறாது இதோ தீர்த்தம் அமைக்கின்றேன் என்றுகூறி, விநாயகமூர்த்தி தமது புனிதக் கையை நீட்டித் திரிலோகங்களிலுமுள்ள நதிநதங்கள் முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களையெல்லாம் கிரகித்து அம்மலைப் பாங்கெல்லாம் நிரப்பினர். இவ்வரிய பெரிய செயலைக் கண்ட தேவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மகிழ்ச்சிபெற்றவர்களாய், நாம் பலநாள் தேடி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தீர்த்தங்களில் முழுகி அவ்வவற்றால் வரும் பயன்களைத் தனித்தனி பெறுவதன்றி, இப்பொழுதோ மூத்தபிள்ளையார் ஒப்பற்ற தமது தும்பிக்கையால் உலகத்திலுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டி இவ்விடத்துப் பிரதிஷ்டை செய்தார். உலோகமாதாவாகிய பிராட்டியாரே தாம் பரிசுத்தம் பெறுவதுபோல சுத்தமாகிய

தீர்த்தங்களிற் படிந்து பரிசுத்தஞ் செய்யப் போகின்றார்! எளிதில் இத்தீர்த்தத்தை உட்கொண்டு சற்கதியடையலாமெனப் பேசி மகிழ்ச்சிபெற்றிருந்தார்கள். கணநாயகர் தாயார் சமீபத்திற் சென்று என் அரிய அன்னையே! தங்கள் உத்தரவுப்பிரகாரம் தீர்த்தங்கள் அமைத்து விட்டேன் என்று விஞ்ஞாபித்தனர். இதனைக் கேட்ட உமாதேவியார் மகிழ்ந்து குழந்தாய்! நல்ல புத்திரனைப் பெற்றோர்க்கு எப்பொருள்தான் அருமை யென உபசார மொழிகூறி, வேதாகமப் பிரகாரம் சங்கற்பஞ் செய்து நீராடி ஏனைய நியதிகளையு முடித்துக்கொண்டு பிரமேந்திராதி தேவர்க ளெல்லாம் வாழ்த்த உச்சிமலை சேர்ந்து எதிர் வணங்கிவரும் குமாரதேவரைப் பரிந்து கட்டியணைத்துப் பாராட்டிக் களித்து இனிய மொழிகள் புகன்று பின்பு பரமேசுவரனது இடது பாகம் பெறுதற்பொருட்டுப் பராசக்தியார் அரிய தவஞ் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

௨

அர்த்தபாகமான்மியம்.

பக்திமிகுந்த பக்தர்களே!

அத்தருணத்தில், "நல்ல அன்பர்களையும் பெருமை பெற்றெடுத்த எம்பெருமாட்டியார் பெரும்புகழ் பெற்றோங்கும் செங்கோட்டையனைப் பூசித்து மகாவிரதமாகிய கேதாரேசுவர விரதத்தை அநுட்டித்து இடப்பாகம்பெறப்போகின்றார் என்று அறிவிக்க சந்தோஷத்தால் எடுத்துக்கூறும் மங்கல ஓசையைக் கேட்டு, உருத்திராதர்கள் முதலியோரும், குற்றேவல் புரியும் பல மாதர்கள் சூழச் செந்தாமரைப் பொருட்டில் வசிக்கும் இலட்சுமிதேவியும், பல மாதர்கள் சூழ வெண்டாமரையில் விளங்கும் சரசுவதியும், கோடா கோடி மாதர்கள் சூழ அபிராமி, மகேசுவரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, காளி என்னும் சத்தமாதர்களும் வந்தார்கள். விண்ணுலகத்தவர்களிலும் கருட கந்தருவவித்தியாதரமாதர்களிற் பலரும் இடாகினி காளி யோகினி வருப்பில் அநேகரும், உரகர் கந்தருவர் இராக்ஷதர் இயக்கர் உருத்திரர் மருத்துவர் வசுக்கள் கருடர் கிம்புருடர் சாரணர் சித்தர் தேவர்கள் பிரமவிஷ்ணுக்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்கள் பல சமயதேவர்கள் முதலாயினோரெல்லாம் தேவியார் பாதாரவிந்தங்களை ஜய ஜய போற்றி என்று பணியவும், தண்ணுமை, முருடு, குடமுழா, மொந்தை, தக்குணிதம், பேரிகை, தக்கை, பதலை, முரசு முதலிய கொட்டு வாத்தியங்களும், திருச்சின்னம், எக்காளம், கொம்பு, சங்கு, குழல் முதலான ஊது வாத்தியங்களும், மற்ற வாத்தியங்களும் தாம் தாம் என்று முழங்கவும், வெண்சாமரைகள் பட்டுக் குடைகள் விசிறிகள் ஆலவட்டங்கள் என்பன வெல்லாம் அங்கங்கே விளங்கவும், குள்ளர்களும் பூதங்களும் கைவீசிக்கொண்டு விரைந்து குறு குறு என்று நடந்தோடி வரவும், பல கருவிகளாலுண்டாகும் கல கல என்னும் முழக்கமும், கள கள என்னும் முழக்கமும், கலீர் கலீர் என்னு முழக்கமும், சல சல என்னும் முழக்கமும், சள சள என்னும் முழக்கமும், சட சட என்னும் முழக்கமும் மற்றும் சில முழக்கமும் ஹர ஹர என்னும் முழக்கமும், ஜய ஜய என்னும் முழக்கமும் மண்ணுலகத்தும் விண்ணுலகத்தும் முழங்கவும், ஆகாயத்தில் அடர்ந்திருக்கும் கூட்டங்களைப் பார்க்கின்றவர்களும், தேவியார் திருவழகைப் பார்க்கின்றவர்களும், பெருமகிழ்ச்சியால் தேகமெல்லாம் பூரித்துப் பரமானந்தப் பெருவெள்ளத்துட் படிந்து கண்ணீர் துளிக்க நின்று கைகூப்பித் தொழுகின்றவர்களும், அடியேங்கள் ஆனந்தவீடு அடையும் காலம் இது என்றும் இந்தப் பூலோகம் என்ன தவம் செய்ததோ என்றும் சொல்கின்றவர்களுமானார்கள்.

அத்தருணத்தில் உமாபத்திரை, கீர்த்திமதி, அநிந்திதை, கமலினி, ஜயை, விஜயை முதலிய ஏவற்றோழிகளைப் பார்த்து, பாங்கிமார்களே! நாம் இப்பொழுது கேதாரேசுவரவிரதம் செய்யப்புகுகின்றமையால் பூசைக்கு வேண்டியனவெல்லாம் கொண்டு வாருங்களென்று பார்வதிதேவி

யார் கட்டளையிட்டவுடனே சிலர் நீண்டிருக்கும் இலைகளையுடைய வாழைகளையும், நெருப்புபோற் சிவந்து பழுக்கும் பழங்களையுடைய கமுகமரங்களையும், வெல்லக்கட்டியைத் தரும் கரும்புகளையும் தூண்கள்தோறும் சேர்த்துக் கட்டிக் காந்திவீசும் மணிமாலைகளைத் தொங்கவிட்டு வாசனை மலரும் பூமாலைகளைச் சரம் சரமாகத் தொங்கவிட்டுப் பலவர்ணமாகிய சித்திரவிதானத்தை மேலேகட்டிச் சிங்காரஞ் செய்தார்கள். சிலர் மணம் வீசும் புனுகு அப்பி அகிற்புகை வளர்த்து, பொன்னைப் பொடியாக அராவிக் கூட்டி, மகரந்தப்பொடி சேர்த்துப் பன்னீர் தெளித்துக் கரைத்துக் கரைத்து மெழுகினார்கள். சிலர் வாசனைத் திரவியம் சேர்ந்த அன்னம், சுத்தான்னம், பருப்புப்பொங்கல், சர்க்கரைப் பொங்கல், மிளகோதனம், புளியோதனம், ததியோதனம், கடுகோதனம், எள்ளோதனம், உழுந்தோதனமுதலிய சித்திரான்னவகைகளையும், தாளிக்கப்பட்ட பொரிக்கறி முதலியவற்றையும், மோதகம், பிட்டு, அப்பம், வடை, தேன்குழல், அதிரசம், தோசை, இட்லி முதலிய பணிகாரவகைகளையும், குடிப்பன நக்குவன கடிப்பன விழுங்குவன என்னும் நால்வகையுண்டிகளையும், கசப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு என்னும் அறு சுவைப்படச் சமைத்து வைத்தார்கள். சிலர் தேன் துளிக்கும் மலர்களைக் கொய்து கொண்டுவந்து சூட்டு கண்ணி இண்டை தொங்கல் முதலிய பலவித மாலைகளைத் தொடுத்து அவற்றைப் பரிமளப் புகையோடு சேர்த்துப் பன்னீர் தெளித்துச் செம்பொற் குடலையில் நிறைத்து வைத்தார்கள். சிலர் செம்பொற்குடங்களிலே தெய்வத்தன்மையுள்ள மந்திரங்கள் சொல்லிப் பூநூலுடைகொண்டு அந்தக் குடங்களின் வாய்களைக்கட்டி அலைவீசும் தண்ணீர் வடித்து அண்டாக்களில் நிறைய ஊற்றிவைத்தார்கள். சிலர் மணிக்கட்டுகளுடன் கைம்மணி முதலிய பூஜாபாத்திரங்களைச் சுத்தி செய்து வைத்து, பத்திரபுஷ்பங்கள் எல்லாவற்றையும்புழுப் பூச்சிகள் இல்லாவண்ணம் ஆராய்ந்து எடுத்து நிறைத்து

35

வாசனையுள்ள எலுமுதலியவைகளைத் திருமஞ்சனத்திற் கலந்து சித்தப்படுத்தினார்கள். சிலர் பலாப்பழம் வாழைப்பழம் மாம்பழம் நாரத்தம்பழம் மாதுளம்பழம் எலுமிச்சம்பழம் தேங்காய் பாக்குப்பழமுதலியவைகளை நிறைத்து வைத்தார்கள். சிலர் பசுவின் பாற்குடங்களையும், நெய்க்குடங்களையும், தேன்குடங்களையும், கருப்பஞ்சாற்றுக் குடங்களையும், தயிர்க்குடங்களையும், தேவாமிர்தக்குடங்களையும் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். சிலர் சித்திரப்பூம்பட்டாடைகள், வெண்பட்டாடைகள், பச்சைப்பட்டாடைகள், செம்பொற்பட்டாடைகள், செம்பட்டாடைகள், நீலவர்ணப்பட்டாடைகள் முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். சிலர் நவரத்தினமுடிகள் குதம்பைகள் பொன்னாபரணங்கள் பட்டங்கள் தோளணிகள் மோதிரங்கள் கடகங்கள் கண்ட சரப்பணிகள் ஆரங்கள் முதலாயினவற்றைக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். சிலர் வாசனையுள்ள சந்தனக்குழம்பில் புனுகுசட்டத்தைப் பிழிந்து வார்த்துப் பச்சைக் கர்ப்பூரத்தோடு குங்குமப்பூவைப் பொடி செய்து சேர்த்துப் பொருந்தக் கரைத்துவடித்து எடுத்து விழுது அமைந்த குடங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள், சிலர் கண்ணாடி வெண்சாமரை சந்திரவட்டக்குடை விசிறி விபூதி கர்ப்பூரம் தூபம் குடம் தட்டு முதலியவைகளுடன் பூஜைக்குரிய மற்றவைகளையும் சேர்த்து வைத்தார்கள். முழுக்காணிகளுடன் வச்சிரத்தொட்டி அமைந்திருக்கும் இன்னிசைவீணையும், பாடும் பாடலும் ஒன்று பட்டிணங்கப் பண்ணுடன் பாடுங்கள் என்றும், பல வாத்தியங்களை வாசியுங்கள் என்றும் தேவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள்." இவ்வாறு பணிவிடைகளையெல்லாம் பூதகணங்கள் செய்துகொண்டிருக்க எம்பெருமாட்டியார் புரட்டாசிமாதம் சுக்கிலபக்ஷ அஷ்டமி திதியில் விதிப்படி விரதஆரம்பஞ்செய்து மஹாலிங்கமூர்த்தியை எழுந்தருளச்செய்து ஆகமோக்தமாக அபிஷேகம் புரிந்து திருவொற்றாடைசாத்தி அலங்கரித்து புஷ்பஞ்சாத்தி இருபத்தொருவகைப் பத்திரபுஷ்பங்

னால் அர்ச்சித்து இருபத்தொரு இனிழுயிட்டுப் பூசித்து அன்ன பக்ஷணதிகள் நிவேதித்து தூபதீபாராதனம் உபசாரங்கள் புரிந்து எண்டு தெக்கு நெக்குருக, மெய்மயிர் பொடிப்ப, நாத் தழுதழுப்ப, கண்களில் ஆனந்தநீர் சொரியத் தோத்திரம் செய்து,திருமுன்னர் நின்று நர்த்தனம் செய்து சர்வலோகரக்ஷகா ! சர்வேசா ! விசுவாதிகா ! தினதயாளா ! நித்தியா ! நிர்மலா ! சச்சிதானந்தா ! அணுவுக்கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய் நிற்குந் தற்பரா ! என மன கருகிப் பாடிச் சிவார்ச்சனை செய்து இருபத்தோராயிரம் வருஷம் விரதாநுஷ்டானத்துடன் எம்பிரானைப் பூசித்து வருங் காலத்தில் புரட்டாசிமாச கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசி யன்று விசேஷபூசைப் பூசித்துத் திருமுன் நின்று மனம் கசிந்துருகத் தோத்திரஞ் செய்யுங்கால், கருணைக்கடலாகிய எம்பெருமான் பார்வதிதேவியார்க்கு அநுக்கிரகிக்கத் திருவுளங் கொண்டு ஒப்பற்ற விநாயகமூர்த்தியையும் குமாரக்கடவுளையும் ஆகத்தழுவி, பழுதில்லாத் தவமியற்றும் தேவியார் எதிரே பூரணானந்தமயமாய்க் காட்சிகொடுத்து மலைமகளே! நன்று நன்று! உன் தவத்தை மதித்தேன், வேண்டியவரத்தைக் கேள் என்றனர். அம்மையார் மிகுதியும் அடங்காத மகிழ்ச்சிகொண்டு கைகளால் இருகத்தழுவி இதயத்திலுள்ளே வணங்கித் துதித்து சுவாமி ! தேவரீர் வேறும். அடியாள் வேறுமாக இருந்தமையாலன்றோ தக்கனுடைய வேள்வியில் அவன் நிந்தித்த வசனத்தினாலே மிகவும் சிரமப்பட்டேன்; 'பிருங்கி அவமதிக்கவும் பெற்றேன்' இனி அவ்வாறு நிகழாமல் தேவரீரது அர்த்தபாகம் பெறும்படி அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்; பரமகருணாநிதியாகிய உம்மோடு கலந்திருப்பதன்றி ஒரு இமைப்பொழுதேனும் தனித்திருக்கமாட்டேன் என்று பட்டபாடும் தளர்க்குறாது மிகுந்த குளிர்ச்சி தோன்ற இனிமைபெறவேண்டி அந்நாளரோடு கலந்திருப்ப நினைந்து அன்புருகித் தோத்திரஞ் செய்கின்றார்.

சங்கரமஹாதேவா ! சதாசிவா ! சந்திரசேகரா ! தேவர்கட்கெல்லாம் முதன்மையானவரே ! சிவந்த திரிநேத்திரங்

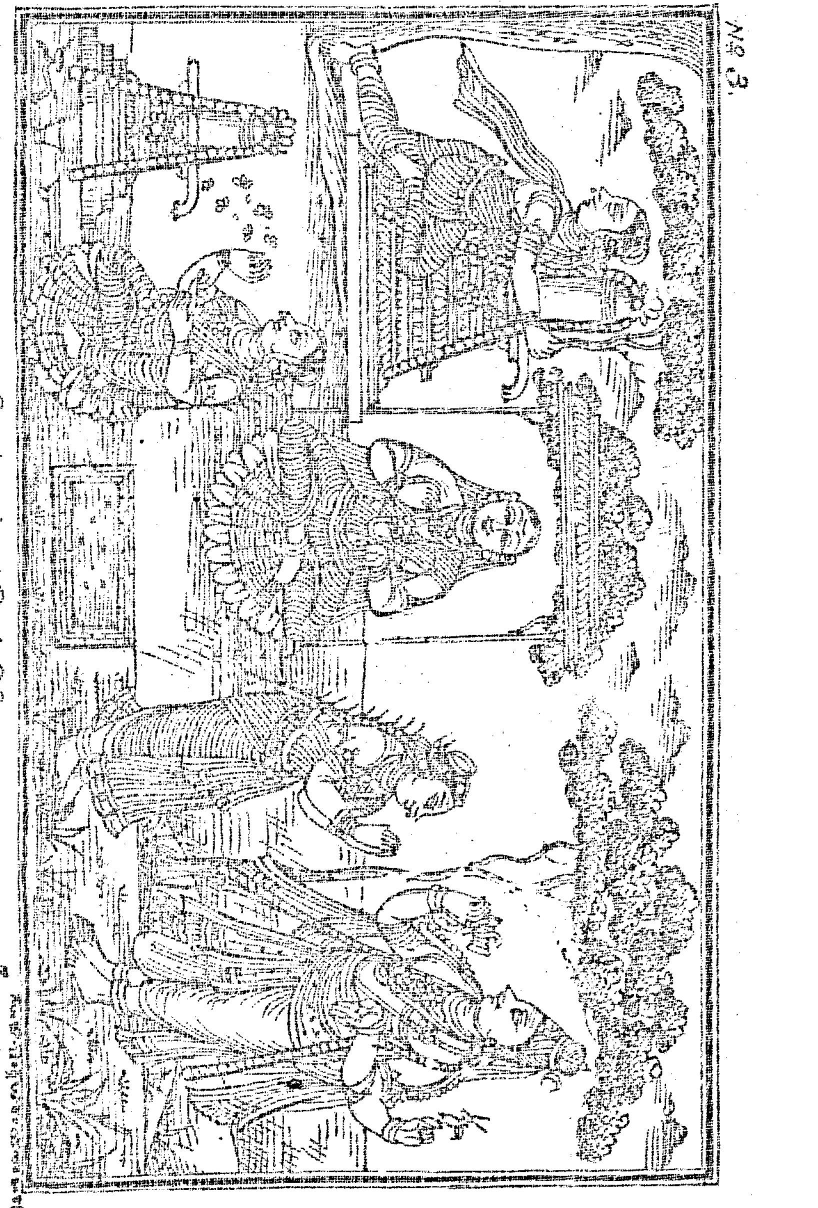

களையுடைய தேவரே! மஹேசுவரரே! யாவர்க்கும் மேலாகிய பரிசுத்தரே! உருத்திரமூர்த்தியே! போற்றி போற்றி!! சூலாயுத அஸ்தரே. பழமையான கிருஷபாரூடரே! யமனுக்கு யமனானவரே! மன்மதனை எரித்தோரே! ஆலத்தையுண்டவரே! நீலகண்டரே! நிராமயரே போற்றி! போற்றி!! எமது கர்த்தரே! வெவ்விய மழு வேந்தியவரே! ஆசாபாசங்களை அகற்றவல்ல ஐந்து திருமுகங்களையுடையவரே! திக்கெல்லாம் விளங்கும் சடாதரரே! திருவெண்ணீறு பூத்த திருமேனியரே! போற்றி! போற்றி!!

"நிலத்தைச் சார்ந்த சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்து தன்மாத்திரைகளாக அமர்ந்தனை; அந்நிலத்தை அஷ்டமூர்த்தங்களுள் ஒரு மூர்த்தமாகக் கொண்டனை; அங்ஙனமாயினும், அந்த நிலத்தினால் தொடக்குண்ணு திருந்தனை; நிலவுலகத்தையும் அந்நிலவுலகின் கண்ணுள்ள இருதிணைப் பொருள்களையும் உமது ஆஞ்ஞாப்பிரகாரம் நடைபெறக் கற்பித்தனை. நீரிலே கந்தமொழிந்த மற்றை நான்கு தன்மாத்திரைகளாக அமர்ந்தனை; அந்நீரை ஓர் மூர்த்தமாகக் கொண்டனை; அங்ஙனமாயினும், நீரினாற்றொடக்குண்ணாது நின்றனை; நீரையும் அந்நீரில் வாழும் உயிர்களையும் நும் ஆஞ்ஞாப்பிரகாரம் நிலைக்கச் செய்தனை. நெருப்பின்கண்ணே இரசத்துடன் கந்தம் நீங்கலாக மற்ற மூன்று தன்மாத்திரைகளாகச் சார்ந்தனை; அந்நெருப்பை ஒரு வடிவமாகக் கொண்டனை; அந்த நெருப்பினால் தொடக்குண்ணாதமர்ந்தனை; நெருப்பையும் அந்நெருப்பினுள்ள பொருள்களையும் உன் கட்டளையில் நிலைபெற்றிருக்கவிருத்தி வைத்தனை. காற்றிலே ரூபரசத்தோடு கந்தம் நீங்கலாக மற்றைய இரண்டு தன்மாத்திரைகளாக அமர்ந்தனை; அக்காற்றை ஒரு வடிவமாகக் கொண்டிருக்கின்றனை; அந்தக் காற்றினால் தொடக்குண்ணாது நின்றனை; காற்றையும் அந்தக் காற்றிற் கலந்திருக்கும் பொருள்களையும் உன் கட்டளைப்பிரகாரம் வாசஞ்செய்ய வைத்தனை. ஆகாசத்திலே சத்தமாத்திரையாய்ச் சார்ந்தனை; அந்த ஆகாசத்தை ஒரு

வடிவமாகக் கொண்டிருக்கின்றனை; அந்த ஆகாசத்தினல் தொடக் குன்ணுது நின்றனை; ஆகாசத்தையும் அந்த ஆகா சத்திலுள்ள பொருள்களையும் உமது கட்டளையில் நிலை பெற நிறுத்தினை. மதிக்கப்படும் உயிர் சந்திரன் சூரியன் முதலிய எல்லாப் பொருள்களிலும் இவ்வாறு கலந்து ஒங்கி மனம் வாக்குக் காயங்களைக் கடந்து விளங்கும் மஹாதேவா! உன் மலரடி போற்றி! போற்றி! என உமையம்மையார் தோத்திரித்தனர்.” இவ்வாறு மனமுருகித் தவங் கிடந்து தோத்திரஞ் செய்தவுடனே பெருகிரியை வில்லாக எடுத்த காரணகர்த்தாவாகிய பரமசிவன் திருவுளமகிழ்ச்சியோடு தம்முடைய ஒப்பற்ற இடப்பாகம் கொடுத்தருளினர்.

தேவாசுரர் முதலானவர்களும் நாரதமுனிவர் முதலான தேவரிஷிகளும் வசிட்டர்முதலான பிரமரிஷிகளும் திதி அதிதி தக்கன் பெற்ற பெண்கள் யோகினிகள் அருந்ததி உலோபாமுத்திரை அநசூயை முதலான ஸ்திரீஜனங்களும், சனகர் சனற்குமாரர் சனந்தனர் சனாதனர் முதலான நால்வரும், அகஸ்தியமுனிவர் துருவாசமுனிவர் உபமன்னியு வீராதி வீராகிய பூதகணங்கள் உருத்திரர்கள் கணாதிபர்கள் பிருங்கி நந்திதேவர் முதலானவர் எல்லாரும் சேர்ந்து, உமாதேவியார் வேறாகவும், பரப்பிரமசிவனார் வேறாகவும் கண்டகோலம் இரண்டும் தம்முன்னே கரைந்தொன்றி வலப்பாகம் சிவக்கூறும் இடப்பாகம் சத்திகூறுமாக அர்த்தநாரீசுவர வடிவம் பொருந்திய அற்புத ஜோதி ஆனந்தத் திருமேனியை இடையறாமற் கண்டு அஹோ ஜய ஜய என்று ஆரவாரஞ் செய்து பரமானந்தக் கடலில் விழுந்து புரண்டு அலைந்து இரு கண்களினாலும் பெறுதற்கரிய பெரும்பேறு பெற்று. மலர்போலு மலர்ந்திருக்குங் கண்கள் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிய அழுது, தேகமெங்கும் பெருகிய அன்பினல் புளகமடைந்து இரும்புண்ட நீர்போற் கலந்தவர்களாகி எம்பெருமானுடைய திருவருட் பெருங்கருணைத் திறத்தையே எண்ணி ஐம்புலன்களும் ஆனந்தத்திலழுந்தச் சிரசின்மேற் கைகூப்பிக் கொண்டு சிவானந்தபோகத்தை அனு

ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுரகோலத்தை தேவர்கள்முதலானோர் துதித்தல்.

பணித்தார்கள். நாகமலையும் கொங்குநாடும் முறையே பொன்மலையும் பொன்னுலகுமானதென்று, போக பூமிகளும் பொன்னுலகமுழுதும் அங்ஙனம் வருவதற்குத் தாகபோக அபேக்ஷையுடனே தயங்காநின்றன. பரம கருணாநிதி வீற்றிருந்தருளிய தீர்த்தம் தேவதீர்த்தம் என்று அகிலாண்ட பதியாகிய ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரர் திருவாக்கினாலேயே பெயரிடப்பெற்று விளங்குகின்றது. நாககிரி தேவதீர்த்தத்தின் மீது உமையொருபாகராக ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுரர் அடியார்களைக் காக்கும்பொருட்டு மனமகிழ்ச்சியுடனே எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அங்ஙனம் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமேனி அழகிய பாவனையைச் சிறிதறிந்தவரையிற் கூறுகின்றேன். பகலின் பால்போல வெண்ணிறமாய், ஒருபாதி சிவனும் ஒருபாதி அம்மனுமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆனந்தவடிவைக் கணபதியும் செவ்வேளும் தரிசித்துப் பரவசப்பட்டுச் சமீபத்திலேயே கொலுவாக இருந்தார்கள்.

அர்த்தபாககோலம் எப்படியெனில், தண்டாயுதத்து நுனியை வலது திருக்கரத்தின் மூன்று விரலால் வளைத்துப் பிடித்திருக்கும் காட்சியைப் போல அமர்ந்து, ஒரு திவ்விய ஹஸ்தத்திலே அழகிய பார்வதியைத் தமது இடப்பாகத்திற் சேர்த்தணைத்து, மகரகுண்டலம் வலது தோளிடத் தசையவும் அழகிய பூரணப்பிரகாசம் மிகுந்திலங்கும் குளிர்ந்த முத்துமணி நிறைந்த இரத்தினத்தோடு இடது தோள் பிரகாசிக்கவும், ஒரு பகற்காலத்திலே தாமரையும் நீலோற்பலமும் புட்பித்தது போல இரண்டு கண்களும் ஒன்றுக்கொன்று உற்றுநோக்கிய இனிய பார்வையும், பொன்மலைவில்லைப்போல வளைந்திருக்கின்ற இரண்டு புருவங்களும், திருமுகமண்டலம் ஒருபாதிபவளநிறமும் ஒரு பாதி பச்சை நிறமுமான பிரகாசமும், இடப்பக்கத்தில் அழகிய துடையில் பச்சைநிறமான கோசிக உடையும் வலப் பக்கத்துத் துடையில் புலித்தோலுடையும் படம்விரித்தழகிய நாககேயூரந்தரித்த கையும், நாகமணி செறிந்த குடகத்

கையும், குங்குமம் கஸ்தூரி கர்ப்பூரம் கலந்த களபசந்தன திலகப்பொட்டும், மையெழுதிய கண்ணும் சிவந்த நெருப்பில் விளைந்த வெண்மையாகிய விபூதி நெற்றியிற் பிரகாசிக்கச் சிவந்தகன்ற கண்ணும், பகைசெய்த மன்மதனை எரித்த நெற்றிக்கண்ணினொருபாதி அக்கினிக் கண்ணும், அதனுடனே ஒன்றாய்க் கலந்து சர்வ ஆன்மாக்களுக்கும் கருணைகூர்ந்து இரக்ஷிக்கின்ற பாதிநெற்றியிற் குளிர்ந்த பார்வையும், இகபரங்களின் போகதாக சோகங்களைத் தீர்த்தருளியதொருபாகமும், சகல ஆன்மாக்களுக்கும் புத்திர சந்தானம் கொடுக்குமாறு அருள்பாலிப்பதொருபாகமும், பொன்னூமத்தம் பூப்போலப் பொருந்திய திருக்காதொருபுறமும், தேன்துளிக்கும் நெய்தற்பூப்போற் பொருந்திய திருச்செவி ஒரு புறமும், மந்தரகிரியாற் கடலைக் கடையும் போதெழுந்த விஷம் பொருந்திய சிறப்புற்ற கழுத்தொரு பாதியும், பரிமளிக்கின்ற கஸ்தூரி அணிந்த சிறுதுவாகிய கழுத்தொரு பாதியும், அழகிய மையெழுதாப் பார்வையுற்ற கண்ணொருபாகமும், கருமையாகிய அஞ்சனந் தீட்டி அழகு தரும் கண்ணொருபாகமும், தும்புருநாரதிருவருடைய கீதவிசையைக் கேட்கும் செவியொருபாகமும், மேன்மையாகச் சரசுவதிபாடும் உசிதவலங்காரகவிகள் விளையும் காது ஒருபாகமும், முப்புரிநூலாகிய பூணூலும், விபூதித்தாளிசமும், அழகிய மார்பிடமொருபக்கமும், சுவர்ணச்சிமிழ்போன்ற களபகஸ்தூரி பரிமளித்து மிகுந்து நெருங்கிய தனபாரமும், வலிய தண்டாயுதமேந்திய தொருபாகமும் அழகிய வளைகளணிந்த தொருபாகமும், நாகபந்தனமொருபாகமும், ஆலிலை போன்ற திருவயிறு ஒருபாகமும், இயானை உரித்த நாகவீரவெண்டயம் அணிந்த திருப்பாதம் ஒருபாகமும், அழகிய சிலம்பின் பிரபை விளங்கிய திருப்பாதம் ஒரு பாகமும், தேவர்கள் முனிவர்கள் போற்ற விளங்கிச் சிவனும் உமையும் இவ்வாறு ஒரு திருமேனியாகிக் கடல்சூழ்ந்த பூலோகமெல்லாம் ஈடேறும் வண்ணம் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரர்

மேற்குமுகமாக நோக்கிநிற்க, வேலாயுதக்கடவுள் கிழக்குமுகமாக நோக்கி நிற்கக் கண்டு வணங்கித் துதித்தவர்கள் இம்மை மறுமை இரண்டினும் புகலிடமாக வாழும்படியாகக் கிரியைச் சூழ்ந்தவூர் கோதையூர் என்றும், திருவேரகம் என்றும் பெயராய் வழங்கியிருக்குந் திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவன் அழகை எழுதுதற்கும் சொல்லுதற்கும் அரிதாயிருக்கும். இவ்வாறு சிவரூபத்தியானஞ் செய்து சிவனுடைய பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்து, சத்திமந்திரத்தையும் சிந்தித்து, ஜபஞ் செய்யும் புண்ணியசீலத்தையுள்ள பெரியோர்களைத் தேவர்களுக்கு மேலான தேவர்களென்று நினையாமல் ஊனபுத்தியினால் மனிதர்களாக நினைப்பார்களாகில் இரௌரவாதி நரகத்தை அடைவார்கள். அண்டாண்ட நாயகராகிய எம்பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்தவர்களைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டவர்களுடைய பாவங்கள் எப்படிப்பட்ட கொடியனவாயினும் அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோல எரிந்துபோகும். மெய்வழிபாடனைத்தும் விருத்திக்கும். இது நிச்சயம்! நிச்சயம்! சிவனாணை சத்தியமாணை என்றும் இவ்வுண்மைவாய்ந்த திருமுறையை அன்போடு கற்றவர்களும், கற்று ஓதுகின்றவர்களும், சொல்லக் கேட்டவர்களும், சொன்னவர்களுக்கு யாதாயினும் கொடுக்கின்ற பாக்கியவான்களும் சிறப்புப்பொருந்திய இத்திருமுறையை வைத்துப் பூமாலைசாத்தி அர்ச்சிப்பவர்களும் இறுதியில்லாத பாவங்களினின்று நீங்கி மனசில் எண்ணிய காரியங்களும் கைகூடப்பெற்று நீடு வாழ்வார்கள் எனச் சூதமாமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அருச்சனைமான்மியம்.

ஐம்புலவேடர்களைச் சங்கரித்து விளங்கும் அரியதவசிரேட்டரே! தேவரீரது கிருபையால் நாககிரியின் மகத்துவமும், பரசுபாணியாகிய எம்பெருமான் பார்வதிதேவி

யார்க்கு இடப்பாகம் கொடுத்த ஒப்புயர்வற்ற புண்ணிய சரித்திரத்தையும் கேட்டு இத்தேகமெடுத்த பிரயோசனத்தைப் பெற்றேம். சத்தியஞானனந்த சொரூபியாகிய ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரரை அன்புடன் பூசிக்கும் நெறியையும் வேதாகமோக்தமாகப் பூசித்தோர்களையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற பேரவாவுற்றிருக்கின்றேமாகையால் அடியேங்கள்மீது கிருபைபாலித்து அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும் முனிபுங்கவர்களைக் களிகூருவகையால் நோக்கி, நற்கதிபெற விரும்புவோர்க்கடையாளமாவது சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்த சரித்திரத்தையும் சிவனடியார் சரித்திரத்தையும் கேட்டு மனமுருகிப் பத்தி செலுத்துவதாகுமாதலின், அவ்வியல்பினராகிய நீவிர் அறிந்து சந்தோஷமெய்துமாறு கூறுகிறேன் என்று தமது குருவாகிய வியாசரையும் பரமபிதாவாகிய எம்பெருமானையும் சூதமாமுனிவர் உளத்தேஸ்மரித்துச் சொல்லத் தொடங்குவாராயினர்.

சாம்பவோத்தமர்களே! சூரியன் உதயமாதற்கு ஐந்து நாழிகைக்கு முன் சிவபுண்ணிய சிந்தைகொண்டெழுந்து தண்ணீர் வாயிற் கொண்டு கொப்பளித்து முகத்தையும் கைகால்களையும் கழுவி கோகர்ணமுத்திரையுடைய வலக்கையால் நீர்கொண்டு ஆசமனஞ் செய்து, வடக்கு முகமாகவேனும் கிழக்குமுகமாக வேனுமிருந்து விபூதி தரித்துக்கொண்டு "இந்தத் தினத்தில் சிவகாருண்யமுடையவனுய்ப் பரமேசுவர கைங்கரியஞ்செய்து அதனல் சமஸ்த பலன்களையும் அடையுமாறு என்னை அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என ஸ்ரீ அர்த்த நாரீசுவரரை மிகுந்த வணக்கத்துடன் பிரார்த்தித்தல் வேண்டும். திருக்கோவிலெல்லைக்கு நானூறு முழ தூரத்துக்கு அப்பால் ஈசானதிக்கல்லாத மற்றைய திக்குகளில் ஜன நடமாட்டமில்லாது கொஞ்சம் பசுமை செறிந்த இடத்திற் சென்று பூணூலை வலதுகாதிலே மாட்டி தலையையும் காதுகளையும் வஸ்திரத்தினலே மூன்று

தரஞ் சுற்றி பகலில் வடக்கு முகமும் இரவில் தெற்குமுகமுமாக விருந்து மலசலமோசனஞ் செய்க. மூத்திரம், முள், பூச்சி, புழு, எறும்பு, மலம், வழி, புல், ஆறு, பள்ளம், ஜலம், பசுவின்சாணம், சாம்பல், மயானம், பூந்தோட்டம், அறுத்துநிறைந்த பூமி, மாநிழல், நாற்சந்தி முச்சந்தி, உழுதநிலம், களர்நிலம் கடற்கரை, நதிக்கரை, பசுக்கள் கூடுமிடம், இடிவிழுந்தவிடம், சுழல்காற்றிடம், புற்று, அருவி பாயுமிட முதலிய இடங்களில் மலசல விசர்ச்சனம் செய்யலாகாது. ஸ்திரீகள், பசுக்கள், ஆதிசைவர்கள், சூரியன், சந்திரன், அக்கினிகாரியாதி ஆலயம், மகா சைவர்கள், சிவசின்னதாரிகள், மலம், ஆண்குறி, பிராணிகள் முதலியவற்றை மலசலமோசனஞ்செய்யும்போது பார்க்கலாகாது. மூக்குச்சிந்தல் காறியுமிழ்தல் எப்பமிடல் முதலியன செய்யாது மௌனமுற்று நாசிநுனியைப் பார்த்துக் கும்பித்து விசர்ச்சனம் செய்தல்வேண்டும், துரும்பு ஓட்டுப்பாளம் மண்ணாங்கட்டிமுதலியவைகளால் குதத்தைத் துடைத்தல் வேண்டும். பசுவின் சாணவராட்டி, கல், எறும்பு முதலியவற்றால் சுத்திசெய்யலாகாது. இடதுகையினல் ஆண்குறியைப் பிடித்துக் கொண்டு சௌசத்திற்காகச் சுத்தப் பிரதேசத்தில் பருக்காங்கல் அல்லாத மிருதுவாகிய மண்ணை வலக்கையின் மூன்று விரலால் அள்ளிக்கொண்டு, அல்லது செல்விக்காய்ப்பிரமாணம் கொண்டு சிவதீர்த்தமல்லாத நீர்க்கரையிற் சென்று ஜலத்துக்கு ஒரு சாணுக்கு இப்பால் இருந்துகொண்டு இடக்கையினலே குறியை ஒருதரமும் குதத்தை ஐந்துதரத்துக்கு மேலும் இடக்கையை இடையிடையே ஒவ்வொருதரமும் பின்னரும் இடக்கையைப் பத்துத் தரமும் இரண்டு கையையுஞ் சேர்த்து ஏழுதரமும் சுத்தி செய்து சகனத்தைத் துடைத்து கால்களை முழங்கால் வரையும் கைகளை முழங்கைவரையும் ஒவ்வொருதரமும் கழுவிச்சுத்திசெய்து சௌசஞ்செய்த இடத்தைச் சலத்தினலலம்பிவிட்டு அவ்விடத்துநின்று நீங்கி வேறு துறையிலே போய் வாய் கண்கள் நாசி காதுகள் கைகால்களி

ளங்களில், இவற்றை சுத்தி செய்து எட்டுத்தரம் வாயிற்ஜலங் கொண்டு இடப்புறத்திலே கொப்பளித்துத் தலைக் கட்டு நீக்கிப் பூணூலை முன்போலத் தரித்துக் குடுமியை முடித்து மந்திரங்கள் உச்சரியாது ஒருதரமும் மந்திரங்கள் உச்சரித்து ஒருதரமுமாக இருதரம் ஆசமனம் பண்ணல் வேண்டும். தடாகமுதலியவற்றில் முழங்கால் அளவினதாகிய ஜலத்தில் நின்று இடக்கையால் ஜலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு வலக்கையினாலே ஆசமனம் செய்க. அவ்வளவு ஜலமில்லாதிருப்பின் கரையை அடைந்து அதில் கிழக்கையேனும் வடக்கையேனும் நோக்கிக் குக்குடாசனமாகவிருந்து இரண்டு முழங்கால்களுக்கு மிடையே கைகளை வைத்துக் கொண்டு வலக்கையை விரித்துப் பெருவிரலையும் சிறுவிரலையும் பிரித்து விட்டுப் பெருவிரலடியிற் சார்ந்த உழுந்தமிழ்ந்த ஜலத்தை ஆசமித்தல் வேண்டும்.

வேம்பு வேல் பூல் நாயுருவி மா மருது இத்தி தேக்கு நாவல் மகிழ் கடம்பு விளா அசோகு குருக்கத்தி சம்பகம் ஆத்தி முதலிய மரக்குச்சிகளை சுண்டுவிரற் பிரமாணமுள்ளதாய் நேரியதாய்த் தோலோடு கூடியதாய் கணுவும் துளையும் இடைமுறிதலுமில்லாததாய் பன்னிரண்டங்குல நீளவளவினதாய்ப் பற்கொம்பு இருத்தல்வேண்டும். பெருவாகை நொச்சி பெருங்குமிழ் புன்கு கருங்காலி ஆலில் மருது துறவிகளுக் குரியன. பற்கொம்பு முறிக்கும் மரத்தை நோக்கி, "கிளைகளையுடைய மரமே நின்னிடத்துச் சந்திரன் வசிக்கின்றதலின் ஆயுள் கீர்த்தி ஐசுவரியம் மக்கட்பேறு வலிமை மனத்தூய்மை இரக்கம் நீதி ஞானமுதலியவற்றை என்முகத்தைப் பார்த்துக் கொடுத்தருள்க" என்று கூறிப் பற்கொம்பு கொள்ளல் வேண்டும். அப்பற்கொம்பை இருதயமந்திரத்தினால் கழுவி வடக்கு அல்லது கிழக்கு நோக்கி மௌனமுற்றுக் குக்குடாசனமாக இருந்துகொண்டு மேல்வாய்ப் பற்களின் நடுத்தொடங்கி இடப்புறத்தை முன்னே சுத்திசெய்து பின்னர் மிகுதியைச்

சுத்திசெய்து கீழ்வாய்ப் பற்களை வலப்புறந் தொடங்கி இடப்புற பரியந்தஞ் சுத்திசெய்து, பின்பு வேறொரு குச்சியை சரியளவாகப் பிளந்து பிளவுக்கு மும்முறையாக உள் நாக்கு அளவாக ஓட்டி நாக்கை வழித்து இடப்புறத்தில் எறிந்து விட்டுப் பன்னிரண்டுதரம் இடப்புறத்திலே கொப்பளித்து முகத்தையும் கைகால்களையும் கழுவி ஆசமனஞ் செய்தல் வேண்டும். தந்ததாவனம் பண்ணும்போது சரியாவான் அஸ்திர மந்திரமும், கிரியாவான் பாசுபதாஸ்திர மந்திரமும், யோகி இருதயமந்திரமும், ஞானி சிவபெருமானையும் நினைத்திருத்தல் வேண்டும்.

பட்டமரம், பாளை, வைக்கோல், கைவிரல், செங்கல் கரி சாம்பல் மணல் முதலியன தந்தசுத்திக் கருவியாகாதன. நின்று கொண்டாயினும் நடந்துகொண்டாயினும் போர்த்துக்கொண்டாயினும் மலம் நாய் கீசர் கழுதை எலும்பு ஆடு முதலியவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டாயினும் தந்தசுத்தி செய்யலாகாது. நதி, நதம், நதிநீரம், நத்யம், சிவதீர்த்தம், தெப்பக்குளம், ஏரி, சங்கமப்பிரதேசம் முதலியவைகளில் ஸ்நானஞ் செய்வது உத்தமம். குளத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வது மத்திமம். கடவாவி கிணறு முதலியவைகளில் ஸ்நானஞ் செய்வது அதமம். பாண்டஸ்நானம் அதமாதமமாகும். நதியின் எதிர்முகமிருந்தும், குளமுதலியவற்றில் விடியற்காலத்தில் சூரியனுக்கு எதிர் முகமாகவும், மற்றத் தலங்களில் வடக்கு முகமாயும் ஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும். கொப்பூழ் பரியந்தமுள்ள தீர்த்தத்தில் நின்று காமியாச அங்கநியாசங்கள் செய்து, தீர்த்தத்துக்கு நிரீக்ஷணாதி சுத்திகள் செய்து, உத்தூளனமாக விபூதி தரித்துக்கொண்டு, ஆகாயத்திலும் நான்கு திக்குகளிலும் பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தை அபிமந்திரித்து, வித்தியாதேஹ நேத்திரந்யாசம் புரிந்து, இருதயாதி ஷடங்கங்களால் ஆவாகித்துச் சிவசொரூபமாகப் பாவித்து, இரண்டு கைகளையும் சிரசுக்குமேல் பன்னிரண்டங்குலமுயர்த்தி அஞ்சலிஹஸ்த

றுப் நூற்றெட்டு அல்லது ஐம்பத்து நான்கு இருபத்தேழு முறைமூல மந்திரத்தை உச்சரித்துக் குருவையும் ஸ்ரீநீல கண்டப் பெருமானையும் அதிகாரானுஞையாய்த் தியானித்து, இரண்டு காதுகளையும் இரண்டு பெருவிரல்களினுலும், இரண்டு நாசிகளையும் இரண்டு நடுவிரல்களினுலும் மூடிக் கொள்ளுதலாகிய ஷண்முகமுத்திரையால் பன்னிரண்டு பத்து எட்டு முறை ஜலத்தில் மூழ்கிச் சூரியனிருக்கும் திக்கை நோக்கி மூலாதாரத்து ஞானஸ்வரூபமாக இருக்கும் அக்கினியை எழுப்பி விந்துஸ்தானத்திலிருக்கும் அமுதத்தை அங்குசமுத்திரையினுல் வாங்கி நீரிலிருத்திப் பிரணவத்தினுலும் மூலமந்திரத்தினுலும் சம்ஹிதாமந்திரத்தினுலும் மந்திரித்துக் கும்பகமுத்திரையால் நீரைக் கையிலெடுத்து ஈசானுதிபஞ்சப்பிரமத்தாலும் வித்தியாதேகநேத்திரஸ்திரபாசத்தாலும் ஷடங்கமந்திரங்களாலும் சிரசிற் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, மும்முறை ஆசமனியஞ் செய்து, சத்தி காயத்திரி மந்திரத்தால் மும்முறை அர்க்கியம் கொடுத்து, ஆசமனியஞ் செய்து, சிவகாயத்திரி மந்திரத்தால் மும்முறை அர்க்கியம் கொடுத்து, ஆசமனியஞ் செய்து,பின்னர். முன்போல ஸ்நானஞ் செய்தல் வேண்டும். அதன்பின் கரையேறி யஜ்ஞோபவீதத்தை இடமாகப் போட்டுக் கொண்டு தேவபிதுர்களின் திருப்தியின் பொருட்டுச் சிகையில் ஜலத்தையும் வஸ்திரத்திலுள்ள ஜலத்தையும் கீழே பிழிந்து உலர்ந்த வஸ்திரத்தினுல் தலையைத் துடைத்தல் வேண்டும். பொன் வெள்ளி வெண்பட்டு சிவப்புப்பட்டு வெள்ளெருக்கநார் தாமரைநூல் கதம்பைநார் என்பவைகளால் ஒன்பது, ஏழு ஐந்து அல்லது மூன்று வடங்களால் வலமாகவே முறுக்கி ஒரேசுற்றாக (கடிசூத்திரமாக) அரைஞாண் இடையில் தரித்தல் வேண்டும். வெண்மையாகிய மூன்று முழநீளமும் எட்டு அங்குல அகலமுமுள்ள கௌபீனத்தைத் தாளமுத்திரை காட்டித் தரித்தல் வேண்டும். வெண்மை மஞ்சள் காஷாய முதலிய நிறமுள்ளதாயும், பன்னிரண்டு பத்து அல்லது ஒன்பது முழ நீளமும், மூன்று முழ

அகலமுமுள்ள வஸ்திரத்தை நிரீக்ஷ ஹ்ருதி சுத்திசெய்து தாளமுத்திரையைக் காட்டி இடையில் தரித்தல் வேண்டும். இடுப்பில் தரிக்கும் வஸ்திரம் ஏழு ஆறு முழத்துக்குக்குறையாமலிருத்தல் வேண்டும். வஸ்திரத்தின் நுனியில் இரண்டு முழம் அளந்து வலப்பக்கத்து இடுப்புக்கு மேல் வைத்து அதற்குமேல் எதிரிலுள்ள மீதத்தை இடது இடுப்பிற் சொருகி முன் வலதுபாகத்தில் வைக்கப்பட்ட இரண்டுமுழ நீளத்தை நான்கு அங்குல அகலத்தில் மடித்துப் பின்பக்கத்திற்சொருகி, முன் பக்கத்தில் பன்னிரண்டு அங்குல அகலத்திலும் நீளத்திலும் மடித்து முன்பக்கத்திற்சொருகி, மறுபடியும் அதன் நுனியில் இரண்டங்குல அளவு மடித்து முன்போற் சொருகி, முன்பாகத்தை வலதுதொடை மூல பரியந்தம் மடித்துத் தொங்கும் வஸ்திரத்தினுல் தூக்கிச் சொருகுவது பஞ்சகச்சமாம். இவ்வஸ்திரதாரணம் குஹ்யப்பிரதேசத்தை மூடித் தரிக்க,

வீட்டிலே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டுமானுல் கோமயத்தினுல் மெழுகிய பரிசுத்த பூமியில் எட்டிதழ்ப்பதும மண்டலமிட்டுக் கர்ணிகாமத்தியில் கலசம் ஸ்தாபித்துத் திக்கு விதிக்குகளில் எட்டு அல்லது நான்கு கலசத்துக்குக் குறையாமல் தாபித்து, வெந்நீர் அல்லது குளிர்ந்தஜலம் சிவமந்திரத்தால் கலசங்களுள்விட்டு, ஈசானுதிபஞ்சகத்தாலும் ஷடங்கத்தாலும் அபிமந்திரித்து, அந்தக் கலசத்துக்கு ஈசானிய பாகத்தில் கோமயத்தால் சுத்திசெய்த இடத்தில் பீடத்தில் உட்கார்ந்து, இந்தக் கும்பஜலத்தினுல் ஸ்நானஞ் செய்தல் வேண்டும். தீர்த்தத்தில் ஆவாகித்திருந்த தேவதைகளை சம்ஹாரமுத்திரையால் அகற்றி ஸ்நானமுடிவில் இருதயத்தில் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்.

பின்பு கற்பம் அநுகற்பம் உபகற்பம் அகற்பம் என்னும் நான்குவித விபூதியில் விதியாற் செய்து முன் பிரதிஷ்டித்த பாத்திரத்தில் நிரீக்ஷஹ்ருதி பஞ்சசுத்திசெய்து, ஈசானுதி பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து, வித்தியா

தேக சோத்திரியாசம் செய்து, நூற்றெட்டு முறை மூலமந்திரம் ஜபித்து, மாயாதத்துவத்தையும் விருளிசுவரனையும் ஆவாகித்து, உத்தாபனஞ் செய்துகொண்டு, நரை குமிழி உள்ள நீர், புழு உள்ள நீர், வடிக்கெடாத நீர், இழிகுலத்தார் தீண்டியநீர், கலங்கனீர், பாசிநீர், உவர்நீர், வெந்நீர், பழநீர், சொறிநீர் அல்லாத சுத்த ஜலத்தால் கிரியானுஷ்டி பஞ்சசுத்தி செய்தபின் தத்துவத்திரய மந்திரத்தால் ஆசமனஞ் செய்து, உதட்டை வலக்கையின் கட்டைவிரலால் இரண்டுதரம் துடைத்து, பெருவிரலையும் பவித்திரவிரலையும் சேர்த்துப் பாதமுதல் சிகைபரியந்தம் துடைத்துப் பெருவிரலையும் தர்ஜனிவிரலையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து, வலக்கண் இடக்கண் நேத்திரங்களாகிய சூரிய சந்திராக்கினி ஸ்தானங்களைத் தொட்டுப் பெருவிரல் சுண்டுவிரல்களைச் சேர்த்து, வாயுஸ்தானமாகிய வலப்பக்க இடப்பக்க மூக்குத் துவாரங்களைத் தொட்டு, ஆகாயஸ்தானமாகிய வலதுகாது இடதுகாதுகளைப் பெருவிரலால் தொட்டுக் கண்டத்துக்குக் கீழிட்ட அப்புஸ்தானமாகிய புஜங்களை வலமிடமாகத் தொட்டு, பிருதிவிஸ்தானமாகிய கொப்பூழையும் தொட்டு, ஜீவவியாபகஸ்தானமாகிய சிரசை ஐந்து விரல்களால் தொட்டு, "ஏ மகாதேவா! பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் சூரியன், சந்திரன், என்பனவற்றாற் சேர்ந்துள்ள சரீரத்தில் ஜீவசொரூபமாகிய என்னைச் சேர்த்துவைத்து, ஐம்மலமாதி கிலேசத்தை விச்சைச்சு ஈடாகச்சோதித்துக் காக்கின்றீர். இந்த மல சரீரத்தைத் தயையினால் நீக்கிப் பரிசுத்தமாகிய தேகத்தைப் பெறுமாறு கருணாகரனாகிய ஏ இறைவனே! கிருபை செய்யவேண்டும்." எனப் பிருதிவிமுதல் ஜீவபரியந்த அதிதேவதைகளாகிய பவாதி அஷ்டமூர்த்திகளை மேற்கூறிய எட்டு இடங்களிலும் பாவித்து, "என்னைச் சிவசாக்ஷாத்காரயோக்கியனை இப்பொழுது செய்யுங்கள்" எனப் பிரார்த்தித்தல் வேண்டும்.

பின்பு விபூதியையும் தீர்த்தத்தையும் சுத்தி பண்ணிக் கரியாசஞ் செய்து வலக்கைப் பெருவிரல் நடுவிரல் அணி

விரல்களால் விபூதியை எடுத்து இடது உள்ளங் கையிலே வைத்து கீர்ஷண முத்திரையினால் நிறுத்தி, வலக்கையை மேலே கவித்துமூடிப் பிரமபஞ்சக ஷடங்கவித்தியாதேக நேத்திரமந்திரங்களால் அபிமந்திரித்துப் பிராசாதயந்திரத்தில் நூறு அல்லது ஐம்பது இருபத்தைந்து ஜபித்து, வித்துப் பிரதேசத்திலுள்ள அமுதத்தைத் தீர்த்தத்தில் பொருத்தியதாய்ப் பாவித்து, வாமதேவ மந்திரத்தால் விபூதியில் ஜலம் விட்டுக் குழைத்து, இரண்டு உள்ளங்கைகளில் பவித்திரவிரல்நுனியினாலே எட்டுத்தழ்க்கமலம் கர்ணிகையுடன் எழுதி பராசேசுவரரை ஆசமன மந்திரமூலத்தாலும் பஞ்சப்பிரம அங்கவித்தியாதேக நேத்திரமந்திரங்களாலும் அபிமந்திரித்து, ஆசாரியரையும் சிவபெருமானையும் முன் பிரகாரம் தியானித்து, திருநீறில் யக்ஷர்கள் சிவகணங்கள் தேவதைகள் முதலியவர்களின் பொருட்டுச் சூலமுத்திரையினால் தரித்ததாகப் பாவித்துப் பின்பு வடக்குமுகமாக வீற்றிருந்து சாங்கம், உபாங்கம், பிரத்தியங்கம் என மூவகைப்பட்ட தேகத்தில் நெற்றி தோள்களில் ஆறங்குல நீளமும், மார்பில் ஆறு அல்லது நான்கு அங்குல நீளமும், தொப்பூழ், பாதம் முழங்கை மணிக்கட்டு முதலிய ஸ்தானங்களில் ஒவ்வோர் அங்குல நீளமும், ஏனைய இடங்களில் பிந்து மாத்திரையுமாக முப்பத்தெட்டு இடங்களில் திரிபுண்டரந் தரித்து, தரித்துக்கொண்ட விபூதியின் சத்தியைச் சிரசிலும் உடம்பிலும் பிரகாசிக்கப் பூசிக்கொண்டு உள்ளங்கையில் ஜலத்தை அள்ளித் தத்துவத்திரயத்தால் உட்கொண்டு, பிரணவத்தாலும் உமையொருபாகர் மந்திரத்தினாலும் நியாசம் செய்து, அர்த்திரியாகஞ் செய்து, அதன் பின்னர் ஆன்மார்த்த சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்துப் போற்றி செய்தல் வேண்டும்.

அதன் பின்னர்த் தனது உபதேசகுருவைத் தியானித்துத் திருக்கோவிலைப் பிரதக்ஷிணநமஸ்காரஞ் செய்து உட்புகுந்து சூரியபூஜை செய்து, பின்பு விநாயகமூர்த்தி

யைப் பூசித்து, தெளிவுள்ளவராகிய சரஸ்வதி தேவியாரைப் பூசித்து, இரண்டு யானைகள் பொற்கலசத்தாலே கங்கா ஜலத்தை அபிஷேகிக்கின்ற திருமகளைத் துதித்து, சிவப்பு வர்ணமும் மூன்று கண்களும் ஜபமாலை சூல ஹஸ்தமும், பொருந்திய நந்திகேசுரரைத் தியானித்து, முதலை மீதேறிப் பூரணகும்பம் கருநெய்தற் புஷ்பம் ஏந்தி வெள்ளை நிறமுற்று விளங்கும் கங்காதேவியை வணங்கி, கறுத்த நிறமும் மூன்று கண்களும் கபாலமும் சூலமுமுடைய மகாகாளரை ஏத்தி, ஆமை வாகனத்திலேறிப் பூர்ண கும்பம் கருநெய்தற் பூக்கொண்டு கருமைநிறமுற்று விளங்கும் யமுனாதேவியைத் தியானஞ் செய்து, பூசித்து அஸ்திர துவாரபாலரைப் போற்றிப் பின்பு அரனையும் ஐங்கரனையும் சங்கநிதி பதுமநிதிகளையும் சண்டர் பிரசண்டரையும் தியானத்தோடு பூசித்தபின், சுவாமிபீடத்தின் கீழ் வெண்மை நிற முடையவளாய்ச் சிரசிலே அஞ்சுராகார முடையவளாய் வரதம் அபயம் பாசம் அங்குசமுடைய வளாயுள்ள ஆதாரசத்தியை அர்ச்சித்து, பிரமசிலையிலே பூமியே கிழங்காகவும், பஞ்சகலைகளும் காம்பாகவும், பாவனையே முள்ளாகவும், மாயையே பதுமமாகவும், அநேக இதழ்களையுடைய ஆசனத்திலே வெண்ணிறமாகவிருக்கும் அனந்தரைப்பூசித்து அக்கினி நிருதி வாயு ஈசானம் என்னும் மூலைகளில் வெண்மை செம்மை பொன்மை கருமையாகிய நிறத்தோடு கூடிய தருமம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம் என்னும் நான்கு சிம்மங்கள் தாங்கியிருப்பதாகக்கண்டு பூசித்து சதாசிவர், அனந்தர், ஸ்ரீகண்டர், பார்வதி, சுப்பிரமணியர், விஷ்ணு, பிரமா, என்னும் ஏழு குரவர்களையும் வணங்கி, பதுமந்தளம் எட்டினுள்ளும் வாமை, "ஜேஷ்டை, "ரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதனி, சர்வபூததமனி என்னும் அஷ்டசத்திகளை வணங்கிக் கமலகேசரத்தில் மனோன்மணியைப் பூசித்து, இவ்வியல்பு வாய்ந்த மகத்தாகிய சிவபீடத்தில் ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமம் சத்தியோசாதமென்னும் ஐம்முகப்

பெருமானை எழுந்தருளச் செய்து, ஆவாஹன ஸ்தாபன சந்நிதான சந்நிரோதன பாத்திய ஆசமன அர்க்கிய புஷ்பதான முதலியன புரிந்து, ஷோடசோபசாரங்களுடனே பத்தியோடு பூலோககைலாசமென்னும் நாககிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரரைப் பூசிப்பதென்று வேதங்கள் முறையிடாநின்றன எனச்சூத முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளுவாராயினர்.

துவாரபூசை செய்தபின்பு, யசுர்வேத மத்தியில் விளங்கும் ஸ்ரீருத்திரங்களாலே அர்ச்சனை செய்து, பாதங்களில் பாத்தியங்கொடுத்து, திருமுகத்தில் ஆசமனமும், திருமுடியில் அர்க்கியமுங் கொடுத்து, மதுபர்க்கம் அளித்துச் சிவாகமப்பிரகாரம் பின்னரும் ஆசமனங் கொடுத்து, நெய்யும் பாலும் கலந்து சமைக்கப்பட்ட திருவமுதளித்து, நெல்லிக்காப்பு திருமஞ்சட்காப்பு பஞ்ச கவ்வியம் பஞ்சாமிர்தம் பால் தயிர் நெய் தேன் இளநீர் கரும்பிரசம் பலகனிரசங்களாலும் சந்தனத்தாலும் அபிஷேகித்துக் காவிரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்கொண்டு பதமந்திர உருத்திர மந்திரமோதிப் பூரணாபிஷேகஞ் செய்து, மெல்லிய பட்டாடை எடுத்துத் திருமேனியை மெத்தென ஒற்றித் தேவர்களும் விரும்பத்தக்க பட்டாடையும் கௌசிக ஆடையும் வெண்பூணூலும் சாத்தி பூஷணவர்க்கங்களும் பூமாலைகளும் அணிந்து, அறுசுவை அமைந்திருக்கும் நால்வகை உண்டிகளைத் திருவமுது செய்வித்து, சீதள ஜலம் கொண்டு திருக்கைகளையும் செம்பவளத் திருவாயையும் பூசித் திருவடியை அலம்பி, மந்திரஞ் சொல்லித் தாம்பூலமும் தக்கோலமும் அளித்துத் தூபதீபங்களையெல்லாம் முறையாகக் காட்டி, மகிழ்ச்சியுடன் வில்வபத்திரம் வெள்ளெருக்கம்பூ, தாமரைப்பூ, சண்பகப்பூ, செங்கழுநீர்ப்பூ, மந்தாரைப்பூ, பாதிரிப்பூ, அலரிப்பூ என்னும் அஷ்ட புஷ்பங்களைத் திருமேனி குளிர்ச்சியாகுமாறு சாத்தி, நினைவுடனே மந்திரபுஷ்பாஞ்சலி செய்து துதித்து, நமஸ்கரித்து புனராசமன முத

லாய்ச் செய்யத்தக்க உபசாரமெல்லாஞ் செய்து, ஜபம் நிறைவேற்றிச் சிவநாமங்களால் துதிசெய்து, தினசரித் திய சங்கீத நர்த்தன நீராஞ்சனம் குடை சவரி கண்ணாடி முதலியவற்றால் உபசரித்து, நான்கு வேதங்களோடும் இனி மையாகிய தென்கலைத் திருப்பாடல்களை முழங்கச் சகல மேளவாத்தியங்களும் முழங்கப் போற்றி செய்து, பின்பு வாச்சியமுடனே போகாங்கமிலைகளை பக்கத்திலெல் ணிப் பிரதக்ஷிணம் செய்து, வணங்கி, எம்பெருமானாகிய ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரரைப் பூசிப்பது அறிவாகுமென வேதங் கள் கூறுகின்றன.

சிவாகமத்திலுடைய அழகிய வலதுகை ஞானமுத்திரை யும், ஜபமாலையும், இடதுபுறத்தில் செய்குப் புட்பமுள்ளமை யை அணைத்திருக்கும் கமலக்கையும், கறுப்புஞ் சிவப்புமாக நித்தியமாகிய சாத்துவிக குணமும், சிவப்பும் வெள்ளையு மாகிய ராஜச குணமுமாகிய ரூபமும், தேவி திருக்கையில் தரித்த தாமரைப் புஷ்பமுமாக உன்னித் தியானிப்பவர்க ளுக்கு வலிமைமிகுந்த யானைகள், வேகமாய்த் தாவிச் செல் லும் குதிரைகள் சிவிகைகள் முதலிய நல்ல பாக்கியங்களும் நல்லகீர்த்தியும் தண்ணிய பரிவினால் பாலிக்கும். சாமளவர் ணம் கறுப்பு சிவப்பு நிறமும் அமைந்தபாதமாக உன்னிய புண்ணியர்களுக்கு இஷ்டமாகிய வரமுதவும் ஆகருஷணமு ம் வசியமும் வேண்டில் குளிர்ந்தபிறை மருவிய முடியும், அழ கிய சௌந்தரக் காந்தியும் கருணை நிறைந்த பார்வையும், வர தம் அபயம் பாசம் அங்குசம் பொருந்திய அஸ்திரங்களுமா கத் தியானித்து வணங்கவேண்டும். உக்கிரமாகிய உச்சாட னத் தொழிலுக்கு வெண்ணிறமாகிய திருமேனியும், கிளி யும், தெய்வக்கூழும் பிடித்தவராக ஞானமுத்திரையும் ஜப மாலையும் தரித்த திருக்கரங்களுமாகத் தியானித்து அருச் சனை செய்யவேண்டும். பகைவர் புறஞ்சாய்ந்து போவ தற்குக் கத்தியும் எட்டுப்புயங்களும் அம்பு வில் கபாலம் கேடகம் கூரிய வாள் பிடித்த திருக்கரங்களுமாக ரூபத்தியா

னஞ்செய்து வணங்கி அர்ச்சனை செய்வாராக. மற்றும் இவ்வாறே ரூபத்தியானம் செய்தவர்களுக்கு நினைத்த காரி யம் கைகூடும் என மொழிந்த சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்.

அன்புள்ள அந்தணர்களே! முன்னொருநாள் வேதம் கூறுதற்குப் பிரணவத்தை உச்சரித்த பிரமதேவரை நோக் கி இப்பிரணவத்தின் பொருள் கூறுக என முருகக் கட வுள் கேட்கவே, ஐயந்திரிபற அந்தப் பிரணவத்தின் பொ ருள் தெரியாது பிரமதேவர் மயங்கித் தளைபட்டுச் சிறை பட்டபின் மனம் வருந்திக் கைலாயபதியை அரியதவம் புரிந்து வேண்டினர். வேண்டிய வேண்டியாங்குதவும் வள் ளலாகிய எம்பெருமான் கருணைகூர்ந்து ஏ பிரமதேவா! தகுதிநாபுமியிலே நாம் விரும்பும்புண்ணிய க்ஷேத்திரங்கள் எங்கெங்கிருக்கின்றனவோ அவ்விடமெல்லாம் மாயிதனைப் பூசித்துப் பின்பு இமயகிரி கைலாயகிரி மகாமேருகிரி முத லாகிய பர்வதங்களுக்கெல்லாம் மேன்மைபெற்று, குளிர்ச்சி பொருந்திய இமாசல கன்னிகையாகிய உமாதேவியாருடன் கூடி ஏகதேகமாகிய அர்த்தநாரீசுர மூர்த்தமாக எழுந்த ருளிய நாமும், தேவர்சிறைமீட்ட குமாரசுவாமியும் நீங்கா மல் வசித்திருக்கும் இன்பமுற்ற திருச்செங்கோட்டை யடைந்து முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டி அருச்சித்து யாம் வேறு நின்றாம், நீ வேறு என்னும் பேதஞ் சற்று ந்தாவாசிக்கம் சங்கமலிங்கமு என்னும் அபேதபாவனை பெற்று, சிவத்தன்மை சென்னும் இணைபிரியாத ஒப்பற்றசிவப் பிரமமென்னும் இயற்பெயர்கொண்டு பிரமன் கூட்டங்களா கப் பிரபஞ்சத்து ஒன்று அநேகம் கோடி மஹாபிரமரென வியாபித்தியாக மனங்களித்து வணங்கினுக் பிரமதேவனே! நீயும் நாளும் சம்பந்தமாகக் கலந்திருப்பேய் பிரியாமல் உன் மனமும் என்மனமும் ஒன்றுபட்டுக் கலந்திருப்போம்," அப் பொழுது இத்தினமயமான இக்கிரியிலே ஆறுமுகனுக்கு உபதேசித்த பரமரகசியத்தை உனக்குப் போதிக்கின்றே மௌனவாப்பிரசாத மனுக்கிரகஞ் செய்து விடை கொடுத்

தார்; அவ்வாறே பிரமதேவர் ஆதிசைவராய்ப்பூசித்து ஞான போதம் பெற்று வாழ்ந்தார்; ஆதலினால் சிவார்ச்சனைக் குரியவர்கள் எமது சிவரூபராகிய பரமசிவத்தின் நேத்திரங்களாகி அகண்ட சச்சிதாநந்த மூர்த்திக்குப்பிராகிய மந்திரஸ்வரூபராகிய ஆதிசைவர்களே யாவர். அவர்களை யன்றிச் சிவார்ச்சனைக்குரியவர்கள் வேறு பிராமணர்களாகார்கள் *

"மேன்மைபெற்ற சிவப்பிராமணர்களில் உடற்குற்றம் மனக்குற்றம் இல்லாதவராயும் நாலுவேதம் ஆறு அங்கங்களை அறிந்தவராயும், ஞானபாதங்களை நன்கு போதிப்பவராயும், கிரியாபாதத்தில் சமர்த்தராயும் யோகபாதத்தில் அப்பியாசமுள்ளவராயும், சரியாபாதப்பிரகாரம் நடத்தையுள்ளவராயும் சிவசாஸ்திரமாகிய சிவாகமத்தில் விசேஷ பரிசயமுள்ளவராயும் சிவபூசை சிவார்ச்சனைகளைத் தவறாமல் நடாத்துகின்றவராயும் உள்ள ஆசாரியரே எம் பெருமானது அமுதம் பொதிந்த தேஜோமயத் திருமேனியைத் தீண்டி அருச்சிக்கவர வேண்டியது முறைமையாகும்." அன்னார் பெருமை பெரிது! பெரிது!! என்றார் சூதமுனிவர்.

௯

கந்தர்பூசை மான்மியம்.

உலகத்திலே சதுர்விதபுருஷார்த்தங்களை விரும்பிய புண்ணியசீலர்கள் சிவசுப்பிரமணியரைப்பூசைசெய்யவேண்டிய விதியைச் சொல்கின்றேனென்று சூதமாதவர் சொல்கின்றார்.

மூக்குற்றமற்ற முனிவர்களே! அழகிய படமுற்ற நாகபந்தனம் பொருந்திய தொந்திவயிறும், பனைத்து இறகிய சேர்தங்களும், ஞானானந்த மகாகுணங்கள் பொருந்திய

* அன்னென்ன சிவத்விஜ பிரஸ்தாபம் வடமொழி யேட்டுப் பிரதிகளிற் காணப்படினும், இவ்வாண்டுள் அச்சிட்ட பிரதியிற் காணப்படவில்லை.

கந்தனைப்பூசித்தல். அ௧. ௪. அ.

கைகளும், குளிர்ந்த பிறைபோன்ற ஒற்றைக் கொம்பும், முறம்போன்ற இரண்டு செவிகளும், நான்ற வாயும், யானைமுகமுமுள்ள விநாயகரைத் தியானித்துக் கணபதிநியாசஞ் செய்து, உபதேச குருமூர்த்தியின் இரண்டு பாதங்களையும் போற்றிசெய்து, திரமாகிய பொதியமலை வாசராகிய அகத்தியமுனி இருஷியாகவும், திருஷ்டுப்பு சந்தசாகவும், வலிமை மிகுந்து இளந்தன்மை பொருந்திய குமாரதேவனை தெய்வமாகவும் பொருத்தி ஞானப்பிரகாசமாகிப் பிரணவபீஜாக்ஷர சகிதமாக்ச் ஷடாக்ஷரத்தை "எல்லாப் பாக்கியங்களும் அளிக்கும் விநியோக" மென உச்சரித்து; ஒளிபொருந்திய ஆறு திருமுகங்களும் கமலமலர்போன்ற பன்னிரண்டு கரங்களும் வாய்ந்து, களிப்புமீதூரும் தெய்வயானை வள்ளியம்மை என்போர் உபயபாரிசங்களிற் பொலியவெற்றியையுடைய சத்திவேல் பிரகாசிக்காநின்ற அலங்காரந் தன் கருத்திற்றோற்றமாகச் சுப்பிரமணியரை நினைந்து, ஆவாகனம், ஆசமனம், பாத்தியம், அர்க்கியம் கொடுத்துத் தியானஞ் செய்து ஆசனங்கற்பித்து, திருவபிஷேகஞ் செய்து திருவொற்றாடையிட்டுத் திருவுடை சாத்தி, உபவீதந் தரித்தல், பரிமளசுகந்த புஷ்பமாலைகள் அஷ்டபுஷ்பங்கள் ஆபரணங்கள் சாத்தி அலங்கரித்துக் குறைவில்லாத தூபதீபங்களுடனே அன்பாக அமுத நிவேத்தியஞ் செய்து கர்ப்பூரதாம்பூலம் சமர்ப்பித்துப் புநராசமனமுதலிய யாவுஞ் செய்து பூரணதோத்திரம் நர்த்தனம் நீராஞ்சனம் கவரி குடை விசிறி ஆலவட்ட முதலியவைகளால் உபசரித்துத் தாளம்மிருதங்கமுதலிய சகல வாத்திய முழக்கத்தோடு அர்ச்சித்துப் போற்றி செய்து முன்னும் இடையினும் பின்னும் தியானஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, ஒளிவீசாநின்ற சுவர்ண இரத்தினாபரணங்களால் அலங்கரித்த கொம்பு சேர்ந்து முஷ்டிகளுடன் பாய்ந்து போர் செய்யும் செருக்குமிகுந்த செம்மறி யாட்டுக்கடாமீ தேறிச் செழுமையையுடைய தேவலோகத்துப் பாரிசாத பூச்செண்டு கையிலேந்தி மகாமேருவை வலமாகச் சுற்றி விளையாட்டாய் வலது திருக்கரத்

தில் ஜடாருத்திராக்ஷ மாலையும், இடது ஹஸ்தத்தில் சிவஞான போதம் நிறைந் தமைந்த புஸ்தகமும் பற்றினவராக நினைத் துத் தியானஞ் செய்கின்றவர்களுக்கெல்லாம் தகுதியாகிய கல்வியும் ஞானமும் சுருதி போதங்களும் அவரவர்கருதிய இஷ்டகாரியார்த்தங்களும் எய்த இந்தப் பூமியிலே வாழ் வார்கள். சரஸ்வதிதேவியும் அவர்களிடத்தில் அன்பேபெரு நீங்காது வசித்திருப்பாள்.

சப்தரிஷிகளில் வசிஷ்டர் பத்தினியாகிய அருந்ததி நீங்கலாக மற்றை ஆறு இருஷி பத்தினிமார்களாகிய கார்த் திகைப் பெண்களுடைய அழகிய முலைமுலைத ஆறு திருவா யாலும் உண்டு நெருங்கிப் பூரணம் விசாகின்ற சோகை யிலே அவர்கள் திருவிரலைப் பிடித்துக்கொண்டு மணக்கி ணர்ச்சி போலவொலி நாக்கொல் தவண்டு திருந்த இடுப் பின் மேகலை விசித்திர கிண்காரிடல் பூரிக்கும் கிண்கிணியும் மறைந்தாகிய தோற்றத்தை மனசிற் பாவனை செய்து தியா னித் தவர்கள் குற்றமில்லாத சற்புத்திரர்களைப் பெற்று இவ் வுலகத்தில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். அழகிய செந்தாமரை மலர் போன்ற பன்னிரண்டு திருக்கரங்களிலும் வெற்றி யையுடைய அஸ்திர சஸ்திரத் தொழில்கள் பயின்று விஜ யம் பொருந்திய பன்னிரண்டு தோள்களும் வாய்ந்து மு னைக் கலங்க மறப் பாசுரம் மொருபுறமாகவும், வீர வாகு தேவர் முதலிய முதன்மை பெற்ற ஒன்பதின்மர் சூழ்ந்து விளங்கவும் நெருங்கி ஐம்முகப் பெருமானிடத்தில் வித்தை பயிலும் தோற்றமுள்ள மேலாகிய சிறப்பு வாய்ந்த இராசத குணம் அமைந்து, திரிகரணங்களால் வழிபாடு புரியும் மக் கட்கு இஷ்டார்த்தங்களை அளிக்குமாறு பெருங்கருணை ததும்பி இரக்ஷிக்கும் பான்மை பெற்று விசேஷ வடிவமும், உதயகால சூரியனைப் போலப் பிரகாசமுற்று இடதுகை யில் கமண்டலமும் வலது மலர்க்கரத்தில் தண்டாயுதமும் பிடித்திருக்கின்ற குமாரமூர்த்தியை மனசிற் பாவனையாத் தியானித்து வணங்கியவர்களுக்கு மெய்ஞ்ஞான போதமும்,

அரிய தவப் பயனும், நிறைவுற்ற செல்வமும் பொருந்த வாழ்வார்கள். கொன்றைமுதலிய பூக்கள் மலர்ந்து நிறைந்த கார்காலச் சந்திரனைப் போல விளங்கிய ஆறு திருமுகங்க ளும், வழுவுறாது வேதமோதி மலர்ந்த அழகிய செவ்வாய் களும், ஒளி மிகுந்த குண்டலங்களால் விளங்கும் திருச் செவிகளும், ஆதியந்தமற்ற தமது பாதாப் பிதாக்களாகிய சாம்பசிவனைத் தரிசித்துப் போற்றி நமஸ்கரிக்கும் பன் னிரண்டு கைகளையு முடையவராகப் பாவித்துப் பூசிப் போர் மனதில் நினைத்த காரியங்கள் கைகூட வாழ்வார்கள். பாசம் அபயம் வில் கேடகம் சக்கரம் பதாகை இடது பா கமும், வரதம் அங்குசம் உலக்கை அம்பு வாள் செருகுவல் லும் வேல் வலப்பக்கமுமாக, தேவேந்திரன் புதல்வியாகிய தெய்வயானை யம்மன் அருகிலிருந்து பிரகாசிக்க, ஐராவ தத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவராகத் தியானஞ் செய்தவர் கள் அஷ்டசித்தி பெற்று வாழ்வார்கள். இடது கையிற் சேவற்கொடியும் அழகுவாய்ந்த வெற்றிவேல் வலது பொற் கையிலுந் தரித்துக் கடாக்ஷம் பொருந்திய திருவதனமும் கடப்பமாலை அணிந்த வலிய ஜயமிகுந்து பூரித்த புயங்க ளும், முப்புரி வாய்ந்த பூணூல் மார்பும், செவ்வானம் போ லும் கிரீட காந்தியும் விளங்கப் பொற் பிரபை யுள்ள மரகத மயில் வாகனத்தின் மீது எழுந்தருளி யிருக்கும் பாவனை யுறத் தியானிப்பவர்கள் சகல நன்மைகளையும் பெற்று வாழ்ந்திருப்பார்கள். உருவம் அருவம் அருவுருவமாகிய சிவ பிரானுடையவும் உமாதேவியார் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருவருடையவும் ரூபத்தியானம் ஒருவராலும் புகன்று அளவு படுத்தப் படுவ தன்று. ஆனால் சிற்றறிவினனாகிய எனக்குத் தெரிந்தவாறு கூறினேன். இஃதன்றியும், அன்ன வாகனத்தையுடைய பிரமதேவராலும் இரக்ஷா கிருத்தியம் பெற்ற விஷ்ணுவாலும் மற்ற அரிய தபோதனர்களாலும் எடுத்துக் கூறவியலாத மகிமைவாய்ந்தது திருச்செங்கோட் டு நாககிரியின் மகத்துவம். லோகநாயகராகிய சிவபிரானு டைய ஐந்து திருமுகங்களினின்றும் தோன்றிய ஆகமங்

கள் அம்மையும் அப்பரும் கூடியவிடத்தே முருகக் கடவுளும் சேர்ந்திருக்கும் திருச் செங்கோட்டு நாகாசலத்துக்கு மற்றெத்தலமும் ஒப்பாகாவென்று கூறும். இங்ஙனம் மகிமை வாய்ந்த திருச் செங் கோட்டு மகத்துவத்தை ஆதி காலத்தில் பரமேசுவரர் அகஸ்திய முனிவர்க்கு உபதேசிக்கக் கேட்டிருந்த பார்வதியார் சுப்பிரமணியருக்கு விளக்கியதை முருகக் கடவுள் நந்தி கேசுவரர்க்குச் சொல்ல வந்த மகத்துவத்தை வேதவியாசர் பாற் கற்ற எளியேன் வைதிகோத்தமர்களாகிய சௌனகாதி மகாமுனிவர்களே! உங்களுக்குச் சொன்னேன். அந்தத்திருநாககிரியில் நாகேசுரரென்னும் அர்த்தநாரீசுரர் வேலாயுதக்கடவுள் விளங்கப் பிரியாமல் வசித்து அளவில்லாத தீர்த்தங்களுமுண்டாக்கிச் சகலபோகங்களும் முத்தி மோக்ஷங்களும் அனைவருக்குங் கொடுத்து இரக்ஷிக்கும் கிருபையினாலே திரிலோகங்களுக்கும் மகா மேருகிரிக்கும் இந்த மகிமை இல்லை இது உண்மையாகிய வசனமென்றார் சூதமுனிவர். அர்ச்சனை தியானம் ஞானபோத நிஷ்டை ஜப முதலியவெல்லாம் திருச்செங்கோட்டு மலைமீது செய்பவர்களுக்குப் பரமேசுவருடைய திருவருளும் பேறும், குமாரருடைய வாழ்வும் திரிபுரசுந்தரியினுடைய கருணையும், சிறப்பும், சிவபிரானது நாற்பதங்களும் பெற்று வாழ்வார்கள் என்ற சூதமுனிவரை வணங்கிச் சுவாமீ! லோக நாயகராகிய ஸ்ரீ அர்த்த நாரீசுவரரைப் பூசித்துப் பேறு பெற்றவர்களின் சரித்திரங்களைக் கூறுதல் வேண்டுமென்று முனிவர்கள் வேண்டச் சூதமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளுவாராயினர்.

௨

விஷ்ணு பூசித்த மான்மியம்.

அன்புள்ள அந்தணர்களே! முன் யுகத்தில் ஓர் நாள் சர்ப்பவோத்தமராகிய துர்வாசமுனிவர் வைகுண்டத்தை அடைந்து வருவது கண்ட திருமால் கோயிலின் வாயிற்கா

வலர் அச்சமுற்று, இம்மாதவரை உத்தரவு பெற்றுச் செல்கவென்றால் மகாவிஷ்ணுவின் சாபத்தைப் பெறவேண்டும். அச்சாபம் பொல்லாது என்றுன்னி வழிவிட்டு விலகினார்கள். அப்பொழுது மூலத்தானத்தில் திருமகளுடன் ஒருமனதாகக் கூடி இன்பமனுபவித்திருக்குஞ் சமயமாதலால் முனிவர் வருவது தெரியாது விஷ்ணு மயங்கியிருந்தனர். சாமானியர்களைப் போலவே மையலினால் மயங்கியிருத்தல் தகுமா என்று காலால் எட்டி முனிவர் உதைத்தனர். தனது தவறுதலையும் முனிவர் தவவலிமையையும் நோக்கி முனிவர் பாதத்தைப் பிடித்து ஓ முனீந்திரா! ஆபரணமணிந்த மார்பிற்பட்ட பாதம் நோகுமே என இனிமையாக உபசரித்தலைப்புரிந்தனர். பின்பு வைகுண்டபதியாகிய திருமால் வாயில் காப்போரை அழைத்து எமக்கு அறிவிக்காமல் முனிபுங்கவரை நீங்களேன் உள்ளே விட்டீர்கள்? அதனால் அவரை வரவேற்று உபசரிப்பதற் கியலாது போயிற்று! ஆதலால் இது பெருந்தப்பித மாதலின் உங்களுக்குச் சாபம் கொடுக்கின்றேன். அதாவது எம்மிடத்து விசுவாசமுள்ளவர்களாய் ஏழு ஜன்மம் பூமியிற் பிறந்திறந்து இங்கு வருகிறீர்களா? அல்லது விரோதிகளாக மூன்று ஜன்மங்கள் பிறந்திறந்து இவ்விடம் வந்து சேர்கிறீர்களா? உங்கள் சம்மதம் ஏது என்று மகாவிஷ்ணு கேட்டார். சுவாமீ! தங்கள் திருவாயிலைக் காத்திருக்கும் பாக்கியம் பெற்ற அடியேங்கள் இப்பதவியை விட்டு அன்பு கொண்டவர்களேயானாலும் அதிக நாள் நீங்கியிருக்க மாட்டோம். பகைவர்களாகவிருந்தாலும் மூன்று ஜன்மத்தில் இப்பதவி பெறுவதே சம்மதமென்றார்கள். அவ்வண்ணமே ஆகுக என விஷ்ணு மூர்த்தி சபித்தனர், சாபம்பெற்ற வாயில் காவலர் இருவரும் முதலில் கசியபருக்குத் திதி என்னும் பெயரையுடைய மங்கையிடம் இரணியன் இரணியாட்சன் என்னும் பெயர் விளங்கத் தோன்றினார்கள். இருவரும் கல்வி பயின்று அரிய தவத்தைச் செய்து வரம்பெற்றார்கள்,

இரணியன் மூவுலகமும் தனக்குக் கீழ்ப்படியுமாறு தன் ஆஞ்ஞையைச் செலுத்தினன். தன்னைத் தெய்வமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினன். வேதமுதலியன ஆரம்பிக்கும் பொழுதும் முடிக்கும் பொழுதும் இரணியாயநம என்று உச்சரிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். பிரமா முதலியவர்களும் இவன் தண்டனைக்குப் பயந்து "காலத்துக்குத் தக்க கோலம்" என்று அவ்வாறே நடந்தார்கள். சாதுக்களாகிய தேவர் முனிவர்களை யெல்லாம் ஏவற்றொழில் செய்யுமாறு பலவிதத்திலும் இம்சை செய்தான். துன்பம் பொறுக்கமுடியாத தேவர் முனிவர்களாகிய சாதுக்கள் வைகுண்டஞ் சேர்ந்து விஷ்ணுசந்நிதியில் பெருங் கூட்டமாக நின்று ஓ இலட்சுமிநாதா! இரணியனுடைய அதிகாரம் நாசமாகும்படி கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று பலவாறு முறையிட்டார்கள். சமுத்திரம் போல ஓலமிடும் தேவாதியரை நோக்கி ஓ சாதுக்களே பயப்படாதீர்கள் விரைவில் உங்களுக்குச் சௌக்கியம் உண்டாகும் என்று சக்கிரபாணி அநுக்கிரகித்தார். பிழைத்தோம்! பிழைத்தோம்! என்று விடைபெற்றுத் தங்கள் இருப்பிடஞ்சேர்ந்தார்கள். பின்னர் இரணிய கசிபுடைய மனைவியார் வயிற்றில் ஒரு ஆண்மகவு பிறந்தது. அதற்குப் பிரகலாதன் என்று நாமகரணமும் ஏனைய விசேஷங்களும் நடத்தப்பட்டன. நத்தையில் முத்து ஜனித்தது போலப் பிறந்த பிரகலாதன் செல்வமாக வளர்ந்தான். ஐந்து வயதாயிற்று அக்ஷராப்பியாசஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். முதலில் அப்பா! பிரகலாதா! இரணியாயநம என்று சொல் என்றார் உபாத்தியாயர். காதுகளை இரண்டு கைகளால் மூடிக்கொண்டு சுவாமி! தாங்கள் இவ்வண்ணம் சொல்லப்படாத சொல்லைச் சொல்லலாமா? என்றான். குழந்தை ஆரம்பத்திலேயே விநயமாகக் கேட்பது கண்டு மகிழ்ச்சியும் பயமுங்கொண்டு ஆனால் எவ்வாறு சொல்வது என உபாத்தியாயர் கேட்டனர். சொல்கிறேன் கேளுங்கள் என்று பிரகலாதன் கற்கண்டும் தேனும் அமுதும் நெய்யும் பழமும் கலந்து உண்டால் உருசிப்பதுபோல

அன்புடன் கூறுகின்றான், சுவாமி! இரக்ஷகர்த்தாவினது திருநாமாக்ஷரங்களாகிய நாராயணாயநம என்று கூறுவேன். அவ்வாறில்லாது கொடிய பாதகனுடைய பெயரைச் சொன்னால் மறுமையில் இரௌரவாதி கொடிய நரகவேதனையும், இம்மையில் காக்கைக் கொடியும் கழுதை வாகனமும் கொண்ட மூதேவி விலாசமும் உண்டாகும். ஆதலால் அந்தச் சொல்லை மறந்துவிடும். அரிநாம மந்திரமாகிய அஷ்டாக்ஷரத்தை எவர் சொன்னாலும் இருமை வாழ்வு பெறுவர் விஷ்ணுபதவி வாய்க்கும். இம்மையில் நினைத்தனவெல்லாம் கைகூடும். சுவர்க்கபுவன போகமும் கிடைக்கும் என்றான் பிரகலாதன். இவ்வாறு சிறிதும் தடையின்றித் தைரியமாயும் அன்பாயும் குழந்தை சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்ட உபாத்தியாயர் கைகால்களும் உள்ளமும் நடுநடுங்கிப் பதைத்து, ஐயோ சிறிய மதலாய்! இவ்வகையென்று பயமறியாது என்னவாறு கூறுகின்றாய்; நீ சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டபொழுது அடங்காத சீற்றங்கொண்டு சொன்னவனாகிய உன்னையும் கேட்டிருந்த என்னையும் கொன்றுவிடுவார். இனிமேல் அவ்வாறு சொல்லவேண்டாம் என்று யத்தனிதமாகச் சொல்லியும் மற்றும் அந்தச் சாது ஹரிநாமசங்கீர்த்தனத்தையே உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறுவன் செய்கையை நோக்கி, இனிமேல் அரைக்கணமும் தாமதித்தல் கூடாதென்று நிர்மாணித்துப் பிரகலாதனை அழைத்துக் கொண்டு இரணியன் முன்னாய்ப் போய்; ஓ பிரபுவே! தங்கள் புத்திரனுக்கு எந்தத் தந்திரஞ் செய்து சொன்னாலும் நான் சொல்லும் வண்ணம் சொல்லமாட்டேன் என்கின்றான். தான் மற்றொன்று சொல்கின்றான் கேட்டருளுங்கள் என்னலும், மிகுந்த பிரியமாகத் தன் அருமைக் குழந்தையை எடுத்து முத்தமிட்டு மடிமீது உட்கார வைத்து அடா அப்பா! என் செல்வமே! உபாத்தியாயர் சொல்வதுபோலச் சொல் கண்மணி! என்று சொன்ன இரணியன் முகத்தைப் பார்த்து, ஐயா! ஐய! மேலோர்களாலே போற்றத்தக்க வேதோக்தமாக அரிநாமத்தை உச்

சரியாமல் பதோன்மத்தனைக் கேவலம் உன் பெயரை உச்சரிக்குமாறு சொல்வது என்ன புத்தி. அந்த அஷ்டாக்ஷரங்களை ஸ்மரித்தால் நினைத்த போகபோக்கியங்களை அடையலாமே என்றான். பிரகலாதன், பழுக்கக் காய்ச்சி ஊற்றிய செம்புபோல இவ்வார்த்தை இரணியன் காதிற் புகுதலும் உடனே கைகால்கள் பதறமீசையும் உதடும் துடிக்க படிமீதிருந்த சிறுவனைக் கீழே தள்ளி ஏவலாளர்களை அழைப்பித்துத் தாக்ஷண்ணியமின்றி இந்தச் சிறுபையனைக் கொண்டுபோய் நெருப்புமூட்டி அதில் தூக்கிப் போடுங்கள் என்றான். அவ்வாறு செய்தார்கள். பிரகலாதன் சற்றும் அயர்வுகொள்ளவில்லை. ஆனைகளின் காலால் மிதிக்குமாறு செய்தான். அதனாலும் கெடுதி நேரவில்லை. கல்லிலே கட்டிச் சமுத்திரத்திற் கொண்டுபோய்ப் போடுமாறு செய்தான். அதனாலும் பிராணன் போகாது மகிழ்ச்சியுடன் கரைவந்து சேர்ந்தான். இவைகளையெல்லாம் நேரே பார்த்திருந்த இரணியனுக்குக் கடுங்கோபமுண்டாய்த் தன் இடையிற் கட்டியிருந்த வாளாயுதத்தை உறையினின்று எடுத்து அடே பயலே நான் சொல்வது போலச் சொன்னாயிற்று, இன்றேல் கண்டங் கண்டமாக வெட்டி விடுவேன் என்றான். இவ்வார்த்தை கேட்ட பிரகலாதன் ஓ புத்தியில்லாத பாதகனே! உன்னால் என்ன செய்யக்கூடும் என் இஷ்ட தெய்வமாகிய நாராயணருடைய ஆக்ஞையின்றி என்றான்: அவனே எல்லாவுயிரையும் என்னையும் காப்பவன். வீண் வாய்பதம் ஏன் பேசுகின்றனை என்றான் பிரகலாதன், அடே ஏதுமறியாத சிறுகுழந்தையே! நானே திரிலோகங்களையும் காத்து இரக்ஷிப்பவன், என்னினும் வலியோன் ஒருவருமில்லை என்பது எனது கோட்பாடு. ஆனால் உன்னைக் காப்பவன் ஒருவன் இருப்பதாகச் சொன்னாயே? அவன் யார்? அவன் எங்கு இருக்கின்றான்? திருட்டுப் பயலே! என்றான் கொடிய இரணியாசுரன். இவ்வாறு கேட்ட பொழுது புன் சிரிப்புக் கொண்டு பிரகலாதன் என்னைக் காக்கும் நாராயணர் ஆயிரம் பணாமுடியுடைய ஆதி

சேஷ சயனத்திலும், மேல் உலகத்திலும், கீழ் உலகத்திலும், பல உலகங்களிலும், யானைமுதல் எறும்பு ஈறாயுள்ள சமஸ்தப் பிராணிகளிலும், பஞ்சபூதங்களிலும், ஐம்புலாதிகளிலும், ரூபத்திலும், அரூபத்திலும், சீவனிலும், சீவனல்லாத எப்பொருளிலும், துரும்பிலும், தூணிலும் வசிக்கின்றார் என்றான். இதனைக் கேட்ட இரணியன் கண்களிலே தீப்பொறி பறக்கச் சினந்து இத்தூணிலும் இருப்பனோ என்றான். கொடிய பாதகனாகிய இரணியனே! என் கர்த்தா இத்தூணிலும் இருப்பது உண்மையே என்ற மாத்திரத்தில் மேககர்ஜனைபோல அட்டகாசஞ்செய்து அண்ட புவனங்கள் நடுநடுங்க அந்தச் சுவர்ணமணித்தூணை ஓங்கிக் குத்தி இகழ்ச்சியாகிய சில வசனங்கள் கூறினான். அந்தத் தூணிலிருந்து திடுக்கிடும்படி கனமுழக்கமான ஒரு சிம்மநாதமுண்டாயிற்று, இவ்வோசையைக் கேட்டவுடன் அடா கள்ளப்பயலே தூணில் ஒளித்துக் கொண்டிருக்கின்றனை? திறமையுடையையாயின் வெளியில் வா என்று ஆக்கிரமித்துக் கோபித்தான். அப்பொழுது பிரகலாதன் சுவாமி லட்சுமிபதியே! நாராயணமூர்த்தியே! வெளியே வந்தருளுக என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான். அப்பொழுது படீரென அந்தத் தூணைப் பிளந்துகொண்டு அகிலாண்டமளவும் நிமிர்ந்து நான்குதோள்களும் நாற்றிசை பரவ மலர்ந்த செந்தாமரை மலர் போன்ற புயம் ஆதிசேடன் முடி அதிரப் பொருந்திக் கூர்மை பொருந்திய சிங்கப்பற்கள் பயங்கரத்தை விளைவிக்க, நகங்கள் விளங்க, அண்டாண்டங்களெல்லாம் நடுங்கச் சிரித்துக்கொண்டு வட்டக் கண்கள் சுழன்று சுழன்று வடவை போலச் சொலித்து நெருப்புப் பொறி தக்கச் சிரசு சிங்கமாகவும் மற்றைய கீழ் அங்கங்கள் மானிடவடிவாகவும் வெளிவந்த நரசிங்கமூர்த்தி கொடிய இரணியனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனை இழுத்து வாசற்படியில் மடியிற் போட்டுக் கொண்டு வயிற்றைக் கிழித்துக் குடலைப் பிடுங்கி மாலையிட்டுக்கொண்டு இரத்தபானம் பண்ணினார். இவ்வாறு இரத்தவெறியால் மதிமயங்கி அடித்

திரியத் தேவர்கள் வேண்டப் பரம மெய்ஞ்ஞான மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் சரப பக்ஷியாக வந்து நரசிம்மத்தைக் கொத்தி அண்ட கடாகத்துக்குக் கொண்டுபோய்க் குலுக்கி விட உன்மாத்தத்தைக் கக்கிய பின்பு அறிவுவந்து அபராதஞ் செய்தேன் என்று சிவபெருமானை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு தம்முடைய உலகத்துக்குப் போயினர் விஷ்ணுமூர்த்தி. பின்பு இரணியாக்ஷன் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு போய்ப் பாதாளத்தில் வைத்தான். அது அறிந்த விஷ்ணு வராக அவதாரமெடுத்துப் பூமியை இடந்து பாதாளம் புகுந்து இரணியாக்ஷனை அடர்த்து கொன்று புவியை முன்போல நிலைக்கச் செய்தார். அந்தப் பிரமகத்தி விஷ்ணுவைப் பற்றிக்கொண்டது.

பின்பு மகாவிஷ்ணுவினுடைய காதுக்குரும்பையினின்றும் மது கயிடவர் என்னும் இருவர் தோன்றித் தவம் பெற்றுப் பராக்கிரம சாலிகளாய் யாவரையும் வென்று திக்குவிஜயஞ் செய்து வருங்காலத்தில் திருப்பாற்கடலிற் சயனித்திருக்கும் அனந்த சயனரை நோக்கி செவியிற் பிறந்த மவுடீகராதலின் முன் பின் ஒன்றும் தோற்றாதவராய்ச் சமுத்திரமத்தியில் பச்சை மலைபோலப் படுத்திருப்பவன் யாரென்று நினைந்துபோய்ச் சாடினார்கள். மூவருக்கும் போர் மூண்டது. ஒருவரோடொருவர் பல நாள் வெல்வதற்கின்றிச் சமர்புரியவே, மதுகைடபர் இருவரும் விஷ்ணுவை நோக்கி நீர் வெகுசமர்த்தர் எங்களுடன் இதுவரையில் ஈடுகொடுத்துவந்தீர் மெச்சினோம்; உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்குதிர் என்றனர். விஷ்ணுவும் நல்லசமயம் வாய்த்ததென்று மகிழ்ந்து ஐயன்மார்களே! நான் கேட்கும் வரத்தைக் கொடுக்கும் திறம் உங்களிடத்துண்டோ என்றனர். எவ்வாறு கேட்பினும் கொடுப்போம் என்றனர். "என் கைச் சக்கரத்தால் உங்கள் தலை அறுந்து நீங்கள் இறக்க" வரம் கொடுங்கள் என்ற விஷ்ணுவைச் சத்தவீர்களாகிய அவ்விருவரும் நோக்கி அவ்வாறே

NO-5.

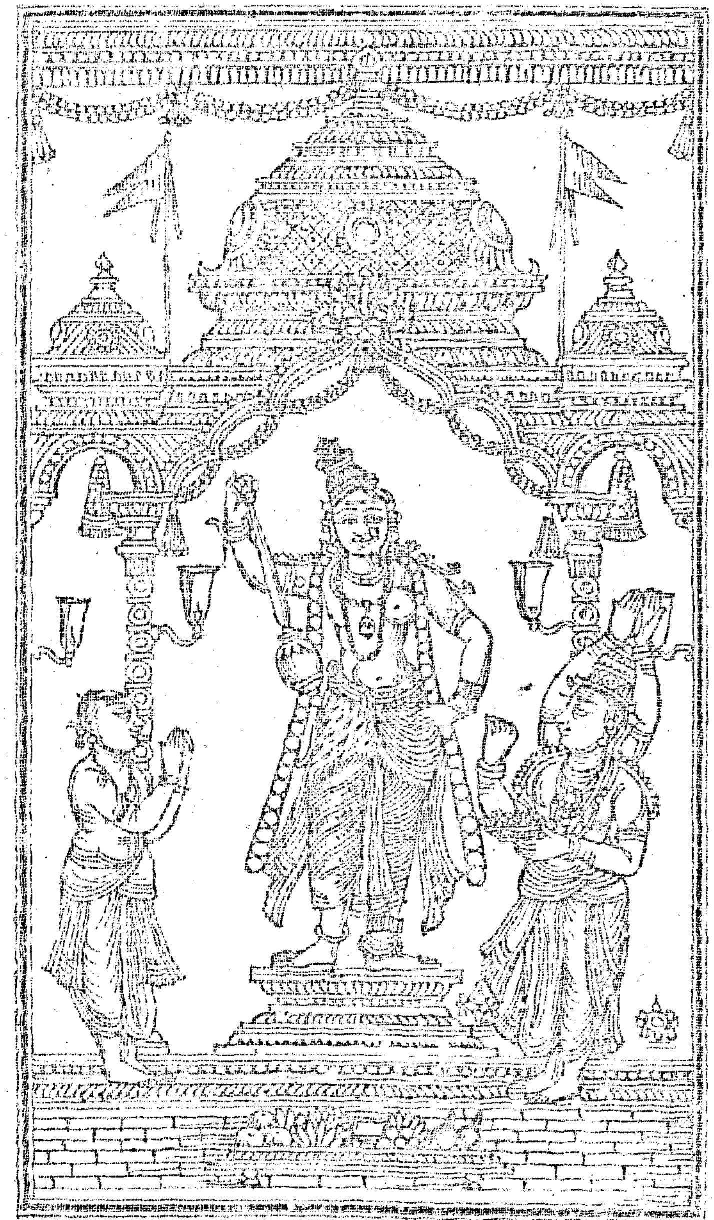

விஷ்ணுபூசித்தல்.

கொடுத்தேம் என்றவுடன் சக்கிராயுதத்தை விட்டு அவர்கள் சிரசை அறுத்து அவர்கள் உடம்பின் தோலை உரித்து இரத்த மேதையுடன் நிலத்தின்மேல் விரித்தமைத்தார். இக்காரணத்தால் பூமிக்கு மேதினி என்றும் பெயர் எய்திற்று. தன்னிடத்து உதித்த மதுகயிடபரைக் கொன்றபழியையும் இரணியன் இரணியாக்ஷன் என்போரைக் கொன்ற பழியையும் போக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு விஷ்ணுவானவர் திருச்செங்கோட்டுக்கு வந்து மரகதமுற்ற செப்பவளத் திருமேனிப் பிரானைப் பூசித்து, தன்பெயரால் மேற்குத் திசையில் ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கிப் பிரதிஷ்டித்து மேற்குறித்த பழிகளெல்லாம் நீங்கிச் சுகமுற்று, இங்ஙனந் திருவருள்பாலித்த நாகேசுரப்பெருமானை விட்டு நீங்குதற்கு மனமின்றி ஆலயத்தின் திருநிழலிலேயே ஆதிகேசவர் என்னும் பெயர்பெற்று விஷ்ணுவானவர் விளங்குகின்றார் என்றனர் சூதமுனிவர்,

---

உ

பிரமன் பூசித்த மான்மியம்.

திருநாககிரியில் விஷ்ணுபூசைசெய்து தன் துயர் தீர்ந்து மகிழ்ச்சிபொருந்தி வீற்றிருந்த பின்பு வெள்ளிய பிறைக்கோட்டை அணிந்த சடாபாரத்தையுடையபெருமானைத் தேன்துளித்தலர்ந்த தாமரைப்பூம் பொருட்டில் வீற்றிருந்து உலகிருட்டி செய்யும் நான்முகப் பண்ணவன் பூசித்த மகத்துவத்தைக் கூறுகின்றனர் சூதமாதவர். வெண்ணீறு சின்னளித்த மேனியர்களே! சுத்தவெண்மை நிறம் பொருந்திய திருப்பாற்கடலின் துயில் கொள்ளும் விஷ்ணுவினிடம் அன்னவாகனனாகிய பிரமாச் சென்று சந்தித்த போது சராசரங்களையெல்லாம் படைக்கவல்லகடவுளாகிய என்னை வணங்கிக் கேட்கும் வரத்தைக் கொடுக்கின்றேன் கேள் என்ற பிரமதேவரை நோக்கிப் புன்முறுவல் கொண்ட

நாராயணமூர்த்தி அடா வேதியா! நீ என் உந்திக் கமலத்தினின்று வந்தவன் என்றதை மறந்து விட்டனையே! அற்பர்களுக்கு அசுவரியம் அதிகாரம் வந்தால் தன் நிலைமையைச் சற்றும் நினையார்கள் என்பதற்கு நீயே முதற்சாக்ஷியாயினை என்று சொல்ல இருவர்க்கும் வாதம் நேர்ந்து; பலகாலம் ஓய்வின்றி அமர் பெருகிற்று. இதனை நோக்கிய தேவர்கள் கலக்கமுற்றவர்களாய் இது எக்காலம் நீங்குமோ என ஏக்கங்கொண்டு பரமேசுவரத் தியானஞ் செய்திருந்தார்கள். மால் அயனாகிய அவ்விருவருமோ நாழிகைக்கு நாழிகை செருக்குமேலிட்டுத் தங்களுக்கு மேலொரு கடவுளில்லை என்னும் தீர்மானங்கொண்டவர்களாய் மதோன்மத்தங் கொண்டு பெரும்போர் செய்திருந்தார்கள். திடுக்கென்ன இவ்விருவர்களிடையே அக்கினிப் பிழம்பு தோன்றிற்று. அவ்வாறு தோன்றிய சோதிவடிவாகிய அக்கினிஸ்தம்பம் கீழும் மேலும் காணமுடியாதவகையாய் அந்தரத்திலும் பாதாளத்திலும் ஊடுருவிநின்றது. இதனைக் கண்டு திகைத்த வேதனுமரியும் தங்கள் அறிவிற்கேற்றவாறு ஒருதீர்மானஞ் செய்துகொண்டார்கள். அடியை மாலும், முடியை அயனும் கண்டு வருவதாகவும் தெரிந்து முன் வருபவரே பெரியர் என முடித்தார்கள். உடனே விஷ்ணு வெள்ளைப் பன்றி உருவமெடுத்து நிலத்தை முகத்தால் தோண்டிக் கொண்டு செல்ல, வேதியன் அன்னப்பக்ஷியாய் முடியைக்கண்டு வருகின்றேன் என்று பறந்து ஆகாயத்திற் சென்றார். பாதத்தைக் காணப் பன்றியாய்ச் சென்ற மாயவன் அநேககாலம் வரையிலே தனது பிறைபோன்று வளைந்து வெண்மையாய்க் கூரிய கொம்புகளாலும் வலிந்து உயர்ந்து அகன்ற மூக்காலும் பூமியைக் கிண்டிக் கிண்டி மழுங்கி இரத்தம் பெருக்கெடுத்து வடியத் தேகம் மெலிந்து அயர்ந்து திகைத்து நின்றார். அச்சமயத்தில் வெந்த தங்கநிறம்போன்று மகரந்தங்கள் பொருந்தி மடல்களையுடைய ஒருதாழம்பூ மேலே இருந்து இறங்கி வருவதைக் கண்டு ஓ கேதகையே! எங்கிருந்து வருகின்றனை? என்று அன்னம் வினவ, பர

மேசுவரருடைய ஜடாமகுடத்திலிருந்து வருகின்றேன் என்றது. இன்னும் முடி எவ்வளவுதூரம் இருக்கும் என்று அன்னம் வினவ, யாதுபற்றிக் கேட்கின்றனை? எனத் தாழம்பூக் கூறிற்று. முடியைப் பார்த்துவரச் செல்கின்றேன் எனக் கூறும் அன்னத்தை நோக்கித் தாழம்பூச் சொல்கின்றது. நீ முடியைக் காணமுடியாது. இவ்விடத்திலேயே நீ களைத்துவிட்டாய் இன்னும் எத்தனையோ கோடிமடங்கு தூரமிருக்கின்றது என்றவார்த்தை சொன்னவுடனே அன்னம் திடுக்கிட்டு ஆனால் எனக்கு ஒரு சகாயஞ்செய்ய வேண்டும். அஃதாவது, நானே முடியைக் கண்டு வருகின்றேன் என்று விஷ்ணுவிடம் சபதஞ் செய்துவந்து விட்டேன். முடியவில்லை என்றாலோ எதிரியுஞ் சிரிப்பான் ஏனையோர்களும் அவமதிப்பார்கள். ஆதலால் முடியை இந்த அன்னம் வந்து கண்டது. சாட்சிக்காக நான் வந்தேன் என்று பாத்திரம் தயவு செய்து சொல்லவேண்டும் என்று ஒருவருடைய உயிரைக் கொடு என்று கேட்பவர்களைப் பார்க்கினும் அதிக கீழ்ப்படிதலும் இரக்கமுமாகக் கேட்டது. இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் சிவ! சிவ!! என்று திகைத்து என் அன்பா, உலகத்தில் எல்லா நற்காரியங்களையும் முடித்துக் கொடுப்பது மெய், எல்லா ஈனங்களையும் கொடுத்துத் தவதானங்களையெல்லாம் அவமாக்கிப் பிறர் நிந்திக்க; ஏதுவாக இருப்பது பொய் என்பர் பெரியோர் அப்படிப்பட்ட பொய்யைச் சொல்லுமாறு என்னைக் கேட்பது சரியன்று என்றது தாழம்பூ. வேதாவாகிய அன்னம் சொல்கின்றது. சொல்வது சரிதான். ஆனால் ஆபத்துக்காலத்தில் பிறர்க்கு இமிசை கோரதா இருந்தால் பொய் சொல்லலாம் என்று நீதி சாஸ்திரங்கள் கூறுகிறபடியால் ஓ தாழம்பூவே! என்மீது தயைபுரிந்து விஷ்ணுவின்முன் ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டுமென்று பின்னரும் கேட்டுக் கொள்ளவே தாழம்பூச் சம்மதிக்க, அன்னமும் பூவும் விரைவாக வராகமாலிடம் வந்து ஓ விஷ்ணுவே! நீ இன்னும் பாதத்தைக் காணாமல் மயங்கி நிற்கின்றாய் நானோ அதிவேகமாகச் சென்று இதன்

முடியைக் கண்டு வந்தேன். நான் பார்த்ததற்கும் அங்கிருந்து ஒரு சாட்சியும் அழைத்து வந்திருக்கின்றேன் என்று கூறி, நானே வெற்றியடைந்தேன் மாதவா நீ அபஜயப்பட்டாய் என்று பிரமா மிகு களிப்புக்காட்டிக் கூறினர்.

பலநாள் வருந்தித் தேடியும் பரஞ்சோதியினடி யென்றுங் காணமுடியவில்லை என்று மிகுந்த தாழ்மையுடன் மாயவன் இயம்ப, இவ்விருவர் பொய்மெய்களையும் ஆய்ந்துணர்ந்த பரமேசுவரர் இவர்கள் முன் தோன்றி, ஓ வேதியனே! நீ அகந்தை கொண்டதுமல்லாது சற்றேனும் அச்சமின்றி முடியைக் கண்டேன் என்று முழுப்பொய் சொன்னையன்றோ! பொய் எல்லாவற்றுள்ளும் தீயதானதால் அத்தீய பொய்யைப் பேசிய நாவுள்ள தலையைக் கொய்து விடுகின்றோம் என்று ஒரு தலையைக் கிள்ளிய தோடமையாது உனக்கு உலகத்திலே ஆலயமில்லாது போகுக எனக் கட்டளையிட்டு விஷ்ணுவை நோக்கி நீ சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தோல்வியினும் மெய்ம்மையே கூறவேண்டும் எனவும், பொய்யைமெய் என்றுவது மெய்யைப் பொய் என்றுவது சபையார் ஒப்பினும் ஈசுரன் உண்மையை அறிந்திருக்கின்றார் என்ற ஞானவுணர்ச்சி பொருந்தி மெய்ம்மை பேசினமையால், எமது அன்பர்கள் உன்னை வணங்கவும் பெறுவாய், உனக்கு ஆலயமும் பெருகுக எனக் கிருபை பாலித்தருளினர். "நானே பெரியவன் என்னும் அகந்தைக்குச் சிரம் போயிற்று. பொய் பேசியதற்கு ஆலயம் போயிற்று இதனிடையே பரமேசுரருடைய கோபத்துக்குப் பாத்திரனாய் விட்டேனே என் செய்வேன் சிருஷ்டித் தொழிலும் போய் விடுமோ எனத் தியங்கி இனி அரை க்ஷணமும் வெறிதே இருத்தல் கூடாது. சிருஷ்டித்தல் காத்தல் சங்கரித்தல் என்னும் முத்தொழிற்கும் மூலகாரணர் பரமசிவமேயாம் என உணர்வுகொண்டு திருவருணை முதலிய திவ்யஸ்தலங்களில் அர்ச்சித்துப் பூசித்தும் தன் உள்ளக் குறை தீராது ஆலோசிக்கின்றார். ஆதிகாலத்தில் பெண்பாலரைச் சிருஷ்டிக்க முடியாத பொழுது கடா

க்ஷித்து எதிர்தோன்றி ஆண்பெண் என்னும் இருபாலாரையும் பிறப்பிக்கும் வரங்கொடுத்தவர் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரக் கடவுளாதலால் மஹத்தானமூர்த்தங்கொண்டு விளங்கும் திருச்செங்கோட்டை அடைந்து மனக்குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார் பிரமதேவர் என்ற சூதரை வணங்கி சுவாமி! பெண்பாலாரைச் சிருஷ்டிக்க இயலாதிருந்தகாலம் எப்பொழுது என முனிவர்கள் வினவினர்கள். சூதர் கூறுவாராயினர்.

"உத்தமபத்திவாய்ந்த முனிபுங்கவர்களே! கேளுங்கள். பூர்வம் சிருஷ்டித்தொழில் சித்திபெறுதல் வேண்டிப் பிரமதேவர் பூர்வபத்தியஸ்தானத்திடமாகச் சிவபரஞ்சுடரினுடைய பாதங்களைத் தியானித்து நெடுங்காலந் தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் சிவபெருமான் உருத்திரகாயத்திரியுடன் குமாரரூபங்கொண்டுவந்து காட்சி கொடுத்தருள நோக்கி, உருத்திர காயத்திரி என்னும் மந்திரத்தினால் முதற் கடவுளாம் என உணர்ந்து கைகூப்பித் தொழுது சிறியேன் பிரார்த்தனையை ஏற்றுக் கொண்டருளும் தற்புருடன் பொருட்டாக யாம் மிகவும் தியானிக்கின்றோம் ஏமக்கு உருத்திர மூர்த்தி அனுக்கிரகஞ் செய்க என்னும் வலிமைமிக்க காயத்திரி மந்திரத்தை முறையுறக் கணித்துப் போற்றியதனால் கங்காதரமூர்த்தி திருவருள் கூர்ந்து சிருஷ்டிக்கும் திறங்கொடுத்தருளியீண்டுபோதலும், பிரமதேவர் பூர்ணபத்தியோடு அத்தற்புருடனை நினைந்து உலகத்தை உண்டாக்கும் போது எல்லாம் ஆணுகளே தோன்றவே, பெண்ணையும் படைக்க முயன்றும் முடியாமல் தனது புத்தியால் தேர்ந்து தெளிந்து, தற்புருடன் பொருட்டு என்பதை நீக்கி அபிராங்கனைகளையுடைய புருடனது பெருங்கருணையை தியானிக்கின்றோம் எமக்கு உருத்திரமூர்த்தி அநுக்கிரகஞ் செய்க என்னும் வேறு காயத்திரி மந்திரத்தை உணர்ச்சியால் உலகத்தை உண்டாக்கும் திறம் வாய்க்குமாறு கணித்து அருந்தவம் செய்யும் போது பார்வதிபாகம் ஸ்ரீ அர்த்

நாரீசுவரமூர்த்தம்) ஆகப் பிரமனுக்குத் தரிசனங்கொடுத்தருளி, "வேதியனே! நீ இந்த மந்திரத்தைக் கணித்ததினால் அபிப்பிராயம் தெரியலாயிற்றும். இனி மேல் ஆணும் பெண்ணும் படைப்பாய் என்று படைக்குந் திறமருளி அந்தர்த்தானமாயினர்." ஆதலால் அர்த்தநாரீசுவரர் எழுந்தருளியிருக்குந்தலமே தன் மனக்குறையைத் தீர்த்தருளும் என்று தேறி தக்ஷிணகைலாயம் என்னும் திருநாககிரியை அணுகி உமையொருபாகனைப்போற்றி செய்து விஷ்ணுதீர்த்தத்துக்கு ஈசானதிக்கில் பிரமதண்டத்தால் ஒரு தீர்த்தங்கண்டு அதற்குத் தன் பெயரை அமைத்து வேதாகம மந்திரங்களை ஆவர்த்தித்து நாடோறும் மூழ்கி உமையொருபாகனை வணங்கிப் பூசித்து வந்தார். அப்பூசாபலனை அடைந்த நன்மைகள் பல. தெய்வப் பெண்ணாகிய திலோத்தமை மீது காதல்கொண்டு மயங்கித் திரிந்த பித்தத்தைத் தவிர்த்தார். ஆறுமுகப்பெருமான் குட்டிச் சிறையிட்ட மனக்கிலேசம் நீக்கினார். பிரணவப்பொருள் தெரியாது திகைத்து நின்ற அஞ்ஞானம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானபோதத்தையும் பெற்று வாழ்ந்தார். பிரமகற்பாந்த காலங்களிலும் அழிந்து போகாத தானமென்றறிந்த விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும் சித்தர் முதலாயினோரும் உறையுளாக நினைந்து வசிக்கின்ற இடம் (திருச்செங்கோடு) நாகாசலம் எனத் தேர்ந்து அவ்விடமே பெருந்தவஞ் செய்யவாய்ந்தது என்னும் விவேகத்தையும் பெற்றார், தன்னை உந்தியந் தாமரையினின்றவர் கேசவர் என்றறிந்து அவரையும் கணபதியையும் சுப்பிரமணியரையும் அம்மையாரையும் திரிகாலங்களிலும் கண்டு வணங்கி, சுவர்க்க மத்திய பாதாளம் என்னும் மூன்றுலகங்களுக்குஞ் சென்று மீளுதற்குப் போந்த பிலத்துவாரங்கள் இருக்கின்றன என்றும், இறந்தோர்கள் உயிர் பெறவேண்டில் அதற்கு மருந்திருக்கின்றது என்றும், கைலாயகிரியிலிருக்கும் அதிசயங்களிலும் மேலாகிய பல வியப்புகள் இருக்கின்றன என்றும், மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்னும் மும்மை விசேஷங்களில் இதுவே சிறந்ததென்று சதாசிவ

மூர்த்தியின் அநுக்கிரகத்தால் சேர்ந்திருக்கின்றன என்றும், தான் பெற்ற சகல பாக்கியங்களும் இக்கிரியில் செய்த தவப்பயனேயாமென்றும் உணர்ந்து சத்தியலோகத்தைக் கைவிட்டாலும் திருநாககிரியைக் கைவிடுவதில்லை என்னும் நம்பிக்கை கொண்டனராக பிரமதேவர் எப்பொழுதும் நீங்காது திருநாககிரியில் வீற்றிருக்கின்றார். பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரென்னும் நாற்குலத்தவருள்ளும் எவராயினுந் திருச்செங்கோட்டிற்கு வந்து அன்புடனே கிரிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து இந்தப் பிரமதேவர் பூசித்த மான்மியத்தைப் பாராயணஞ் செய்தவர்கள் இஷ்டகாமியார்த்தத்தைப் பெறுவார்கள். ஹர ஹர மஹாதேவா என்னும் சப்தமிட்டு நாகாசலமான்மியத்தை வைத்தும் பூசித்தவர்கள் உத்தமப் பிராமணபூசை செய்த பலனை அடைவார்கள். கற்றவர் கேட்பவர் கேட்பிப்பவர்களும் நல்ல இன்பவாழ்வை அடைவார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

துர்க்கை பூசித்த மான்மியம்.

சுழல் பூச்சிபோலச் சுழன்று சுழன்று பாய்ந்து உற்பவிக்கும் பிறவி என்னும் கடலைக் கடக்கும் தோணியாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தை நீங்காது உச்சரித்துப் புனிதர்களாக விளங்கும் சைவபுங்கவர்களாகிய முனிவர் குழாங்களே! தவறாது வேதமோதுகின்ற பிரமதேவர் திருநாககிரியில் அமர்ந்து தாமரை மலர்ந்த பிரமதீர்த்தத்தைக் கண்டு எம்பெருமானைத் திரேதாயுகத்து அர்ச்சித்த மான்மியத்தைப் புகன்றேம். எட்டுப் புயங்கள் பெற்றுச் செம் பொற்பட்டாடை அணிந்து நினைத்த காரியங்களை முடிக்கும் வரமுதவுகின்ற துர்க்காதேவி பூசித்த முறையைச் சொல்கின்றோம் என்று சூதமுனிவர் சொல்லாயினர்.

முன் ஒருகாலத்தில் போராடத் தொடங்கிய மகிடாசுரனைச் சங்கரித்துத் திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளி அழகிய மகிடாசுரன் தலையில் நர்த்தனஞ் செய்த துர்க்காதேவிகையிலிருந்த சூரியவாளைக் கழுவிச் சூரவீரங்கொண்டு அழகிய அருணையின் கண்ணுள்ள சுனைக்கரையில் வசித்திருக்கின்றமையால் சுனைக்கரைத்துர்க்கை என்று பெயர் உண்டாயிற்று. அந்த மகிடாசுரன் உடற்குள் ஒரு சிவலிங்கமிருந்தது. மகிடாசுரனைத் துர்க்கை சங்கரித்தவுடன் அந்தத் துர்க்கைகையையும் வாளையும் அச்சிவலிங்கம் விடாமற்பற்றிக் கொண்டது. அவனைக் கொன்றமையால் சேர்ந்த ஹத்தியும் சாயாரூபமாய்ப் பின் தொடர்ந்து போர் செய்து வருவது கண்டு வருந்திய துர்க்காதேவிசுனைக்கரையிலே அந்தச் சிவலிங்கத்தைத் தாபித்துப் பூசை செய்தனர். அங்ஙனம் நியமத்தோடு பலநாள் பூசை செய்தும் அப்பிரமஹத்தி நீங்காமையால் காணமுத்தி தருவதாகிய சிதம்பரஞ் சென்று அந்தச் சிவலிங்கத்தை வைத்துப் பூசித்து நடராஜப்பெருமானை உளத்தே தியானித்து ஓ காளகண்டமூர்த்தியே! தில்லை நாயகரே! தேவர்க்கெல்லாந் தேவரே! தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சித்ஸபேசரே! முன் ஓர்கால் சிறிதும் பயமின்றித் தேவரீரிடத்து மிகு வலிமையுடையேன் எனச் செருக்கிக் காளியாய் வந்து அறியாமையால் எதிர்த்து உம்மோடு வாதுபேசி நர்த்தனஞ் செய்து விட்டேன். சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமுள்ள அடியாள் எதிர்த்துவாது செய்தது குற்றம். பின்னரும் நான் மனத்தாலும் வாயாலும் தேகத்தாலும் செய்த குற்றங்களெல்லாம் நீக்கியருளல் வேண்டுமையனே என்று நைந்துருகிக் கலங்கி முறையிடத் துர்க்கையின்மீது கருணைகொண்டு திருமால் பதஞ்சலிமுதலியோர் துதிக்குந் தாண்டவராயப்பிரான் தனையடர்ந்து துர்க்கையே! அழகிய புஷ்பவனங்களும் கற்பகச் சோலைகளும் கங்கைமுதலிய சகல தீர்த்தங்களும் சிறந்து சுவர்ணமயமாக விளங்கும் மலையொன்றிருக்கின்றது. அதற்குத் திருநாகிரி என்று பெயர். அம்மலையின்

58

சிகரத்தில் யாமும் பார்வதிதேவியும் ஏகசரீரமாகிய அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றேம். அவ்விடத்தில் விஷ்ணுவும் பிரமனும் முருகனும் ஆசைகொண்டகலாமல் வசிக்கின்றனர். விஷ்ணுவும் பிரமாவும் அத்தலத்தில் எம்மைப் பூசித்து சகல வலிமையும் பெற்றிருக்கின்றனர், அதுவே தக்ஷிணகைலாசம். அது மகாமேருவின் பொற்சிகரமுமாய், நமது இலிங்காகிருதியாகவும் அமைந்து வாய்ந்துள்ளது. தேவர்கள் முனிவர் முதலியோரும் சூழ்ந்திருக்கின்றார்கள். நீ அந்த ஸ்தலத்தை அடைந்து நம்மைப் பூசித்தால் உன்னைப் பற்றிய பிரமஹத்திமுதலிய பாவமெல்லாம் தீரும் என்று பஞ்சகிருத்திய நடனமூர்த்தி அநுக்கிரகித்தனர். இவ்வற்புதத் திருவாக்குப் பிறந்தவுடன் என் பிரபுவே! அடியாள் உய்ந்தேன்! உய்ந்தேன்! என்று பன்முறை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு மேன்முகந் திரும்பிச் சோழ நாட்டை விடுத்துக் கொங்குநாட்டிற்பிரவேசித்தவுடன் திருநாகிரிச் சிகரந் தோன்றவும் ஆனந்தங்கொண்டு பஞ்சாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து கண்களில் நீர்வடிய உரோமஞ்சிலிர்ப்பப் பரவசமாய்ப் பன்முறை வணங்கி அந்நாகமலையை நோக்கி வரவே, தன்னைத் தொடர்ந்து சமீபத்து வந்த மகிடாசுரனது பிரமகத்திச் சாயையானது தூரத்தே அகலக் கண்டு துர்க்காதேவி சந்தோஷப்பட்டுப் பின்னரும் வழிக்கொண்டு சென்று பஞ்சக்குரோசத்தெல்லைக்குட் பிரவேசிக்க தன்னிடத்திருந்த மனமாசு நீங்கிப் புனிதமாதலையுங் கண்டு அதிசயித்து இப்பூமண்டலத்தில் இவ்வியல்பு வாய்ந்த அற்புதத்தலத்தை நான் இதுகாறுங் கண்டதில்லை, பஞ்சக்குரோசவெல்லைக்குட் பிரவேசித்தவுடனே என் மனசு பரிசுத்தப்படுமாறு செய்துவிட்டது. இன்னும் அத்தலத்தை அடைந்து தீர்த்தத்தனில் ஸ்நானஞ் செய்து உமையொருபாகரைத் தரிசித்தால் விளையும் நன்மையை எங்ஙனம் கணிக்கக் கூடும் என்று கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அஞ்சலியஸ்தராய் விரைந்து சென்று கிரிப்பிரதக்ஷணஞ் செய்து, கணபதிதீர்த்த

முதலிய தீர்த்தங்களில் விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து, அம்மையப்பரை ஆகமோக்தப்பிரகாரம் பூசித்து, தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கி அக்கரையில் தினமும் ஸ்நானஞ்செய்து, சப்த கன்னியர் முதலியோர் தன்னைச் சூழக் கிரிவலம் வந்து நாககிரிசரை அன்புடன் பூசித்து வந்தனர். சகல பாதகமும் நீங்கிப் பரிசுத்த முடையராய்ச் சந்தோஷ சித்தங்கொண்டு அம்மை என்றும், காளி என்னும், அழகிய நாச்சியார் என்றும் பெயர் பெற்று அம்மலைச் சாரலில் நித்திய தரிசனப் பேற்றை விரும்பி வசிப்பவர்களுக்கு வழிக்காற்று முதலியவற்றால் அபமிருத்யு சேராவண்ணம் காத்துக்கொண்டு அத்தலத்து வசிக்கின்றனர். ஆதி வாகனி, சர்ப்பதனி, அமலை, திரிகுணி, செம்பட்டுடையாள், எட்டுப் புயங்களையுடைய கன்னிகை, கைக்கிர பாலந்தரித்த ஆடல்ஜோதி யெனத் துதித்துத் துர்க்கை தீர்த்தத்தில் மூழ்கி தேவர்களையும் சிவசுப்பிரமணியரையும் எமது கருணாமூர்த்தியாகிய அர்த்தநாரீசுவரரையும் வணங்கித் துதித்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் பாபத்தினால் துயரமெல்லாம் நீங்கப்பெற்றுப் பரிசுத்தர்களாய்ச் சிவபத்தி மென்மேலும் பெருகிவளர ஒப்பில்லாத மேற்பதவி பெற்றுக் கடைத்தேறுவார்கள் என்று சூதமுனிவர் அன்போடு மொழிந்தருளினர்.

ஆதிசேடன் பூசித்த மான்மியம்.

விஷயசுகங்களை விஷமென நினைக்கும் தவசிரேஷ்டர்களே! மூன்று யுகங்களிலும் விஷ்ணு, பிரமா, துர்க்கை பூசித்த மான்மியத்தைச் சொன்னோம். இனிக் கலியுகத்தில் ஆதிசேடன் பூசித்த முறைமையையும் கூறுகின்றோம். கேளுங்கள்.

№ 7. 59

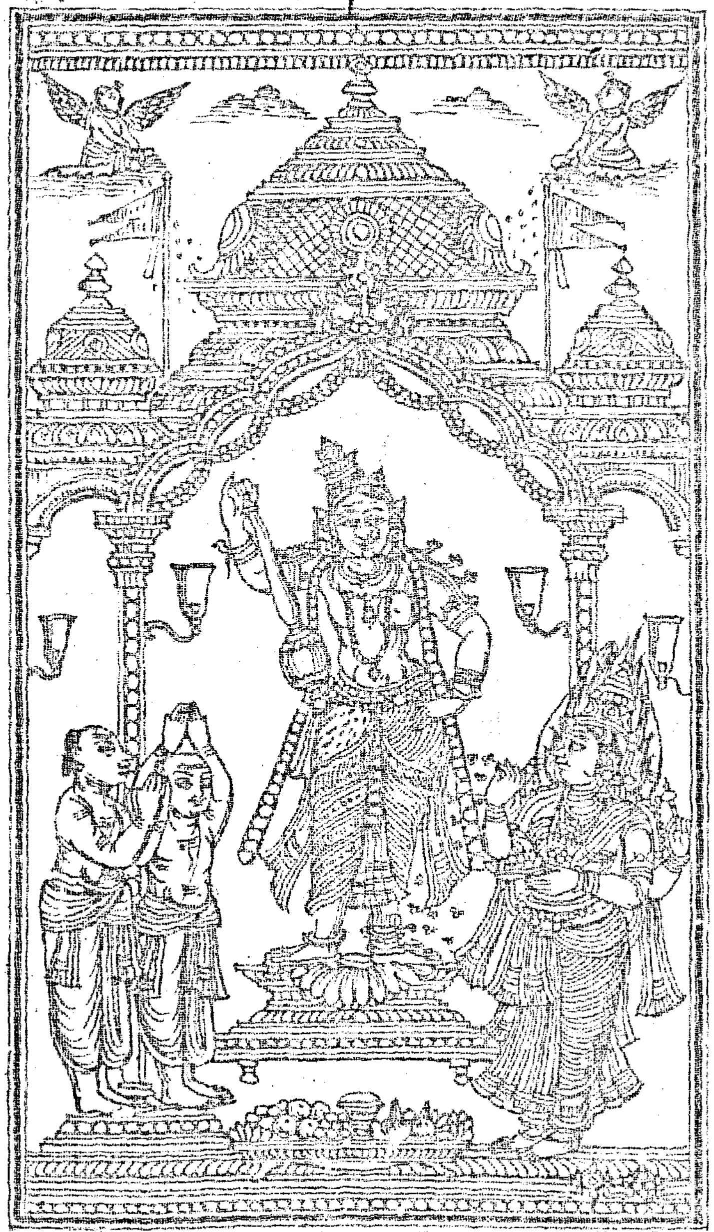

துர்க்கை பூசித்தல்.

அர்க்க பூசித்த மான்மியம். ௮௫

அக்காலத்தில், மேருகிரி வில்லாகவும், ஆதிசேடன் வில்லிற்பூட்டு நாணியாகவும் ஏற்றுத் திரிபுரங்களைச் சங்கரித்த பின்னர் நீர்கள் கைலாசகிரியில் மேன்மைபொருந்திய சிவகணங்களும் தேவர்களும் வணங்க வீற்றிருந்தருளும் உமாபதியை வணங்கி ஐயனே! இக்கைலாசகிரியைப் போலப் புண்ணியந் தருவன நம் பூமண்டலத்தில் எவ்விடத்தேனும் இருக்கின்றதா? இருக்குமேல் அருள்புரிதல் வேண்டுமெனப் பன்முறை வணங்கி ஆதிசேடன் இரந்து கேட்டனன். பரமேசுவரர் பன்முறையவன்கொண்டு (?) நன்று வினவினை ஓ ஆதிசேடா! உத்தமனும் வாய்மையர்களை (?) மூர்த்தி தலம் தீர்த்த மகிமைகளை விசாரிப்பார்கள் உயர் (?) மாக்கள் கடைத்தேறும் வண்ணமாகவே திருவருணையென கொண்டு (?) வீற்றிருக்கின்றோம். சாக்கும் (?) கடவுளை எவ்விடத்தில் குறித்துத் தொழவேண்டுமோ? இவ்விடத்திலேயோ? கம்பையிலே? இங்கேயோ? என்னாய் ஞானம் பெறுவர். அவ்வாறு உயிரின்கண் வீற்றிருப்பது உண்மையேயாம். அவ்வுயிரில் இல்லாது எழுந்தருளியிருப்பதான எம்பரைக் கிழு (?) சொல்வார் உணர்வர். அக்கனல் உணர்ந்த ஞானிகளும் புறத்தே மூர்த்திமுதலிய வடிவில்லை என்கின்றனர்; யாதெனெனில், அவர்க்குச் சர்வவியாபகமுமென்றுணர்கையால் ஆகுலான் (?) காய்ந்த கட்டையில் எல்லாப் பாகங்களிலும் அக்கினி வியாபித்திருக்கின்றது. அது கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. தொட்டால் சுடுவதுமில்லை. சாத்திரங்களாலும் கடந்து கண்ட அநுபவசாலிகளின் வாக்காலும் கட்டையின் எல்லாப் பாகத்திலும் அக்கினி இருக்கின்றதென அறியக்கூடும், கட்டையைக் கடைந்தால் புகைபோலே தோன்றிய இடத்தில் நெருப்பு வெளிப்படுவதைப் பிரத்தியட்சமாகக் காணலாம். அன்றியும் ஒரு பசுவின் தேகமெல்லாம் பால் வியாபித்திருக்கின்றது. அப்பாலைப் பெறவேண்டுவது அதன் மடிப்பிரதேசத்தமைந்த முலைக் காம்பின் வாயிலாகவேயாம், எல்லாவிடத்தும் வியாபித்திருக்கான் இருக்கின்றதே என்று மதித்துரு

அங்கத்தில் எடுக்க முயற்சிப்பின் பாலைக் காண்டல் சாத்தி
யப்படாது. ஆதலினால் பல விடங்களில் ஓடும் மனதை
ஒருநிலையில் நிறுத்தி சகாராமோக்ஷாமணங்களாற் கடைந்து
தேற்றி, சைவாகம பத்ததிவழிபாடாகிய அன்புக்கன்றைச்
செலுத்தி, எமது திருவருள் தங்கிய மூர்த்தி தல தீர்த்தபலன்
என்னும் பாலைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டும். ஆதலால் சற்
பதவிவிரும்புவோர் மூர்த்திதல தீர்த்தவழிபாடு செய்யும்
நிமித்தம் பக்தியோடு விசாரணை செய்வர். அப்படிப்பட்ட
ஞானமுற்றவனுதலாக் ஆயிரம் கண்ணையுடைய ஆதிசேஷா!
விறைவினை சந்தோஷம்! சந்தோஷம்!! கூறுகின்றோம். அன்
புடன்கேட்பாயாக. எம்மைப்பூசிக்கும் பூசை நித்தியம் நைமித்
தியம் காமியம் என மூவகைப்படும். எல்லா உலகங்களிலும்
நித்தியபூசை ஒன்றே செய்யப்படுவது. வடக்கே இமா
மலைக்கும் கிழக்கும் தெற்கும் மேற்கும் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த
எல்லைக்குள் அமைந்த பரதகண்ட மெனப்படும் புண்ணிய
பூமி ஒன்றே நைமித்திய காமிய பூசைக்குரிய தானம். இந்தப்
பரதகண்டத்திலும் விசேஷமாகிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்
கள் பல உள்ளன. அவற்றுள்ளும் நூற்றெட்டுத் தலங்கள்
பெருமைவாய்ந்தன. அவற்றுள்ளும் கனிந்துப் பார்க்கும்
பொழுது ஒன்றென்றாவது இரண்டென்றாவது இரண்டொன்
றென்றாவது சொல்வதற்கின்றி ஒன்றென்றால் ஒன்றாய்,
இரண்டென்றால் இரண்டாய், ஒன்றும் இரண்டுமென்பதற்
கின்றி ஆணுமன்றிப் பெண்ணுமன்றி ஆணும் பெண்ணு
மன்று என்பதற்கின்றி ஆணென்றால் ஆணாய்ப் பெண் என்
றாற் பெண்ணாய் அல்லவென்பதற் கின்றி இரண்டு மொன்
றாய்ப் பிரிப்பதற்கின்றி இடைகலை பிங்கலை என்னும் இரண்
டும் கூடிய சுழுமுனைபோன்ற செயலாய்த் தேவர்களும் முனி
வர்களும் வேதோபநிஷதங்களும் ஆய்ந்தோய்ந்து சிவாத்
துமஐக்கியம் போலக் கண்டு தெளிய நின்ற பரமஞான
ஆனந்த சோதிவடிவமாகிய அர்த்தநாரீசுர மூர்த்தம் கொ
ண்டு யாம் எழுந்தருளியிருக்கும் நாகாசலக்ஷேத்திரமே
அதிவிசேஷமுடைத்து. மகத்துவம் வாய்ந்த அக்கிரியா

னது மேருவின் கொடுமுடியை வாயுதேவன் பெயர்த்து
வந்த காலமுதல் நின்வடிவாகிய பாம்பு போன்றிருக்கும்.
அம்மலையையே யோகிகள் பாம்பு வடிவமாகிய குண்டலினி
சக்தி என்பர். அதன்மேல் விளங்கும் மகேஸ்வரி யாகிய
உமாதேவியார் செய்ததவம் பலித்தமான இடம். அதனைக்
கண்டால் பந்தபாசம் அகலும். கைலையிலிருப்பதினும்
அதிகப்பிரீதியோடு அகலாமல் யாம் வசிக்கின்றமையால்
மால் அயன் முதலிய தேவரெல்லாம் திருமணக்கோலமாக
எம்மைத் தரிசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். காத்தற்கடவு
ளாகிய விஷ்ணுவும் வந்து பூசித்து வணங்கிப் பிரியாமல்
இருப்பதனால் வைகுண்டம் என்றும், உருத்திரகணங்கள்
நம்மை ஆடிப்பாடிப் பூசித்து வாழ்வதனால் உருத்திரபுவன
மென்றும், பிரமதேவர் அகலாமல் அர்ச்சித்து வீற்றிருப்ப
தனால்கோகனதபர்வதமென்றும்,தேவேந்திராதியர் இருப்ப
தால் தேவலோகமென்றும் விளங்க அந்நகரம் துர்க்காதேவி
காவல்பூண்டு விளங்குகின்றது. ஆங்குச்சென்று வணங்கி
னால் உன் இஷ்ட சித்திகைகூடும் எனத் திருவாய்மலர்ந்
தருளினார். உடனே நாகராஜனும் எம்பெருமானைப் பன்
முறை வணங்கி தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட்டு வழியி
லுள்ள பல தீர்த்தங்களிலும் படிந்து பல தலங்களையும் தரி
சித்துக்கொண்டு எப்பொழுது நாகாசல தரிசனம் கிடைக்
கும் கிடைக்குமெனக் கொண்ட ஏக்கம் முன் நின்றிழுக்க
திருச்செங்கோடு எனப் பெயரிய நாகாசலத்தைக் கண்டு
வணங்கி கிரிவலம் வந்து தெய்வத்தன்மை பொருந்திய
தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து நியதி முடித்து குமாரக்
கடவுள் முதலிய தேவர்களை முறையுற வணங்கி அற்புத
ஞானானந்த தேஜோவடிவாகிய ஸ்ரீ அர்த்த நாரீசுவரரைத்
தரிசித்து மனக்கண் ஊற்றுப்போல் ஆனந்தொழுகும்
கண்ணீர்,அருவிபோல வழிய,தேகம் சிலிர்ப்ப, உடல்நடுங்க,
மொழி குழற, என் தாயும் தகப்பனும் நீ, குருவும் நீ;தெய்
வமும் நீ; எல்லாம் நீயே; நீயே கதி என்று பலவாறு புகழ்
ந்து பாடிக் கூத்தாடி நாகரத்தினத்தால்விளக்கேற்றிதேவா

பிரதக்ஷிணம் புரிந்து யோகஞானயோகமூர்த்து போற்றி மந்திரபுஷ்பாஞ்சலி செய்து தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாகிய கடவுளே சத்தி சிவரூபமாகிய திருமணக்கோலத்தைத் ஆனந்த முறக்கண்டு ஆனந்தப் பேறு பெற்றேன். ஆனால் இன்னும் ஒரு ஆவல் இருக்கின்றது. அஃதாவது தாண்டவதரிசனம் காணவேண்டுமென்பதே என்றனன். வேண்டவேண்டிய வேண்டியார்க்குதவும் வள்ளலாகிய எமது இறைவர் ஊர்த்துவதாண்டவம் காட்டியருளி ஆதிசேஷா! தில்லைக்கண்ணுள்ள பொன்னம்பலத்தில் தாண்டவமாடுகின்றோம்; அங்கு உற்று நமது திருநடனக் காட்சியைத் தரிசித்துக்கொண்டு மீட்டும் இவ்விடம் வந்து எம்மைப் பூசித்துக்கொண்டிரு எனக் கட்டளையிட்டனர். இப்படியே சிதம்பரஞ் சென்று திருநடனக்காட்சியுங் கண்டுசேவித்து நல்வரங்களும் பெற்று பிரமாதியரைப் போலவே அதிக வலிமை பெற்று மேருவைச் சுமந்து இளைப்பில்லா திருக்குமாறு அளவில்லாப் புஜபல பராக்கிரமமும், மேன்மையுமுடைய சகலகலைஞானமும், காரணார்த்தமாகிய பரப்பிரம சிவப்பொருளை அறியும் நிலைமையுமாமெல்லாம் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரர் அநுக்கிரகத்தால் பெற்றான். பகைத்த தாருகாசுரனை ஜயித்த வேலாயுதபாணியாகிய சென்முகப்பெருமான் பாதாரவிந்தங்களையும் பணிந்து போற்றி சிறப்புடைய நான்காவது யுகத்தில் தனது பெயரால் ஒரு தீர்த்தத்தையுந் தாபித்து, நித்தியமும் ஸ்நானஞ் செய்து உமையொருபாகனை அர்ச்சித்துக் களித்து தினமுந் தில்லை சென்று நடனமும், நாகாசலத்தில் உமையொருபாகர் தரிசனமுஞ் செய்து கொண்டு, நித்தியானந்தப் பெருவாழ்வு பொருந்தி நாகதீர்த்தக்கரையில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றான் நாகராஜன்.

ஒப்பற்ற தவவலிமையுள்ள ஞானிகளே! மகாமந்திரம்; வேதாகமங்கள், வேதியர், முனிவர், குருக்கள்மார், தாய்தந்தையர் முதலிய பெரியோர்களைச் சற்று மெண்ணாது நிந்திப்பதும், கர்ப்பஸ்திரிகளைக் கொல்வதும், குரு

பத்தினியைப் பரிசிப்பதுமாகிய மகா பாதகங்களெல்லாம் திருச்செங் கோட்டில் எழுந்தருளிய உமையொருபாகனைத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் சூரியன்முன் பனி நீங்குவது போன்றும், பாம்பின் உடம்பிற் சட்டை யுரிவது போன்றும், பெருமழையிற் பூளைப் பூக்கள் சிதறுவது போன்றும் அக்கினியிலிட்ட பஞ்சு போன்றும் மாய்ந்து நல்ல தவப்பயன் கைகூடுமென்றும், அடியார் பக்தி சிவபக்தி செய்து இகத்தில் நல்வாழ்வு பெற்று முடிவில் முத்தியின்பத்தை அடைவார்களென்றும் பதினெண் புராணங்களும் கூறுகின்றன. இது நிச்சயம் என்று சூதமுனிவர் திருவாய்மலர்ந் தருளினர்.

௯

உபமந்யு பேறுபெற்ற மான்மியம்.

நலமார்ந்த மாமுனிவர்களே! இருமையினும்பெரு நன்மையளிப்பவர் உமையொருபாக வேதாகமங்களா ற்றோதித்து பூசித்துப் பேறுபெற்ற உபமன்யுமுனிவர் சரித்திரத்தைக் கூறுகிறேன் கேட்டாதரிப்பீர்களாக வெனச் சூதமாதவர் கூறுகின்றனர்.

உலகத்திலே பற்பல பிரகாரமாகச் செய்யுந் தவங்கள் புவனபோகங்களைக் கொடுக்க வியன்றனவாகும்; சிவார்ச்சனையோ புவனபோகங்களோடு பரபோகத்தையும் கொடுக்கவல்லது. இச்சிவார்ச்சனைக்கு முக்கியமான புஷ்பங்களைக் காலையில் எடுக்கலாமென்றாலோ வண்டுகளால் அப்பூக்கள் எச்சிலாய் விடுகின்றன. மாலையிலெடுத்தால் அரும்புகளாய் இருக்கின்றன. இவைகள் சிவபூஜைக்கு அருகமாவதில்லை. இரவில் எடுக்கலாமென்றால் வழி தெரிவதில்லை, புஷ்பந்தெரியவில்லை. மரமேறுதற்குப் பனி ஈரமாகுதால் கைகால்கள் வழுக்கின்றன. ஆதலின் புலிக்கண்ணும் புலிக்காலும் இருக்குமேல் இரவிலுமேறவும் மரம் பார்த்து

எடுக்கவும் சுலபமாக இருக்குமென்று தவங்கிடந்து சிவபிரானால் அவ்வாறு வரம் பெற்றுச் சிவார்ச்சனையை மகிழ்வுடன் செய்தின்புற்று வாழும் வியாக்கிர பாதமுனிவரிடம் அவர் பிதாவாகிய மத்தியந்தின முனிவர் அருள் கூர்ந்து வந்து, பிள்ளையின் வாய்மை தவமுதலியவைகளை நோக்கி மகிழ்ந்து அருமருந்தன்ன புதல்வா! நந் சந்ததி விருத்தியாகும்படி விவாகஞ் செய்து கொள்வாயாக என்றனர். "தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை" என்றிருப்பதால் ஒருவாறு தேறி ஒப்புக்கொண்டனர். சிறிட்டமுற்ற வசிஷ்டமுனிவர் தமது அருமைத் தங்கையை விதிப்படி மணவினை முடித்தார்கள். விற்பனமிகுந்த கற்பின மனைவியாருடன் கூடிப் புலிக்கால் முனிவர் இல்லற நடாத்தி வருங்காலத்தில் சிவகடாக்ஷத்தால் பத்தினியார் திருவயிற்றில் ஓர் புத்திரன் பிறந்தான். இப்புத்திரனை உபமந்யு எனப் பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்த்தார்கள். வடிவினழகையைக் கண்ணுற்ற அருந்ததி ஆவலுடன் தம்மிடத்துக்கு எடுத்துப் போய்த் தம் மகவுடன் பாராட்டி வளர்த்த உபமன்னியு தாயாரிடம் திரும்பிவந்து சேர்ந்தார். பசியுற்ற மதலை தாயார் முகத்தை நோக்கி அம்மா! நிறையாத என் வயிறு நிரம்புமாறு நானருந்தப் பசுவின் பால் கொடுக்க வேண்டுமென்று தாயார் முகத்தைப் பார்த்து அழுதனர். அழுங் குழந்தையை மார்புறத் தழுவி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு அழுங் குழவிக்குப் பசும்பால் கொடுக்க வகையில்லாமல் ஆ! ஆ!! தெய்வமே!!! உலகத்திலே குழந்தையைப் பெற்றவர்கள் மகவு பசிகொண்ட நேரம் தெரிந்து முன்னரே பாலூட்டிப் பாராட்டுவார்கள். பொன் வள்ளத்தில் பாலுஞ் சீனியுஞ் சேர்த்துப் பிசைந்து பவளவாயைப் பிளக்கிப் பாலன்னத்தை ஊட்ட, அதனை அக்குழந்தை துப்ப ஆ அதோ "காக்காச்சி" "ஊமண்டி" என்று பராக்குச் செய்து ஊட்டிப் பாலன்னத்தை உட்கொள்ளச் செய்வார்கள். உண்ணமாட்டேன் என்று தவழ்ந்தோடத் தளர் நடை கொண்டோடும் மகவின் பின் சென்றெடுத்

தூட்டுவார்கள். இளவாழைத் தண்டுபோலக் குளிர்ந்து மென்மைகொண்ட இருதுடை யிடையே குழந்தையின் இருகாலையும் ஆடவிடாது மெதுவாக இடுக்கி, கைகளால் தள்ளிவிடாது தலைக்கு அணையாய்க் கழுத்தூறப் பின்னுகத் தம் கையை மடக்கி ஏந்திச் சிறு பூங்கையைப் பிடித்துப் பாலூட்டி யெடுத்துக் குலுக்கி பாலூட்டியதற்காக வருந்தி யழும் அழுகையை வேடிக்கைகாட்டி அடக்குவார்கள். அன்றியும் ஒருபிள்ளை சாதம்கேட்க, மற்றொரு குழந்தை சர்க்கரை விளவு, வேறொரு மகவு பழம் கேட்க, பக்கத்திருந்த சிசு பால் கேட்க, அத்தனை குழந்தைகளும் வேண்டியவாறு கொடுத்து விளையாடச் செய்வார்களே! இம்மட்டோ! உண்பன உடுப்பன சூடுவன விளையாடுவன முதலியவற்றுள் எதை எதைக் கேட்பினும் அதை அதைக் கொடுத்தன்றோ ஒவ்வொரு மதலைகளையும் மகிழ்ச்சி யூட்டி வளர்க்கின்றார்கள். நமக்கு ஒரு குழந்தையே! பாலன் கேட்டழுவதும் பசும்பால்தானே! இதுகொடுக்க வகையில்லாதிருப்பது இலம்பாடன்றோ. அவ் இலம்பாடென்னும் தரித்திரமானது ஒளி பொருந்திய அழகைக்கெடுத்துச் சரீரத்தை உலர்த்தும்; மிகுந்த சோம்பலைக்கொடுக்கும், கோபத்தை விளைக்கும், காதலன் மனைவிகளுக் கிடையிருந்து கலகமூட்டும், பொய்யை அழைக்கும், பேராசையை இழுக்கும், அவமானத்தைக் கொடுக்கும், இதுவுமன்றி மகிழ்ச்சிக் கடலுக்கு வடவை, எண்ணத்துக்கு இருப்பிடம், நரகத்துக்குச் சொந்தவீடு, ஒழுக்கவனத்துக்கு ஒழியாநெருப்பு. ஆதலின் வறுமைபோலக் கொடியது ஏது என்று ஆலோசிக்கில் வறுமையே யாதலால், இவ்வுலக வாழ்வை விரும்பினவர்கள் தரித்திரமின்றி யிருக்க வேண்டுமென்று உள்ளத்தில் சிந்தித்து இருகண்களினின்றும் மணற்கேணி ஊற்றுப் போல நீர் பெருகி மலையருவியிழிவது போல நீரை வடித்தும் பெருஞ்சோர்வு கொண்டு இயங்கி நின்றனள்.

எத்தனை நினைத்தும் இளங்குழவிக்குப் பசும்பால்தருவதற்கு வழி காணாது வீட்டிற் பருத்து தீட்டிய செ

வைக் கரைத்துக் குழந்தையைத் தேற்றி இடது கையாற் றலையைப்பிடித்துச் சற்றுக்குனிவித்து, மாப்பால் வைத்த வள்ளத்தை வலக்கையிலேந்தி அப்பா! குழந்தாய் இதோ பால் அருந்து என்று புகட்ட நாவைத்த மாத்திரத்திற்றலையை இருபுறமும் இ! இ!! என்றாட்டி இது பாலல்லவென்று விம்மி விம்மிக் குழந்தை அழ ஆரம்பித்தது. ஓயாது அழுங்குழந்தையை மடிமீதுவைத்துத் துக்கஞ் சகியாது தாயாரும் தேம்பியழுதனள்.

குழந்தையைத் தழுவி முகத்தைப் பார்த்து என் அருமைக் கண்மணியே! ஐசுவரியவான்களிடத்தே பிறந்து செழுத்திப்படாமல் ஏழைகளாகிய எங்களிடத்திலேயாகத் தோன்றி வயிற்றுப்பசிக்குப் பாலில்லாமல் வருந்துகின்றனையே, இதுவும் உன் விதி தானோ! பூருவகாலத்தில் சிவலிங்கத்தின் மீது துளிப்பாலேனும் அபிஷேகம் புரிந்திருப்பையாயின் பாலுக்கு இப்பொழுது வருந்துவோமா? கவலையகற்ற வந்த கற்பகமே! அரிவை ஆடை அணிகலன் போஜனம் தாம்பூலம் பரிமளம் பாட்டு பூவமளி என்னும் அஷ்ட போகங்களை அனுபவிப்பவர்களும், மண்டலாதிபதியும், தேவலோகம் சத்தியலோகம் வைகுண்ட லோக முதலிய உலகம் புரத்தலும், முத்தொழில் பெற்றதுமாகிய எல்லாம்பிறைசூடிய மன்னை பங்கனைப் பாடிப் பரவிப் பூசித்த பயனேயல்லது வேறல்லவே. ஆதலின் இம்மாதிரன்டும் வேண்டி ஈசனைப் பூசியாத ஏழைகளாகிய நாங்கள் இப்பொழுது வருந்தினால் எங்ஙனம் கிடைக்கும். முற்பகல் செய்பினன்றோ பிற்பகல் விளையும் என்று விம்மி விம்மி அழும் தாயார் முகத்தைப் பார்த்துப் பாலர் கூறுவாராயினர்.

என்னையீன்றெடுத்த தாயே! பூசனை புரிந்தால் வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கக்கூடிய சிவன் ஒருவர் இன் றிருப்பாரானால் நான் இப்போது பூசைசெய்து பாக்கியங்களைப் பெறுகின்றேன் என்றார். தாயார், மகனை நோக்கி எங்களுக்

குக் கதி கொடுக்கவந்த கற்பகமே! அருளாலேனும், வஞ்சகமாகவேனும், பொருளாசையாலேனும், விளையாட்டாகவேனும் எவனேனும் முக்கண்ணெம் பெருமானை நினைந்து பூசிக்கின்றானோ அவன் தப்பாமல் ஈசப் பிரசாதத்தைப் பெறுகின்றானென்பது உண்மை. அச்சிவார்ச்சனைக்கு அவசியமாகிய சாதனங்கள் உண்டு. "பிதிருகிரியையிலும், யாகத்திலும், ஜபத்திலும், ஓமத்திலும், வைசுவதேவமென்னும் நித்தியகன்மத்திலும், சிவபூஜையிலும் பரிசுத்தனுகத் தான் பஸ்மதிரிபுண்டரந் தரித்துக் கொள்ளுவானுகில் காலனைவிட்ட வென்று விடுவான், அவ்வாறு திரிபுண்டரந் தரித்துக்கொள்ளாமல் எந்தக் கிருத்தியத்தைச் செய்கின்றானோ அந்தக் கர்மம் சிதைகிறது.' என்று காத்தியாயனரும், "எவன் திரிபுண்டரமணிய வில்லையோ அவனுடைய ஆசாரமும், சத்தியமும், தபசும், ஓமமும், புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானமும், சிவபூஜையும் நிஷ்பலனுய் விடும்" என்று சாதாதபரும், அரசன் எப்படித் தன் நகரத்தில் வசிக்கும் பிரஜைகளைத் தன் பிரஜையைப் போல நினைக்கின்றானோ அப்படிச் சிவபிரான் விபூதி அணிந்தவனைத் தன்னைப் போல எண்ணுகின்றார். அந்தணராயினும் சூத்திரசாதியாயினும் வெண்மையாயும் பரிசுத்தமாயு மிருக்கிற பஸ்மத்தால் எவன் திரிபுண்டரந் தரிக்கின்றானோ அவன் சிவனை வசியப் படுத்திக்கொண்டவன்" எனக் கூர்மபுராணமும், "பயங்கரமான இராக்ஷதர்கள், சர்ப்பம், பிசாசு, பிரேதகணங்கள், க்ஷுத்திர ஜந்துக்களாகிய பிரமராக்ஷசர்கள், யமதூதர்கள், யோகினி டாகினி முதலான துஷ்டப்பிசாசுகள் விபூதி அணிந்தவனைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே வெகுதூரம் ஓடிப் போம்; பஸ்மதிரிபுண்டரந் தரிப்பதால் ஈசனுக்குங் கேசவனுக்கும் பிரமனுக்கும் பார்வதிக்கும் இலட்சுமிக்கும் சரசுவதிக்குந் திருப்தி உண்டாகும்" எனமற்றும் ஸ்மிருதி கர்த்தாக்களும் "அக்கினியினல் சம்ஸ்காரஞ்செய்யப்பட்ட பஸ்மத்தைசத்தியோஜாதாதி மந்திரத்தினல் ஜபித்தெடுத்து இடதுகையில் வைத்துக்கொண்டு வலது கையினுல்

முடி பன்னிருமுறை பிரணவத்தை ஜபித்து ஜலத்தால் கலந்து சிரசிலும் நெற்றியிலும் தோளிலும் குறுக்காக மூன்று ரேகைகளாய் அணிந்து கொள்ள வேண்டும்; இந்தச் சாம்பவ விரதமானது சமஸ்த வேதங்களிலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலின் மறுபிறப்பில்லாதிருப்பதற்காக இந்தப் பஸ்மதாரணத்தை மூன்று ரேகைகளாகக் கொள்ளவேண்டும்; நெற்றியில் இரண்டு கண்களின் புருவ முனைவரையில் தரிப்பதுதான் திரிபுண்டரமென்று சொல்லப்படும். எவ்வகைப்பட்ட வித்துவானும், பிரமசாரியும், கிரஹஸ்தனும், வானப்பிரஸ்தனும்; சந்நியாசியும் திரிபுண்டர்தாரணஞ் செய்துகொள்கின்றார்களோ அவர்கள் சமஸ்தபாதகத்தினின்றும் நீங்குகின்றார்கள். தம் இஷ்டதேவதையைத் தியானித்தோராவர். சகல சம்பத்துக்களிலும் நிறைந்தோராவர். சமஸ்த சாம்பவமந்திரத்தை எப்பொழுதும் ஜபித்தோராவர். இகத்தில் சமஸ்தபோகங்களையும் துய்த்து, பரத்தில் நற்கதியைகூடப் பெறுகின்றார் என்றும், மீண்டும் இக்கன்ம பூமியில் ஜனிப்பதில்லை ஜனிப்பதில்லை என்றுந் தேவாதி தேவராகிய பரமேசுவரர் அருளினர்" என்று சாமவேதம் காலாக்கினி ருத்திரோப நிடதமும் ஆகமங்களுங் கூறுகின்றன என்று உன் தந்தையாரும் மாதுலராகிய வசிஷ்டரும் அடிக்கடி எடுத்துரைக்கக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆதலினால் விபூதி தரித்துக்கொண்டு பூசிக்கவேண்டுமென்று பாலர்க்குக் காட்டி அழுகைதணிப்பவர்போலக் கூறினர்.

இதனைக் கேட்ட சிறுவர் "தாய் சொற்றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்பதற்கேற்ப, என்னையீன்ற தாயே! இப்பொழுதே மங்கைபங்கனை ஆராதிக்கின்றேன். சிவபிரானை வசிகரிக்கத்தகும் விபூதி தந்தருளல் வேண்டுமென வேண்டுதலும் உளமகிழ்ந்த தாயார் குழந்தை முகத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து விபூதியை எடுத்து இந்த விபூதி உண்மையாகவும் பொருட்டு உன் தந்தையார் எனக்களித்தார். மந்திரரூபமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை ஓதி அணி

ந்துகொள் என்றார். பணிவுடன் பெற்றுக்கொண்ட சிறுவர் களிப்பெய்திச் சிவார்ச்சனை செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

சிறுவர் ஒட்டுச் செங்கல்லை எடுத்து பூருவ புண்ணிய மிகுதியால் ஆலயமியற்றி மண்ணினால் சிவலிங்கஞ் செய்து பத்திரபுஷ்பங்களால் பூஜாத்திரவியமெல்லாம் அமைத்துக் கொண்டு அபிஷேக அலங்கார அர்ச்சனை நைவேத்தியங்களியற்றி மலரடியில் தாழ்ந்து வீழ்ந்து கண் காது மூக்கு செவி கை என்னும் ஐம்புலதாகர்ச்சி யற்று உபேசாது திருவடி நினைவுகொண்டு சமாதியி லிருந்தனர். மகத்தாய்மை பெற்ற மைந்தன் வழிபாட்டிற் கிரங்கி மங்கையோர் பாகர் மழவிடைமீதிற் சிறுவர் முன் தோன்றுதலும், உள்ளம் நெகிழ்ந்து தாழ்ந்து பணிந்து தரையிடை விழுந்து என்னையாள எழுந்தருளிய ஆனந்த வடிவே! அமலனே! வேண்டிய அளிக்கும் வள்ளலே! என் கண்களில் நீர் சொரிய விம்மி அழுத பாலகனை அருணோக்கி, அருமையுற்ற மைந்தாய்! பால் வேண்டியன்றோ பூஜித்தனை. பாற்கடலையே உதவினோம். அருந்துக என அருளின மாத்திரத்திற் பாற்கடல் தோன்ற பாலகர் மகிழ்ந்து அன்பு மீதூர அருந்தி அகமகிழ்ந்திருந்தனர்.

பின்பு இவ்வாறென்ற பின் பாற்கட லருந்திய பாலகர் சிந்திப்பாராவது. மூவர் முதல்வனது முளரிபத்தினைப் பூசிப்பதே மானுட ஜனன மெடுத்த பிரயோசனம். காமியார்த்தமாகப் பூசிப்பதில் பசு முத்தி கிட்டுகின்றது. அது ஐந்தருச் சிறப்பு மிந்திரன் பதமும், மாதவர் விரும்பும் சிதரர் பதமுமாம். இன்னும் அனுபவித்து நீங்கப்படுவன. அவை பசுஞானத்தா லடையப்படுவன. பதிஞானத்தாலடையும் நிலையே நித்தியமானது. அந்த ஞானமே எளிதானதன்று. அதனைப் பெறும் தவமே மெய்த்தவம். மற்றைத் தவங்களெல்லாம் பொய்த்தவமாகும். அம் மெய்த்தவமானது சரியை கிரியையாதிய மார்க்கங்களிலே சென்றடைதல் கூடும் எனத் தாம் ஆய்ந்த நல்லுணர்வால் ஓர்ந்து புண்

னிய க்ஷேத்திரங்கள் தோறும் சென்று இளம்பிறை சூடிய இறைவரைப் பூசித்து வணங்கி இமயமலையினும் ஈசனுக்கினிய நாகாசலத்தை அடைந்து நாரிபாகரைப் பூசித்து வணங்கி ஐம்புலனடக்கி அருந்தவ மியற்றினர்.

உபமந்யு பிரமரந்திரத்தெழும் யோகாக்கினிப் புகைப்படலம் தேவலோகத்திற்றாக்க விண்ணவர் வெருண்டு விண்டுவிடஞ் சென்று வணங்கி சரோருஹ நேத்திரமுற்ற சக்கிரபாணி! பூலோகத்திற் புலிக்கால் முனியீன்ற புத்திர ரத்தினம் வருந்தி மாதவம் செய்கின்றார். முன்னமொருநாள் பாலுக்கழுதார். பாலலோசனர் பாற்கடல் கொடுத்தனர். இப்பொழுது இந்திரபதம் கேட்பாரோ? அல்லது இந்த வைகுண்ட ஆட்சிபதந்தான் கேட்பாரோ! அல்லது எதைத்தான் கேட்பாரோ தெரியவில்லை. அடியவர் எதைக் கேட்பினும் அம்மையப்பர் அதனைக் கொடுத்துவிடுகின்றனர். அதனை அழித்தல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். பொங்கரவிற்றுயில் சங்கிடமேந்தியும் புள்ளூர்ந்து புராரிபாற் சென்று புதுமலர் கொண்டருச்சித்துப் போற்றிப் புகன்றனர்.

மாதவர்க்கருளும் மழுவலாளன் உபமந்யு புரியும் உயர்தவவன்மையை யுலகினர்க்குணர்த்தத் திருவுளம் பூண்டு அமரர் கோனுருத் தாங்கி ஐராவதப்பிடரேறி முனிவர் முன்னின்று மைந்த! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள் கொடுக்கின்றேன் எனலும் முனிவர் நகைத்து, வேண்டியார்கள் விரும்பும் வரத்தைக் கொடுக்க வல்லையோ! அல்லை! அல்லை!! உன்றிறமை நீ அறியாய் அறியாய் அகன்று போ என்றனர். தலையோட்டிரந்து சுடுகாட்டில் வதிந்து பேயுடனடும் பெண்பாதியனின் முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்கள் தலைவனாம் என்னினுயர்ந்தோன், அந்தணர் சிறுவ? நீ பிழைக்க விரும்பினையேல் இப்பொழுதே அபேக்ஷித்த வரத்தைப் பெற்றுக்கொள் என்றுரைத்தோனை நோக்கி, இவன் உண்மையாகிய இந்திரனல்லன். யாரோ

66

No. 9.

உபமந்யுமுனிவர் பூசித்தல்.

ஒரு அரக்கன். இந்திரனுருத்தாங்கி எனை நிந்திக்கின்றன் போதும் எனக் கருதி கோபாவேசமடைந்து இருகையாலுங் காதை மூடிக்கொண்டு என்னை அடிமைகொண்ட மூவர் முதல்வராகிய சிவபரஞ்சுடரை நிந்தித்த பாவியின் உயிரை அந்தக்ஷணமே போக்கவேண்டும். இன்றேல் உடனே சிவசிந்தை சகியாது மாய்ந்து விடுதல் வேண்டுமென்று நினைந்து மேன்மையுற்ற விபூதியைக் கையிலெடுத்து அகோராஸ்திரத்தையுச்சரித்துச் சிவநிந்தகனைக் கொல்கென விடுத்தனர். எதிர்த்த அவ்வகோராஸ்திரத்தை நந்திதேவர் தடுத்துக்கொண்டனர். சிவநிந்தகன் இறவாமற் போய்விட்டான். இனி ஆவியை விட்டு விடுகின்றேன் என்று மூலாக்கினியைச் செலுத்தின ஏறுப்பச் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து இடபாரூடராய் உமையொருபாகராய்ப் பிரசன்னமாயினர். ஆகாயத்துந்துபி முழங்கியது. தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர் ஹர ஹர சப்தம் முழங்கின. இருகண்கள் பெற்று பேறிது எனத் தரிசித்துத் தரையில் வீழ்ந்து பணிந்து கண்களில் நீர்சொரிய சக்குமுற உரோமஞ் சிலிர்ப்ப அஞ்சலியஸ்தத்தோடு நின்று பஞ்சாக்ஷரரூபமாயும் பஞ்சாக்ஷரப்பொருளாயு முள்ள அம்மையப்பரை உபமன்யு முனிவர் "அம்பொதுநியாமகருத்தலாய்" என்றுதொடக்கத்த அஷ்டகத்தால் ஸ்தோத்திரிக்க மங்கையிடத்தன் மகிழ்ந்து முனிபுங்கவ! நின் தவங் கண்டு மகிழ்ந்தனம். நீ பாசுபத ஞானயோக சம்மித ஆகமங்கள் செய்யும் செயலளித்தேம். சிவகணத்தலைமை ஈந்தேம். இறவாப்பதமீந்தேம். நம் மெய்யடியார்கள் உண்மை விளக்கம் பெறப் போதிப்பாயாக என அநுக்கிரகித்துத் தேஜோமயமாகிய விமானத் தெழுந்தருளினர். கிடைத்தற்கரிய பேறு பெற்ற உபமந்யு முனிவர் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரரை முப்போதும் பணிந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பின்பு கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பத்தினிமார்களில் ருக்மணி முதலிய தேவியார்கள் ஒவ்வொருவரும் புத்திரக்-

குழந்தை யீன்றெடுத்து மகிழ்ச்சி கூர்ந்து வாழ்ந்தார்கள். சாம்பவதி என்னும் புண்ணியவதிக்கு மாத்திரம் குழந்தை இல்லை. ஏனையோர்களெல்லாம் தன்றன் மக்களோடு விளையாடிக் களிப்பதைப் பார்த்துத் தனக்கு மகவில்லையே என வருந்தி லோகரக்ஷகராகிய தன் பர்த்தாவிடம் அறிக்கையிட்டனள். கண்மணியாட்டியை ஒருவாறு தேற்றி மகிழ்வித்தனர். பின்பு உபமன்யு தவச்சாலையை மருவி வழிபாடியற்றி மகவிலாக்குறையை வசனித்தனர். கேட்ட முனிவர் மந்தஹாசம் புரிந்து கண்ணே! முன்னம் பிருகு முனிவர் சிவத்தைப் பேணி வெள்ளி என்னும் குழந்தையைப் பெற்றனர். திருமதுபார்ப! நினக்கெவை அரிய! ஆயினும் செஞ்சடைக் கடவுள் தவமியற்றினலன்றி வரந் தரமாட்டார் எனக் கூறி மீன்போ னோக்கி, ஆமைபோ லுன்னி, பக்ஷிபோற் பரிசித்துப் பாசமொழித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதி விபூதி திரிபுண்டரந் தரித்து உருத்திராக்ஷ கண்டிகாத்திக் தீக்ஷைசெய்து பாசுபத விரதத்தைப் பன்னிரண்டு மாசம் இயற்றுவித்து ஞானோபதேசம் புரிந்தனர். அதனைப் பெற்றுச் சிவாராதனஞ் செய்த கன்னவன் முன்னர் முக்கண்ணான் தோன்றி வேண்டிய வரமீந்தனர். இதனைச் சாம்பவதிக்குக் கூறி மகிழ்ந்து கூடிவாழும் நாளில் சாம்பவதி கர்ப்பமாய் அழகுவாய்ந்த ஓர் நன்மகவை ஈன்றுள், பார்த்துக் களித்து உமையோடு கூடினவர் வரத்தால் வந்த குழந்தையாதலின், சாம்பன் எனத் திருநாமமிட்டு மகிழ்ந்தார்கள். உபமன்யுவையும் உமேசனையும் ஒருபோதும் மறந்தார்களல்லர்.

இன்னும் பலர்க்குச் சிவதீக்ஷைபுரிந்து பசுத்துவமாக் களைந்திடும், மெய்யடியார் பிரபாவங்களை விளக்கியும் அம்மையப்பர் பாதாரவிந்தத் தியானமாகிய சிவானந்தப் பெருவாழ்வுற்று உபமன்யுமுனிவர் எந்நாளும் விளங்குகின்றனர். என்றார் சூதமுனிவர்.

௨

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரால் குளிர்சுரந்தீர்ப்பித்த மான்மியம்.

பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு என்பனவாதி பன்னிரண்டு திருநாமங்களுள்ளதாய்ச் சோழநாட்டில் பொருந்த வளப்பத்தோடு விளங்கும் சீகாழிப்பதியின்கண் அந்தண பிராமணகுல சிரேஷ்டராய், போதாயன சூத்திரமுடையோராய், கவுணியகோத்திர திலகராயுள்ள சிவபாதவிருதயர் என்னும் முனிபுங்கவர் தோணியப்பராகிய சிவபெருமானை நோக்கி சமணவிருளைத் துரத்தவல்ல ஞானமணியாகிய ஓர் புதல்வனைத் தமக்கருளுமாறு தவஞ் செய்தார். அவ்வாறு செய்த தபோபலத்தினால் தோணியப்பருடைய பெருங் கருணையினால் சிவபாதவிருதயருடைய மனைவியாராகிய பகவதியாருடைய திருவயிற்றில் கர்ப்போற்பத்தி உண்டாயிற்று. பத்து மாதங்களிலுஞ் செய்யத்தகுஞ் சடங்குகளும் முறைப்படி செய்யப்பட்டன. சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் மிக்கவலியோடு நிற்கும் இவ்வலக்கினம் வரத் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே உலகமுய்யுமாறு பிள்ளையார் திருவவதாரஞ் செய்தார். விதிப்படி பத்து நாட்களிலும் ஜாதகன்மமுதலியன செய்யப்பட்டன. அவருக்கு ஆளுடையபிள்ளையார் என்னும் திருநாமமிட்டு மகிழ்ந்தார்கள். அவதரித்தருளிய பிள்ளையார் உத்தமர் செய்யும் மெய்த்தவப் பயன்போல் வளர்ந்து மூன்று வயதாய போது தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயர் ஸ்நானத்தின் நிமித்தஞ் செல்லும் போது அவருடன் சென்று அங்கிருந்தனர்; குழந்தையைப் படிக்கரையில் இருத்திச் சிவபாதவிருதயர் தீர்த்தத்துக்குள் மூழ்கிப் பாவந் நீக்கும்பொருட்டுச் செய்யும் அகமர்ஷணமந்திரம் ஜபித்துக்கொண்டிருக்கையில், எம்மையாள வெழுந்த புத்திரரத்தினமாயுள்ளவர் தமது பாலபிதாவைக் காணாது வருந்தலொத்துச் சிவபிரானை நினைத்து பிரிவாற்றாமையால் தோணியப்பருடைய சிகரத்தைப் பார்த்து அம்மே! அப்பா! எனக்

கண்ணில் நீர்ததும்ப அழத்தொடங்கினர். அவ்வழுகையைக் கேட்டு உள்ளம் பொறுகவர்களாகிய பெருமானும், பிராட்டியாரும் விரைந்து விடையூர்ந்து அங்கெழுந்தருளினர். அப்போது உமாதேவியாரை நோக்கி நின் மகனை அழுகை தவிர்க்கும்படி எடுத்து இரு முலைகளினும் சுரந்தொழுகும் பாலைப் பொன்வள்ளத்திற் கறந்தூட்டுக என்று சுவாமி புகல்வதன் முன்னர் அம்மை விரைந்து சென்று ஆரணம் மேவிடத் தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் நம் பெருவாழ்வை எடுத்து மார்போடுறுகத் தழுவித் திருமேனியிற் படிந்திருந்த புழுதியை மாற்றிக் கண்களிற் பெருகிய நீரைத் தமது முன்றானையாற் றுடைத்து மடிமீதிருத்தி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்து தமது திருமுலைப்பாலைப் பொற்கிண்ணத்திற் கறந்து அதனோடு ஞானமாகிய அமுதமுங்கலந்து உண்ணென்று ஊட்டுதலும் நம்பெருஞ்செல்வமாயுள்ளவர் உண்டருளி அழுகை தவிர்ந்து சிவஞான சம்பந்தராகி எழுந்தருளினர். பின்னர்ப் பிராட்டியாருடைய மடிமீதிருந்தவர் தாவிப் பெருமானுடைய மடித்தலத்திலேறி அவருள்ளமகிழ விளையாடுகையில் அவ்விருவருங் கண்டு களித்து அளவில்லாத ஆனந்த மெய்தினர். அப்போது சிவபாதவிருதயர் தமது நித்திய கடனை முடித்துக்கொண்டு திருக்குளத்தினின்றும் கரையை அடைந்து அருளொழுக்கம் போலச் சாரல் படிந்திருக்கும் பாலொழுக்கின் அதிசயகோலத்தைக் கண்டு வெகுண்டு உனக்கு இப் பால் ஊட்டினவர் யாவர் என்று (பாலறாவாயரை) பிள்ளையாரை வினவி ஒரு சிறியகோல் கொண்டு மருளால் ஒச்சப் போயினர்; அதற்கு எம்பெருந்தகையார் சுட்டிறந்து சிவானுபூதியில் உணரப்படும் சிவம் அருளினால் திருவுருக்கொண்டு சிவபெருமானும் உமாதேவியாரோடு எழுந்தருளியிருந்தமையைச் சுட்டி "தோடுடைய செவியன்... ......இவனன்றே" என்னும் திருப்பதிகமோதித் தமக்குப் பாலளித்தருளியவனைத் தெரிவித்தனர், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களின் சாரமாயதும், உயர்வொப்பில்லாத யசுர்வேதமத்தியிலுள்ள ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தின் பொருளாயதுமாகிய ஸ்ரீகாயத்திரி மந்திரத்தின் முதலெழுத்தாகிய தகரத்தின்மீது சமஸ்த வேதாகமாதி சாஸ்திரங்களுக்கும் வித்தாகி வேதங்களுக்கு ஆதியிலும் அந்தத்திலும் உள்ள ஓங்காரத்தின் முதலெழுத்தா

மாகிய ஓவை ஏற்றி (த+ஓ) "தோ" என்று தொடங்கித் "தோடுடைய செவியன்" என அருளிச் செய்தார்.

இளமைக்கத்திலே பாலகராயினும் தங்கள் தாயார் வாயிலாகவே தந்தையாரிடத்து வேண்டியதொன்றைப் பெறுவது நிகழக்காண்டலானும், வைதிகத்திலும் சிவசத்தியைத் தியானித்தே சிவமாகிய ஞேயப்பொருளைப் பெறல் வேண்டுமென்பது ஸ்ரீ காயத்திரியினதும் முத்திபஞ்சாக்கரத்தினதும் பொருளாகக் காணப்படுதலினாலும், உதாத்த அனுதாத்த சுவரிதப் பிரசயங்களோடு கூடிய வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்பவர் வாயிலாகச் சுருதி எனப்படும் காதினாற் கேட்டாலன்றி எவ்வாற்றானும் அதனை மனனஞ் செய்துகொள்வது கூடாதவாறுபோல, திராவிட வேதமாதிகளிற் காணப்படும் நாட்டைக் குறிஞ்சி முதலிய பண்கள் இருபத்தொன்றையும் அவற்றை அப்பியசித்தவர் வாயிலாகச் சுருதியினால் (காதினால்) கேட்டாலன்றி அவற்றை ஓதிப் பயன்பெறுதல் ஒருவாற்றானும் கூடாதென்ப துணர்த்துவாராய், "செவிச் செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்" என்றீது நாயனார் சுருதிச் செவியையே சிறப்பித்தாற்போல எம்பெருந்தகையாரும் தோடுபொருந்திய காதைத் "தோடுடைய செவியன்" என்று முதற்கண்ணே சிறப்பித்தருளினார். சிவபாதவிருதயர் அத் திருப்பதிகத்தின் பொருளை உணர்ந்தபோதே அது தோணியப்பர் திருவருளெனத் தெளிந்துகொண்டார். பார்வதிதேவியாரோடு சிவபிரான் திருத்தோணிக்குள்ளே எழுந்தருளப் பிள்ளையாரவர்களைக் கண்டு அன்பு மேலீட்டினாலே தமது கண்வழியே சென்று கருத்து நீங்காது கலந்து செல்லத் தாமும் திருக்கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்தார். இவரைத் தொடர்ந்து இவர் தந்தையாரும் பேரானந்தத்தினோடு பின்சென்றார். அங்கு நங்குருநாயகர் திருப்பதிகம் பாடியருளித் திரும்பும்போது சீர்காழியிலுள்ளார் யாவரும் இவ்வற்புதத்தை அறிந்து மகிழ்ந்து கோபுரவாயிலின்கண் வந்து ஆளுடையபிள்ளையாரைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தார். சிறிய பூம்பாதம் தரையிற் பொருந்த நடந்தருளுவது மனம் பொறாத சிவபாதவிருதயர் அச்சிறிய பெருந்தகையாரை எடுத்துத் தமது தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு அந்தணர்கள் வேதமோதிப்பின் வரவும், அநேக வாத்தியங்கள் முழங்கவும், அடியார்கள் சூழ்ந்து ஹர ஹர என்று கடலொலிபோல் முழங்கித் துதித்து வரவும்,

சீர்காழியை வலங்கொண்டு தம்முடைய திருமாளிகையை அடைந்தனர்.

அன்று கழிந்து மறுநாள் ஞானசம்பந்தவள்ளலார் தோணியப்பரைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருக்கோலக்காவிற் சென்று கையினாலே ஒத்தறுத்துத் திருப்பதிகம் பாடினார். அப்போது பஞ்சாக்ஷரம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பொற்றாளம் அவருடைய திருக்கரத்தில் வந்திருந்தது. அதனைக் கண்டு யாவரும் அதிசயித்தார்கள். மீண்டும் சீகாழிக்கு வந்து சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம் பாடி மகிழ்ந்து அங்குச் சிலபோது வசித்திருந்தனர். பின் அங்கே நின்றும் திருநனிப்பள்ளி திருத்தலைச்சங்காடு திருப்பல்லவனீச்சரம் திருச்சாய்க்காடு திருவெண்காடு திருமுல்லைவாயில் என்னும் ஸ்தலங்களுக்குப்போய்ச் சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகமோதி சீகாழிக்குத் திரும்பி அங்கெழுந்தருளியிருந்தனர். திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார் தமது பத்தினியாருடன் வந்து பிள்ளையாரைத் தரிசித்தனர். அவருக்கு விருந்தளித்துப் பதிகங்களை யாழில் அமைத்து வாசிக்கு வரங் கட்டளையிட்டு அன்புபாராட்டினர். பின்பு சிவபாதவிருதயர் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் முதலியவர்கள் சூழச் சிதம்பரத்தை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகமோதித் திருவேட்களத்தை அடைந்து அங்கு வசித்துக் கொண்டே நடராஜமூர்த்தியை வந்து தரிசித்துப் போவாராயினர். தில்லைமூவாயிரவர் சிவகணங்களாய்த் தோற்றக் கண்டு களித்துத் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணருக்குங் காட்டி மகிழ்வித்தனர். பின்பு திருவேருக்கத்தம்புலியூர் திருமுதுகுன்றம் திருப்பெண்ணாகடம் திருநெல்வாயிலரத்துறை தலங்கட்குப்போக விரும்பித் தமது தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயர் தோளினின்று இறங்கித் திருப்பாதங்கள் நோவநடந்து மாறன்பாடியில் அன்றிரவு தங்கிப் பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு அப்பதியிற்றுயிலை தங்கியருளினர். அம்மதிந்த கடவுள் திருவரத்துறையிலிருக்கும் பிராமணர்கள் யாவருக்குந் தனித்தனியே சொப்பனத்திற் றோன்றி "நமது குழந்தை ஞானசம்பந்தன் நடந்து வருகின்றான். அவன் ஏறுதற்கு முத்துச் சிவிகையும், அவனுக்கு நிழற்றுதற்கு முத்துக் குடையும், அவன் புகழ் தோன்ற ஊதுதற்கு முத்துச் சின்னமும் நாம் கொடுக்கின்றோம். அவற்றை நீவிர் கொண்டு அவனை எதிர்கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்" என்று

திருவாய்மலர்ந்தருளி அதனைப் பிள்ளையாருக்குந் தெரிவித்தருளினர். விழித்தெழுந்த பிராமணர்கள் ஆச்சரியமெய்தினவர்களாய்த் திருக்கோவிலுட் சென்று சுவாமிகட்டளையிட்டருளியவைகளிருப்பக்கண்டு மகிழ்ந்து அவற்றைத் தாங்கிக்கொண்டு சிவனடியார்கள் பலர் சூழ வாத்தியங்கள் முழங்கப் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டார்கள். பிள்ளையாரும் அவர்களை எதிரே காண அவர்கள் தாங்கள் கொண்டுவந்த முத்துச் சிவிகை முதலியவற்றை ஏற்றருளும்படி பிரார்த்தித்தார்கள். திருவருளை வியந்து "எந்தை ஈசனெம்பெருமான்" என்னும் திருப்பதிகமோதித் துதித்து அருள்வடிவாகிய முத்துச்சிவிகையை வலம்வந்து பணிந்து பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே உலகம் உய்யுமாறு அதில் ஏறியருளினர். எம்மையாள வெழுந்தருளிய வள்ளலார் அச்சிவிகைமேலேறி வீற்றிருந்தருளிய அற்புத கோலத்தைக்கண்ட சிவனடியார்கள் ஹர ஹர என்று உச்சிமேற் கரங்கூப்பி ஆரவாரித்தார்கள். அந்தணர்கள் வேத வொலியெழத் துதித்து ஆரவாரித்தார்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர் புஷ்பமாரி பொழிந்து துதித்து ஆரவாரித்தார்கள். முத்துக்குடை நிழற்றினர்கள். திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் வந்தார், சிற்சபைப்பிரபஞ்சங்கள் யாவும் தாமேயாகிய உமாதேவியார் திருமுலை சுரந்தூட்டு ஞானப்பாலுண்டருளிய பாலறுவாயர் வந்தார், வேதமுதலிய எல்லாக் கலைகளும் ஓதாதுணர்ந்தருளிய முத்தமிழ் விரகர் வந்தார் என்று முத்துச்சின்ன மொலித்துக் கொண்டது. இப்பெருங்காட்சி தோன்றப் பிள்ளையார் திருவரத்துறையை அடைந்து சிவிகையினின்றிழிந்து திருவாலயத்துட் சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகமோதித் துதித்து அப்பதியிலே சிலநாள் எழுந்தருளியிருந்தனர். அங்கிருந்தபடியே திருவெண்ணெய் முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீகாழிக்குப்போய் உபநயனஞ் செய்துகொண்டனர். அப்பொழுது அந்தணர்கள் மந்திரோபதேசம் செய்யப் புகும்பொழுது எண்ணிறந்த வேதங்களையும் கலைகளையு மெடுத்தோதி ஐயந் திரிபற யாவும் அவர்கள் தெளியுமாறு உணர்த்தி முடிவில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரப் பதிகமோதி அதில் "வேதியர்க் கந்தியுள் மந்திர மைந்தெழுத்துமே" என்றருளி, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் பெருமை, திரிகால சந்தியிலும் செபிக்கற்பாலதாகிய காயத்திரிமந்திரத்தின் பொருளாம்

என அவருக்கும் பார்க்கத்தைக் காட்டியருளி, பின்பு சில நாள் அங்கு வசித்துக்கொண்டிருந்தார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அங்கு வந்து அவரைத் தரிசித்தனர். அவருக்கு விருந்தூட்டி உபசரித்து அவரோடு அளவளாவி மகிழ்ந்தனர். பின்னர் விடைபெற்றுக்கொண்டு செல்லத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் அங்கே நின்றும் பிதா முதலியர்கள் சூழப் புறப்பட்டுத் திருக்கண்ணார் முதலிய தலங்களையெல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டு திருப்பாசிலாசிரமம் என்னும் தலத்துக்கெழுந்தருளி அங்குக் கொல்லிமழவன் என்னும் அரசன் மகளுக்கு நேர்ந்திருந்த 'குமாகண்டவலி எனப்படும் முயலகன் நோயைத் திருப்பதிகமோதித் தீர்த்தருளினர். பின்னர்த் திருப்பைஞ்ஞீலி திருவீங்கோய்மலை முதலிய தலதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கொங்குநாட்டிற் காவேரிக்குத் தென்கரையிலுள்ள தலதரிசனஞ்செய்து வடக்கேயுள்ள திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூரைத் தரிசிக்கும் ஆசைமேலிட்டால் பரிசனங்கள் சூழச் சென்றார்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருக்கூட்டங்கள் சூழ எழுந்தருளி வருவதை அந்நகரத்தில் வாழ்வாரும் அடியவரும் கேள்வியுற்று அடங்கா மகிழ்ச்சிபெற்று வீதிகளை மெழுகிக் கோலமிட்டும், வாழை தெங்கிளை கமுகு சந்து முதலிய அரிய பசிய மரங்களைக் கொணர்ந்து அழகுபெற நாட்டியும், மாவிலைத் தோரணம் மகர தோரணங்களை மேலே தூக்கவிட்டும், இன்னும் அவரவர்களுக்குத் தோன்றியவாறு வீதிகளையும் திருவீதிகளையும் திருமடங்களையும் திருக்கோவில்களையும் அலங்காரஞ் செய்தும் யாவருங் கூடிச் சந்தன புஷ்ப தாம்பூல கதலி நாரிகேள விருச பலாதிகளைத் தட்டில் வைத்தேந்தியும் விதிப்படி அமைத்த பூரணகும்பமு மெடுத்தும் மேளவாத்தியங்கள் முழங்கச் சாம்ப சதாசிவ ஹர ஹர என்றும் ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு எதிர்சென்று முத்துச்சின்ன முழக்கத்தைக் காதுகுளிரக்கேட்டு, முத்துக்குடையும் அடியார் திருக்கூட்டப் பொலிவினையும் கண்குளிரப் பார்த்து, ஆனந்தம் பொங்கி அடியற்ற மரம்போலக் கீழே விழுந்து வணங்கி எழுந்து முத்துச்சிவிகைமீது எழுந்தருளிய இளந்தோன்றலாய எம்மை யாளவந்த பெருந்தகையாரைத் தரிசித்து அடிவீழ்ந்து வணங்கினார்கள். முத்தமிழ் விரகரும் அகமகிழ்ந்து அருள்பாலித்தனர்.

71

அடிபணிந்தவர்கள் இரண்டு கைகளையும் சிரமேற் கொண்டவர்களாய் இமைகொட்டாது இரண்டு கண்களாலும் காழிப்பிள்ளையார் திருவடிவைக் கண்டவர்களாய்த் தேனை ஈமொய்ப்பதுபோலச் சூழ்ந்து உடையபெருமானார் ஆலயத்தருகுறப் பிள்ளையார் சிவிகையினின்றிறங்கிப் பிரதக்ஷிணம் புரிந்து சந்நிதியின் சென்று தாழ்ந்தெழுந்து, திருவடியிற் கங்கையும் கையில் தண்டாயுதமும் நெற்றியிற் பாதி திக்கண்ணும், திருமுலைப்பாலூட்டிய அம்மையாரிடப்பாகமும் பால்வண்ணமுமாக நின்றகோல மேனியை நெஞ்ச நெகிழத் தரிசித்தெய்திய ஆனந்தப்பெருக்கால் "வெந்த வெண்ணீறணிந்து" என்னும் திருப்பதிகத்தை ஆரம்பித்து அங்கு ஆகம சாஸ்திரங்களை ஆய்ந்துணர்ந்து அம்மையை முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டு முழுப்பாக்கியம் பெற்ற சிவாசாரியர்களின் அருமை பெருமை அன்புடைமை முதலியவற்றை நோக்கி நான்காம் பாசுரத்திலே "சிறுபத்தனர் வாழ் கொடிமாடச் செங்குன்றூர்" என்று சிறப்பித்துப் பதிகமோதித் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தியருளினர். இவ்வாறு நித்தியமுந் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வாழும் காழி விரகர், விட்டுப்பிரிய மனமொருப்படாதவராய்ப் பங்கையபங்களைக் கும்பிடு மாதருடன் அக்கோனகரினிலமர்ந்திருந்தனர். சில நாட் சென்றபின்பு காவேரி நதிக்கு அப்பால் மேற்குப் புறத்துள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருநணா என்னும் "பவானிகூடல்" க்ஷேத்திரத்தைப் பணிந்து பதிகம் ஓதியருளித் தமக்குத் திருமுலைப்பால் கொடுக்கக் கூட்டுவித்தவரும், அளித்தவருமாகிய அம்மையப்பர் இருவரும் ஏகவடிவாய் விளங்கும் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரர் எழுந்தருளிய பேரின்ப வைப்பாகிய செங்குன்றூர் வந்திறுத்து வைகினர். ஆங்கு ஆளுடைய பிள்ளையார் அமர்ந்துறையும் நாளில் சூல்கொண்ட மேகங்கள் பெய்தலான கார்காலம் நீங்கிற்று. சூரிய கிரணம் தாக்காமையால் அலைகளால் ஒலிக்கின்ற நீர் நிலைகளெல்லாம் விறலிபுரிந்து வெய்ய மலையிடங்களெல்லாம் குளிர்பெருகியது. செழிப்பாக மலர்ந்திருந்த தாமரைப்பூக்கள் முகம்புலர்ந்து போனமையால் அதிலிருந்த வண்டினங்கள் தேனில்லாமையால் சுழன்று சென்றன. அறுகம் புல்லிற் பெய்த பனித்துளிகள் வரிசையாக இருப்பது, பசிய மணிகளை மரகதக் கொடியிற் கோத்திருப்பது போன்றும், முடி

பனியால் மலைகள் மறைந்திருப்பது அக்காலத்துக் குளிரைச் சகியாமல் மலைகள் வெள்ளைப் போர்வை போர்த்திருப்பது போன்றும் விளங்க, மிகுந்த குளிரோடு பொழுதெல்லாம் வாடைக்காற்று வீசுவதால் இலையுதிரும் மெல்லிய சோலைகள் நிலை குலைந்தாடவும், நடுக்கம் விளைக்கும் குளிரால் கையைநீட்டி நீட்டிப் பார்த்தும் நீட்ட முடியாமல் சூரியன் குறுகிக்கொள்வது போலத் தோன்றவும் பனிக்காலம் வந்தது.

அந்தக் குளிர் சகியாதவர்களைக் குங்குமக்கட்டைகளைப் பிளந்து நெருப்புமூட்டிப் பகைப்பார்கள். இரும்புத் தகட்டால் பெரிய வள்ளங்கள் செய்து அதில் சந்தனக்கட்டை முதலியவற்றை நறுக்கிப் பிளந்திட்டு நெருப்புண்டாக்கி அந்தத் தணலை நிறைந்த தோணியைத் தங்கள் சமீபத்திலிழுத்துக் கைகளை விரித்துச் சூடுகாட்டியும், போர்வையை விலக்கித் தணற்பாத்திரத்துடன் போர்த்துக் கொண்டு சூடேற்றியும், புல் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து எரியவிட்டுப் பலபேர்கள் சூழவிருந்து கொண்டு குளிர் காய்ந்தும் ஒருவாறு உபசாந்தி செய்து கொள்வார்கள்.

அக்காலத்தில் திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றில் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகமோதித் துதித்து, நின்ற கோல் திமலினை விட்டு நீங்க மனமில்லாது மனோரம்மியமாக அமர்ந்திருக்கும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளுடன் மேவியிருக்கும் திருக்கூட்டத்தார்களும் பலகாலமாக அந்நாட்டில் வசித்து வந்தார்கள். வாடைபனிமுதலியனவற்றால் அந்நாட்டினர் பிரதிவருஷங்களிலும் குளிர்ச்சுரம் கண்டு துன்பப்படுவார்கள். அவ்வாறே அப்பொழுதும் அந்நாடு முழுதுஞ் வியாபித்துப் பிரஜைகளை வருத்தி வந்தது. அந்தக் குளிர்ச்சுரம் அடியவர் கூட்டத்தாருள்ளும் மெல்ல வந்து நுழைந்தது. "அந்நாட்டார் ஆண்டுகள்தோறும் இந்நோயால் வருந்துவதையும், திருக்கூட்டத்துட் புகுந்து முடுகுவதையும் எம்மையாளவந்த அருளுடைய பிள்ளையார் முன் விண்ணப்பித்து வணங்கினார்கள்.

இவ்வாறு குளிர்ச்சுரம் இந்நிலத்தின் இயல்பாகவிருந்தாலும், முன்செய்த வினைக்கீடாகப் பிணிகள் வந்து பற்றுமென்றாலும், "பாலை நெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழி

72

№ 10.

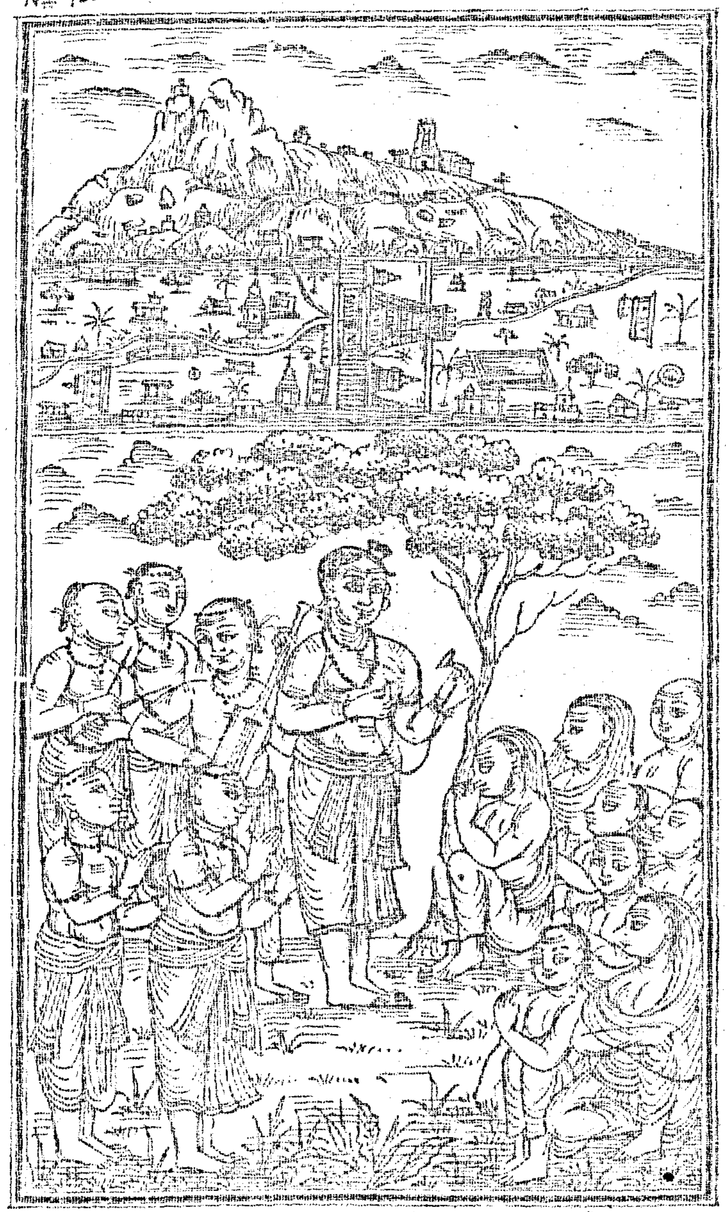

ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரால் குளிர்சுரந்தீர்க்கல்.

யப் பாடியதும், காலனை யன்றேவிக்கராங்கொண்ட பாலன், மரணத்த விர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங், கரணம்போலல் லாமைகாண்" என்ற திருவாக்குக்கிணைய, நமது பசு கரணங்கள் போலாகாது சிவகரணமுற்ற சிவஞானிகளு க்கு எதுவுமாம் என்பது தோன்றப், திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் "அவ்வினைக்கிவ்வினை" என்ற திராவிட சுருதியைத் தொடங்கி, வெவ்வியவிடத்தை முன்னர்த் தரித்து எம்பிரான் நீக்கிய மேன்மையினால் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் அடியார் இடர் நீக்கிக் காப்பது சிவபிரா னாது கடனென்பது போதரச் "செய்வினைவந்தெ மைத் தீண்டப் பெறாதிரு நீலகண்டம்" எனப் பாடித் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தியும் முடித்தருளுங்கால், அவ் வூரில் வசிப்பவர்களுக்கேயன்றி அந்நாடு முழுதும் பின்க் காலத்தும் அத்தீராப் பனிப்பிணி நீங்கிப் போயிற்று.

பின்னுஞ் சிலநாள் அங்கிருந்து நின்றகோல மழகிய நியமனை விட்டு நீங்க மனமுறாதவராயினும் ஏனைய ஸ்தலங் களையுந் தரிசித்து வேதசாரமாகிய பதிகங்களை அருளும் திருநோக்கத்தால் ஒருவாறு துணிந்து ஸ்ரீ அர்த்தநாரீச வர் பால் விடை பெற்றுக்கொண்டு திருப்பாண்டிக் கொடு முடி திருக்கருவூர் ஆனிலை வெஞ்சமாக்கூடல் என்பவற் றைத் தரிசித்துப் பதிகமோதிக் கொங்குநாடகன்று சோழ நாட்டிலுள்ள திருப்பராய்த்துறை திருவாட்போக்கி முத லிய தலங்களைத் தரிசித்துத் திருப்பட்டீச்சரத்தி லெழுந் தருளினார். அப்போது வெய்யில் வெப்பம் அகற்றுண்டா காதிருக்கச் சிவகடாக்ஷத்தால் பூதம் முத்துப்பந்தரைக் கொண்டு வந்து பிடித்தது. அங்குச் சிவதரிசனஞ் செய்து கொண்டு திருவாறை வடதளி முதலிய க்ஷேத்திர தரிசனம் புரிந்து திருவாவடுதுறைப் பதியில் வந்து சேர்ந்தார். அங் குப் பரமபதியைப் பாடிப் பொற்கிழிபெற்றுத் தந்தையா ராகிய சிவபாதவிருதயர் செய்யும் யாகத்திற்கு உதவியபின், திருக்கோழம்ப முதலிய தலதரிசனஞ் செய்து திருத்தரும புரத்தை யெழுந்தருளி திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் வேண் டியவாறு யாழ்மூரிப் பதிகம் பாடி அங்கே நின்றும் திரு நள்ளாறு முதலிய பதிகளிற் சென்று பதிகமோதி, திருமரு கலுக் கெழுந்தருள அங்கு அழுதுகொண்டிருந்த பெண் ணின் கலக்கத்தைத் தீர்த்தருளும்பொருட்டு விஷந்தீண்

டிறந்த வணிகன் பிழைத்தெழுமாறு பதிகம் பாடி, அக்கன்னிகைக்கும் அவனுக்கும் திருமணம் புணரும்படி செய்து, அத்திருமருகலினின்றும் திருச்செங்காட்டங்குடி முதலிய தலதரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருநாவுக்கரசு நாயனாரோடு திருவீழிமிழலை சென்று வாழும் நாளில் துர்ப்பிக்ஷம் வந்தது. முக்கண்ணெம் பெருமான் சொப்பனத்திற் றோன்றிப் பொற்காசு கொடுப்பதாகக் கட்டளையிட்டருளியபடியே கிழக்குப் பீடத்திலிருப்பதை ஆளுடைய பிள்ளையாரும், மேற்குப் பீடத்திலிருப்பதை ஆளுடைய அரசுகளும் பெற்று அடியவர்களுக்கு அமுது படைத்துக் கொண்டிருந்து பஞ்சம் நீங்கியவுடன் பலதல தரிசனம் புரிந்து திருமறைக்காடு சென்று வேதம் பூசித்து மூடிச் சென்ற கதவை அப்பர் சுவாமிகள் பதிகமோதித் திறந்தருளினர். பிள்ளையார் பதிகம் கூறி அங்ஙனம் திறக்குமாறும் அடைக்குமாறும் நிகழச் செய்தனர்.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் வேதாரணியத்திலிருக்கும் பொழுது பாண்டிநாட்டிலே சமணிருள்மூடிச் சைவநிலைமாற அரசன்முதல் யாவரும் சமணப் பாழ்ங்குழியில் வீழ்ந்து நிலைதடுமாறி வருந்தினார்கள். அரசனது மனைவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் மந்திரியாகிய குலச்சிறைநாயனாரும் சிவநேசம் மாறாமல் அபயமிலாதபடி சிவத்தியானப்பரவசராய் ஒழுகிவந்தார்கள். திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் மகிமைகளையும் அவர் வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதையும் கேள்வியுற்று அப்பெருந் திருவாளரைப் பாண்டிநாட்டுக் கழைக்குமாறு தம்பரிவாரத்துட் சிலரை மறைக்காட்டுக் கனுப்பினார்கள். அவர்கள் வணங்கி விண்ணப்பித்தார்கள். அதற்கிசைந்து பிள்ளையார் புறப்பட்டனர். அங்கெழுந்தருளியிருந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சுவாமி! சமணர் கொடுமை சொல்லிமுடியாது. தேவரீருக்குக் கிரகங்கள் வலியில்லாம லிருக்கின்றன. போவது கூடாதென்று தடுத்தனர். நாயனார் நமது உள்ளத்திற் குடிகொண்டிருக்கின்ற நாதனையில் நமக்கு ஒரு தீங்கும் வாராதென்று உறுதி கூறி "வேயுறு தோளிபங்கன்" என்னும் கோளறு பதிகத்தைப் பாடியருளினார். இதனைக் கேட்ட அரசுகள் அப்படியே செய்திடுக என்றிசைந்தனர். விடைபெற்று வழியிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு மதுரைக்கெழுந்தருளினர். குலச்

சிறைநாயனார் எதிர்கொண்டு உபசரித்தழைத்து வந்தனர். மீனாக்ஷியம்பா சமேதராய் விளங்கும் சொக்கலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்துக்கொண்டு திரும்பும்போது கோபுரவாயிலில் ஒதுங்கிக் கொண்டு நின்ற மங்கையர்க்கரசியார் அச்சிறிய பெருந்தகையைத் தம் கண்கள் செய்த தவத்தின் பயனுறத் தரிசித்து வணங்கினர். முத்தமிழாகரர் நல்லருள்பாலித்து அங்குநின்றும் புறப்பட்டுக் குலச்சிறைநாயனார் அமைத்திருந்த திருமடத்தில் பதினாறாயிரம் திருக்கூட்டத்தாரும் ஏனைய அடியார்களும் சூழ எழுந்தருளியிருந்தனர். பாண்டிமாதேவியார் கட்டளையிட்டவாறு குலச்சிறை நாயனார் சுவாமிக்கும் பரிஜனங்களுக்கும் விருந்தளித்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

பிள்ளையார் மதுரைக்கு எழுந்தருளும்போது பகலிலே கண்ட அமணர்கள் இரவில் ஒன்றுகூடி இளந்தோன்றலார் தங்கியிருக்கும் திருமடத்தை மந்திரவலியாற் றீப்பற்றுமாறு செய்வதாகத் தீர்மானித்து அரசன் சம்மதமும் பெற்று மந்திரித்தார்கள், பயன் படாமையால் அக்கினியைக் கொண்டு போய்ச் சுற்றிலும் வைத்தார்கள். அதுவும் பயன்படா தொழிந்தது. அஃதறிந்த சீகாழிப் பிள்ளையார் "செய்யனே திருவாலவாய்" என்னும் திருப்பதிகமோதி அதில் "அமணர் கொளுவுஞ் சுடர் பையவே சென்று பாண்டியற்காகவே" என்றமைத்தருளினர், அரசனுக்குச் சுரநோய் தோன்றிற்று. அமணர்கள் தங்களால் மணிமந்திர அவுஷதப் பிரயோகஞ் செய்ய அதிகரித்தது. பாண்டிமாதேவியாரும் மந்திரியாரும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் வந்தாலன்றி இந்தச் சுரநோய் நீங்காதென்று இதமாக உரைத்தார்கள். அத்திருநாமத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் சிறிது குணப்பட்டது. அரசன் அவரை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான், மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறை நாயனாரும் விரைந்து சென்று பணிந்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று வேண்டுதலும் உடனே புறப்பட்டு அமணரை வாதுசெய்து வெல்லுதற்குச் சுவாமி திருவுள்ளத்தை அறிவோமென்று ஆலயத்தணுகி "காட்டுமாவது" என்னும் பதிகம்பாடித் திருவுள்ளத்தை அறிந்து சிவநாமத்தைப் பரப்பும் பொருட்டு "வேதவேள்வியை" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடித் திருவருள் பெற்றுப் பாண்டியன் அரண்மனைக்குச் சென்றனர்.

இளஞ் சூரியனைப்போ லெழுந்தருளிய ஞானமணியைப் பாண்டியன் கண்டு அஞ்சலி செய்து இரத்தினாசனத்திருத்தி வணங்கினான். அமணர்கள் இளைச்சு விட்டார்கள். மங்கையர்க்கரசியார் பிள்ளையார் சிறுகுழந்தையே என்று அஞ்சினார். மாதேவியே! நீ அஞ்சாதே நான் "ஈனருக் கெளியனலேன் திருவால வாயரனிற்கவே" என்று அவரதுள்ளம் குதூகலிப்பப் பதிகவாயிலாகத் தமதுண்மையே எடுத்துக் கூறினர். அரசன் அமணர்களைப் பார்த்து நோயைத் தவிர்க்கக் கடவீர்கள் என்றான். பிரபுவே! இடது பக்கநோயை நாங்கள் தவிர்க்கின்றோம், அந்தச் சைவப்பிள்ளை வலதுபக்க நோயைத் தவிர்க்கக் கடவர் என்றார்கள். பீலியாற்றடவி மந்திரித்தார்கள், நோய் அதிகரித்து வருந்தி அமணர்களைத் தடுத்து தேவரீர் எனது நோயைத் தீர்த்தருள வேண்டுமென்று பிள்ளையாரை அரசன் பிரார்த்தித்தான். அதற்கிசைந்து "மந்திரமாவது நீறு" என்ற திருப்பதிகமோதித் தமக்குப் பிரித்துக் கொடுத்த வலது பக்கத்தை விபூதிகொண்டு நீவினர், நோய் நீங்கிக் குளிர்ந்தது. இடதுபக்க நோயையும் தேவரீரே தீர்த்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான், அதற்கிசைந்து பிள்ளையார் விபூதிகொண்டு தடவி, நோய்முற்றும் நீக்கியருளினர். அரசன் உள்ள மகிழ்ந்து படுக்கையினின்றெழுந்து இரண்டு கைகளையும் சிரமேற் கூப்பிக்கொண்டு அடியற்ற மரம்போலத் தரையில் விழுந்து வணங்கினான். அரசன் மனைவியாரும் மந்திரியாரும் தோத்திரித்தார்கள். இது கண்டு பொறாது அமணர்கள் வேறு சூழ்ச்சியால் வெல்ல வேண்டுமெனக் கருதி இரு திறத்தாருடைய சமய உண்மைகளையும் சீட்டிலெழுதி நெருப்பிலே இட்டுவிடுவோம், எது வேகாமல் நிலைக்குமோ அதுவே வெற்றி யுடையதாகும் என்று கூறினார்கள். பிள்ளையார் அப்படியே செய்வோம் என்றனர். பாண்டியன் அக்கினி அமைக்கும்படி செய்தனன். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தாம் பாடிய திருமுறைக்குக் கயிறு சாத்த "போகமார்த்த பூண்முலையாள்" என்னும் திருநள்ளாற்றுப் பதிகம் சேர்ந்தது. இது அக்கினியிலிட்டபடி பசியிற் பழுதில்லை என்னும் கருத்துடைய "தளிரிளவளரொளி" என்னும் திருப்பதிகமொன்றேறி அவ்வக்கினியிலே யாவருங் காண விட்டருளினர். அந்த ஏடு பசுமையாய் விளங்கியிருந்தது. அமணர்கள் தங்கள் சமய உண்மைகளை எழுதிய ஏட்டை இட்டார்

கள். கரிந்து சாம்பராய்விட்டது. இதுதவறினும் வைகையில் ஏட்டை இடுவோம் எதிர்ந்து செல்லும் ஏடே மெய்ப்பொருளையுடையது என்று அமணர்கள் கூறினார்கள். அப்பொழுது குலச்சிறைநாயனார் எனப்பெயரிய மந்திரியார் அமணர்களைப் பார்த்து நீங்கள் இதிலும் தோற்றால் என்ன செய்வது என்றார். அமணர்களுக்கு நாணமும் கோபமும் அதிகரிக்க நாங்கள் கழுவேறுவோம் என்றார்கள். இந்த ஏற்பாட்டினை இருசமயத்தாரும் ஏற்று யாவரும் வைகையை அடைந்தார்கள். அப்போது அமணர்கள் "அத்திநாத்தி" என்றெழுதிய ஏட்டை ஆற்றிலிட்டார்கள், அது அவர்களிடம் போகாது கடலை நோக்கி ஓடி மறையக்கண்டு மயங்கினார்கள். அப்போது பிள்ளையார் "வாழ்கவந்தணர்" என்னும் திருப்பதிகத்தை ஓதி அதனை ஏட்டில் எழுதித் தாமும் வைகையிலிட்டார். அத் திருவேடு நதியிலே எதிர்த்து ஜலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றது. "வேந்தனு மோங்குக" என்றருளினமையால் பாண்டியனுடைய கூனும் நிமிர்ந்தது. மந்திரியார் குதிரையின் மேலேறிக்கொண்டு ஏட்டைப் பின்தொடர்ந்தும் பிடிக்கமாட்டாது போக, அது கண்ட பிள்ளையார் "வன்னியு மத்தமும்" என்ற பதிகமோதி அவ்வேடு ஓடாதிருக்கும்படி செய்தருளினர். அது தங்கியவிடம் "திருவேடகம்" என்று பிரசித்தி அடைந்தது. குலச்சிறை நாயனார் நதியினின்ற ஏட்டினைக் கையிலெடுத்துச் சிரமேற்கொண்டு மகிழ்வெய்திச் சிவதரிசனம் செய்து திரும்பிப் பிள்ளையாரை வணங்கி ஏட்டினைப் பாண்டியன் முதலியோருக்குக் காண்பிக்க யாவரும் களித்து ஹரஹர என்று ஆரவாரித்தார்கள். அபஜயப்பட்டழிந்த அமணர்களை இப்போதே கழுவிலேற்றுக என்று வழுதியான் கட்டளையிட்டனன். அதுசிவனருள் என்று பிள்ளையார் வாளாவிருந்தனர், உடனே அமணர் ஒருவரையும் விடாது கழுவேற்றினர். அரசன் பிள்ளையாரை வணங்கி விபூதி வாங்கித் தரித்தனன். அப்படியே அந்நாட்டிலுள்ள யாவரும் திருநீற்றுப் பெருஞ் செல்வத்துக் குரியவர்களாகிச் சிறந்தார்கள். பாண்டியன் முதலாயினோர் சூழத்திருவாலவாயை அடைந்து எழுந்தருளியிருந்தனர். பின்பு திருப்பரங்குன்ற முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துப் பாண்டிநாட்டை அகன்று முள்ளி வாய்க்கரையை அடைந்தனர். ஆற்றில் பிரவாகமதிகமானதால் ஓடங்கள் நிலைகொள்ளவில்லை. ஓடக்காரர்கள் போய்விட்டார்கள். திருக்கொள்ளம்பூதூர் அக்கரையிலே காணத்

தரிசிக்கவேண்டுமென்ற அவாவால் ஓடத்தைத் தள்ளி அடியார்கள் ஏறும்படி செய்து தாமுங்கூட ஏறிக் "கொட்டமே கமழும்" என்னும் திருப்பதிகத்தை ஓதி ஒரு தடையுமின்றி அக்கரை சேர்ந்து திருநள்ளாறு முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு போதிமங்கைக்கு வரும்போது தங்கள் வீதியில் வரக்கூடாதென்று அங்குள்ள புத்தர்கள் தடுத்தார்கள். அது கண்டு பொறாத சம்பந்த சரணாலயர் "புத்தர் சமண்கழுக் கையர்" என்னும் பிள்ளையாரது திருப்பதிகத்தை ஓதி அடுத்த புத்தநந்தியின் தலையிடி விழும்படி இடிஇடித்து விழக்கடவது என்று சொல்லியருளினார். உடனே அவ்வாறு முடிந்தது. அடியார்கள் ஆரவாரித்தார்கள். சாரிபுத்தன் வாதுக்கு வந்தான். அப்போது திராவிட வேதாகிய சம்பந்தசரணாலயர் சாரிபுத்தனைச் சமயநிராகரணஞ் செய்து வென்று பிள்ளையாருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். புத்தர்களுக்குச் சைவத்திருவுண்மை இனிது விளங்கினமையால் சைவராகிப் பிள்ளையாரது திருவடிக் காளாய் உய்ந்தார்கள்.

சீகாழிப்பிள்ளையார் அங்குநின்று நீங்கித் திருக்கடவூர் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு அப்பர் சுவாமிகள் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்றுத் திருப்பூந்துருத்தி நோக்கி வரும் வழியில், வாக்கின் மன்னவர் தம்மை ஒருவருமறியாதபடி திருக்கூட்டத்துள் அமைந்த சிவிகை தாங்குபவர்களில் ஒருவராகச் சுமந்துகொண்டு வந்தார். திருப்பூந்துருத்தி சமீபித்தவுடனே "அப்பர் எங்குற்றார்" என வினவினார், அதனைக் கீழே சிவிகை தாங்கின்ற அப்பர் சுவாமிகள் கேட்டு "அடியேன் தேவரீரைத் தாங்கும் பெருவாழ்வுற்றிருக்கின்றேன்" என்று உடனே விடைபகர்ந்தனர். அதனைக் கேட்ட பிள்ளையார் பதைத்துச் சிவிகையினின்று மிறங்கி அப்பர் சுவாமிகளை வணங்கினார். அவர் வணங்குவதன் முன்னர் அப்பர்சுவாமிகள் அவரை வணங்கினார். அடியார்கள் யாவரும் அமலை யார்த்தனர். இருவரையும் வணங்கி ஆனந்தித்தார்கள். பிள்ளையார் பாண்டிநாடு சென்று வந்த விசேஷம் புகன்றார். அப்பர் சுவாமிகள் தாம் தரிசித்த தொண்டைநாட்டின் பிரபாவங்கள் கூறினார். பிள்ளையார் பாக்கத்திலுள்ள தலதரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருவோத்தூரை அடைந்தார் அங்கு ஒரு சிவநேசரின் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி "பூத்தேர்ந்தாயன" என்னும் திருப்பதிகமோதி அதில் "குரும்

பையாண்பனையின் குலைபோந் தூர்" என்றோதியருளலும் ஆண்பனைகளெல்லாம் பெண்பனைகளாய்ப் பலன் றருவனவாயின. பின்பு திருமாகறல் முதலிய பதிகளைத் தரிசித்துத் திருவொற்றியூரை அடைந்தார். சிவதரிசனஞ் செய்து கொண்டு மயிலாப்பூரை நோக்கிவரும் வழியில் வைசிய குலோத்தமராகிய சிவநேசர் என்பவரும் சிவனடியார்களும் எதிர்கொண்டழைத்து வணங்கி அடியார்கள் பிள்ளையாரை நோக்கிச் சுவாமி! இந்தச் சிவநேசருக்குப் பூம்பாவை என்னும் ஓர் பெண் உண்டு. ஓர் நாள் யாவரும் கூடியிடத்து பூம்பாவையையும் என் பொருளையும் என்னையும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன் என்று சொல்லி ஆனந்தமடைந்தார். சிலநாளில் பூம்பாவை விஷந்தீண்டி இறந்தாள். அது கண்ட அன்பர் "இந்தப் பெண்ணைப் பிள்ளையாருக் கென்று அர்ப்பணம் பண்ணினமையால் நான் இப்போது துன்புற வேண்டியதில்லை, இவ்வுடலைத் தகனஞ் செய்து பிள்ளையார் வரும் வரையும் என்பையுஞ் சாம்பரையுஞ் சேமித்து வைப்பேன்" என்று துணிந்து அவ்வாறே தகனஞ் செய்து என்பையுஞ் சாம்பரையுங் குடத்திலிட்டுக் கன்னிமாடத்தில் உபசாரத்துடன் வைத்திருந்தார். இவருடைய விருத்தாந்தம் இது என்று பணிந்தார்கள். இவ்வருமை கேட்டருளிய பிள்ளையார் சிவநேசரே! உமது திருமகளாரது என்பு நிறைந்த குடத்தைத் திருமதிலின் புறத்தே கொண்டு வாருமெனலும் கபாலீசரது அபிமுகத்திலே வைத்தார்கள். அதனைப் பிள்ளையார் கண்டு பரமசிவனது திருவருளின் பெருமையைச் சிந்தித்துத் திருவருணோக்கினாலே பூம்பாவாய் என்று அழைத்து "பூமியிலே மானிடஜென்மமெடுத்தவர்கள் பெறும்பயன் சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுதூட்டுதலும், சிவபிரான் பொருட்டுச் செய்யப்படும் திருவிழாச்சிறப்புக்களைக் கண்களினாற்கண்டு இன்புறுதலுமே என்பன சத்தியமாயின் நீ இவ்வுலகோர் முன் வருவாய்" என்று "மட்டிட்டபுன்னை" என்னும் திருப்பதிகத்தை ஓதியருளினர். அதில் அருளிச்செய்த "போதியோ" என்னும் திருவாக்கிய அமிர்தம் அவ்வங்கத்திலே பொருந்த அது குடத்தினுள்ளே சரீரமாய்ப் பரிணமித்தது. பூம்பாவை முதற்பாடலில் வடிவுபெற்று இரண்டுமுதல் எட்டாவது பாடல்வரையில் பன்னிரண்டு வயதடைந்து அக்குடத்திற்றுளே அடங்கியிருந்தனள்,

அப்போது பிள்ளையார் பூம்பாவையைக் குறித்து நீ குடத்திலடங்கி வெளிப்படாமலிருப்பது தக்கதன்று. சமணர்களும் புத்தர்களும் பரிகசிப்பார்கள் என்னுங் கருத்தினால் பத்தாம் திருப்பாட்டை அருளிச்செய்தார். அதுபொழுது பூம்பாவை தன்னை வெளி தோன்றக் குடமுடைந்து எழுந்தாள். அதுகண்டு பிள்ளையார் திருக்கடைக் காப்புச் சாத்தியருளினர். அது கண்டவர்களெல்லாம் அன்பும் அதிசயமுமதிகரித்துப் பலவாறு துதித்து வியந்தார்கள். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். அடியார்கள் ஹரஹர என்று ஒலித்தார்கள். பிள்ளையார் கபாலீசரிடத்து விடை பெற்றுக்கொண்டு திருவான்மியூர் முதலிய தலதரிசனஞ் செய்துகொண்டு சீகாழிக் கெழுந்தருளினர். அப்போது சிவபாதவிருதயர் ஏனையரும் கூடி வைதிகம் தழைத்தோங்குமாறு திருக்கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று இரந்து கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்குப் பிள்ளையார் அரிதிசைந்தனர். உடனே திருநல்லூரில் நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவரது திருமகளாரை மணம் பேசி விதிப்படி சிறப்புடன் திருமணங்கொண்டு ஓமாக்கினியை வலம்வரும்பொருட்டு எழுந்து பரமசிவனைத் துதித்து "அக்கினியாவார் பரமசிவனே" என்று திருவுளங்கொண்டு மனைவி கையைப் பற்றிக்கொண்டு ஆலயத்துக்குப் போய் "நல்லூர்ப்பெருமணம்" என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளப் பரமசிவன் கருணை கூர்ந்து உன் காதலியுடன் நீ நம்மிடத்துக்கு வா என்றருளியவுடன் அவ்வாலய முழுதும் சோதிமயமாய் அச்சோதியில் ஓர் வாயிலை வகுத்துக் காட்டினர். அதனைக் கண்ட பிள்ளையார் "காதலாகிக்கசிந்து" என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப்பாடியருளி அங்கு வந்திருப்பவர்களை யெல்லாம் அவ்வாயிலினுள்ளே பிரவேசிக்கச்செய்து தாமும் கலியாணப்பெண் கையைப்பற்றியபடியே அச்சோதியை வலம்வந்து பிரவேசித்து மறைந்தருளினர். பின்பு அச்சோதி மறைந்து பழையபடி ஆலயமாக விருந்தது. இவ்வதிசயத்தைக் கண்ட தேவர்களும் முனிவர்களும் வருந்தித் துதித்து வாழ்த்தினார்கள் பிள்ளையாரது பெருமை எங்கும் பரவியது.

77

உ

சிவமயம்.

காந்தகாண்டம்.

சூராதியர் செயற்கை.

அரிய தவத்திற் சிறந்த முனிவர்களே! சுப்பிரமணியக்கடவுள் திருநாககிரிக்கு எழுந்தருளிய விசேஷங்களைச் சொல்கின்றோம். சிரத்தையோடு கேளுங்கள் என்று சூத முனிவர் கூறுகின்றார்.

மரீசிபுத்திரராகிய காசிபரிஷியின் மனைவியர் இருவரில் அதிதி என்பவள் பல தேவர்களைப் பெற்றனள். திதி என்பவள் பல்லாயிரங் கோடி கூட்டமாகிய அசுரர்களைப் பெற்றனள். "காசிபருக்குப் பிறந்த அறுபத்தாறு கோடி இராக்ஷதருக் கரசனாகிய அங்கிரகேசன் என்பவன் சுயாவிபுத்திரியாகிய பிங்கலகேசியை மணம்புரிந்து பாக்கியவிசேஷத்தால் சுரசை என்னும் பெண்ணைப்பெற்றான். அவள் வடிவைப் பார்த்த அசுரகுருவாகிய சுக்கிரன் மாயவித்தைகள் அனைத்தையும் மந்திரபூர்வமாகப் போதித்து மாயை என்று பெயரிட்டான். அசுரர் குறைவினையும் தேவர் பெருமிதத்தையும் யோசித்து மாயையை ஆசீர்வதித்துத் தாழ்க்காமல் இலக்குமிக்கு மேலாகிய வடிவுபொருந்தி வனத்திலே தவஞ்செய்யும் காசிபரிடம் போய் அவரை மயக்கி இரவிற் கலந்து வலிய பிள்ளைகளைப் பெற்று, சத்துருக்களாகிய தேவர்கள் பழியின் மூழ்க அரிய தவங்களைச் செய்ய அனுப்பியபின் திரும்புவாய் எனக்கட்டளையிட்டேகினன், பூர்த்த

பெண்களும் மோகங் கொள்ளத் தக்க திருவுருக் கொண்டு மாயை காசிபர் தவஞ்செய்யும் இடஞ்சென்று அந்த வனத்திலே பொன்னுலகமோ அளகாபுரியோ என மயங்குமாறு மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களைத் தனது மாயவித்தையால் தோற்றுவித்து வயிரக் குன்றினிடத்துச் சோடசகலை வாய்ந்த சந்திரனைப் போலக் காசிபர் வரும் வழியில் மாயை நின்றனள். கற்பகத் தருக்களிலே தாவும் வல்லிசாதகக் கொடிதான் இப்பூங்கொடி போன்று வந்ததோ என மாரன் கணைக்கிலக்காய் மயங்கி விளக்கிற்பட்ட விட்டில்போல வாடித்தொடர்ந்து வேண்டவும் மாயை ஒவ்வாதவளாய் மறுக்க, முனிவர் அறிவிழந்து ஓ பெண்கள் நாயகமே, அடியேன் என்ன பிசகு செய்திருக்கினும் மன்னித்து மன்மதவாதையிலிருந்து பிழைப்பிக்கவேண்டுமென்று இரந்து அடியில் விழுந்து வணங்கினார். மாயை மனமிரங்கி ஓ இருஷியே! பயப்படவேண்டாம்; என் சுந்தர வடிவிற்கும் அழகுக்கும் தகுந்த மேனியும் வனப்பும் பெறுவீராயின் உம்மை அணைவேனென்று சொன்னாள். இது செவிகளுக்கமுதமாகக் கேட்டுக் காமக் கடலுள் ஆழ்ந்து கரைகாணாத காசிபர் சந்தோஷசாகரத்திலமிழ்ந்து, பெண்ணே! நீர் வலியபணிவிடை செய்யக் காத்திருக்கின்றேன் என்று மன்மதனும் நாணும் படியாகிய உருக்கொண்டு நிற்க, மாயை மகிழ்ந்து இருஷியின் கரத்தைப்பிடித்துச் சென்று சுவர்ணமயமாகிய ஓர் மண்டபத்தில் ரமணீயமாகிய சப்ரகூட மஞ்சத்தில் இருவரும் முதற் சாமத்தில் சரச சல்லாபமாய்க் கலந்தனர். புயவன்மையில் ஒப்பில்லாத சூரபன்மன் மாயையிடத்து உற்பவித்தான். காமப் போரிலுண்டாகிய வெயர்வையில் அப்புராணிகளாகிய முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் அவுணர் உதித்தனர். இரண்டாஞ் சாமத்தில் மற்றொரு மண்டபத்தில் சிம்மருபங்கொண்டு கலவிசெய்தார்கள். பராக்கிரமசாலியாய் ஆயிரமுகம் இரண்டாயிரம் கரங்களுமுள்ள சிங்கமுகாசுரன் பிறந்தான். வியர்வையில் நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் சிங்கமுகமுள்ள அசுரர்கள் பிறந்தார்கள். மற்றொருசித்திரமண்டபத்தில் மூன்றாம்சாமத்தில்யானையுருவெடுத்துக் கூடினார்கள் நான்கு கொம்புகளையுடைய யானைமுகத்தோடு தாருகாசுரன் உதித்தான். கூடிக்கலவும் காலத்துண்டாகிய வேர்வையில் நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் கஜமுகங்களைப்பெற்ற அவுணர்கள் உதித்தார்கள். நான்காஞ் சாமத்தில் மற்றொரு சித்திரமண்டபத்தில் இருவரும் செம்மறி யாட்டுருக்கொண்டு சேர அசமுகி என்னும் பெண் பிறந்தனள். அத்தருணத்தில் அவ்விருவர் வேர்வையினும் முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் அவுணர்கள் பிறந்தார்கள். பின்பு விடியற்காலத்தில் மற்றைய மண்டபங்களோறுஞ் சென்று யாளி புலி குதிரை மான் கரடி முதலிய மிருகங்களின் வடிவைப் பெற்றுப் புணர அவ்வம்முகங்களைப்பெற்று அறுபதினாயிர வெள்ளம் அவுணர் தோன்றினர். இவ்வாறு மாயையானவள் சூரன் முதலிய நான்கு பிள்ளைகளையும் இரண்டு லக்ஷம் வெள்ளம் சேனைகளையும் ஓரிரவிற்பெற்றனள்."

இருள் நீங்கி வெளிச்சம் தோன்றியவுடன் திசைகள் செவிபட ஆர்ப்பரித்துவரும் அவுணவெள்ளத்தைப் போற்றி வந்த சூரபன்மன் அனைவரை நோக்கி, இனி நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டிய காரணங்களைப் பற்றி நமது குரவரை அணுகிக் கேட்டுக்கொள்ளலாம் எனச் சொல்லி எதிரில் நின்ற தாய் தந்தையரை வணங்கிக் குரவீர! நாங்கள் இனிமேல் நடந்துகொள்ள வேண்டிய கிரமங்களையும் அதற்கடுத்த நீதிகளையும் கட்டளையிடுவீரென்று போற்றக் காசிபரிஷியும் பிள்ளைகளே! நான் உங்களுக்கு ஒருமதியை உணர்த்துகின்றேன். நீங்கள் அனைவரும் அந்நெறியே நிற்கக்கடவீர்கள். "அறிவால் அமைந்த பெரியோர்கள் ஆராயத்தக்க பொருள் பதி, பசு, பாசம் என மூன்றாம். வேதாகமங்களெல்லாவற்றாலும் உணர்த்தப் படுவன இவையே. நித்தியராய், வியாபகராய், ஞானத்தமயராய், உயிர்கள் பொருட்டுப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல்,

அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் செய்யுஞ் சிவபெருமானே பதி எனப்படுவர். வேண்டுதல் வேண்டாமையில்லாத சிவபெருமானுடைய இலக்கணத்தைச் சொல்லுதல் யாவர்க்கும் அரிது. வேதங்களாலும் அளியப்படாத அவருடைய இலக்கணத்தை இத்தன்மையதென்று நாம் பேசவல்லமா! ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மும்மலங்களாகிய பாசங்களாலே பந்திக்கப்பட்டுள்ள பசுக்களாகிய உயிர்கள் எண்ணில்லாதன. அவை அநாதியே உள்ளன. அவை தாம் தாம் செய்த நல்வினை தீவினைகளினாலே இடையறாது பிறந்திறந்துழலும். பிருதிவியண்டத்தும், அப்புவண்டத்தும், தேயுவண்டத்தும், வாயுவண்டத்தும், ஆகாயவண்டத்தும் உதிக்கும். அவற்றிற்கு ஓரிடமே நிலையென்று சொல்லற்பாலதா! அவை தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழுவகைத் தோற்றத்தையுமுடையனவாம். அவை பிறக்குமுன் கருப்பத்திலும் அழியும், பிறந்த பின்னும் அழியும், சில நாளிருந்தும் அழியும், காளைப்பருவத்திலும் அழியும், மூப்பினும் அழியும், அவற்றினிலையாமை இத்தன்மையதென்றுசொல்லலாகுமா! உயிர்த்தொகை எதிரெழுதல்களினும் மிகுதியுடைத்தென்று சொல்லுதலும் அரியாமையே. இறந்தவுயிர்களும் பிறந்தவுயிர்களும் இவ்வளவையுடையன என எண்ணற்பாலனவா! கல்வியும், வீரமும், செல்வமும், வலியும், பிறவும் நீர்க்குமிழிபோல நிலையில்லாதனவாம், தருமம் ஏனை ஒருபொருளன்று. அது இருமை யின்பத்தையும் எளிதிற்பயப்பது. அது அருமையினெய்தும் பொருள். அது ஒருமையுடையோர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு அரிதரிது. இத்துணைச் சிறப்பினதாகிய தருமத்தை ஒருவர் செய்யுமாயின், அன்பும், அன்பீன்குழவியாகிய அருளும் உண்டாகும். அவை உண்டாக, தவம் உண்டாகும். அது உண்டாக, அவ்வுயிர் சிவபிரானை உணரும் அடையின், பிறவிக்குக் காரணமாகிய மும்மலங்களினின்று நீங்கி, பேரின்பத்தை அநுபவிக்கும். ஆதலால், அதுபோலச் சிறந்தது பிறி

79

தோன்றுமில்லை. ஐம்பொறிகளை அடக்கித் தவஞ்செய்து, முத்தியின்பத்தைப் பெற்றவர் சிலர், இம்மை யின்பத்தைப் பெற்றவர் சிலர், இருமையின்பத்தையும் பெற்றவர் சிலர். தம்முடம்பை வாட்டி நெடுங்காலந் தவஞ்செய்தவரல்லரோ தேவர்களாகி மேற்பதங்களைப் பெற்று வாழ்வோரெல்லாரும். பத்திமையோடு தவஞ் செய்து முத்தியின்பத்தைப் பெற்றவர்களை இவ்வளவினரென்று சொல்வதரிது. தவஞ்செய்து இருமையின்பத்தையும் பெற்றவர்கள் பிரமவிஷ்ணுமுதலியோர். தவஞ் செய்யாது பிறவுயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யும் பாவிகளுக்கு இருமையின்பமும் இல்லை. அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறவித்துன்பத் தழுந்துவார்கள். இவ்வுண்மையை அறிந்து அறிவிப்பினும், பூமியிலுள்ளோர் கொலை களவு முதலிய பாவங்களினின்றும் நீங்குகின்றிலர். அதனால் முத்தியின்பம் பெறாது சனனமரணத்துன்பங்களை அடைகின்றனர். இருமை யின்பத்துக்கும் ஏதுவாயுள்ள தவத்துக்கு உயர்வுமில்லை, ஒப்புமில்லை. தவத்தை ஒப்பது தவமேயாம். ஆதலால், பிள்ளைகளே! நீங்கள் தருமத்தைச் செய்யுங்கள். பாவத்தை விலக்குங்கள். சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பெருந்தவம் புரியுங்கள். இதுவன்றிச் செய்யத்தக்கது யாது! உடம்பைவாட்டித் தவஞ்செய்வோர் உலகமெல்லாம் வியக்கும்படி வாழ்வர், அடைந்தவரைக் காப்பர், பகைவரை அழிப்பர், விரும்பிய பொருள்களெல்லாம் அடைவர், நித்தராய் இருப்பர் என்றனர். இதனை அருகிருந்த மாயைகேட்டு நகைத்துப் பிள்ளைகளே! மேலாகிய மோக்ஷவீட்டை விரும்பும் தவசிகள் விசாரிக்கும் வேதசாரத்தை முனிவர் போதித்தனர். நீங்கள் சகல சம்பத்துக்களையும் சீர்களையும், ராஜராஜாக்கள் வணங்கும் மேம்பாட்டையும் பெற்றுச் சக்கிரவர்த்திகளாய் வாழவேண்டியவழி காட்டவேண்டியது. அஃதாவது 'கல்விப்பொருள் செல்வப்பொருள் என்னும் இரண்டினும் மேலாகிய பொருள் உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை. இலட்சுமிகரமாகிய பொருட்செல்வம், அழிவற்ற கல்விச்செல்வம் என்னும் இவ்

விரண்டிலொன்றைப் பெற, ஜன்மம் உழன்று திரியும் பேய் ஜன்மமாகும். உணர்ச்சிக் குரிய பலகலைகளையும் ஆய்ந்தபண்டிதராயினும் அனுபவத்துக்கு வேண்டியவஸ்துக்கள் இல்லாவிடின் அதனைத்தரும் பொருளைப் பெறவேண்டிப் பகைவரையும் பணிந்து நிற்பாராயின், கல்விப் பொருளினும் செல்வப்பொருள் ஏற்றமுடைத்தாகின்றது என்பது ஆயவும்வேண்டுமோ? பேரறிவாளரேயாயினும் திருவைப் பெறாராயின் அவர்களை உலகம் மதியாது இகழும். போகபோக்கிய அனுபவங்களையும், பலரும் வந்தித்துப் புகழத்தக்க கீர்த்தியினையும், அரிய தவவிரதங்களையும், கெம்பீரத்தையும், இம்மை மறுமைச் சம்பத்தையும், மற்றமேம்பாடுகள் அனைத்தையும் கொடுக்கத்தக்கது செல்வமாதலின் செல்வப்பொருள் விசேஷமுடையது. செல்வம் வேண்டுமாயின் தீரம் வேண்டும். அச்செல்வத்தைப் போற்றினால் அதிகசெல்வவானுகலாம்.' அதை அடைதற்கு விரமாமகத்தைச் செய்யுங்கள். அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களை உதவுகின்றேன் என்று சகல மந்திர தந்திரங்களையெல்லாம் மனப்பூருவமாக உபதேசித்தாள்.

தாயார் வார்த்தையைக் கேட்ட சூரபன்மன் துணைவரைக் கூவித் தவஞ் செய்வதற்குவேண்டிய உபகரணங்கள் சேகரிப்பதுமன்றிக் காவலாகவும் இருக்கவென்று ஆஞ்ஞாபித்து, விசாலமாகிய மதில்லெழுப்பி, அவுணவெள்ளங்களைக் காவல்வைத்து, நடுப்பிரதேசத்தில் ஆயிரயோசனைப்பரப்பும் ஆழமுமாகிய ஓமகுண்டத்தையும் அதனைச்சூழ வேதிகைகளையும் அமைத்து, சூழநூற்றெட்டுக் குண்டங்கள் அமைத்து, அவற்றைச் சூழ ஆயிரத்தெண்வகைக் குண்டங்களையும் செல்வித்து, இவ்வாறு மூலைக் குண்டங்களும் அது அவ்வவற்றிற்குரிய வேதிகைகளும் க்ரமப்பிரகாரம் அமைப்பித்து, மதிற்புறவாயில் முதலியவைகளைப் பூசித்து, ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்களிலே பலி முதலியனகொடுத்து, இந்த வேதிகை முதலியவைகளைப் பூசித்திரு என்று தாரு

காசுரனைக் கட்டளையிட்டு, நூற்றெட்டுக் குண்டங்களைச் சேர்ந்து பலிமுதலியன புரிந்து சிங்கமுகாசுரனைப் பூசித்திருக்குமாறு உத்தரவுசெய்து, பின்னர் அசுன்று விசாலம் பொருந்திய பிரதான குண்டத்துச் சென்று, பலவிதமாகிய பலி முதலியன உதவிப் பலகாலம் தவமியற்றியும் பரமேசுவரர் பிரத்தியக்ஷமாகாமையால் துணைவரைக் கூவி இந்த யாகத்தை நீங்களிருந்து முடியுங்களென்று ஆஞ்ஞாபித்து தன் உடைவாளை உருவிச் சற்றும் கூச்சமின்றித் தன் சரீரத்தில் ஒவ்வொரு உறுப்புக்களாக அரிந்து அரிந்து குண்டத்திலிடவும் குறைந்தன குறையாது வளர்ந்து வளர்ந்து வருவன தெரிந்து, அந்தரத்தில் நின்று ஆயிரவருஷம் வரையில் மாமிசயாகத்தைச் செய்தும் பரமேசுவரர் கடாக்ஷியாமையால், இத்தேகத்தை வைத்திருப்பதில்லை என்று திடசித்தங்கொண்டு கொழுந்து விட்டெரியும் யாககுண்டத்தின் மத்தியிலே பழுக்கக் காய்ந்து மந்திரவலியால் அழிவற்றிருக்கும் வச்சிர ஊசிமேல் குதித்தான். அவ்வூசி [illegible] மேலே ஊடுருவிப் போகவும் வேள்விக்குண்டத்தின் அடியில் அகப்பட விழுந்து பதைத்து மாய்ந்தனன். இதனைக் கண்டிருந்த சிங்கமுகன் பதைத்து வருந்தி மயங்கி ஒருவாறு தேறித்தமயனைப் போலவே நாமுஞ் செய்யலாமென்று பிரதான குண்டத்திற் சேர்ந்து கிரமமாகப் பூசித்துத் தன் சிரங்களைக் கொய்து கொய்து சமித்துக்களாகக் குண்டத்திலிட்டுவந்தான். கழித்த சிரமும் கரமும் முளைக்க முளைக்கப் பறித்துப் பறித்து அவிகொடுத்துவந்தான். இதனைக் கண்ட அவுணவீரர்கள் தாங்களும் அவ்வாறே செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். சிங்கமாசுரன் கொய்து கொய்து போட்டுக் கை ஓய்ந்து நலிந்தும் காளகண்டமூர்த்தி பிரசன்னமாகவில்லை தமயனைப் போல நாமும் குண்டத்தில் விழுந்து மாய்ந்துவிடலாமென்று வானத்தெழும்ப மனதிற்றிடங் கொண்டமாத்திரத்திலே திரிநேத்திரமுடைய சிவபெருமான் ஒரு கிழப்பிராமண வடிவமாய்க் கோலூன்றி அக்குண்டத்தருகில் வந்து, நீங்களெல்லோரும் இலேச

சிந்தராய் இருக்கவேண்டிய காரணம் என்னை என்று வினவ, தன் விருத்தாந்தமெல்லாங் கூறினன். விசனப்படாதே உன் அமையனை வரவழைக்கின்றேம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி கன்னிகையை ஓமகுண்டத்துச் சொரியுமாறு அருள, கன்னை விழுத்தமாத்திரத்தில் சூரபன்மன் எழுந்து விருஷபாரூடராகநின்ற சொரூபத்தை வணங்கிவரம்வேண்டினன். அரிய விரமகாவேள்வி செய்த சூரபன்மனே! நீ கேட்டுக்கொண்டவாறு பிருதிவிதத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபதியாய் நூற்றெட்டுயுகம் வரையும் அரசு செலுத்தக்கடவாய். அந்த அண்டங்களோடாம் நினைந்தவாறு சென்று வரக்கூடிய இந்திர ஞாலத்தேர் ஒன்றும், பாதுகாக்கத்தக்க வலியமைந்த சக்கரமொன்றும் விரமுள்ளசிங்கவாகனம் ஒன்றும், தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைமை பெற்று வாழும் மேம்பாடும் பராக்கிரமமும், பாசுபதாஸ்திரமுதலிய தெய்வப்படைக்கலங்களும், வச்சிராயுதமும் பதினாயிரகோடி வெள்ளமாகிய யானைகள் குதிரைகள் தேர்கள் அசுரர்கள் கலந்த சைனியங்களும் கொடுத்தார். சிங்கமுகனும் தாருகனும் வணக்கச் சூரபன்மனைப்போலவே ஜயசாலிகளாய்த் தேவாதிகளைப் போர்க்களத்தில் வென்று முதுகுகண்டு கீர்த்திபெற்றிருப்பீரென வரமுதவி மறைந்தனர். அனைவருஞ் சேனைகளுஞ்சூழச் சூரபன்மன் சென்று கன்னியாரைக்கண்டு வணங்கி ஆசிர்வதிக்க பின்பு குருவாகிய சுக்கிரபகவானிடஞ் சென்று நீதிபோதிக்க வேண்டினன். தேவர்களெல்லோரினும் சூரபன்மனே! நீ மேன்மைபொருந்திய பாக்கியங்களை அடைந்தனை. நீயே பிரமமென நினைத்துக்கொள். உனது சத்துருக்களாகிய தேவர்களை அடிமைக்கொண்டு ஆண்டு வருவாயாக எனஆசிர்வதித்தனர்.

பராக்கிரமசாலியாகிய சூரபன்மன் மகிழ்ந்து பத்துத் திசைதனினுஞ் சென்று யாவரையும் வெற்றிகொண்டபின்பு

விசுவகர்மனை அழைத்து நகரம் ஒன்று உடனே உண்டாக்குதி எனக் கட்டளையிட்டனன். விசுவகன்மன்தென்சமுத்திரத்தைச்சார்ந்து எண்பதினாயிர யோசனைப் பரப்பில் அதிவிநோதாலங்காரமாகச் சூரபன்மன் வாசஞ்செய்ய வீரமகேந்திரபுரத்தை அமைத்து, அதனைச் சூழக் காவலின் பொருட்டு எண்டிசையினும் யமபுரம், இமையபுரம், இலங்கைபுரம், நீலபுரம், சுவேதபுரம், அருணபுரம், வாமபுரம், பதுமபுரம்என்பனவகளை அமைத்து, வடசமுத்திரஞ் சார்ந்துசிங்கமுகாசுரனுக்காக ஆசுரபுரத்தை நிருமித்து, மாலைவர்த்தினமலகூட பருவதத்தருகில் தாருகாசுரனுக்காக மாயாபுரத்தைப் படைத்து, பின்னர்ச் சூரபன்மனிடஞ் சென்று அமைத்த விவரத்தை விண்ணப்பித்தனன். அவ்வேலையிற் பிரவேசித்துப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்ட அசுரேந்திரன் விவாகஞ் செய்துகொள்ள நினைத்தான். விசுவகன்மன் குமாரத்தி பதுமகோமளையைச் சூரபன்மனுக்கும், அக்கினிதேவன் குமாரத்தி விபுதையைச் சிங்கமுகாசுரனுக்கும், நிருதிபுத்திரியாகிய சவுரியைத் தாருகாசுரனுக்குமாக விவாகம் நடந்தது.

விஷ்ணுவைத் தான்வேண்டும் நிமிஷத்தில்வந்து செய்திகளைக் கேட்கவேண்டும் என்றும், பிரமனைப் பஞ்சாங்கஞ் சொல்லவேண்டும் என்றும், சூரியனைக் குளிர்ந்த கிரணைத்தோடு செல்லவேண்டும் என்றும், சந்திரனைப் பூரணகலைகளோடு போகவேண்டும் என்றும், யமனைத் தன் சேனை காவலர் உயிரைக் கொல்லக் கூடாதென்றும், அக்கினியை இந்நாட்டிலிருப்பவர் எவர் நினைப்பினும் அவ்விடஞ்சென்று இட்ட வேலை செய்யவேண்டும் என்றும், வாயுவை நகர்க் குப்பைகளைச் சுத்திசெய்யவேண்டும் என்றும், வருணனை வாயு சுத்தி செய்தவுடன் சுகந்த நீரால் நிறுதளி தெளித்துத் தூசுகளெழாது அடக்கிவைக்கவேண்டும் என்றும், இந்திரனை நோக்கிச் சகல தேவர்களோடு வந்து நகரத்தில் என்ன வேலையிடுகின்றார்களோ என்று காத்திருக்கவேண்டும் என்

னும் ஆஞ்ஞைசெய்து, சபையிலுள்ளோர்க்கு வெவ்வேறு பணிகளை ஏற்படுத்தினான். அவ்வாறே செய்வதாக வணங்கினார்கள். இப்படிப்பட்ட ஏவல்கள் செய்து பங்கப்பட்டு வாழும் நாளில் இந்திராதி தேவர்களை அழைப்பித்து ஓ தேவர்களே! நீங்கள் தானவருக்குத் தம்பியராகும். அவர்களுக்குரிய தொழில்களை முடிப்பது உங்களுக்கு உரிமையாதலால் சமுத்திரங்களிலிருக்கும் மீன்களில் நாம் புசிப்பதற்கு யோக்கியமாகிய பருத்த மீன்களைப் பற்றிக்கொண்டு வந்து கொடுப்பீர்களெனப் புதிய கட்டளையிட்டான். தேவர்களெல்லாம் இவ்வினைத் தொழில்களைச் செய்து மனம் வருந்தித் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இங்ஙனம் அரசபுரிந்து வருங்காலத்தில் வீரதீர பராக்கிரமமுள்ள புத்திரர்களைப் பெறவேண்டுமென நினைத்து ஈரதால் விவரமறிந்து கைலாசத்திற் சென்று பரமேசுவரரை வணங்கி எம்பெருமான் அருளாற் பெற்ற வந்தியபாஷாணம் என்னும் சிலையைத் திருச்செங்கோட்டு நாககிரியிற் கொண்டுவந்து விதிப்பிரகாரம் பிரதிஷ்டை செய்து வலம் வந்து பூசித்து உமையொருபாகனையும் தரிசித்து வந்தான். சூரபன்மன் அந்தப் பலப் பிராப்தியால் பானுகோபன் முதலியபுதல்வரைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தான். இவ்வாறு சூரபன்மன் தாருகன் சிங்கமாமுகன் முதலியோரால் வருந்த முற்றுந் தேவர்கள் நெருங்கிப் பிரமதேவரிடம் முறையிட்டார்கள்.

உ

சிவமயம்.

சண்முகருற்பவம்.

இனம்பிறக்கப்பெற்று செந்தண்மை பூண்ட முனிபுங்கவர்களே! இங்ஙனம் முறையிட்ட தேவர்களைப் பிரமதேவர் நோக்கி தேவர்களே! முன்னர்ச் சிவபிரானை அவமதித்த தக்கன் யாகத்தில் நாமெல்லாம் கூடியிருந்த குற்றத்துக்காகப் பரமேசுவரர் நமக்கு விதித்த தண்டனையன்றோ இவ்வசுரர்களிடம் நாம் ஈனத்தொழில் செய்து மானங்கெட்டுக் கஷ்டப்படுவது. கஷ்டப்பட்டோர் சுகம் பெறுவரென்னும் பழமொழிக்கேற்ப நாமும் சுகப்படுவோம். ஏழைகளாகிய நம்மீது தயைபுரிந்து முக்கண்ணம்பெருமான் ஒரு மகவருளுவர் என்னும் தெய்வாகசிய முண்டு. ஆதலின் அஞ்சன்மின் என்ற பிரமதேவரை நோக்கி ஓ அன்னவாகனக் கடவுளே! எளியேங்கள் இயற்றுங்காரியத்தைக் கட்டளையிடுதல்வேண்டுமெனக் கேட்டார்கள். சிவபிரானுக்குரிய தக்கனுடைய பெண் என்ற இழிவை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டி இமயவரசனென்னும் மலைக்கு மகளாய் அவதரித்துத் தவம்புரிந்துகொண்டு உமாதேவியார் இருக்கின்றார். மூன்றாம்பிறையை முடியில் அணிந்த சதாசிவமூர்த்தி சனக சனந்தன சனாதன சனற்குமாரர் என்னும் முனிவர்களுக்கு ஞானயோகத்தைக் கல்லாலின் கீழிருந்து காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றார். அவ்விடம் விட்டுப் பார்வதியாரை விவாகஞ் செய்தற்கிசைந்த தந்திரஞ் செய்யுங்கள் என்று தேவர்களுக்குப் பிரமாச் சொன்னார்.

தேவேந்திரன் மகிழ்ந்து அழகிய புஷ்பபாணங்களையுடைய மன்மதனை அழைத்து ஓ ரதிபதியே, அவுணர்களால் வருந்தும் தேவர்கள் சுகிக்குமாறு நீர் சகாயஞ் செய்ய

வேண்டும். அண்டபுவனங்களையும் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் சிருஷ்டிப்பவர் உமது தமையனாகிய பிரமதேவர். படைத்தபொருள்களை அன்புடன் இரக்ஷிப்பவர் உம்து பிதாவாகிய விஷ்ணு. எல்லா நலன்களும் அனுபவிக்கப் பாக்கியந் தருபவர் உமது மாதாவாகிய இலட்சுமிதேவியார். இவ்வாறு மேன்மைபெற்ற தமையன் பிதா மாதாக்களையுடைய நீர் தேவர்களுக்குந் துக்கநிவாரணஞ் செய்யக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றீர் என்ற மகவானை நோக்கி ஓ சசிபதியே! இதன்பொருட்டு என்னாலாகும் காரியஞ் செய்யச் சித்தமாக இருக்கின்றேன் என்றான் மன்மதன். யோகியர்க்கு உபதேசித்திருக்கும் சிவபிரான்மீது உமது மலர்க்கணையைத் தூண்டி எழுந்தருளச் செய்யவேண்டுமென்றவுடன் திடுக்கிட்டு ஓ இந்திர! இது ஆகாத காரியம் பரமேசுவரனை அவமதித்தால் நாசமாகும் என்றான். பலபேர்க்குச் சுகமுண்டாகும் காரியஞ் செய்வதால் செய்தவனுக்குக் கேடு நேருவதாக இருக்கினும் அதனை அனுபவித்துக் கீர்த்தியையும் புண்ணியத்தையும் புத்திமான்கள் சம்பாதிப்பார்கள்; ஆகலின், ஓ மன்மதா! காலந்தாழ்க்காமல் இக்காரியத்தைமுடித்தருள்வாய் என்றுவேண்டிய இந்திரனுக்கிணங்கி, நல்லது! அவ்வாறு செய்கின்றேன் என்று உறுதி கூறி மகுடமிலங்க இரண்டு காதுகளிலும் இரத்தின குண்டலங்கள் தரித்து நவமணி வாகுவலயங்களைப் பருத்துயர்ந்த தோளிற் புனைந்து, பிரமவிஷ்ணுக்களளித்த மதாணிகளை மார்பிடைபூண்டு சுவர்ணமயமாகிய பூந்துகிலுடுத்தி, இடையிற் கச்சை கட்டி, தாழம்பூ மடற்றூவை உடைவாளாக இடையிற் செருகி, கரும்புநாணேற்றிய கரும்புவில்லைக் கையிலேந்திக் குணத்தொனி காட்டி, ஒள்ளிய இரதிதேவியும் வசந்தனும் அலங்காரத்தோடு இருக்க மகிழ்ந்து போர்க்கோலமாய்க் கிளிப்புரவிபூண்ட தென்றற்றேரேறி, அழகு வாய்ந்த மாக்குயில்கள் எக்காளமூத, மடந்தையர் சேனை முன்னடக்க, சந்திரவட்டக்குடை பிரகாசிக்க, விளங்குகின்ற மகரக்கொடிமேலே அசைய, மிகுந்த ஆரவாரத்தோடு மன்மதன் பரிசுத்தவான்

கள் உள்ளம்போலத் தாவள்ளியமாகிய கைலையங்கிரி நோக்கிச் சென்றான்.

தேஜோமயானந்த வடிவுற்றுக் குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒப்பற்ற இடத்தை அணுகி, பரமஞானமுணர்த்தும் தக்ஷிணாமூர்த்தியைக் கண்டு மயங்கிப் பின்தேறி, புட்பக்கணையைத் தூணியினின்றெடுத்து வில்லில் வைத்துத் தீவிரமாய்க்கணைவிடுவதற்கு இலக்குப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அச்சமயத்தில் பூரண அழகுகலசம்போலும் தனங்களின் பாரம் சுமக்கலாற்றாது ஒடிந்து போமோ என்னையுறும் படியாக இடைதுவள, அந்தஇடையானது எங்கே முறிந்து போகின்றதோ எனப் பயந்து கல் இணைத்துப் பொற்பூண் பிடித்திருக்கிற தென்ன கோசிகப் பட்டணிந்து மேகலாபரண மிட்டதின்மேல் உதரபந்தம் (ஒட்டியாணம்) பிரகாசிக்க, கொல்லுலையிற் காய்ச்சி அர்த்தமாகத்தட்டி விஷந்தோய்த்து அகன்று நீண்டிருக்கும்வேல் போன்று மையணிந்து காதளவோடி நீலோற்பல இதழையும் கொழுத்த கெண்டைமீனையும்கயத்துவோட்டிய அருள் நிறைந்த கண்கள் விளங்க, செந்தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கைகளிற் பதுமராகமணி வைத்திழைத்த வளைகளும், அமாவாசை இருள்போலக் கறுத்து நெய்த்து நீண்ட கூந்தலில் அணிந்த மலரருகுற்றுச் சென்று வரும் வண்டினங்களும், ஒள்ளிய பாதங்களில் அணிந்திருக்கும் சிலம்புகளும் அலம்பும் ஓசைகள் ஏ மன்மதா! என் ஒளிந்து மயங்குகின்றனை இதுதான் சமயம் வாவென்று ஜாடை செய்து அழைப்பதாகிய குறி காட்டுவதுபோல சத்திக்க, ஆய்ந்துணர்ந்தோருடைய அஞ்ஞான இருளைநீக்கும் எமதுகுலதெய்வமாகிய உமாதேவியாரது ஆனந்தமய தேககாந்தியானது தளிர்த்து அரும்பிப் பூத்துக் காய்த்துச் செறிந்த சோலையினை நீக்கச் சந்திரனும் சூரியனும் ஒரு பொழுதில் உதித்து வருவதுபோல இரத்தினாபரணங்கள் பிரகாசிக்க, சரசுவதியும் இலட்சுமியும் இருபுறமும் கைவாகு கொடுத்துவர, பிர

மதேவரும் விஷ்ணுவும் தேவராஜனும் இனி நம் பகைவர்களாகிய அசுரப்பகையிருட்டு நீங்கிப்போமென்று சந்தோஷிக்க தாருகன் முதலாகிய அவுணர்களுடைய பாக்கியங்களெல்லாம் நடுங்கி உள்ளுங்கலங்கவும்மலைமகளாகிய உமாதேவியார் அழகைப்பார்த்து இமயமலையிலுள்ளவனிதைப்பெண்களெல்லாம் நாணங்கொண்டு தாங்கள் அவ்வளவு அழகுபெறவில்லையே என்று தங்களைத் தாங்களே நிந்தித்துக் கொள்ளவும், ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் மென்மேலும் வரும் ஒள்ளிய கடலலைபோலும், தேவமகளிர் வெள்ளிய சாமரைகளை வீசவும், நமக்குப் பாவச் சுமையை நீக்கி அருளக் கூடிய புண்ணிய சொரூபியின் பாதம் நோகவில்லா திருக்கவேண்டுமென்றுபூமாதுமிருதுவாய்மலர்ப்பதத்தைத்தாங்கிப்பிடிக்கவும், நன்மையைத் தரும்பாகபதியாகியதேவேந்திரனைப்பிடித்தவிளக்கெல்லாம் பொங்கவும், அழகிய சிலம்புகள் ஒலிக்கப் பாதமலர்களோடும் இரத்தின வளையலை அணிந்த கைகளாகிய காந்தட் புட்பங்களோடும், மரகதக்கிளியேந்திய கமலம்போன்ற கைகளோடும் கூந்தலாகிய காரமேகத்தோடும், கண்களாகிய மீன்களோடும் கழுத்தாகிய கமுகோடும், இடையாகிய வஞ்சிக்கொடியோடும் விளங்கச் சர்வாபரண அலங்காரத்தோடு திவ்ய சவர்ணமயமாகிய பூங்காவில் அதிசயம்போலும் ஐந்து முகங்களையுடைய பரமேசுவர னெதிரில் ஒரு வஞ்சை வந்ததுபோலும் விளங்குகின்ற பார்வதி தேவியார் வந்தனர். அகலாத ஒப்பற்ற பக்திவழிபாட்டினால் நினைத்தற்கரிய இறைவரது திருப்பாத கமலங்களிலே புனிதமாகிய தீர்த்தத்தை விட்டுப் புஷ்பாஞ்சலி செய்யுங் காலத்தில், மன்மதனெனவன் தன் வில்லிற் பூட்டியிருக்கும் தாமரை முதலிய ஐந்துமலர்களையும் எய்து சொரிந்தான். அன்புடன் சாத்தியமலர்களோடு அகந்தைகொண்டெறிந்த கணைமலர் பரிசித்தவுடன் நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்க மன்மதன் சாம்பராயினன். உமாதேவியார் இதற்கு முன்னரே தவச்சாலை நோக்கிச் சென்றனர். சந்திர ஜடாதரராகிய பரமேசுவரரைப் பர்த்தா வாகக் கொள்ளவேண்டு

மென்று உமாதேவியார் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே ஒருபாதத்தில் நின்று, நின்ற பாதத்தின்மேலொரு பாதத்தை மடித்து அடித்தொடைத் தலத்திற் சேர்த்திருக்கி ஒருகையில் ஜடையைப் பிடித்துநின்ற காற்பெருவிரலே அக்கினி குண்டமத்தியில் நிறுத்திய ஊசிமுனையிலன்றி ஆதித்தனுக்கு நேராகக் கண்பார்வையினைச் செலுத்திப் பக்தியினால் காருண்யபஞ்சாக்ஷரத்தைத் தியானஞ் செய்து மனசை அசையாது நிறுத்தி இடது புறத்திலே இடது கையை அழகுபெற நீட்டி, வலது அங்குலிகள் சிரசின்மீது முகுளிதமாகக் காமனைக் காய்ந்தோன் பாதத்தை நினைத்துப் பிரணவ முதலிய மூலபஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை இடைவிடாமல் தியானஞ் செய்திருக்க, [illegible] வந்து வணங்கிச் செல்ல, மற்றைய தேவமாதர் முதலியோர் பணிவிடை செய்ய அரிய தவத்தைச் செய்தார்.

இங்ஙனம் பார்வதிதேவியார் அரியதவஞ் செய்வதற்கிரங்கி ஒரு பிராமண வடிவுகொண்டு பார்வதிதேவியார் முன் தோன்றி, ஓ மலைமகளே! "பேதமை 'யென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்பதற்கேற்ப நீ சற்றும் யோசித்துப் பாராமல், எலும்பு பாம்பு எருக்கு முதலியவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு விகாரமாகிய கபாலத்தைக் கையிலே தரித்துக்கொண்டு பிக்ஷைவாங்கி உண்ணும் பித்தன்; சுடலையிலும் தில்லைவனத்திலும் ஆடுகின்றவன்; பூதப் பிரேத பிசாசுகாளி கூளிகள் சூழச் சஞ்சரிக்கின்றவன்; புலித்தோலை உடுத்து யானைத் தோலைப் போர்ப்பவன்; கையிலும் சிரிப்பிலும் விழியிலும் நெருப்புள்ளவன்; விஷத்தை அருந்திக் கண்டங்கறுத்தவன்; தாருகாவனத்து ரிஷிபத்தினிமார்கள் கற்பை அழித்தவன்; இரண்ட எருதி லேறுபவன்; தனியே திரிகின்றவன்; "இங்ஙனம் ஆதியந்தமறியாத ஒரு புருஷனை நினைந்து ஆசைப்படுவது அழகாமோ?" பார்த்தோர் கேட்டோர் நகைப்பார்களே! ஓ பெண்ணே! என்றவுடன் பார்வதி தேவியாருக்குக் கோபம் பிறந்து [illegible]

சிவ என இரண்டு காதுகளையும் பொத்திக்கொண்ட குறிப்பை உணர்ந்து, தவவலிமையை நன்கு மதித்து விருஷபாரூடராகக் காட்சி கொடுத்தருளினார் பரமேசுவரர். நேத்திரானந்தமாகத் தரிசித்து ஆனந்தம் பெருகப் புளகாங்கித முற்று ஸ்தோத்திரம் புரியும் பார்வதிதேவியாரைக் கைலாயம் புகுதவாம் வருக என்றவுடன் மலையரசனும் மேனையுமாகிய தாய் தகப்பன்மார் மற்றைய தேவர்களுமிருந்து மணவினைமுடித்தருளுதல் வேண்டுமென்ற பார்வதிதேவியாரின் கருத்தின் வண்ணம் சப்தரிஷிகளை மலையரசன் பால் விடுத்து மணவினைபேசி எல்லாத் தேவர்களும் முனிவர்முதலியோர்களும் மணக்கோலங்காண அங்குவந்து சேர்ந்தமையால், [illegible] அதனைச் சமப்படுத்துமாறு அகத்தியரைப் பொதியைக்கனுப்பி, இரதிதேவி வேண்ட மன்மதனை எழுப்பி, பின்பு வேதாகமோக்தமாகப் பார்வதிதேவியாரை விவாகம் புரிந்தனர். தேவர் முதலியோர் களிப்பெய்தினர். உமையம்மையாரும் சுவாமியும் கைலாயகிரியை அடைந்து களிப்புற்றிருக்கத் தேவர்களெல்லோரும் கூடி அக்கினிபகவானைப் பார்த்து எம்பெருமானுடைய கையிலும் மெய்யிலும் நகையிலும் விளங்குகின்றவனாகிய அக்கினிதேவனே! நீ கைலை சென்று தேவர்கள் முறையை எடுத்துரைத்துக் குறையிரந்து அவுண கூட்டங்களை ஒழிக்கவல்ல நிபுணனாகிய ஒரு பிள்ளையை அருளவேண்டிவாவென்றனுப்பினார்கள். அக்கினிபகவான்சென்று கைலாசபதிபால் நின்று விழுந்து பணிந்து விண்ணப்பித்துக் கொண்டான். சந்தோஷித்து வித்துவைக் கொடுத்தார். எல்லாப் பொருள்களையும் தகிக்கவல்ல அக்கினிபகவான் அதனைத் தாங்கவலியற்றவனாய் மயங்கிப் பரமசிவத்தின் ஒப்பற்ற சடாபாரத்தில் வீற்றிருக்கும் புனிததீர்த்தம் பொருந்திய சரவணப் பொய்கையில் சிவபிரானுதவிய வித்துவை விட்டுவிட்டான் அக்கினிதேவன். அந்தச் சரவணப் பொய்கைச் சார்பில் தபோவலிமை வாய்ந்த முனிவர் வசிக்கும் அக்கிராரங்கள் இருந்தன. சிவனருளிய பொறியைக் கையிலேந்தி

வந்தமையால் மோகமிகுந்து முனி பத்தினிமார்களைப் புணர வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டுமெய்மயங்கிஉடல்மெலிந்துமெலிவருந்தினான். இதனை அவன் பாரியையாகிய சுவாகாதேவி அறிந்து உலகத்திலுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் தகிக்க வல்லது அக்கினியே என்றிருந்தோம். அவ்வக்கினியையும் சுட்டு அவனையுருக்குகின்றது காமாக்கினி யென்றிருக்கிறதல்லவா? ஆ ஆ இதுகொடிது கொடிது என்று தனக்குள்ளே விசனப்பட்டு புருஷனை அடைந்த சுகதுக்கங்கள் மனைவியைப் பொருந்ததல்லது ஏனையோரைச் சாராது. மனைவி இகபரமிரண்டுக்கும் வேண்டிய சாதனங்களைக் கணவனோடு கலந்து காதலின் இரண்டு கண்களுக்குமொரு பார்வையாவதுபோலக் கணவன் மனைவி என்னுமிருவரும் ஒன்றுபட்டுச் செய்பவர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆதலின் எமது கணவன்கொண்ட காமாக்கினியில் மாய்ந்து போகாமல் யாதேனும் உபாயஞ் செய்து பிழைப்பிக்கவேண்டுமெனக் கருதி தன் கணவன் ஆசைப்பட்டவர்களாகிய வசிட்டர், அத்திரி, பரத்துவாசர், விசுவாமித்திரர், கௌதமர், ஜமதக்கினி என்னும் அறுமுனிவர்களின் பத்தினிமார்களாக உருவெடுத்துத் தனித்தனியாய் வந்து அக்கினிதேவனோடு கூடிச்சுகங்கொடுத்து மோகவக்கினியை நீக்கினாள். ஆனால் சப்தரிஷிகள் பத்தினிமார்கள் மேலும் காதல்கொண்டான். மற்றைய அறுபேர்களுடைய ரூபம் எடுத்தது போல வசிஷ்டர் பத்தினியாகிய அருந்ததியின் உருவு எடுக்கவல்லளோவென முயன்றும் முடியவில்லை. இதனை அக்கினி பகவானறிந்து மகாரிஷிகள் சாபம் வாராவண்ணம் காப்பாற்றிய மனையாட்டியைப் புகழ்ந்து பிழைத்தேனென்று சந்தோஷித்தான். அக்கினிதேவனுலிச்சிக்கப்பட்ட மனைவி என்று ஒவ்வொரு முனிவரும் தங்கள் தவவலிமையால் உணர்ந்து மனைவியோரை முற்று நீக்கிவிட்டார்கள். அந்த அறுவருமனைவியாகவர் திரும் வண்ணம் சரவணப்பொய்கைக் கரை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

உ

சிவமயம்.

சண்முகர் செயற்கை.

கேட்மார்களோ சைவபுங்கவர்களே! தங்கள் மனக்கிலேசத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு சரவணப் பொய்கைக்கு வந்த அழகிய ஆறு பெண்களும், காண்டற் கரிதாய்ப் பார்த்தவர்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளும்வனப்புவாய்ந்த ஒப்பற்ற இளஞ் சூரியனைப்போன்ற தேககாந்தியுள்ள குழந்தையைக் கண்டமாத்திரத்தில் உற்றிருந்த கவலையாந் துக்கமெல்லாம் ஓடிப்போயின. அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு தாவி எடுத்து முகம் அழுந்த முத்தமிட்டு மார்புறத் தழுவுதற்குமுன் தனபாரங்களிற் பாலூறிப் பீரிட முன்பீர் பீச்சிவிட்டு நடுவிரல்சுட்டுவிரல் இரண்டாலும் தங்கள்முலைக் காம்பை பிடித்து மெல்லிய கொவ்வைக்கனிபோன்ற குமாரதேவருடைய வாயில் வைத்துச் சுவைக்கச் செய்தனர். ஆறு மங்கையர்களும் பாலூட்டிப் பாராட்டித் தொட்டிலிட்டுத் தாலாட்டி கொஞ்சிக்குலாவி வளர்த்து வந்தார்கள். கைலாயபதியாகிய பரமசிவன் பார்வதி தேவியாரை நோக்கி நமது குமாரனைக் கந்தன் சரவணப் பொய்கையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றான் பார்த்துவரலாம் மலைமகளே! என அழைத்துக்கொண்டு விருஷபவாகனரூடராய்ச் சரவணப் பொய்கைக் கரைக்கு வந்தவுடன் பார்வதிதேவியார் மகிழ்ந்து மேன்மையுற்ற தனபாரத்திலிருந்து பாலைப் பொற்கிண்ணத்திற் கிரகித்துவிட்டு, என் அருமைக்குழந்தாய்! வா எனஎடுத்துப் பாலைப்புகட்டி, கொஞ்சிவிளையாட்டுக் காட்டிக் குழந்தைக்குப் பாலூட்டி வளர்த்த ஆறு பெண்களுடைய மகத்துவபராகற்றி நக்ஷத்திர பதவிகொ

டுத்து, குமாரதேவரைக் கங்கையில் உதித்தமையாற் காங்கேயன் என்றும், சரவணப் பொய்கையில் வந்தமையால் சரவணபவன் என்றும் அழைத்து, விருஷபவாகனத் தேற்றிக்கொண்டு பரமேசுவரரும் பரமேசுவரியும் கைலைக்குச் சென்றார்கள். அங்குச் சென்று பரமசிவத்தின் மடியிலும் தோளிலும் பார்வதிதேவியாரின் கையிலும் மெய்யிலும் விளையாடி மகிழும் முருகபிரானுக்கு ஓதிவைக்கவந்த பிரமதேவரை நோக்கிப் பிரணவத்தின் பொருள் யாதென வினவலும் அறியாது மயங்க, அவ்வயன் தலையில்லையப்புடைத்துச் சிறைசெய்தனர். இதனை அறிந்த சிவபெருமான் குழந்தாய்! பிரமனை என் சிறையிலிட்டாய் எனலும் வேதாரம்ப உச்சரிப்புக்கே பொருள் அறியாதவனை வேதியனெனச் சிறையிலிட்டேனெனப் பால் நாற்றம் மாறாதசெவ்வாயுள்ள செவ்வேள் கூறவே மகிழ்ந்து உனக்குத் தெரியுமோ எனக்கேட்டவுடன் தெரியும் என்ற குழந்தையின் திறம் பொருந்திய மொழியைக்கேட்டு அதிசயித்து சொல்வாயாக என்றனர். பிரணவத்தின் பொருள் சாதாரணமாகச் சொல்லத்தக்கதல்ல குருசிஷ்ய பாவத்தில் அறிவிக்கத்தக்க பொருள் அன்றோ என்றனர். ஆறுமுகப்பெருமான் அங்ஙனமாகவே கூறுக என இருந்தவுடன் அறிவிக்கக் கேட்டுப் பிரணவப் பொருளாகிய பரமசிவன் மகிழ்ச்சி பூத்திருந்தனர். அதன் பின்னர் மேருமலை சக்கிரவாளகிரி அஷ்டகுலபருவதங்கள். காஞ்சி, சிதம்பரம், திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, திருவானைக்கா, கழுக்குன்றம், திருவண்ணாமலை, தீர்த்தமலை, திருத்தணி, பரங்குன்று, திரிசிராப்பள்ளி, மதுரை, செந்தில், வேங்கடம், விராலிமலை, பழனி, திருமுருகன்பூண்டி, புள்ளிருக்கும் வேளூர், சீகாழி, மயிலாப்பூர் முதலிய இடங்களெல்லாம் சஞ்சரித்து விளையாடித் திருச்செங்கோட்டுக்கு வந்து திருவிளையாடல்செய்து நாகேசுவரரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில் அழகிய சோதி பொருந்திய மரகதக்கொழுந்துபோல விளங்கிய ஒரு லிங்கத்தைக் கண்டு விதிப்படி பூசை செய்து

பல வரப்பிரசாதங்களை அடைந்தனர். அன்புகூர்ந்து குமாரக்கடவுள் பூசித்தமையால் குமரேசர் எனப் பெயராயிற்று. இவ்வண்ணம் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தவர் சிவநாதன் கைலாயத்திலும் சிவநாதன் பிறதலங்களிலுஞ் சென்று ஈசுரனைப் பூசித்து உள்ளம் மகிழ்ந்து திருச்செங்கோட்டுக்குவந்துசேர்வார். எவ்வெவ்விடங்களுக்குச் செல்லினும் எமது ஆறுமுகப்பெருமானுக்குக் கைலையும் செங்கோடுமே மனோரம்மியத் தானமாக அமைந்தமையால், விஷ்ணுலோகம், பிரமபதம், சூரியமண்டலம், அண்ட பகிரண்டங்கள் அக்கினிபுரம், பஞ்சபூதஸ்தலங்கள், நாகலோகம், வருணநகர் முதலிய இடங்களிலும், அன்புடனே நினைத்தவர்கள் இருதயங்களிலும் பிறவிடங்களிலுஞ் சென்றும் மீண்டு நாகமலையிலே அன்புடன் சென்று கிருபைபாலித்திருந்தார் முருகக்கடவுள். ஆனால் ஒவ்வொரு தானங்களிலும் அங்கங்குப் பிரியாமல் சிவகுருநாதன் வதிப்பதாகவே யாவரும் மகிழ்ந்திருந்தார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

மெய்யைப் பொய்யெனக் கருதும்மெய்ஞ்ஞானிகளே! இந்தச் சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு இத்திருநாககிரி எப்பொழுதும் அதிகப்பிரீதியை விளைப்பதென்பது உண்மை. இளமையில் நமது முருகக்கடவுள் திருவிளையாடல் புரிந்த காலம் மாத்திரமன்று, பின்பு வேலாயுதத்தை ஏவிச் சூரனை இருதுண்டாக்கி ஒன்று மயில்வாகனமும் மற்றொரு துண்டு சேவற்கொடியுமாக ஏற்றுக்கொண்டு வெற்றியோடு ஏமகூடபருவதம், திருச்செந்தூர், திருப்பரங்குன்றம், சோலைமலை, சுவாமிமலை, மேட்டிலுள்ள வராககிரி முதலியவற்றில் எழுந்தருளி, பின்னர் திருவாவினன்குடியில் கைலாசபதியை வணங்கி வீற்றிருந்தருளும்போது, ஒருநாள் பச்சைதருவைப்போலச் செழித்தோங்கி வளர்ந்திருக்கும் சோலையினிடையிலுள்ள உசிதமாகிய மாமரத்திலிருந்து விழுந்த திவ்வியமாகிய ஒரு மாங்கனியைச் சிவபெருமான் திருக்கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஒரு நொடிப் பொழுதில் இப்பூமண்

டலத்தை வலம் வருபவர்களுக்கு இப்பழம் கொடுக்கத் தக்கது என்று சொன்னபோது பொற்பிரபையுற்ற பச்சை மயில்மேல் ஏறிச் செவ்வேள் அரை நொடிக்குள் உலகை வலம் வந்தார். இதற்கு முன்னரே விநாயகக் கடவுள் சுவாமியை வலம் வந்து கையை ஏந்தினவுடன் கனியைக்கொடுத்துவிட்டார். பூவலம்வந்த சுப்பிரமணியர் கேட்கவே அப்பா! குழந்தாய் "அப்பழநீ" என்றருளினர். அது முதல் அத்தலத்துக்குப் பழனி என்று திருநாமம் விளங்குகின்றது. அந்தப் பழனிமலையிலிருந்து மயில்வாகன மேறிக் குமாரக்கடவுள் பூமியிலிறங்கி வந்தமையினாலே இந்த மண்டலத்தில் அது மயிலிறக்கமென்று பெயராய் விளங்குகின்றது. தனக்கு ஒப்புயர்வில்லாத சரவணோத்பவர் எழுந்தருளி உலகமெல்லாம் கைதொழுதேத்தச் சூரியோதயமாகும் கிழக்குத் திசைமுகமாய்ச் சொல்லுதற்கரிய கோழிக்கொடியுடனே அழகிலே யுருவாகநின்றார் குமாரசுவாமி. கைலாசம் இமயகேதாரம், காசி, காஞ்சி, திருவண்ணாமலை முதலிய ஸ்தலங்களிலே தவம் புரிந்து பிலத்துவாரவழியாக வந்து அரியதவஞ் செய்துகொண்ட பார்வதிதேவியார் மகிழப் பின்பு பரமேசுவரர் தமது இடப்பாகம் கொடுத்தருளி அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தமாய் மேற்குத் திருமுகமாக நின்றார்.

அரிய சிவபக்திவாய்ந்த மாதவர்களே! வேதசொரூபியாகிய பார்வதி தேவியாருக்கு வாமபாகம் வழங்கி ஸ்ரீஅர்த்தநாரீசுவரர் எழுந்தருளிய தலத்திலிருந்து கந்தமூர்த்தியும் முகுந்தமாதவனும் பிரமனிந்திராதி தேவர்களும் உரிய காலங்கடோறும் தரிசனம் புரிந்து அரியதவங்க ளியற்றியிருக்குங்காலத்திலே தேவகூட்டங்கள் முறைமுறையாக வந்து ஏகேசுரனைத் தரிசித்து வணங்கி சந்திரமவுலியே! உனக்கு நமஸ்காரம், எங்கள்தனைப் பெற்றோரே போற்றி, வல்வினையைத் தீர்த்தருளும் மங்கையோர் பங்கா போற்றி, அழிவில்லா ஆதியே போற்றி, மீசர்க்கண்டனுக்காகக்காலனை

உதைத்த பாதபங்கயத்தவரே போற்றி; சுழிக்கோடும் கங்கையையும் பாம்பையும் சடையிற் கட்டியவரே போற்றி, சுவாமி! தாருகன் முதலிய கொடிய அவுணர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு எளியேங்கள் மிகவும் வருத்தமுறுகின்றோம். கடைக்கணித்துக் காப்பாற்றி அருள்புரிதல் வேண்டுமெனப் பலவாறு ஏத்தி ஓலமிட்டார்கள். மனங் கலக்கமுற்றுப் புலம்பும் முறையோசையைத் திருச்செவியிலேற்ற சிவபெருமான் தேவர்களே! யாதுகாரணத்தினால் வருந்துகின்றீர்கள் எனலும் சுவாமி! தேவரீரது பல்லாயிர நாமங்களில் ஒரு பெயரை அருளினாலேனும் மருளினாலேனும் மற்றெப் பிரகாரத்தினாலேனும் உச்சரிப்பவன் சகல சுகங்களையும் அனுபவிப்பன் என வேதாகமங்கள் முறையிடுகின்றனவே; அவ்வாறிருக்க பேரானந்தவெள்ளமே! உம்முடைய ஒப்புயர்வற்ற பாதசேவை செய்து வாழும் எளியேங்கள் தாருகன் முதலிய கொடிய அவுணப்பதர்களால் துன்புற்று வருந்துகின்றோமே. ஓ கருணாநிதியே! எங்களுக்கு மாத்திரம் இப்பொழுது அவ்வேத வாக்கியங்கள் பொய்யாய்ப் போயினவோ! நீலகண்டா! தீனதயாளுவே! திருவருள்பாலித்தருள்வேண்டும் சுவாமி என எழுகடலும் ஒருங்கு கூடியாற்றினாற்போல ஓலமிட்டார்கள். தேவர்களை நோக்கி எம்பெருமான் புன்னகை செய்து இந்திராதிதேவர்களே! நீங்கள் கூறியவாறு நமது திருநாமத்தைச் சொன்னவர்களின் வல்வினைகளெல்லாம் நீங்குமென்பது உண்மையே. ஆயினும் நீங்கள் மிகுந்த அகந்தைகொண்டு வேள்வி இயற்றிய தக்கன் என்னும் கொடிய சிவநிந்தகனோடு உறவுபூண்டிருந்தீர்களன்றோ. எப்பொழுதும் உலகத்தில் எம்மையும் எமது அடியவர்களாகிய சிவஞானியர் சிவயோகியர் சிவபூஜகர் பௌராணிகர் நமுறுவோர் கேட்போர் சிவாலய திருப்பணிபுரிவோர் இவர்களுக்குக் குற்றேவல்புரிவோர் இவர்களை ஆதரிப்போர் முதலாயினோரை அறிவின்மையால் அவமதித்து நிந்திக்கினும், பூருவகாலத்திற் செய்த நல்வினைப் பயனுக் அடைந்திருக்கும் ஐசுவரியம்

அதிகாரம் வலிமை சுகம் எல்லாம் போய் மாறாத துன்பத்துக்காளாய் வருந்துவார்கள்; நீங்களும் அக்குற்றத்துக்குட்பட்டவர்களாகையால் அவுணர்களால் துன்புறுகின்றீர்கள். ஆனால் உங்களுக்கு நல்லுணர்வு தோன்றி மன்றாடுகின்றமையால் இனிமேல் அத்துயரினின்று நீங்கிச் சுகப்படுமாறு அநுக்கிரகிக்கின்றோம் என்றருளினார் காலகண்டமூர்த்தி என்று பின்னும் சொல்வார் சூதபுராணிகர்.

வெண்ணிற நீறுபுனைந்த திண்ணிய முனிவர்களே! ஒப்புயர்வற்ற அப்பணிச் சடை எம் அண்ணல் அமுததாரை பொழிந்ததென்னக் கட்டளையிட்ட திருவார்த்தைகளைச் செவிவழிபெற்ற தேவர் முதலாயினோர் குதூகலித்துச் சந்தோஷ பூரிதர்களாய்க் குதித்துக் கூத்தாடி இனிமேல் நமக்கு நல்லகாலம் பிறந்ததென்று ஆர்ப்பரித்தார்கள் என்ற சூதமுனிவரை நோக்கி சுவாமி! திரிலோசனராகிய நீலகண்ட மூர்த்திக்குப் பூஷணையால் மகிழ்வும் தூஷணையால் இகழ்வுமுண்டோ? இவ்விதசுவபாவம் சாமானியர்களிடத்ததென்றன்றோ கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். அவ்வாறிருக்க தக்கன்கொண்ட அகந்தைக்காகச் சிவபரஞ்சுடர்க்குக் கோபம் உண்டாயிற்றென்றால் பெருமைக் குறைவன்றோ. ஆதலால் இதற்குச் சமாதானம் எங்களுக்குத் தோன்றுமாறு அருள்புரியவேண்டுமென வேண்டும் முனிவர் குமாரர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார். ஒவ்வா வழிகளில் நடக்கும் பிள்ளைகள் பின்னர்த் தீங்கு அநுபவிக்க நேருமெனத் தேர்ந்த தந்தை அத்தியமார்க்கங்களில் ஒழுகாது பிரம்புகொண்டு அழ அழ அடித்துப் புத்திபுகட்டு[illegible] போன்றும், வருந்தும் நோயாளி அந்நோயால் மேலும் கஷ்ட[illegible] கொள்ளாதவாறு பத்தியங்களைப் பிடித்துக் கொள்ளச் செய்து வைத்தியன் கூரிய கத்தியால் அறுத்துப் புண்ணை ஆற்றி நோயைக் குணப்படுத்துவது போன்றும் பரமபிதாவும் வல்வினை தீர்த்தாலும் வைத்தியநாதனுமாகிய எம்பெருமான்செய்யும் தண்டனையும் ஆன்மாக்கள்மீது

கொண்டகருணையால் அவர்கள் அகந்தை முதலிய கொடிய செய்கையாலும் சகவாசத்தாலும் மீளா நரகத்தி லாழ்ந்தி வருந்த நேராவண்ணம் காட்டிய மறக்கருணையேயாகும். ஆதலின் நம்பொருட்டுக் காட்டியதிறமன்று என்றமுனிவர் பின்னரும் சொல்வாராயினர்.

மனத்தை அடக்கிய மாதவர்களே! திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளாகிய நமதிறைவர் ஏழைகளாகிய தேவர்கள் முறைப்பாட்டுக்கிரங்கி தமது இனிமை வாய்ந்த இனிய திருக்குமாரரை அன்புடன் அழைத்து அருட்சத்தியாராகிய எம்பெருமாட்டியாரருளிய வெற்றிதரும் வேலாயுதத்தைச் சுப்பிரமணியர் திருக்கரத்திலளித்து "அரிய குழந்தாய்! சாதுக்களுக்கு இடர் செய்கின்ற துஷ்டர்களாகிய அசுரக் கூட்டங்களைத் தொலைத்து வருவாயாக" என ஆசிர்வதித்து அனுப்பினர். தானுகவேசெய்யக்கருதியிருக்கும் காரியத்தை முடித்துவருக என இறைவனும் அனுமதி கொடுத்தமையால் உண்டாகும் சந்தோஷத்துக்கு எல்லை காண்டல் கூடுமோ கூடாது. ஆதலின் நமது தெய்வமுதற் கடவுள் மிகுந்த சீற்றத்துடன் தாவித் தாவிச் செல்லும் செம்மறிக்கடாவாகனமேறிக்கொண்டு நவவீரர்கள்போற்ற, தேவர்கள் மலர்மாரி தூற்ற, சுவர்ணைசலத்தை நோக்கித் தேவசேனைகள் சூழ அதிவீரபராக்கிரமத்தோடு நடந்தார். தங்களைக் கொடுமை புரியும் பாதகரைக் கொல்வதாக ஒரு தலைவன் புறப்படின் கஷ்டப்பட்டவர்கள் கொள்ளும் களிப்பு அளவுபடாது. தேவர் கூட்டங்களும் சிவகணங்களுஞ் செய்யும் ஆர்ப்பாரமும் வெற்றிவேலிற் கட்டிய மணியின் ஓசையும் கைவல்லயங்களிற் கட்டிய சிலம்பின் ஒலியும் காலிற்கட்டிய வீரகண்டாமணிச் சத்தமும் சேனைச்சத்திரங்கள் விற்கள் வளைத்து நாணேற்றுதலால் உண்டாகும் குணத்தொனியுமாகிய இவையெல்லாம் கோடைகாலத்திடி முழக்கம் போலாயின. இம்முழக்கத்தைக் கேள்வியுற்ற அசுரசேனைகளிற் பல புருண்டு அங்கங்கே சுற்றிப்பார்த்து

ஓர்காலத்துமில்லாத தொனியாயிருத்தலை வியந்து சிறிது மனங் கலங்கித் திடுக்கிட்டு ஊமைபோலப் பேசாது சித்திரப் பதுமைபோல நின்றன. இன்னதென்றறிந்து வருவேமென்றெண்ணி நாற்றிசையும் ஓட ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டி மாய்ந்த சேனைகள் பல. இவ்வாறு அலைப்படுவதை அறிந்து கடலினை உறிஞ்சும் வடவாமுகாக்கினிபோலச் சீறித் தாருகாசுரனும் எழுந்தான். எழவே, அனந்தகோடி சேனை அசுரர்களும், அசுரப்படைத் தலைவராகிய போர் வீரர்களும், பாவ இருட்கூட்டம் போல நெருங்கிப் புடைசூழ்ந்து வர தேர் யானை குதிரை காலாள் என்னும் சதுரங்க சேனைக் கூட்டங்கள் செல்லுதாற் கிளரும் புழுதிகள் அண்டங்கள் முற்றிலும் பிரவேசித்து சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரங்களின் பிரகாசங்களெல்லாம் மழுங்கி இருள்மூட, பிடையோடே பிடை சேர்த்தாற் போல வலிய அசுரக் கூட்டங்களுடன் அசுரக்கூட்டங்கள் கூடி அட்டகாசங்கள் செய்து கெக்கரித்துப் பேரிடி இடித்தாற் போலும் பெரிய அண்டங்களெல்லாம் குலுங்கிக் கலங்க விற்களை வளைத்து நாணேற்றுதலால் கேரும் நாணொலி ஓசையும், யுத்த வாத்தியத்தின் முழக்கமும் சமுத்திர கோஷத்தினும் மிகுந்து முழங்கின. இங்ஙனம் ஆரவாரத்தோடு ஒளிமிகுந்த சூரியனைப் பனிக்கூட்டங்கள் சூழ்ந்து வளைத்துக் கொண்டாற் போல வலிய அசுரப்படைகள் வந்து சிவசண்முகதேவரைச் சூழ்ந்து கொண்டன. இவ்வாறு சூழ்ந்துகொண்டதை ஓர்ந்த குமாரமூர்த்தி நின்று அழகிய வில்லை வளைத்து மகிமைவாய்ந்த ஒரு தேவாஸ்திரம் விடுக்க, யமபடர்போலும் சூலவேல் பிடித்தெதிர்த்த அசுரக் கூட்டங்களெல்லாம் சின்னாபின்னப் பட்டு முறிந்தோடிப்போயின. இதனை அறிந்த துஷ்டமிகுந்த அசுரக்கூட்டங்களில், வேல் பிடித்த வீரர்கள் ஒரு பக்கமும், சூலம்பிடித்த சூரர்கள் ஒரு புறமும், தாவிச் செல்லும் குதிரை இவர்ந்தோர் ஒரு பக்கமும், மும்மதம் பொழியும் யானையிவர்ந்தோர் ஒரு பக்கமுமாக நான்கு திசைகளிலும் சூழ்ந்துகொண்டு, சிவகுமாரராகிய முருகக்

கடவுளை இங்கிடத்திலே கொன்றுவிடுவேமென்று ஆலகால விடம்போலக் கொதித்தெழுந்து வந்து சூழுகின்றனர்கள். முற்காலத்தில் மாய்ந்தேமெனத் தேவர் நடுங்கவெழுந்த விஷத்தைச் சிவபெருமான் உண்டு, கண்டத்தில் அடக்கியது போல் முருகவேளாகிய நமது இறைவர் மந்த ஹாசியஞ் செய்து தேவாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துக் கொதித்தெழுந்த அவ்வசுரசேனைகள் அனைத்தையும் ஒரு இமைப்பொழுதிற் சங்கரித்து அடக்கிவிட்டனர். வேலாயுதக் கடவுளுடைய பாணங்களால் அறுப்புண்டு மாய்ந்த அசுரர்களுடைய பருவதம்போன்ற உடல்களிலிருந்து குமிளித்து அருவிபோற் பெருகிவரும் இரத்தவெள்ளங்கள் எவ்வண்ண மிருந்ததெனில் பூமிதேவியானவள் அழகிய சிவந்த பட்டாடையைத் தரித்துக்கொண்டமைபோலாம். பராக்கிரமம் பொருந்திய இளவரசா சிங்கத்தைக் கண்ட மதங்கொண்ட யானைகள் மயங்கி மாய்வனபோல அவுணசைனியங்கள் பூமியில்விழுந்து மாய்ந்து போயினவற்றைக் கண்ட தாருகாசுரன் அக்கினிபோலக் கொதித்துச் சீறிப் பின்னரும் அனந்தகோடி அசுரசேனைகளை அணிவகுத்துவிடுத்தான். உக்கிரத்தோடு வரும் பலகோடி அவுணவீரர்களைக் கண்டு புன்சிரிப்புக் கொண்டு இதனை ஒரு விளையாட்டாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு அசுரவீரனுக்கும் ஒவ்வோர் தகரவாகன மேற்கொண்டு ஒவ்வோர் வேலாயுதமேந்திய ஒவ்வோர் திருக்குமார தேவராகத் தோன்றி நின்று கணைகளைத் தொடுத்து அத்தனை படைவீரர்கள் படைத்தலைவர்கள் அணித்தலைவர்கள் யூகத்தலைவர்கள் எல்லோரையும் கொன்று புவியில் வீழ்த்தி, அப்பால் அட்டகாசஞ் செய்து, இரதத்தின்மீது நிற்குந் தாருகாசுரனைப் பார்த்து அடா தாருகா! சமர்த்தனாயின் நம்முன்னே வந்து போர்செய்யடா என்றார் சிவசுப்பிரமணியக்கடவுள். எக்காலம் திக்குவிஜயஞ் செய்து அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டானோ அக்காலம் முதல் தனக்கு மிக்கவர்களும் ஒத்தவர்களும் இவ்வுலகத்தும் அவ்வுலகத்தும் எவ்வுலகத்தும் இல்லை எனத்திடங்கொண்டு

தேவர்கள் செய்யும் ஏவல்கொண்டு வருபவனாகிய தாருக பராக்கிரமசாலியானவன் கண்ணெதிரே சேனைகளெல்லாம் ஒரு சிறு குழந்தையால் சின்னபின்னப்பட்டுப் போக சிறிதும் அஞ்சாது எதிரில் நின்று வாடா போருக்கென்று அழைப்பதைக் கேட்பானாயின் அவன் கொண்ட கோபத்தின் அளவை யாரால் சொல்லமுடியும். அவனது ஆத்திரம் எவ்வண்ணமிருக்கும்! முனிவர்களே கேளுங்கள். இவ்வாறு நமது சிவசுப்பிரமணியக்கடவுள் போருக்கழைத்த சத்தஞ் செவியிலே காய்ச்சிய செம்பை வார்த்ததுபோலப் புகுத, அந்தத் தாரகன் உக்கிரங்கொண்டு உடல் பதைப்பதைப்ப மீசை துடிக்க இரதத்தை வாயுவேகமாக முடுக்கிக்கொண்டு வந்தெதிர்த்து எதிர் நின்று ஒரு சிறு பாலகா நம்முடன் எதிர்ப்பவன்! பார்க்கலாமென எளிதாகநினைத்து தன் கையில்வில்லை வளைத்து நாண்பூட்டி டங்காரஞ் செய்து பாணங்களை விடாமழையாகப் பொழிந்தான். அவற்றையெல்லாம் தேவாஸ்திரங்களினாலே பொடிப் பொடியாக்கிக் குழந்தைவடிவேலர் அறுத்தறுத்தெறிந்தார். இவற்றையெல்லாங் கண்ட தாருகன் மதிமயங்கி எவ்வளவோ வரபிரசாதங்களைப் பெற்றவர்களுக்கும் வேண்டிய நல்வரங்களைக் கொடுக்கக் கூடியவர்களுமாகிய தேவர்களையெல்லாம் புஜபலபராக்கிரமத்தாலே செயித்து அவர்களைக் குற்றேவல் கொண்ட நாம் ஏவும் வெற்றிபொருந்திய பாணங்களையெல்லாம் துண்டித்து வருகின்றான். இவனை ஒரு சிறு பிள்ளையாகவன்றோ எளிதாக நினைத்திருந்தோம். இப்பொழுது பார்க்குமளவில் மகா பராக்கிரமசாலியாகக் காண்கின்றான். ஆதலின் உருவத்தால் ஒருவரை நிதானிப்பது புத்தியீனமாகும் என நினைத்து இனிமேல் அஸ்திரசஸ்திரயுத்தத்தினால் இச்சிறுவனை வெல்லக் கூடாது. ஆயின் மாயவித்தைகளாலேதான் இச்சிறுவனை ஜயிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, தன் தாயார் உபதேசித்த மாயாவித்தைகளினாலே அனந்தகோடி விருக்ஷங்களாகியும், அளவில்லாத மிருகங்களாகியும், அநேக அரணியங்களாகியும், சோடாது கோடி.

மலைகளாகியுஞ் சொரூபமெடுத்து மறைந்து நின்று மித மில்லாக் கன்மாரிபொழிந்து நின்று அம்புகளைத் தொடுத்து யாவர்க்குந் தெரியாது பிரமாஸ்திரத்தை அபிமந்திரித்து விடுத்தான். ஒருபக்கம் இடியுமழையும், ஒருபுறம் நெருப்பும் காற்றும், ஒருபுறம் படையும் மின்னலுமாக அநேக சித்திர விசித்திரமாகிய மாயா சொரூபமெடுத்துவரும் அப்பிரமாஸ்திரத்தின் ஆரபாரத்தை நோக்கிக் குலுங்கச் சிரித்துப் பெருமையையுடைய ஒரு ஞானஸ்திரத்தை எடுத்து விடுத்த நிமிஷத்திற் பிரமாஸ்திரம் வலியிறந்து போயிற்று. இனிமேல் இவ்வசுரனைக் கொல்லாது தாமசஞ் செய்யின் அவன் தேவர்கள் மனசு திடுக்கிட வேறு வேறு மாயங்கள் செய்வானெனக் கருதி இப்பொழுதே இக்கொடியோனை மாய்த்துவிடல் வேண்டுமெனக் குமரவேள் திருவுளத்தடைத்து ஐயப்பிரதமாகிய பராசக்தி வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தினார். அந்தரவாசிகள் பூமாரிபொழிந்தார்கள். தேவதுந்துபிகள் முழங்கின.

கேளுங்கள் உத்தமபத்தி வாய்ந்தோர்களே! ஆதிகாலத்தில் பிரணவத்துக்குப் பொருள்கூற அறியாதவனென்று குட்டிச் சிறையிட்ட இளையபிள்ளையாரைப் பிரமாஸ்திரமானது ஒன்றுஞ் செய்யாது சமுத்திரவெள்ளத்திற் சொரிந்த அக்கினிக் கொள்ளிபோலப் போனமை கண்டு மனங்கலங்கி இனி யாது செய்யலாம் எனத் திகைத்து நமது தேவதாஸ்திரங்களும் மாயவித்தைகளும் பயனற்றுப் போயினவே! நம் தோல்வியைக் கண்ட கேட்ட தேவர் முதலிய நம் பகைவர்கள் நகைப்பார்களே! நம்மைச் சூழ்ந்த சேனைவீரர்களெல்லாம் மாய்ந்து போனார்களே! நமக்குத் துணை ஒருவருமில்லையே! இப்பொழுது நம்முயிரைக் காப்பாற்றும் மார்க்கம் எது என்று தேடும் நிலைமையிலிருக்கின்றதே எனச் சிந்தைகலங்கி மெத்தப்பயந்து சமுத்திர நீரினுள்ளே புகுந் தொளிப்பான். அதை விட்டுப் பாதாள லோகத்துள்ளே போய் மறைவான். அட்ட திக்குகளிலும் ஓடு

91

வான். மேகமண்டலத்தில் மறைவான். இவ்வாறு சீறி தாக்க நடுங்கி ஓடும் பாம்புபோல புதர்களிலும் புழைகளிலும் அங்குமிங்குமாகத் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்நிமித்தம் ஓடி ஒளிக்கத் தலைப்பட்டான். இவ்வாறு அங்குமிங்கும் ஓடி ஒளியா திருக்குமாறு சரக்கூடங்கட்டி, நின்ற நிலையிலேயே நிற்குமாறு செய்து தமது திருக்கரத்திலேந்திய வேலாயுதத்தை எவினார் வல்வினைதீர்க்கும் நமது செங்கோட்டு வேலாயுதமூர்த்தி. சென்றவேலாயுதமானது யானைமுகங்கொண்டு வச்சிரமலைபோன்ற சரீரம் பெற்ற தாருகாசுரனுடைய மார்பிற்பட்டு ஊடுருவி அப்பாற்செல்லவே யுகாந்தகால இடி முழக்கம்போல ஓலமிட்டுப் பெருமலை சாய்ந்தது போலத் தாருகாசுரன் விழ்ந்தான். இவன் அலறி விழுந்த பேரொலியைக் கேட்டுப் பயந்து இலட்சுமி தேவி விஷ்ணுவைத் தழுவிக்கொண்டனள். சரசுவதிதேவி பிரமனைக் கட்டிக்கொண்டாள். இந்திராணி இந்திரனைத் தழுவிக்கொண்டனள். சூரியன் தேவிமார்கள் புளகமுண்டாகும்படி அவனைத் தழுவிக்கொண்டார்கள். சுவாகா தேவி அக்கினிபகவானைத் தாவிப் பிடித்துக்கொண்டாள். சந்திரனை அவன் தேவிமார்கள் கட்டிக்கொண்டார்கள். மற்றைய திக்குபாலர்களின் மனைவிமார்கள் அவரவர்கள் பர்த்தாக்களைத் தழுவிக்கொள்ளுமாறு நாகாசலப் புறத்திலே தாருகாசுரன் விழ்ந்தான். இவ்வண்ணம் சிவகுமாரருடைய பராசக்திவேலால் தாருகாசுரன் முகந்தரைபட விழுந்தவுடன் தேவர்களும் தேவேந்திரனும் மகா சந்தோஷத்தோடு புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். கார்காலத்துப் பெருமழைபோலும் சுவர்ணமாரியும் பொழிந்தார்கள். எங்களைப் பிடித்த பிடை தொலைந்ததென்று பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலாயினோர்களெல்லாம் ஷண்முகநாதர் சந்நிதிக்கண் விழுந்து பணிந்து எழுந்து அஞ்சலியஸ்தராய் சுவாமி எளியேங்களுக்குத் தாயும் நீ, தந்தையும் நீ, எங்கள் சிவான்மாவும் நீ, சகலபொருளும் நீ, உன்னையன்றி எங்களுக்கு உற்ற துணைவரில்லையெனக் கண்ணீர் சொரிய நாக்குளற மெய்மயிர்

சிவீர்ப்பத் தோத்திரஞ் செய்து தங்களுக்கு இடர் செய்த தாருகன்மாய ஒப்பற்ற சிவசுப்பிரமணிய மெய்ப்பொருளை உதவிய ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரர் சந்நிதானத்து நின்று பணிந்து சுவாமி தேவரீர் கிருபையால் தங்கள் செங்கோட்டுவேலாயுத மூர்த்தி தாருகாசுரனைச் சங்கரித்தனர், சந்தோஷமடைந்தோம். ஆதலின் தேவேந்திர குமாரியாகிய தெய்வயானையை விவாகஞ் செய்விக்கப் பேராசை கொண்டிருக்கின்றோம். அவ்வாறு பொருந்தத் திருவுள்ளங் கொள்ளல் வேண்டுமென இரந்து வேண்டும் விஷ்ணு பிரமேந்திராதி தேவர்களை நோக்கி "அவ்வண்ணமே ஆகுக" என ஆசி புகன்ற சிவபெருமான் சுப்பிரமணியரை நோக்கி குமரனே இத்தேவர்களோடு சென்று திருக்கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு வா என அருளலும் குமாரகுருபரமூர்த்தி இறைவரை வணங்கி சுவாமி இப்பொழுது தேவரீரை அர்ச்சிக்க வேண்டுமென்ற பேராவலுற்றிருக்கின்றேன். பின்னர் ஆஞ்ஞைப்படி நடந்து கொள்ளுகின்றேன் என்று வணங்கி, அங்ஙனம் காசிபன் மரபில் வந்த திதிபுத்திரனாகிய அஞ்ஞான மனதையுடைய தாருகாசுரன்பட்ட பின்பு பிரமகத்திமாயையைக் கண்டு புன்முறுவல் செய்து இந்தப் பூமண்டலமெல்லாந் தொழுது வணங்குகின்ற திருநாககிரியிற் சிவபிரானைப் பூசித்தமர்ந்தருளினர். அப்பொழுது சூரன் மகனாகிய பானுகோபனை விட்டுத் தேவலோகத்தையெல்லாம் சின்னபின்னப் படுத்தித் தேவர்களை இடுக்கண் புரிவது தெரிந்து விஷ்ணுபிரமேந்திராதி தேவர்களெல்லாம் ஒருங்கு கூடி வந்து ஓலமிட உமாதேவியாரை வாமபாகத்துக்கொண்டருளிய நமது இறைவர் கருணை கூர்ந்து தேவர்களை நோக்கி ஓ அமரரே! நமது குமாரவேள்கையில் வேலாயுதமிருக்கின்ற பொழுது நீங்கள் பயப்பட வேண்டுவதில்லை என அபயஹஸ்தம் கொடுத்து அவர்கள் பயத்தைத் தீர்த்தருளினர் மங்கையோர் பங்கராகிய பரமேசுவரர் என்றார் சூதமுனிவர்.

உ

சிவமயம்.

சூரபன்மன் வதை.

வெண்பொடியும் கண்மணியும் புனைந்த சாம்பவோத்தமர்களே! உள்ளம் நெகிழ்ந்து முறையிடுந் தேவர்களை அந்தேவென்ற பரஞ்சுடராகிய சிவபிரான் சுப்பிரமணியரை நோக்கி அன்புள்ள குமாரா! சூரபன்மன் முதலியகொடிய அசுரர்களைக் கொன்றுவா எனக் கட்டளையிட்டபோது அதிவீரபராக்கிரமமிகுந்த, வீரவாகுதேவர், வீரகேசரி, வீரமகேந்திரர், வீரமாமகேசுரர், வீரமாபுரந்தரர், வீரராக்கதர், வீரமார்த்தாண்டர், வீராந்தகர், வீரதீரர் என்னும் நவவீரர்கள் புடை சூழ இலட்சவீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் சுவர்ணமயமாகிய பெரிய தேர்களிலேறி இருமருங்குகளிலும் போற்றி நடக்க, சுப்பிரன், மேகமாலி, சுவேதசீரிடன், கபாலி, அப்பிரசித்தன, சித்திராங்கன், சுவேததாரு, வச்சிரன், வீமன், உக்கிரன், உக்கிரேசன், பிப்பிலன், நந்திசேனன் முதலிய நூற்றெட்டுச் சேனைவீரர்கள் சூழ்ந்துவர, ரணபேரிகை ஜயபேரிகைகளும் வெற்றிச்சங்கம் சின்னம் மத்தளம் உடுக்கை சல்லரி பல்லரி எக்காளம் குடமுழா முதலிய பதினொன் வாத்தியங்கள் முழங்க மாலயனிந்திராதி தேவர்களெல்லாம் பாரிஜாத புஷ்பங்களை வேதமந்திரங்களால் துதித்து வீச, இன்னும் பற்பல் வைபவங்களுடன் புறப்பட்டு முன்னர் இடபகிரியிற்சென்று, அங்கிருந்து புறப்பட்டு நீலகிரியிற் சேர்ந்து அநேக மலைகள் புடைசூழ்ந்த பஞ்சாக்ஷரபருவதத்திலுமிருந்து ஏகமொய்த்தவராகிரியிலும் மருவி, பின்பு திருநாககிரியிற் சேர்ந்து அம்மையப்பரை வணங்கி விடைகொண்டு யுத்த சன்னத்தராகி அந்தச் சூரபன்மன்பேரில் யுத்தஞ்செய்யவாயுவேகமாக நடந்தி

வரும் இரதத்தின்மீது எழுந்தருளிக் குமாரதேவர் புறப்பட்டார். இவ்வாறு போர்க்கோலங்கொண்டு செல்ல மாத விகடாத்திய தேரின் ஓசையானது சூரபன்மன் காதின்வழி புகுத அது சிவனை உண்ண வந்த இயமன் ஆர்ப்பரித்தது போலுமிருந்தது. அதுகண்டு சூரன் திடுக்கிட்டான். அப்பொழுது அந்த மயேந்திரபுரத்துக்குக் காவலராகிய அநேக வீரசூரர்கள் புற அணி வகுத்து நின்று யுத்தமிடத்தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது பல பல விதமாக அனந்தகோடி மகாகோடி இராக்ஷதக்கூட்டங்களும் அசுரசேனைகளும் கனமாகச் சூழ்ந்து சேவிக்க சூரபன்மனானவன் மேருமலைபோலும் உயர்ந்து பிரகாசம் பொருந்திய சுவர்ணமயமாய் அலங்காரமிருந்த ஏழுநிலை மாடகூடத்தின் மீதேறி முருகவேளுடைய சேனாசமுத்திரத்தைப் பார்த்துச் சொல்கின்றான். ஆ! ஆ!! இது என்ன ஆச்சரியம். நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனானவன் நம்முடைய பெயரைக் கேட்டமாத்திரத்தில் பேரிடி முழக்கங் கேட்ட நாகசர்ப்பத்தைப் போல நடுங்கி ஒடுங்கிக் கிடப்பன். திருமாலோ காற்றில் அகப்பட்ட பூளைப்பூப்போன்று பறந்தோடுவன். மதனனை எரித்த நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவனானவன் கைலாயகிரிக் குகைக்குள்ளே பண்டாரமாய் ஒளித்திருப்பன். இவ்வாறு திரிமூர்த்திகளும் முன் வர அஞ்சித் திரிமூர்த்திகளாயிருந்தனர். மற்றைத் தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனாய சப்தரிஷிகளால் பல்லக்குத் தாங்கிச் செல்லும் இந்திரனோ, நமது குழந்தையாகிய பானுகோபனுக்குக் குற்றேவல் செய்பவனாய் அமைந்து அடிமையாயினன். இவர்களினும் அத்தேவாதியர்களுக்கு வலிமையொன்றுமில்லை. நானோ மும்மூர்த்திகளிடத்தும் பிரபலவரம் பெற்றிருக்கின்றேன். இங்ஙனமாக நம்மோடு சமர் புரியவருபவன். சிவனோ யீன்றதந்தையா? அல்லது குருவா? அப்படி யில்லாவிடில் மற்றையோர் நம்மோடு எதிர்க்கவும் நினைப்பார்களோ? என்று அதிசயித்து, சூரபன்மனை எதிர்க்கவும் ஒருவர் புறப்பட்டார் என்றவார்த்தைக்கிடமாயிற்றே எனப்பல்லை நெறுநெறெனக்

கடித்து மீசைதுடிக்க கண்களில் அனற்பொறி பறக்க, உற்றுப் பார்த்தான். பலகோடி தேவகூட்டங்களின் மதியில் இளஞ் சூரியனைப்போன்ற ஒளிபொருந்திய ஆறுதிருமுகமண்டலங்களும் குழைகள் அசைந்தாடும் பன்னிரண்டு திருச்செவிகளின் கீழ் வாகுவலயங்களிலங்கும் பன்னிருபுயாசலங்களும் தேனுண்டு எழுந்த ஈக்கள் செறிந்து விளங்கும் வெட்சிமாலை அசைந்திலங்கும் அழகிய மார்புகளின் சிறப்பையுங் கண்டு மங்கையர்களைப் போல மோகித்து தண்முகக் கடவுளுடைய அழகென்னும் தேனில் சூரன்மனமென்னும் ஈ பாய்ந்து விழுந்து ஆழ்ந்து அதனைவிட்டுப்பெயரவகையற்று மயங்கினதென்னச் சொக்கி வெட்கி அருகினின்றவர்களைக் கூவி ஓ சேனாவீரர்களே! இந்தக் குழந்தையாகிய கந்தனை உங்கள் கோபாவேசத்தாற் கொன்றுவிடாதீர்கள். அவன் மெத்த அழகுள்ள குழந்தையாகக்காண்கின்றான். அவனை இம்சியாமற் பிடித்து வாருங்கள் "வடிவுற்ற ஆறுதலைப் பாப்பா" என நம் குழந்தைகளுக்குப் பராக்குக்காட்டி விளையாடுதற்கு உபயோகமாகும் என்று சொல்லிப் பின்னரும் சொல்கின்றான். இக்கந்தன் குழந்தையானதாலன்றோ நமது சௌரிய பராக்கிரமத்தை யோசிக்கவில்லை. வயதுவந்து மந்திராலோசனை செய்திருந்தால், தான் தொடுத்த காரியத்தின் வலிமையும், மேற்கொண்ட காரியத்தை முடிப்பவனாகிய தன்னுடையவல்லமையும், எதிர்ப்பவனாகிய பகைவனுடைய திறமும், எதிரிக்கிருக்கும் துணையும் தனக்கிருக்கும் துணையும் நன்கு யோசிப்பதுமன்றி பகற்குருடாகவிருக்கும் கோட்டான் பகலில் கொத்தித் துரத்திய காக்கையை இரவில் வெல்லும் வலிமை பெறுவதால் காலசுபாவத்தையும், மும்மதங்கொண்ட யானையின் காலைக் கவ்வி நீருள் இழுத்துச் செல்லும் முதலையானது கரையில் சிறு பூனையையும் எதிர்க்கமுடியாது போவதால் இடஸ்தானத்தையும் ஆராய்ந்தே யோசித்துப் போர்செய்வார்கள். பால் மணம் மாறாத வாயுள்ள குழந்தையானதால் "இளங்கன்று பயமறியாது" என்றவாறு துள்ளிக் குதித்தோடி வந்திருக்

கின்றான். ஆயினும் நீங்கள் இம்சை செய்யாது பிடித்து வாருங்கள் எனக் கட்டளையிட்டான். இவ்வுத்தரவுபெற்ற அரக்கர் கூட்டமெல்லாம் குழந்தைவடிவேலர் சேனைகளை வளைந்து கொண்டனர். சூழ்ந்தவர்கள் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பித்தவுடன் வீரவாகுதேவர் வில்லை வளைத்துச் செய்த சிறு நாணோசையால் காது செவிடுபட்டுப் பயந்து ஒருவர்மேல் ஒருவர் விழுந்து சிலர் மடிந்துபோனார்கள். சிலர் கோபத்தோடு சூலம் வேல் கதை வீரவாள் முதலிய பல ஆயுதங்களை வீசி நெருங்கி அடர்ந்து வந்தார்கள். நெருப்பில் வீழ்ந்த காய்ந்த புற்சுமைகளைப் போல எறிந்த ஆயுதங்கள் சாம்பலாயெரிந்து போனமைகண்டு பயந்து ஓடிப்போனார்கள். ஓடாமல் எதிர்த்து நின்றவர்களெல்லாம் சிவபெருமான்மீது பூக்கணை எவின்ற மன்மதன் எரிந்துபோனமை போல முருகவேளுடைய கோபாக்கினியால் வெந்து நீறானார்கள். இன்னும் பல்லாயிரகோடி சூரர்கள் வந்து எதிர்த்து ஈட்டி, நெருசம், கவண், கைவேல், தேவாஸ்திரம், சூலம், உலக்கை, கைவாள் குந்தம், மழு, சக்கரம், தண்டாயுதம், கப்பணம், அக்கினிக்குண்டு, கோடாரிமுதலிய ஆயுதங்களை எறிந்து பிடி பிடி என்றும் அடி அடி என்றும் அட்டகாசஞ் செய்து அகோரயுத்தஞ் செய்தார்கள். வலியமன் ஓடினும் விடாது இறங்கிக் கட்டுகின்ற எறி ஆயுதங்களுஞ் சூரங்கள் அநேகவிதமாகத் தவஞ்செய்து பெற்ற தேவாஸ்திரங்களும் விட்டு விட்டுப் போர்செய்து பற்பல மாயாரூபங்கொண்டு ஒளித்தும் எதிர்த்தும் பெரிய மலை போலக் காலாட் படைகள் மகாயுத்தஞ்செய்தார்கள். தேவலோகத்திராநின்ற ஐராவதம் போன்று மும்மதங்களைப் பொழிந்து சிந்திக்கொண்டு காலாலும் வாலாலும் துதிக்கையாலும் கிம்புரிக் கொம்பாலும் மிதித்து வீசிப் பிடித்துக் குத்தி அமராடும் யானைக் கூட்டங்களும், மாறி மாறி மேருகிரியைப் போல உயர்ந்து பிரகாசியாநின்ற வெற்றிக் கொடி பார்க்க விளங்கும் இரதங்களையும், ஆதித்தன் தேரிற் பூட்டிய பச்சைக் குதிரைகளைப் போல வேகமாய்ப்

பாய்ந்து வரும் மல்லுகதி மயூரகதி வியாக்கிரகதி இடபகதி வானரகதி என்னும் ஐங்கதிகளும் தேர்ந்து நடக்கக் கூடிய குதிரையணித்திரள்களும், அதிவீர பராக்கிரமசாலிகளாகிய வீராதிவீரர்களின் கூட்டங்களும் முறைமுறையாக அணி வகுத்து யூகத்துடனே நின்று வேலாயுதரோத்திபுடனே கடியயுத்தஞ் செய்தார்கள். கணக்கற்றுச் சூழ்ந்துதொடர்ந்த யுத்தம் புரிந்து வரும் அவுண சேனைகளை நோக்கி சிவகுமாரரானவர் புன்னகை செய்து அழகிய வில்லையெடுத்துநாணி பூட்டி குணத்தொனி செய்து ஒரு சிறு அக்கினியாஸ்திரத்தைவிடுத்துவிடவே அக்கணையானது கோடானுகோடிகணைகளாய்ப் பெருகி அனலைக் கக்கிக்கொண்டு பாய்ந்து சங்கரித்துவிட்டது. குமாரதேவர் ஏவிய பாணத்தினால்அடியுண்டு சாய்ந்து மாய்ந்த அரக்கர்கள் காயத்திலிருந்து பெருகும் இரத்தமானது பெருகி ஆறாய் அலைகடலைச் செந்நிறமாக்கி விட்டது. பகலென்றும் இரவென்றும் காணாது யுத்தஞ் செய்யப் பல மலைகள் இருப்பனபோலப் பிணக்குவியல்கள் குவிந்தன. இரத்த சமுத்திரத்தில் கப்பல் செல்வது போல முருகவேள் இரதம் சென்றது. அவ்வவ்வண்டங்களிலே வைத்திருந்த சேனைகளை யெல்லாம் சூரபன்மன் மென்மேலும் அனுப்பிக் கொண்டிருக்க, வந்தவைகளையெல்லாம் கண்டதுண்டஞ்செய்து வீழ்த்தினர் ஆறுமுகப்பெருமான். இங்ஙனம் குமாரதேவருடைய கணைகளால் சூரபன்மனுடைய தேர்யானை குதிரை காலாள் என்னும் நால்வகைச் சேனைகளும், மற்றைய சேனாபதிகளும், பந்துவர்க்கங்களும், சகோதரர்களும், புத்திரர்களும், பௌத்திரர்களுமாகிய எல்லா அவுணர்களும் மாய்ந்து போயினார். பாசறையிலும் மற்றையிடங்களிலும் சுற்றிப்பார்க்கவும் யோசிக்கவும் ஒருவருமில்லை என்னும்படியாயிற்று. சூரபன்மனொருவன் தனியே வெறுங் கையினாக நின்று சுற்றிப் பார்க்க ஒருவருமின்றிக் கலங்கி ஐயோ நம்மவர்கள் எல்லோரும் மாய்ந்தனரே. நான் ஒருவன் மாத்திரந்தானே இருக்கின்றேன். வீராதி வீரராகிய சகோதரர்களையும் புத்திரர்களையும்

மாய்த்த இப்பையன் நம்மை விடப்போகின்றானோ? இத்தனை நாளாக வெற்றியுடன் கீர்த்திபெற்ற நமது சௌரிய பராக்கிரமங்களெல்லாம் ஒரு சிறு பாலனால் இழந்தோமென்பது என்ன சிறுமை! என்ன காலக்கேடு! எனத் திகைத்தான். இங்ஙனம் கூறியதைக் கேட்ட முனிவர்கள் சுவாமி! இந்தச் சூரன் சாமானியனல்லன். இவனைப் போல வீரவேள்வி மற்றொருவர் செய்யமாட்டார்கள் என்பதற்கையமில்லை. மகாதவ சிரேட்டன். செய்ததவத்தால் எல்லா ஐசுவரியமும் பெற்றான். அவ்வாறு தவத்தால் நேர்ந்தவற்றிற்கு அழிவுவரலாமா? இவனோடு எல்லாம் அழிவற்றதாகவன்றோ இருக்கவேண்டும். இங்ஙனம் இழந்துபோக நேர்ந்ததென்றால் வருத்தமுற்றுத் தவஞ் செய்வதால் என்ன லாபமிருக்கின்றது என வினவ அம்முனிவர்களை நோக்கிச் சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்.

முனிவர்களே! நீங்கள் ஐயமுற்றது சரியே. உலகத்தில் பூஜை தவம் செய்வது காமியம் என்றும் நிஷ்காமியம் என்றும் இருவகைப்படும். காமியம் என்பது தனக்கு வேண்டியவைகளை அபேக்ஷித்துச் செய்வது. வேறு யாதொரு பொருளையும் விரும்பாது மோக்ஷமே வேண்டுமெனச் செய்வது நிஷ்காமியமாகும். தான் செய்யும் பூஜை தவத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் இப்பொருளைத் தனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து செய்த பலன் தன்னை அடைய விரும்புவதே காமியமாகும். தான் செய்யும் தானதர்மாதிகளையெல்லாம் சிவார்ப்பணஞ்செய்து தனக்கொன்று வேண்டுமெனச் சங்கற்பியாது விடுப்பது நிஷ்காமியமாகும். இதில் காமிய பலன்களெல்லாம் தேவபதம் இந்திரபதம் விஷ்ணுபதம் ருத்திரபதம் முதலிய பதவிகளைக் கொடுத்துப் போகம் புசிப்பிக்க வல்லவை. இந்தச் சூரனோ அண்டாண்ட அதிகாரம் வகுத்துத் தன்னை யாவரும் வணங்க அரசுசெலுத்தி ஆளவேண்டிச் செய்தனன். அவ்வாறே அந்தப்பிரபலன் வாய்த்தது. அங்ஙனம்வாய்த்த

காலத்தில் மன்னுயிர்களுக்கு இமிசை புரியாமல் சாதுக்கள்பால் பரிவு கூர்ந்து ஜீவகாருண்ணிய முடையவனாய் எல்லாம் ஈசுரகிருபையால் கிடைத்தன என நினைந்து தர்மசாஸ்திரங்கள் விதித்தவற்றைச் செய்து நிஷேதித்தவற்றை நீக்கி தெய்வபக்தி அடியார்பக்தியாய்ந்தோர்கள் நூலுணர்ச்சியுற்ற மேலோர்கள் மற்றைய சாதுக்கள் மனஞ்சு வாடாமல் அரசுசெலுத்தியிருப்பானேல் இவ்வாறு சம்பவம் நேராது. கிடைத்த ஐசுவரியத்தை இவன் அற்பபுத்தியினால் சிறிய ம்லேச்சத் தனத்தால் இழக்க நேர்ந்தது. எவரும் தங்களுக்கு ஐசுவரியம் நேர்ந்த காலத்தில் தன்னால் வந்ததென்று அகங்கரித்து எளியவர்களையும் சாதுக்களையும் மனம் நோகச்செய்து தெய்வவிசுவாச முதலியனவின்றி இருந்தால், இருந்தது தெரியாமல் இழந்துபோக நேருமென்று கூறி, பின்னரும் சூதமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளுவாராயினர்.

உத்தமபத்திவாய்ந்த சத்திய விரதியர்களே! முன்னர் இவன் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தேவர்கள் திகைத்து எங்ஙனம் ஓடலாம்! எவ்வாறு இச்சமயம் உயிர் தப்பலாம்! என நினைத்து வருந்தினார்களன்றோ. அவ்வாறே "முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்" என்ற பழமொழிப் பிரகாரம் இப்பொழுது எங்ஙனம் ஓடலாம்! எவ்வாறு உயிர் தப்பலாம்! என்று திகைப்புக்கொண்டான். ஆயினும் வீரசூரனானதால் உடனே தைரியங்கொண்டு மாயவித்தையால் ஒருவர்க்குந் தெரியாது ஓடி மற்றோர் அண்டத்தில் ஒளித்துக்கொண்டான். இத்தருணத்தில் தேவர்களெல்லாம் பிழைத்தோம் என்று குதித்துக் கூத்தாடிச் சிவகுமாரரைப் புகழ்ந்தார்கள். முருகவேளானவர் வீரவாகு தேவரை நோக்கி சூரபன்மன் எங்ஙனமோ ஒளித்துக் கொண்டான் எந்த அண்டத்திலிருக்கின்றான் என அறிந்து வாவென்று அனுப்பினர். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் மகா கோரத்தோடு சூரபன்மன் வந்து எதிர்த்து ஒரு பெரிய

இரும்புலக்கையை எறிந்தான். அந்த உலக்கை அண்டங்களையெல்லாம் தகர்த்துவிடுமோ எனத் தேவர்களெல்லாம் நடுங்குமாறு குமாரதேவர் மார்பிலெய்தி அது செங்கழுநீர் மாலைபோல் விழுந்தது. சுப்பிரமணியமூர்த்தி ஒரு ஈட்டியை எடுத்து விட்டனர். அது இடியின்னலெனச்சிறந்து சூரன்மார்பிற் பட்டு ஊடுருவி நீலகிரியினின்று இறங்கி வரும் செம்மணி அருவிபோல இரத்தப் பிரவாகம் உற்பவித்த பின்னர் மேகமண்டலத்துள் ஒளித்துக் கல்மாரி கணைக் கணைமாரிபோற் பொழிந்தான். கார்த்திகேயரும் விரைந்து அஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்து சரக்கூடங்கட்டிச் சூரனை அகலவிடாது தடுத்தனர். சூரன் வாயுவாஸ்திரங்கொண்டு விலக்க நாகாஸ்திரத்தினால் வேலாயுதபாணி இழுத்து விலக்கி அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க உலகத்திலே அக்கினி பரவுவதைக் கண்டு, கண்டகன் வருணாஸ்திரத்தை விட்டு விலக்கிப் பின்பு மோகனாஸ்திரம், பிசாசாஸ்திரம், இராக்ஷசாஸ்திரம், மாயாஸ்திரங்களைத் தொடுத்து ஒருமுகமாக முனைந்து போர்செய்தான். இவற்றைப் பிரமாஸ்திரங்கொண்டு சுவாமி அறுத்தெறிந்து மற்றொரு அஸ்திரத்தைத் தொடுக்க அவ்வஸ்திரம் தாக்கப் பொறாது திடுக்கிட்டு ஆகாயத்தில் மறைந்து நின்று சிங்கம், பன்றி, புலி, மறி, கரடி, பாம்பு முதலிய வடிவங்களெடுத்துப் போர் புரிந்து பின்பு ஒரு சக்கிரவாகப் பக்ஷி ரூபமாய்ப் பலபல மாயா ஜாலவித்தைகளால் மயக்கிப் போர் புரிவதை ஓர்ந்து ஜெகத்து திகைத்துத் தமது பரம பிதாவாகிய சிவபெருமானை உள்ளத்தே தியானித்து மனமுருகி ஒப்புயர்வற்ற சக்தி வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்திலேந்தினர். அப்பொழுது மூன்று உலகங்களும் நடுங்கின; நக்ஷத்திரங்கள் உதிர்ந்தன; முச்சுடர்களும் ஒளி மழுங்கின. இவ்விதக் குறிகள் தோன்ற வேலாயுதமானது புறப்பட்டதைக் கண்டு நடுநடுங்கிப் பயந்து பலவேறு உருவங்களெடுத்து ஓடி மறைந்து பின்பு தன் மனக் கவலைகள் போன்ற பல கிளைகளையுடைய பெரிய ஒரு மாமரம் நடுக்கடலில் வேர்மேலும் நுனி கீழு

மாக ஒரு மாமர வடிவெடுத்து மறைந்து நடுங்கி நின்றான் சூரபன்மன். அப்பொழுது "குமாரதேவருக்கு வெற்றி பெருகுக" என முத்தேவரும் எத்தேவரும் ஆசீர்வதித்து புஷ்பமழை பொழிந்தார்கள். "சூரனை இரு கூறாக்கி வா" என ஏவிய பராசக்திவேலானது அனேககோடி சூரியப் பிரகாசமாக ஒளிகொண்டு சென்று அம்மரத்தை இரு கூறு செய்யவே இரு கூறுகளும் இடைந்திடைந்து நாககிரிச்சாரலிலே விழுந்து சேவலும் மயிலுமாயின. நக்ஷத்திர ராசிகளையெல்லாம் பொறிகளாகப் பொறுக்கும் அச்சேவலைக் கொடியாக உயர்த்தி, நாகேந்திரன் முதலானவர்களின் சிரங்களைக் கொத்திவரும் மயிலை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறி அடக்கினர் சிவசுப்பிரமணியக் கடவுள். கேட்டீர்களா முனீந்திரர்களே! இச்சூரபன்மன் அநேக தீமைகளை விளைத்தமையால் அவன் அடைந்த ஐசுவரியங்களெல்லாம் இழந்தாலும், அவனது தவவுடல் நாய் நரிகளுக்குஉணவாகி, மலமாய்ப்போகாது அழியாத கொடியும் சேவலுமாயிருக்கப் பேர்ந்தது. பின்னர் இக்கொடியோனால் சிறையிடப்பட்டிருந்த தேவர்களை நீக்கி இந்திரனுக்கு அரசாட்சி கொடுத்து மகிழ்வித்தனர் சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

உ

சிவமயம்.

முருகர் சிவார்ச்சனை.

ஈசனிணையடி மறவாத இருடியர்களே! தேவர்கள் துயர் நீங்கி இன்பத்தை அநுபவித்து மகிழ்ச்சிபெறுமாறு கொடிய தாருகாசுரனைச் சங்கரித்து பெருமகிழ்ச்சி புகட்டிய குமாரதேவர், அகஸ்தியர் நாரதர்வசிஷ்டர் கௌத

மர் விசுவாமித்திரர் ஜமதக்கினி பிராசரர் பரத்துவாஜர் வியாசர் சுகர் மார்க்கண்டர் சவுனகர் முதலிய பழமையாகிய முனிபுங்கவர்களும், தேவர்கள் தேவேந்திரன் பிரமா மாயோன் என்படுவோர்களும் சூழ்ந்துவரத் திருநாககிரியை அடைந்து தமது திருப்பெயரால் குமாரதீர்த்தமென்றொரு தீர்த்தமுண்டாக்கி முனிவர்கள் முதலாயினோர் அனைவரும் முழுகித் தங்கள் பவங்களைப் போக்கிக்கொள்ளற்பாலதாகிய கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களை அதிலே தாபித்து மனவுறுதியோடு தினமும் அதில் முழுகி நாகேசுரரை வழிபட்டுத் திரிகாலமும் அவர் பாதாரவிந்தங்களைப் போற்றி அனவரதகாலமும் சிந்திக்குமாறு பரமேசுவரரால் பஞ்சாக்ஷரம் உபதேசிக்கப்பெற்று, அருமையாகப்பெற்ற பஞ்சாக்ஷரத்தைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு அர்த்தநாரீசுவரரைப் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களாலும் தேன் ஒழுகும் திவ்வியமாகிய புஷ்பங்களைக் கற்றைகற்றையாய்க் குப்பல்குப்பலாய் வாரிச்சொரிந்து, பூசிக்கவேண்டியிருக்கும் புஷ்பத்துக்காகக் கற்பகபுஷ்பவனத்தைத் திருநாககிரியில்நாட்டி, உமையொருபாகர் திருவடிகளைத் தமது அகமலர்த்தாமரைப்பூமத்தியிலிருத்தி அன்பினுருகி ஆனந்தபரவசமுற்று, பின்னலையுடைய சடைமுடிக்கூந்தலும், பிரகாசிக்கின்ற பிறைபோலும் நெற்றியும், மான்போலும் பார்வையையுடைய கண்களும், நகை பொருந்திய திருவாயும், சங்கக்குழையும் மான் மழுவேந்திய கையும் நாககேயூரம் தரித்த புயங்களும் சுவர்ணரத்தின மாலைகளணிந்த முலைமார்பும், செம்பட்டுடுத்திய இடையும், சுவர்ணபாடகமணிந்த திருப்பாதமும் பொருந்திய ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரரை மனதிலே நினைந்து துதித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை சிவபீஜம் சக்திபீஜங்களை முறையே மாறி மாறி ஜபித்து மிகுந்த அன்போடு வேதாகமவிதிப்படி பூஜை நைவேத்தியஞ் செய்து சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்யத் திருவுளத்தடைத்தார். அங்ஙனம் அந்தத் திருநாககிரியிலே கீர்த்தியையுடைய தெய்வதீர்த்தத்துக்குக்

கிழக்கே பிரமதீர்த்தத்துக்குத்தென்கிழக்கே வளர்ச்சியுடைய நாகதீர்த்தத்துக்கு மேற்குத்திசையில் நூப்பற்ற ஒருசிவலிங்கத்தை வேதாகமநெறிப்படி தாபித்து, தாபித்த சிவலிங்கத்தில் பரமேசுவரரை ஆவாகனஞ் செய்து தரிசித்து அர்ச்சித்து சோடசோபசாரங்கள் செய்து பூசித்து, வேதமந்திரங்களினாற் றுதிசெய்து, படிகமுதலிய ஐவகைநிறமுள்ள திருமுகங்களும் பத்துத்தோள்களும் தவசிகளைக் காக்கும் பதினைந்து திருக்கண்களும் கையிற்பற்றிய தசாயுதங்களும், புதுமையான கங்கையும், இளம்பிறையும், நாகமும் பிரியாமல் வசிக்கும் சடைமுடியோங்கிய கிரீடங்களும், பவசிந்தாகுலந்தீர்க்கும் உமையொருபாகமுமாக எழுந்தருளியிருப்பவராகத் தியானித்துப் பூசித்தார். இந்திராதி தேவர்களெல்லாம் அடிவணங்க அரசுசெலுத்திய தாருகாசுரனது குமாரர்கள் கசிந்துப் போகவும், அகிலாண்டங்களிலிருக்கும் காருக்களெல்லாம் களிகூர்ந்து பொலியவும் தாபித்த சிவலிங்கத்துக்குக் "குமரேசர்" எனத் திருநாமமிட்டு வணங்கினார் குமாரதேவர்.

சூரபன்மன் பெயரைச் சொல்வதற்கேனும் இலையாமாறு கொன்றுநாசஞ் செய்த பின்னரும் நாகாசலத்தெய்தி சிவலிங்கமொன்றைத் தாபித்து வேதசிவாகமோக்தமாக ஆவாஹநாதிகள் புரிந்து அபிஷேக நைவேத்தியங்களும் உபசாராதிகளும் கிரமமாகச் செய்து நேசித்துப் பூசித்துத் தோத்திரித்தார். இனி திருமாறு பிரதிஷ்டித்த சிவலிங்கத்துக்கு "முருகேசர்" எனப் பெயரிட்டழைத்தார். இந்திரன் உத்தியாவனத்திலிருந்த கற்பகம் மந்தாரம் பாரிஜாதமுதலிய புஷ்பவிருக்ஷங்களையெல்லாம் சூரபன்மன் தன் மனையிற்கொண்டுபோய் நாட்டியிருந்தான். அவற்றையெல்லாம் அடியோடு எடுத்துவந்து முருகேசர் ஆலயத்தைச் சுற்றிலும் வைத்து வளப்பமுண்டாகச் செய்தார். பாண்டீசுரர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற வந்தியா பாடாணமலைக்கு மேற்புறத்தில் நம்மால் இயற்றப்

பட்ட இக்குமாரதீர்த்தத்தில் முழுகி நியமத்தோடு முனி வர்களும் தேவர்களும் சூழ நித்திய கருமங்கள் முடித்து முருகேசரை விதிப்படி பூசித்து சதாகாலமும் திரிநேத்திர ராகிய உமையொருபாகமாக எழுந்தருளியசதாசிவர் இவர் என்று அந்தச் சிவலிங்கத்தின்மீது சிவசொருபதரிசனங் கண்டு மிகுந்த பத்திபூண்டு ஆனந்த பரவசராய், முன்னர்க் குமரேசவரரை எவ்வாறு பூசித்தாரோ, அவ்வாறேபூசித்து உலகமெல்லாம் புகழ்ந் தோங்கும் நாகதீர்த்தத்தில் முழுகி, நியதிமுடித்து ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுரரைப் பூசித்து, பின்னர்ச் சகலதானங்களிலும் அன்னதானம் விசேஷம், அதிலும் மகாபாதகங்களை யெல்லாம் தூரத்தே அகற்றவல்ல நாகாசலத்தில் அளிக்கும் ஒரு கவள அன்னத்துக்கு மற்றெவ் விடங்களிலேனும், மலைமலையாகக் குவித்தளிப்பினும் சிறிதும் ஒப்பாகாதெனக் கருதி முருகேசாலயத்துக்கு முன் பாக ஒரு சத்திரமமைப்பித்து அதில் மலரவன் பிரமுனர் முதலியோர் விரும்பிப் புசிக்குமாறு போஜனம் கொடுத்து வந்தார். இவ்வாறு தேவமானத்தால் பலநாள் சிவவிரதங் களை அநுஷ்டித்து நேசித்துப் பூசித்து ஒப்பற்றமந்திரங் களை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார் சுப்பிரமணியர். தேவர்களெல்லாம் அசுரக் கொலையால் நேர்ந்த பாவங் களையெல்லாம் திருநாககிரியில் அவரவர்களுக்கியன்றவாறு புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானம் ஜபதபஹோமம் பூசை தரிச னம் தான முதலியன செய்து களங்கந்தீர்ந்துமுழுது நீங்கிப் புனிதரானபின்பு உமையொருபாகர் மகா சந்நிதானத்திற் சென்று பணிந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று எமைமுதன் கொண்ட கஷ்டங்களை யெல்லாம் திருவருளால் போக்கி இரக்ஷித்த தாளண்டமூர்த்தியே! தீனதயாளா! எளியேங்கள் அசுரர்களால் படாதபாடுகளெல் லாம் பட்டோம். அசுரரினின்றும் எங்களைமீட்ட கந்த சுவாமிக்குப் பிரத்தியுபகாரம் எங்களால் ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாது. காய்ந்து வாடும் பயிர்களுக்கு மேகம் மழை பெய்து உயிர்வாழ்விக்கின்றது. அவ்வாறு சகாயம் புரிந்த

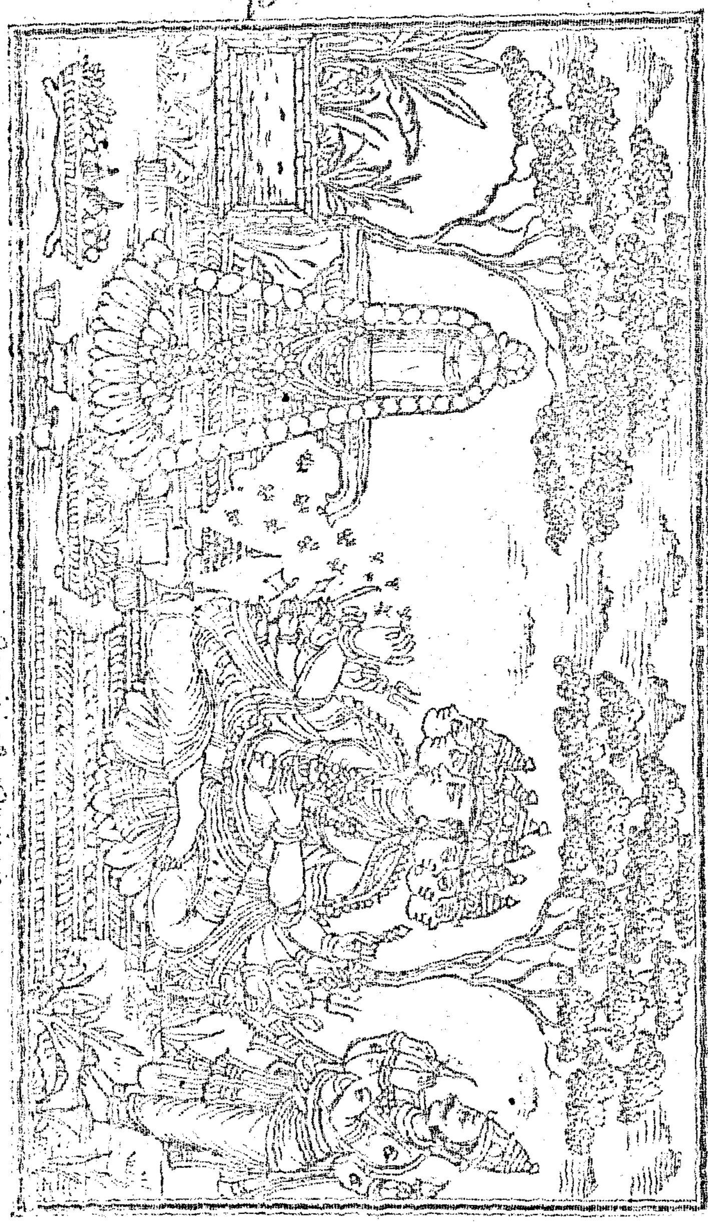

No. 11.

அர்த்தநாரீசுரர் பூசை.

மேகத்துக்குப் பயிர்கள் என்ன உபகாரஞ் செய்ய வன்மை உண்டு. பிரத்தியுபகாரத்தைப் பெறக் கருதி அந்தமேகம் செய்ததுமன்று. ஆகையால் நாங்கள் யாது கைம்மாறு செய்யப் போகின்றோம். ஆயினும் செய்ந்நன்றி மறத்தல் அதிபாதகத்தினும் பெரிய பாதக மென்பர் மேலோர். ஒரு காலத்தில் ஒருவர் தினையளவு உபகாரஞ் செய்தாராயின் மேன்மக்களாயினோர் அதனைப் பனையளவு உயர்ந்த உதவி செய்ததாகவே கொள்வர். தினையளவு உபகாரஞ் செய்தவர்களால் பின் ஒருகாலத்தில் பனையளவு தீமை தெரிந்தோ தெரியாமலோ நேர்ந்துவிடினும் முன்செய்த தினையளவு உபகாரத்தைப் பெரிதாகக் கருதி இந்தப் பனையளவு தீமையையும் சகித்திருப்பர். அதினும் அவ்வுதவியும் பிறவுதவியில்லாது திகைக்கும் காலத்திற் செய்த உதவி சிறிதாக இருந்தவிடத்தும் இந்தப் பூமியினும் பெரிதாகச் செய்ததாய் அனுதினமும் அறிவுடையோர் நினைத்திருப்பார்கள் என்று பெரியோர் கூறுவர். தேவரீரது திவ்ய வரபுத்திர சிகாமணியால் யாங்களடைந்த நன்மைக்கு அளவுமுண்டோ! இல்லை! இல்லை!! கொடிய அவுணர்களால் நாங்களும் சிறைப்பட்டோம். பெண்டு பிள்ளைகளும் சிறையாயினார்கள். மாறுவேஷம் பூண்டு திரிந்தோம். அம்மட்டோ! சிவ! சிவ!! நினைக்கினும் பதைக்கின்றதே! பரசிவம்! சண்டாளர்களும் செய்தற்கஞ்சும் ஈனத்தொழில்களைச் செய்தோம். அமரர்களானதால் உயிரை விடுதற்கில்லாது அடிமைபூண்டு காலங்கழித்தோம். அந்தப் பாதகர்களுடைய கையினின்று நீங்குவோமென்று ஒருநாளும் நாங்கள் நினைக்கவில்லை. இவ்வாறு ஆபத்தினின்று எங்களை நீக்கினது மாத்திரமன்றி எங்களுக்குக் கொடுமைசெய்த பாதகர்களையெல்லாம் நாசப்படுத்தி எங்களுக்கு நிர்ப்பயமாக்கிய குமாரதேவருக்கு நாங்கள் யாது கைம்மாறு செய்யவல்லோம். ஆனால் செயற்பாலது எங்கள் உடல் பொருள் ஆவியென்னும் முப்பொருள்களையும் அவருக்காக்கி அவருடைய பாதாரவிந்தங்களில் எங்கள் மனமாகிய வண்டைமொய்த்திருக்கும்

படி செய்வதுதான், ஆனாலும் ஒரு ஆசை யிருக்கின்றது. ஒப்பற்ற தனிக்கடவுளே! எங்கள் இராஜாவாகிய தேவேந்திரகுமாரியாகிய தெய்வயானையை முருகவேளுக்கு மணவினை முடித்து இருவரும் வீற்றிருக்கும் கோலத்தை எங்கள் கண்கள் களிகூரத் தரிசிக்கவேண்டுமென்பதே. ஏழைகள் வேண்டியவன்னமெல்லாம் அநுக்கிரகித்த தேவரீர் இவ்வரமும் கொடுத்தருளல்வேண்டும். நாங்கள் கொண்ட இந்த அபிப்பிராயத்தை முன்னரும் விஞ்ஞாபித்துள்ளேம் என ஏகோபித்து உயிரப்பவர்களிலும் பார்க்க அமைதியும் பணிவுமாகத் தேவர்கள் விஞ்ஞாபனஞ் செய்துகொண்டார்கள். இத்தோத்திரங்களை செவிவாய்மடுத்த எம்பெருமான் மகிழ்ந்து நமது ஷண்முகனை அழைத்துக்கொண்டு போய் உங்கள் அபீஷ்டப்பிரகாரம் திருமணத்தைச் செய்வியுங்கள் என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். இந்நல்வாக்குத் தோற்றியவுடன் துள்ளிக்கூத்தாடிக் குமாரதேவரை வலங்கொண்டு வணங்கித் தேவர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள். சிவகுமாரராகிய முருகவேளும் சுவர்ணச் சாயலையுடைய தோகைமயில் வாகனத்தின்மீது ஆரோகணித்து தேவர்கள் சூழ சயவிருத ஆடம்பரங்களோடு அமராவதி நகரத்துக் கெழுந்தருளிய வைபவத்தை என்னென்று சொல்லமுடியும். சுவர்க்கமத்திய பாதாளங்களென்னும் முப்பிரிவுற்ற உலகங்களும் அண்டபகிரண்டங்களும் குமாரதேவருக்குத் திருக்கலியாணம் நடக்கப்போகிறதென்று யாவரும் தங்கள் தங்கள் வாசஸ்தலங்களை அலங்கரித்து மகிழ்ச்சிகொண்டார்கள். சிறைமீட்ட வேலாயுதபாணி வருகிறாரென்று ஆகாயவாசிகள் தம்பதிகளாகவந்து வணங்கி வாழ்த்தினார்கள். சூரியனைக் கண்ட செந்தாமரை மலர்போல யாவருள்ளமும்மலர்ந்தது. வல்வினை தீர்த்த பெம்மானே! எங்களுக்குச் சேவைதந்தனையே! நீ! வாழி! வாழி! என்றார்கள். உமது கூரிய வேலாயுதமானது வாழ்கடவது என்றார்கள். பாரிஜாத முதலிய புஷ்பங்களை மழைவருஷிப்பது போலச் சொரிந்து மகிழ்ந்தார்கள். இவ்வாறு சென்ற திருக்குமாரதேவரைத்

தேவேந்திரன் ஒருஅரிய சிம்மாசனத்திலிருத்தி வணங்கினான். தேவர்களெல்லாம் வணங்கினார்கள். அரம்பை முதலிய தேவமாதர்கள் நடனம்புரிந்தார்கள். ஹாஹா ஹூஹூ முதலியோர் கானமிசைத்தார்கள். மற்றைத் தேவர்களெல்லாம் வேதமந்திரங்களால் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். முருகவேள் இன்புற்று விளங்கினர். சத்தவிருடியர்களும் நந்திதேவர் முதலிய சிவகணநாதரும் பிரமதேவரும் மற்றையோரும் நல்ல முகூர்த்தமிது என்று கணித்தார்கள். அந்தருணத்தில் பூரண சந்திரவதனியாகிய தெய்வயானையைச் சகல ஆடை ஆபரணலங்காரத்தோடு தேவேந்திரன் அழைத்து வந்து திருமணஞ் செய்து கொடுத்தான். தேவதுந்துமிகளும் மங்கலப்பாடல்களும் முழுங்கின. பின்பு சிம்புரிக்கோடுகளையுடைய ஐராவதமென்னும் யானையின்மீது ஏற்றிவைத்து தெய்வலோகத்தை வலஞ்செய்வித்தார்கள். அங்ஙனம் வலம் வந்து தேவசபா மண்டபத்திலே சிம்மாசனத்தின்மீது ஏற்றி மகுடஞ் சூட்டித் தேவேந்திரபட்டம் கட்டினோம்; இனி சுவாமி எளியேங்களாகிய தேவர்கள் சேனைக்கு அதிபதியாக எழுந்தருளல் வேண்டும்; இசைந்தருளல் வேண்டுமென்று மன்றாடினார்கள். தேவர்களே, உங்களுடைய வேண்டுகோளை ஒப்புக்கொண்டு தேவசேனாதிபத்தியத்தை ஏற்றுக்கொண்டோம். நீங்கள் ஒருபோதும் பயப்படவேண்டாமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இத்திருமொழி கேட்டவுடன் அன்று தோன்றிய விடத்தை அடக்கி உமது பிதா அளித்த அமுதத்தை வாயினால் உண்டோம். நிலத்திலும் நீரிலும் மற்றெப்பொருளிலும் தோன்றிய (அவுண) விடத்தை உமது வேலால் அடக்கிப் பயப்படாதீர்களென்று வாக்காலளித்த திருவமுதத்தை எங்கள் செவிகளாற் பருகினோம். வாழ்ந்தோம்! வாழ்ந்தோம்! எனத் தேவர்கள் சந்தோஷங்கொண்டார்கள். இரு செவிவரையிலோடி நீண்டு மதத்துச் செவ்வரிபரந்து மைதோய்ந்த கண்களும், தேன்றுளித்த வண்டின் ரீங்காரசப்தஞ் செய்யப் பார்த்தோருள்ளங் களிகூருமாறு மலர்ந்து

அழகுவாய்ந்த திருமுகமும், நீண்டு நாசிகை பொருந்திய தலைமுட்டி நெறித்துக் கறுத்து மேகம் போன்ற கூந்தலும், வள்ளிவிலையைப் போன்றழகுவாய்ந்த [illegible] நாட்டமமைந்த செவிகளும், பட்டுமாக்கல்லாத் தனிக் கற்பாளதும், உண்ணக் கின்னாத்தெவிட்டிய அமுதத்தைப் பருகாது இருத்தி வெறுத்தவைக்கும் பாலதுமாகியவினிமை வாய்ந்த மொழியும், பிறைபோன்று முரிந்த புருவங்களும், கண்டோர் கண்களை இமைபாது நிறுத்தும் வனப்புவாய்ந்த வளையல் அணிந்த கைகளும், உண்டோ இல்லையோ எனபாரத்தால் முறிந்து சாய்ந்துவிடுமோ என்ன ஐயமுறவியக்கு மெல்லிடையும் [illegible] தட்டாது நிமிர்ந்து மேலெழும்பிய மலைபோன்ற தன பாரங்களும், தளதளப்பாகிய பச்சைநிறங்கொண்ட பொன்போன்ற சாயலும், வலம்புரிச்சங்குபோன்றழகிய திருமங்கலியமணிந்த கழுத்தும், வளையாது மெல்லென நடக்கும் அன்னம்போன்ற நடையும் பொருந்திய தெய்வயானை மங்கையாரோடு கூடி மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தார் சுப்பிரமணியக்கடவுள். சிவபக்தர்கள் சென்றபின் தேவர் முனிவர் முதலாயினோர் புடைசூழப் பூவுலகத்துக்கெழுந்தருளி திருநாகாசலத்தை அடைந்து மீறித்திருந்த ஆற்றலையால் விரைந்து வலம் வந்து அம்மையப்பரை வணங்கித் தெய்வயானையையும் வணங்குவித்து கைகட்டி நின்று என் ஐயனே! அடியேன் அறியாது செய்த பிழைகளையெல்லாம் பொறுத்தருளி பாதக அவுணகூட்டங்களெல்லாம் நாசமாகும் வண்ணம் பராசத்திவேலாயுதம் கொடுத்தருளி வல்வினைகளை மாற்றிய கடவுளே போற்றி போற்றி என்று தோத்திரஞ் செய்கின்ற குமாரசுவாமியை அம்மையும் அப்பரும் கையால் எடுத்தணைத்து தழுவி உன்னுடைய கல்வியும் அழகிய சிறப்பும் அருளும் நம்மேன்மைபோலுயர்ந்தோங்குகவெனத்திருவாய்மலர்ந்தருளி தெய்வயானையைத் தங்கள் பக்கத்தில் அழைத்து நமது திருக்குமாரருக்கு இனிதாகிய இன்பமும் அன்பும் உனக்குண்டாகுக என ஆசிகூறினார். தேவர்களெல்லாம்

தொழுது போற்றித் தங்கள் தலைநெறியினை இயற்றிவிடை பெற்றுச் சென்று அதுமுதல் உமையொருபாகனையும் செங்கோட்டுவேலனையும் வந்து பணிந்து வேண்டிய வரங்களைப்பெற்று மகிழ்வுற்றிருந்தார்கள்.

முக்குற்றமற்ற முனிவர்களே! உமையொருபாகர் சந்நிதானத்தின் முகப்பின் தோரணம் மேடை [illegible] [illegible] [illegible] அழகுநிறைந்த [illegible]. சம்மை ஆட்கொண்டருளிய சிவபெருமான் திருமுடியிலிருந்துளிர்த்த மதியமுதத்தால் பசுமையாய பலவிதத்தழகியதும், தழையும், பூவும், பிஞ்சும், காயும், கனியும், பொருந்தி மும்மூர்த்தி வடிவுடன் விளங்கியிருக்கும். அத்தத்திருக்கொன்றை மரத்திலிருந்து இலையும் தீர்த்தங்களுதிரும். அக்கனிகளை அம்மையப்பர் குமாரர் ஆகிய தம்மைத்தொழுத தேவர்களுக்குத் தாங்கள் புசித்தால் ஈகமேயாகுமென்று நீத்தவர்கள். முன்னொருகாலத்தில் தம்மைவலம்புரிந்த ஐங்கரனையாருக்கு ஒருமாங்கனி கொடுக்க, இளையபிள்ளையாருக்கு சேர்ந்த மனவருத்தம் நீங்கி பிரகாசிப்பதற்காகவேயும் வன்னம் அநுக்கிரகித்தமாமர மென்று பெரியோர் கூறுவர். அம்மரத்தினின்று விழுங்கனிகளை எடுத்து சுவாமிக்கு அபிஷேகம் புரிந்து நிவேதித்து முருகவேளும் அன்புடனருந்துவர். ஒப்பற்ற மகிமைபெற்ற விம்மரத்தை ஞானநோக்குற்றவர்களே காணவல்லவர்கள் இது போன்றமரம் எவ்வுலகத்து மில்லையென்றார் சூதமுனிவர்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளிநாயகியார் உற்பவம்.

சிவவேடத்தினரைச் சிவனென மதிக்கும் தபோதனர்களே! திருமால் புத்திரிகளாகிய அமுதவல்லி சுந்தரவல்லி என்னும் இருவர்களும் தவமியற்றுதலைக் குமரேசர் அறிந்து அமுதவல்லியைத் தேவேந்திரனிடம் வளருக என அநுக்கிரகித்து, அவுணரை வெற்றிகொண்டவுடனே இந்திரனிடம் வளர்ந்த அமுதவல்லி என்பார் தெய்வயானை என்னும் திருநாமம் பெற்றுத் திருக்கல்யாணஞ் செய்த விவரமறிந்தீர்கள் சுந்தரி என்னும் மங்கையைப் பூலோகத்திற் சென்று சிவமுனி புத்திரியாய் வேடர்சிற்றூரில் வசித்திரு என்றருளிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் கட்டளைப் பிரகாரம் சுந்தரி பூலோகத்துதித்த விபரம் கூறுகின்றேம் முனிவர்களே கேட்பீர்களாக.

வள்ளிமலைச் சாரலிலே சைவவிரதங்களை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு வசிக்கும் சிவமுனி என்பவர் எதிரே அழகிய மான் ஒன்று சுவர்ணச்சாயை பொருந்தி மேய்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு ரூபலாவண்ணிய முற்ற தருணமங்கையை நேர்ந்த காமுகனைப்போல் உன்மத்தங்கொண்டு சேர்ந்தனர். அம்மலைச் சாரலிலோர்பாங்கு தவம்புரிந்திருந்த அம்மானின் வயிற்றினுள்ளே சுந்தரவல்லியார் பிரவேசித்திருந்தனர். அம்மான் சூன்முற்றி வேடப்பெண்கள் சில்லக்கோலினால் வள்ளிக்கிழங்கைக் கல்லியெடுத்த குழிகள் ஒன்றிலே சிசுவை ஈன்றது. அம்மலைச் சாரலில் வசிக்கும் வேடர் தலைவன் சுவேச்சையாக வேடர்கள்சூழச் சுற்றிவரும்போது இளங்குழந்தை அழுமோசை கேட்டுப் பார்க்க தேஜோமயமாகிய ஒருபெண்குழந்தை கிடக்கத் தன் இரு கண்களாலும்

கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு இரு கைகளாலும் மெல்லெனவெடுத்து மனைவிகையிற் கொடுத்துத் தமது குலதெய்வம் கொடுத்தபாக்கியமென அருமை பாராட்டி வள்ளிக் கிழங்குதோண்டிய குழியிலிருந்தமையால் வள்ளி என்று திருநாமமிட்டுக் கண்ணை இமைகாப்பதுபோலவளர்த்தனர். நடைப்பருவம் அரிவைதெரிவைப்பருவம் நீங்கி அமுதம் போன்ற மொழியும், குமுதப்பூ வனைய கனிவாயும், தங்கச்சிமிழ் போன்ற தனபாரமும், பிறைநிகர்த்த நெற்றியும் காந்தள் மலர் போன்ற கைகளும், வலம்புரிச் சங்குநிகர்த்த கழுத்தும், கணைபோன்ற கண்களும், கமலமலரொத்தமுகமும், முருக்கம் பூவொத்த அதரமும் வாய்க்கப்பெற்றழகுற்று அதிரூபசௌந்தரிய பூலோகலட்சுமி என்று யாவரும் புகழுமாறு மங்கைப்பருவமுற்று விளங்குங் காலத்தில் அம்மலைச் சாரலிலுள்ள தினைப்புனங்களைப் பக்ஷிமுதலியன அழித்துவிடாது பாதுகாத்திருக்கும் பொருட்டு பரணமலை ஒருபுறமும், மேகமொய்த்த வச்சிரமலையும் மாணிக்கமலையும் இருபுறமும் பொருந்தி நிற்க அழகிய மரகதமலைச் சாரலொருபுறத்தில் விளங்காநின்ற பூங்காவனத்திலே ஒருபரண் அமைப்பித்தார்கள். அப்பரணின்மீது சந்தனக்கோட்டைகளையும் யானைக்கொம்புகளையும் அழகுபெற அமைத்து கொவ்வைக் கனிவாயும் அமுதரசத்தைப் பழித்த இனிய மொழியையு முடைய வள்ளிநாயகியாரை அழைத்துக்கொண்டு வந்து அதன்மேல் இருத்தி மான் பார்வையைப் பழிக்கும் சில பெண்களை அம்மையார்க்குத் துணையாக வைத்தார்கள். வள்ளியம்மையும் அழகிய பரண்மீதிருந்து ஒளிபொருந்திய கவணில் மாணிக்கக் கற்களை வைத்துத் தினையைக் கவரும் கிளி புறா முதலியவற்றைப் பார்த்து ஆலோலம் ஆலோலம் என்று பட்டமரங்களும் தளிர்க்கவியன்ற புன்னோக்கமினிய "தொனியினால் அவற்றை" ஓட்டமுயன்றார். அவ்வொலியினால் கல்லும் உருகிற்று. கவலை யெறிந்த கற்கள் பட்டும் கிளி முதலிய பறவைகள் எழுந்து ஓடாமல் இவ்வினிய தொனிக்கினிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்

த்தன. தேவாமுதரசமும் கைக்கும் தகுதி வாய்ந்த இனிய குரலோசை அம்மார்க்கத்திற் செல்லும் பிரமாவின் புத்திரராகிய நாரதமுனிவர் கேட்டு மகிழ்ந்து இவ்வினிமை வாய்ந்த குரலோசையை யுடையவர் தெய்வலோகத் தனங்கோ நாகலோகத் தனங்கோ என ஐயுற்றுப்பார்த்த அளவில் வள்ளிநாயகி எனத் தெரிந்து ஒப்பற்ற வடிவுபொருந்திய இக்கன்னிகை வேலாயுதச் செங்கையுடையானுக்கே மணமகளாக இருத்தல் வேண்டுமெனத் தேறி உடனே புறப்பட்டுச் சிவகுமாரர் சந்நிதானத்தெய்தி அவண் பார்த்துவந்த விபரங்களை எடுத்துரைத்தார். கைலாயம் நாகாசலம் என்னும் இரண்டு மலைகளையும் தமது இரண்டு கண்களாக நினைந்து எழுந்தருளி அடியார்களுக்கு அபீஷ்டவரப் பிரசாதமருளி விளங்கும் ஷண்முகநாதர் நாரதரால் நினைப்பூட்டிய வள்ளிநாயகியாரைக் காண உள்ளத்தில் எண்ணமுற்றவராயினர்.

வள்ளிநாயகியார் திருமணம்.

மும்மதமுள்ள யானைகளானவை கொம்புகளாற்பாய்க் அருக்க இரட்டியாகிய முத்துக்குவைகளையும், நீலவொளி காட்டும் மூங்கில் வெடித்துதிர்த்த முத்துராசிகளையும் இன்னும் பல மணிகளையும் மலர் கனிகளிலிருந் தொழுகும் பெருகிய தேனருவியானது வாரிச் சொரிந்து சத்திக்கத் தக்க பல மலைகளிலே வள்ளிநாயகியார் இருக்கின்றனரோ எனத் தேடியும், அஷ்டபுயங்களையுடையவளாய்ச் சத்தமாதர்களாகிய சத்திகூட்டங்களில் இனிய சத்தியாய் அறுசமயத்தாருக்கும் அங்கங்கே அவரவர்க்கு இஷ்ட தெய்வமாக விளங்கி, பஞ்சபர்வதங்களைத் தீர்க்கின்றவராய்வளமையாகிய சதுர்வேதப் பொருளாய்த் திரிநேத்திர முடையவராய்த் திருநடனஞ் செய்கின்ற பாதங்களையுடைய அழகிய அர்க்கதேவிக்கு உரித்தாகிய, பாலை நிலத்தைச் சார்ந்த விடமெங்குந்தேடியும், அரிய மெல்லிய மலர்போன்ற பாதங்கள் கோவச்சூராதிகளுடைய இரத்தந் தோய்ந்த வேலாயுதத்தையுடைய குமரவேள் தன் திருவிளையாட்டாய்க்கொண்டு

தேடிச் செல்வாராயினர்; அங்குங் காணாமையால் தமது மாமனாகிய மாயவனுக்குச் சொந்தமாகிய முல்லைவனத்திற் புகுந்து அங்கே குதிக்கும் பிணைமான்களைக் கண்டு தம்முயிர்போலும் எழிலுடைய வள்ளிநாயகியின் மருண்ட கண்கள் இம்மான் பார்வை போன்றனவாயிருக்குமென நினைந்தும், உள்ளம் உருகியும், அழகிய கொன்றை புஷ்பித்த மலரைக்கண்டு இப்பூநிறம் போன்றுதான் குறமாதின் மேனியிருக்கும் என எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்தும், முல்லை நிலத்தார் வேய்ங்குழலெழுப்பும் சாதாரிப் பண்ணைக் கேட்டு உள்ளமுடைந்தும், மருதநிலத்தில் புகுந்து செல்லும்பொழுது, தெய்வயானையின் தகப்பனாகிய தேவேந்திரனுடைய நிலமாதலின் அவன் கண்டால் மோசமெனப் பயந்தவர்போலக் கால்கள் தடுமாறி, வளநிறைந்த நீர்த்தடங்களில் மலர்ந்த செந்தாமரை மலர்களையும் முருக்கவிழாத மலரையும், பருவத்தரும்புகளையும் கண்டு இம்மலர்போலும் முகமும், அரும்பு போலும் கொங்கைகளும் உள்ளவளாகத் தான் வள்ளி ஒள்ளிய அழகுடையவளோ என உள்ளமுடைந்தும், திருச்செந்தியிலும், திருநாககிரியிலும் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகிய முருகநாதர், நெய்தல் நிலமாகிய கடற்கரைக்குச் சென்று கழிசூழ்ந்த கடற்கரைப்பட்டினங்களெல்லாம் தேடி, நீர்ச்சுழியும், கருமணலொழுக்கமும், மகரமும் கண்டு வள்ளிப்பெண்ணின் உந்திச்சுழியும் நெடிய கூந்தலும், நிரைபை செய்யும் குழைகளும் இவ்வாறுதானிருக்குமென்று வியந்தும், குறவர்களிருக்கும் வனங்களைத் தேடியலைமை கூர்ந்த வள்ளிமலை எது என்று தமது மனதில் வள்ளிப்பெண்வடிவை இருத்தி மலைபோன்ற கண்களிலும், அழகுருவும் அமைவுமாறு அஞ்ஞானத்தில் வருவார் போவார்களையும் விசாரித்துத் தேடியும் கனபாரம் பொருந்திய பொற்கொடியின் குரலோசையை நாடிமெல்லிய பாதங்கள் வருந்தமுற நடந்தும் இன்னும் பெண்ணமுதுக் காணவில்லையே என்று உள்ளம் நைந்து செல்லும் பொழுது வள்ளி தன்னோசையையும், "ஆலோலம்" என்னும் இனிமை

வாய்ந்த குரலோசையையும் இரு செவிகளாற் கேட்டு மனமகிழ்ந்து "வாழ்ந்தேன் வாழ்ந்தேன்" என்று முருகர் குதூகலம் கொண்டார். இக்கானகத்திற் றிரிகின்ற யானைக் கூட்டங்களே! பிடி யினங்களே! பிணை மான் தொகுதிகளே! கலைமான்களே! நீங்கள் இந்த மானின்ற தலைவியாகிய வள்ளிப்பெண்ணிருக்கும் வழியைக் காட்டுங்கள்! தினைக்கதிரைக் கொய்யுங் கிளிகாள்! கிளிப் பேடைகாள்! குருவிக் கூட்டங்களே! நீங்கள் இனிதாக வாழ்வீர்கள். யான் இங்ஙனம் தேடித்திரிகின்றேன். எப்போது அவளைக் காணப்பெறுவேன் சொல்லீர்களென்றெதிரே தோன்றுபவைகளை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு குரலோசை வரும் வழியை நன்கு உற்று அவ்வழியே சென்று சேர்ந்து குறவர்களுக்குயிர் போன்ற மலைப்பெண்ணமுதை, காமவல்லிக் கொடிபோலழகிய பிடியானை நடையை யுடையவளை, உச்சிதமாகிய குலமடந்தையை, தென்றல் வீசும் வசந்த காலத்துக்குயில்போலும் ஓசையையுடையமலைத்திருமகளை, செவ்வியமானின்ற கன்றை, பெண்கனியை, கனித்தசொற் பேசும் பெண்கிளியை, அழகிய வள்ளிநாயகியாரை தமது கண்களாரக் கண்டார் வடிவேலர்.

ஓராய் பெண்கள் நாயகமே! நீ இந்தக் காட்டில் அழகிய பரணின்மீது இப்படி இருந்தால் உம்முடைய குரலோசையால், பேசும் மிருது வசனங்களால், கண்களின் பார்வையால், அழகிய நடையால், துறவிகளாக இவ்வனத்தில் வசிக்கும் முனிவர்கள் தவம் அழிந்து போகாதோ! சுவர்ணக்கிளிபோலும் அழகிய பெண்ணே! உபயோகமற்ற இந்தப் புனத்துப் பரண்மீது தனிமையாக இருக்க வைத்து இந்த மலைக் குறவர்கள் உம்மைச் சதிமோசஞ் செய்திருக்கிறார்கள். பிரமதேவனுடைய விதியும் இதற்கொத்திருக்கிறதென்றால் அறிவில்லாத வேடர்கள் துணிவை என்னென்று மதிக்கவிருக்கிறது. மின்னலுக்கு மேலாக ஒரு கார்மேகம் கண்டிருப்பதும், செவ்விய தாமரைப் புஷ்பத்துள்ளே நீலோத்பலபுஷ்ப மிருப்பதும், மலையின்மீது

தான் கொடியிருப்பதன்றி மெல்லிய கொடியின்மேலே கலைபொருந்திய இரண்டு பொன்மலை யிருப்பதும், வில்லின் மேலே பிறையும், பிறையின்மீது சிந்தூரதிலதம் வாய்ந்ததுமாகிய வனப்புக்களைத் தெய்வலோகத்திலும் கண்டிலேன். ஓ மனமே! சொல்லுதற்கரிதாய் அமுதூறும் கோவைக்கனிபோலும் அதரவழகுகொண்ட இந்தக் காமவல்லிக் கொடிபோன்ற இம்மாது வசிக்கும் இந்தத் தலம் தேவநாரமோ, செம்பொன்மேருவோ, அமராவதி நகரமோ, திருப்பாற் கடலோ, புனத்தானோ யாதென்று தோற்றவில்லையே. சங்கத் துவாரமானது குயிலோசையைத் தருமோ? அடி பெண்ணே! இராப்பொழுதானது ஒருபகலில் வருமோ? அங்ஙனம் வரக்கண்டாலும் உதிதமான பிறையும் பூரண சந்திரனும் ஏககாலத்திருக்குமோ தெரிந்து சொல்வீராக. நீர் காவலாக இருக்கும் தினையில் ஒரு மணியும் குருவிகள் தின்னுவண்ணம் இப்பரண்மீதேற்றி ஓலமிடச் சொல்வீராக. உமது ஏவலுக்கு எளியேன் ஆகும் வேலை செய்கிறேன் என்று முருகர் பின்னருஞ்சொல்கின்றார். ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீர் எறியும் கவணுக்கேற்ற பெரிய முத்துக்களாக எடுத்துக் கொடுக்கவேணும், உமது கையிற் செறிந்த பந்து கழங்காட இசைவு தெரிந்து செய்யவேணும், மணமும் தேனும் பொருந்திய நல்ல நல்ல புஷ்பங்களால் மெல்லிய பூஞ்சோலையில் விளையாடத் தக்கதாக நறுமணையில் சிற்றில் விளைக்கவேணும் ஏவல் செய்கென்று செவ்வாய் திறந்துசொல்லியருளுவீராக. இன்றேற் பிடியானையைப் போல உமது சிற்றிடையை நோகாமற் பிடிக்கட்டுமோ? மெல்லிய கொடிபோன்ற சிற்றிடையிற் கோசிக ஆடை உடுத்தட்டுமோ? கர்ப்பூரத் தூளையும் மகரந்தத்தையும் கலந்து பாரிலப்பட்டுமோ? கூந்தலிற்றாதலர்ந்த புஷ்பங்களைச் சூட்டி அலங்கரிக்கட்டுமோ? எவ்வேலை செய்யச் சொல்லுவீர்! காம நோயைச் செய்யும் கூரிய கண்களையுடைய பெண்ணமுதமே! நீர் அழகிய பெண்மயிலே யாகும். என் புயங்கள் பருத்துயர்ந்த மலையாகும்,

ஆதலால் புயமலையின்மீது மயிலையேறி நீர் எதிரிலேயாடாத காரணமென்ன எனப் பலவாறாகக் காமவின்பமொழிகள் பல கூறி வள்ளிக்கு இசைவுகூறியிருக்கும் சமயத்தில் யமகிங்கரர்களைப் போல ஆரவாரத்தோடு வேடர்கள் நெருங்கினார்கள்; அவர்கள் வரவை அறிந்த குமாரதேவர் கிளிகள் தங்கும் வேங்கைமரமாயினார். அதனைக் கண்டு இது புதிதாகக் காண்கிறது என்று சிலர் சொன்னார்கள். சிலர் வெட்டிவிடலாமென்றார்கள். நமது வள்ளி வசிப்பதற்கு நிழலாகவும் நாம் பந்திவழங்குவதற்குத் தகுதியாகவும் இருக்குமென விலக்கித் தேன்கலந்த மூலபலங்களை வள்ளிக்குக் கொடுத்துவிட்டு சிலம்பு கையிலேந்திக்கொண்டுவேடர்கள் தங்கள் சிற்றூரை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் சென்ற பின்பு வேங்கைமரமாகநின்ற காமக்கள்ளராகிய முருகர் காந்தருவ மணத்தில் விருப்புற்று சித்திரவேலையிற் றேர்ந்தவனால் தூரிகைகோலால் எழுதவொண்ணாத அவ்வளவு அழகு மிகுந்த வடிவெடுத்து வள்ளிநாயகியார் எதிரில் வந்து நின்று ஓ பெண்மணியே! கொடிய வேடர்கள் என்னைக் கொல்லாமற் கிருபைசெய்தாய், அதுபோல மலர்ப் பாணங்களையுடைய வேடன் கொலைக்கிலக்காகாதவண்ணம் என்னைக் கூடி இன்பத்தைக் கொடுப்பாயாக. பாதசேவைக்கு மிஞ்சிய உபகாரமில்லை என்றவாறு பாடகமணிந்த உன் பாதத்தைப் பிடித்தாவது உம்மோடு கூடிச் சுகித்துச் செல்வேனென்றிப் போகேன். ஆதலின் தாமசஞ் செய்யாதிர், இன்னும் ஒருமுறை அந்த வேடுவர் வந்தால் நம்முடைய காரியத்துக்கு இடராகும். ஓ அன்னநடையுடைய அணங்கமுதமே! என்னோடு கூடவாரும். பொன்மலை, வெள்ளிமலை, பொற்கோட்டை, சித்திரவன்னத் திருமாளிகை முதலிய வெல்லாந் தருகின்றேன் என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட வள்ளியம்மை முகஞ்சுளித்து ஓ குமாரரே! தகாத வார்த்தைகளை "ஏன் பேசி நிற்கின்றீர் இதோ எங்கள் வேடுவர் வருகின்றார்கள். கண்டால் உம்மையும் என்னையும் கொன்று விடுவார்கள் வந்தவழி பார்த்துப் போய்ப்

பிழைத்துக்கொள்ளும்" என்றவுடன் வேடர் கூட்டங்கள் நெருங்கிவரவே மிகவும் வெளுத்த நரைமயிர் பொருந்திய முடியும் கூனி வளைந்து தளர்ந்த மேனியும் கொண்ட தவமுனிவராகக் குழிக்கண்பொருந்தி பூணூல் தரித்துக்கோல் பிடித்தூன்றி நடுங்கித் தத்தித் தடுமாறிப் பிராமணக்கிழவன் போலும் குறிஞ்சிக் கிழவராகிய முருகவேள் வேடர்கள் வரும் வழியினின்று வேடராசனுக்கு ஆசிமொழிந்தார். எங்கிருந்து எங்கே செல்கின்றீர்கள் என வணங்கிக்கேட்ட வேடுவனை நோக்கி, "அரசே! கன்னிதீர்த்த மாடுதற்கு வந்தேன்" என்ன அப்படியே ஆகுக ஆகுக என மொழிந்து இவரை அழைத்து வள்ளியம்மையிடம் விட்டு இவர் தவநிலைமையைக்கூறி, தினைமா தேன்கொடுத்துச்சென்றார்கள். அதனைப் புசிப்பதுபோற் பாசாங்குசெய்து விக்கிக்கொண்டதாக மாயஞ்செய்து தண்ணீர் வேண்டுமென்றனர்; கபடமறியாத வள்ளியம்மை இவரை அழைத்துப்போய்ச் சுனையடையாளங் காட்டும்பொழுது யவ்வனபுருஷனாக மருவ வேண்டினார். ஒவ்வாது சீற்றங்கொள்வதை அறிந்த கந்தசுவாமி தன் மூத்தோனை நினைத்தார். மும்மதங் கொண்ட காட்டானையாக வள்ளியைத் துரத்திவரவே பயந்து முருகனை முன்னின்புறமாகக் கட்டிப் பிடித்து இந்த யானையைத் துரத்தி என் உயிரைக் காத்தால் உமது சொற்பிரகாரம் நடக்கின்றேனென்று வள்ளியம்மையார் கூறியவுடன் மிகுந்த சந்தோஷங் கொண்டு யானையை வெகுதூரம் துரத்திவிட்டு வந்து, தெய்வயானையைச் சேர்ந்த சேவகரானவர் மரமடர்ந்த வள்ளிமலைச் சாரலில் வள்ளிநாயகியாரைக் கூடி இன்பமனுபவித்தார். அவ்வாறந்த பின்பு ஆறு முகமும் பன்னிரண்டு புயமும் தோன்ற மயில் வாகனத்தின்மீது முருகவேள் காட்சிகொடுத்தார். அப்பொழுது வள்ளியம்மை கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவு சொல்ல முடியாது. உடனே வள்ளியம்மையார் தமது தோழிகள் பக்கத்துச் சேர்ந்தார். இன்பம் அனுபவித்த கந்தவேள் சுற்றிச்சுற்றி வள்ளியுடன் கலந்து சுகிப்பதைச் சாடையிற் கண்ட பாங்கி, நாயகியை

நோக்கி அம்மா! உலகத்திலே தங்கத் தகடும் இரத்தின மணியும் தமக்குத்தாமே நெருங்கிச் சேரவேண்டிய யோக்கியதை உள்ளனவாக இருந்தாலும், அவற்றைத் தாங்கி இழைப்பதற்கு ஒருவன் வேண்டுமே. அதுபோல நீங்கள் இருவரும் என்னை அறியாது சேர்ந்தீர்களாயினும் அது நிசவின்பமாகாது, நான் உங்களுக்குரியவனானதால் உங்களுடைய புணர்ச்சியைச் செய்விக்கின்றேன் எனப் பிரிய வசனஞ் சொல்லி மகிழ்வூட்டியிருக்குந் தருணத்தில் வேடர்கள் வந்து விளைந்த தினைகளை அறுத்துக் குவித்தார்கள். முருகவேளும் இரவில் வந்தார். பாங்கி வள்ளியம்மையை அவருடன் கூட்டி அனுப்பினாள். அறிந்த வேடர்கள் தொடர்ந்து பாணங்களை விட்டுக் கந்தசுவாமியைத் தடுத்தார்கள். வள்ளிப் பெண்ணை உடன் இனத்தார்கள் வந்துவிட்டார்கள். நான் ஒரு மலைக்குகையில் ஒளித்துக்கொள்கிறேன், நீ உன் இனத்தாருடன் சேர்ந்து கொள் என்று முருகவேள் கூறினர். வள்ளிநாச்சியார் அவ்வாறு பின் தொடர்ந்து வருவதை உணர்ந்து வேலாயுதத்தை விட வேடர்களெல்லாம் மாய்ந்து போனார்கள். வள்ளியம்மைகண்டு மனமுடைந்து எழுப்பிக் கொடுக்கும்படி வேண்டினர். நீயே எழுப்பு என்று கட்டளையிட்டு "நீங்களெல்லாம் எழுங்கள்" என்றவுடன் தூக்கம் நீங்கினவர்களைப்போல எழுந்தார்கள். மயில்வாகனத்தின்மீது காட்சி கொடுத்தருளினர் முருகேசர். இரண்டுகண்களாலுங் கண்டு மகிழ்ந்து தமது குலதெய்வமெனப் பணிந்து போற்றிவள்ளிநாயகியாருக்கும் சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கும் முறைப்படி விவாகஞ் செய்வித்து அநேகமான வரிசைகளைக் கொடுத்தனுப்பினார்கள்.* பூங்கொடிபோலும் அழகிய வள்ளியம்மையாரோடு கந்தசுவாமியும் நாரதரும் விகலே சென்று வணங்கி தெய்வயானையோடு கூடித் திருத்தணிகையில் தேவர் முனிவர் சித்த வித்தியாதர கின்னர கிம்புருடர் நாகர் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் இருஷிகள் சேவிக்க அடியார்கள் வல்வினைகளை நீக்கி அபிஷ்ட வரப்பிரசாதங்கள் அளித்து வீற்றிருக்கின்றார்

எனத் தேனூறுமாறு சூதமுனிவர் சௌனகாதி ருஷிகளுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தீர்த்தகாண்டம்.

கணபதிதீர்த்த மான்மியம்.

தபோதனர்களே! ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுரர் மகிமையையும், குமாரர் பெருமையையும் கேட்டீர்களன்றோ? தீர்த்த விசேடத்தையும் அன்புடன் கேட்பீர்களாக. பஞ்சக்குரோச ஸ்தலமாகிய திருச்செங்கோட்டு அட்டதிசையிலுமுள்ள தீர்த்தங்களில் முழுகினால் முப்பத்து முக்கோடி தெய்வ தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்த பலனும் சிவகதி வாய்க்கும், கிரியின்மேல் திக்குக்கு ஆயிரம் தீர்த்தங்களாக எட்டுத்திக்கினும் எண்ணாயிரம் தீர்த்தங்கள் இசைந்துள்ளன. அத்தீர்த்தங்களிற்படிந்தோர்களுக்கு நாற்பத்தெண்ணாயிரம் தீர்த்தங்களில்மூழ்கிய பலன் சித்திக்கும். இவைகளில் சந்திரபுஷ்கரணி சூரியபுஷ்கரணி தீர்த்தங்களும் இரகசியமாகிய கைப்புநீர்பொருந்திய சுனையொன்றும் உண்டு. விருத்தாப்பியர் மூழ்கினால் பாலியராகும் தீர்த்தமொன்றிருக்கின்றது. இன்னும் சுவர்ணமயமாகிய திருச்செங்கோட்டில் அருமைவாய்ந்த மூன்று சுனைகள் உண்டு. அவற்றுள் இரும்பைக் களிம்பற்ற செம்பாக்குவதொருசுனை. செம்பை வெள்ளியாக்குவதொருசுனை. வெள்ளியைப் பொன்னாக்குவதொருசுனை. இவ்வாறு காரண மகிமைவாய்ந்தவைகள் பல. அவற்றின் பெருமை சொல்வதெளிதன்று. ஆனால் இக்கலியில் அதிருஷ்டவான்களுக்கே இவை புலப்படத் தக்கனவாம்.

மனமாசில்லாத மாதவர்களே! மகிமைவாய்ந்த சாதிரிபிலுண்டாகிய தீர்த்தங்களில் நாற்றுக்கொன்றாக எளிதால் மேன்மையாகிய மோக்ஷம் கொடுப்பதற்குரித்தாய் விளங்கியிருப்பன கணபதி தீர்த்தம் முதல் எற்பது தீர்த்தங்களாகும்; அவற்றுள்ளே பெரபாதம் கொடுக்கத்தக்கதாய் மணம் பொருந்திய தாமரைமுதலிய பூக்கள் பொருந்திய கணபதி தீர்த்த மகிமையை முதலிற் சொல்கின்றேன் என்று சூதமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயினர்.

மகிமைவாய்ந்த தபோதனர்களே! உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் கைலாயத்தினின்றும் தேசாபத்தியேந்தி இல [illegible] கத்தில் தாழ்ந்து நல்லதவஞ் செய்து, பின்னர்க் காஞ்சி புரத்தில் கம்பாநதியில் அரியதவஞ் செய்து அங்கிருந்து மேகமேய்த்த திருச்செங்கோட்டிற்கு வந்து தமது முதற்புதல்வராகிய யானைமுகத்து விநாயகரை அழைத்து, குழந்தையே! பல புண்ணிய தலங்களில் தவஞ் செய்தேன், உனது பிதாவின் திருவருள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் "நாகாசலம் விசேஷமாகிய தலம் இஷ்டசித்தியும் மோக்ஷசாம்ராஜ்யமும் கொடுக்கவல்லது, அதுபோல் மற்றொருதலமிருப்பதாகச் சொல்லுதற்கில்லை. ஆதலால் அங்கே சென்று நம்மை அருச்சிப் பாயாக" எனச் சிவபெருமான் அருளிச்செய்தனர். அதுபோலவே தவஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கின்றேன். எவ்வுலகத்து முள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களெல்லாம் இம்மலையின்மீது வந்து தங்கும் வண்ணம் ஒரு தீர்த்தஞ்செய் என்று தாயார் கட்டளையிட்டவுடன் முத்தபிள்ளையார் அடி வணங்கி அம்மையினிடம் "பெற்றோர்கள் வாயாற்சொல்லி எவு தற்கு முன்னமே, குறிப்பறிந்து ஏவல் செய்யும் பிள்ளைகள் கேடாத அமுதத்துக் கொப்பானவர்கள்" என்று விளங்குவதால் தேவரீர் கூறுவதன் முன்னமே நான்செய் திருக்க வேண்டியது. அவ்வாறின்றேல் பிள்ளையாக இருந்து என்ன பிரயோஜனம்? தாயே! இச்சிகரத்தில் தேவரீர்-

107

NO. 12.

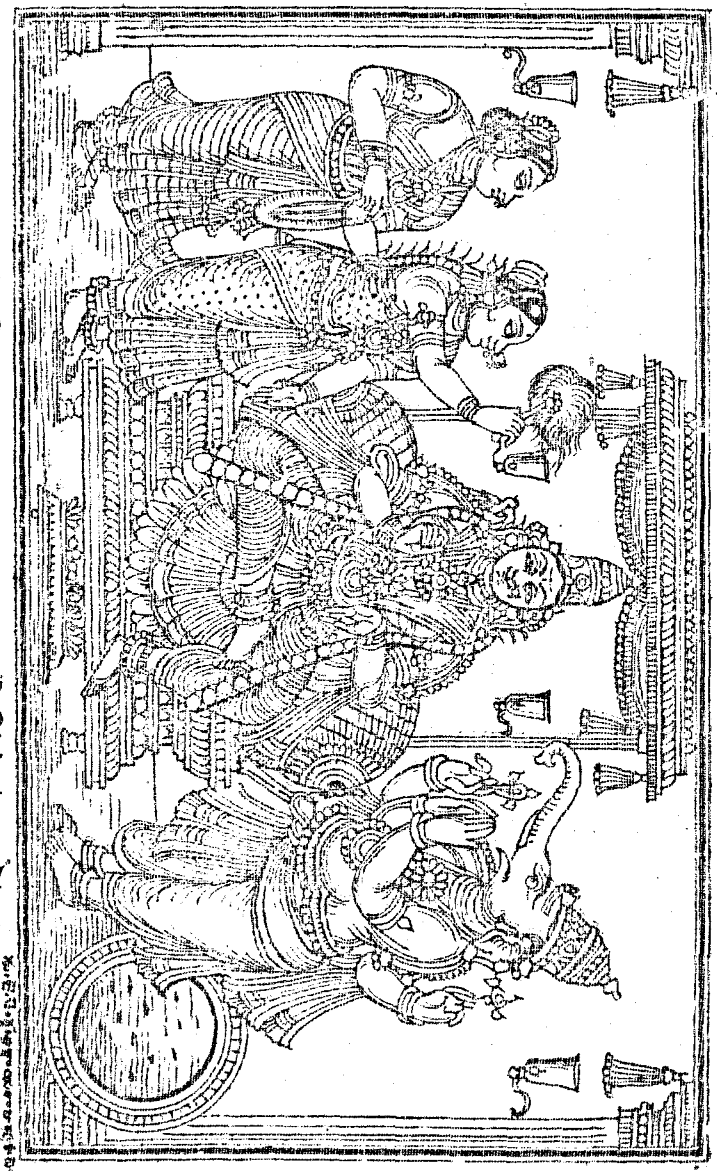

தேவிகட்டளையிட்டவாறு கணபதி தீர்த்தம் அமைத்தல்.

இட்ட கட்டளையை முடிக்கின்றேன் என வணங்கி, தமது துதிக்கையால் திரிலோகத்துமுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களைக் கிரகித்து நாகாசலத்தின் நாற்புறத்தும் தேக்கினைத்தனர். வடபாங்கிருந் தமையால் வடபுறம் அதிக தீர்த்தங்கள் விளங்குகின்றன. தீர்த்தங்களை அதிசயிக்குமாறு கிரப்பியவுடன் உமாதேவியார் சந்தோஷித்து, மூத்தபிள்ளையாரைத் தக்கோனெனமதித்து, அத்துணைத்தீர்த்தங்களில் தன்பெயரால் ஒன்று விளங்கவேண்டுமென்று கஜானனர் கருதிய, கணபதி தீர்த்தத்தினிறங்கி அடுத்தாற்போல்தன் பெயராலு மொருதீர்த்த மிருக்கவேண்டுமென்று காருண்ணிய சிந்தை கொண்டு ஒரு தீர்த்தங்கண்டு அதற்கு "அம்மை" என்று திருநாமமிட்டு இவ்விருதீர்த்தங்களிலும் மகாமந்திரங்களை ஆவாகித்துப்பிரதிஷ்டித்து ஆன்மாக்களுடைய வல்வினை திருமாறுவிதிப்படி ஸ்நானம்செய்து தன்னை சுத்தையாக்கிக் கொள்வது போல்தீர்த்தங்களைப் புனிதமாக்கிநித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு நியமத்தோடு நாகேசுவரரை அருச்சித்துத்தியானித்துப் பரமேசுரர் வாமபாகத்தைப் பெற்று, மாலயனிந்திராதிதேவர்களும் இருடிகணங்களும் வந்து போற்ற வீற்றிருந் தருளுகின்றார் உமாதேவியார்.

சிவானந்தச் செல்வர்களே! அந்தக் கணபதி தீர்த்தத்தில் நீராடி அம்மையார் இரண்டு சேபாதங்களையும் பணிந்து அஷ்ட சித்திகளையும் பெற்று, தன்னைத் துதித்தோர்களுடைய தேகாதி பிரபஞ்சநிவினைக ளெல்லாம் கட்டோடறப்புண்டு நித்தியவாழ்வு பெற்றுய்ய அநுக்கிரகிக்கின்றார். யார் எந்தத் தொழிலைச் செய்கின்றார்களோ அத்தொழில் ஆரம்பித்தற்கு முன்னர் விநாயகர் என்னும் பெயரையுடைய தன்னை வணங்கினால் அதற்கு நேரிடும் விக்கினங்களை நிவாரணஞ் செய்வதாலும், சாதுக்களாகிய அடியார்களுக்கு இடையூறுகளைத் திரிகரணங்களுள் யாதொன்றினாலேனுஞ் செய்பவர்கள் ஆரம்பிக்குங் காரியங்களுக்கு விக்கினம் உண்

பெண்ணுவதாலும் விக்கினேசுவரர் என்று திருநாமமும், தன்னை வணங்குவோர் கேட்டருளும்வரங்களை உதவுவதால் கற்பக விநாயகர் என்னும் திருநாமமும் பெற்று உலகத்தார்க்கு மெய்த்துணையாய் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்.

பூரணானந்த தபசிகளே! தாருகன் சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களுடைய புஜபல பராக்கிரமம் தாழ்வு பட்டதென்று சொல்லும் வண்ணம் கஜமுகாசுரன் என்பவன் கடவுளைப்போற்றி, தேவர்களாலும், பூதங்களாலும், மனிதர்களாலும், மிருகங்களாலும் இறவாவணம்,பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திர வஜ்ரானிகள் யோகிகள், முனிவர், கந்தருவர் முதலியவராலும் அவர்கள் பெயராலும் வழங்கும் அஸ்திரசஸ்திரங்களாலும்அழியாதவரம்பெற்றுள்ளவன். இவன் ஈரேழுலகத்துமுள்ள அட்ட திசைகளிலுஞ் சென்று விஜயஞ்செய்து தன் அடியில் யாவரும் வணங்குமாறு அரசுபுரிந்து வாழும் நாளிலே சாதுக்களாகிய தேவர் முனிவர் தபோதனர் முதலியோர்களை இம்சைசெய்து வந்தான். இவனது கொடுமைகளைச் சகிக்க முடியாது தேவர்களெல்லாம் சிவபிரானிடம் முறையிடத் திருவருளால் விநாயகமூர்த்தி விலங்கினமாகிய யானை முகமும், மனிததேகமும், பூதங்களைப் போன்ற குறுகிய கைகால்களும், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நான்கு கைகளும் ஆயுதங்களுமுடையவராய்த் திருவவதாரஞ்செய்து திருவருள்பெற்று அவ்வசுரனை எதிர்த்துப் பெரும்போர் தொடுத்துப் பல்லாயிர அஸ்திரங்களை எறியும் அக்கொடியோன் மாயாமை கண்டு கணபதிதீர்த்தத்தில் மூழ்கி அம்மையப்பரை வணங்கி வரம்பெற்று அக்கயமுகன் எவ்வஸ்திரங்களாலும் சாகாவரம் பெற்றிருக்கின்றான் என நினைத்து, ஐயோ! இவ்வாறுவரம் பெற்று இவனுக்குக்கொடிய செய்கையன்றோ தீங்கைத் தரவல்லதாக நிற்கின்றது. உலகத்தில் அற்பபுத்தி யுள்ளவர்களுக்கு ஐசுவரியமே பெரும் பகையாக நேர்கின்றது என்பது வாஸ்தவமாக இருக்கின்றது. இங்ஙனம் மகத்தாகிய வரம்பெற்றவன் சாதுத்

109

தன்மை பொருந்தித் தருமமார்க்கத்தில் நடப்பானாயின் இவ்வைசுவரியமே அணையாகக்கொண்டு சதுர்வித புருஷார்த்தங்களை அடைந்திருப்பன். இவன் அற்பனாதலின் ஐசுவரியம் வந்தவுடன் கொடுமை செய்ய ஆரம்பித்து அழிந்து போகின்றான் என அவன் கொடுமையை நினைத்து தமது இரண்டு தந்தங்களில் ஒன்றை முறித்துக் கஜமுகாசுரன்மீது எவினார். அக்கொம்புசென்று அவனை மாய்த்தது. அவன் முன் சிவபூஜை செய்தோனாதலின் அப்பூஜைசெய்த உடல் நாய் நரிகள் தின்னுமாறு வீழ்ந்தழியாது பெருச்சாளியாய் நிற்கநேர்ந்தது. இதனைக் கண்டவுடனே விநாயகமூர்த்தி அம்மூஷிகத்தில் ஆரோகணித்துப் பூப் பிரதக்ஷணமாய்ச் செல்ல வடித்து திருநாககிரிக்கெழுந்தருளிவேதஸ்பகத்தைக் கண்டு வணங்கித் தன்னை வணங்கினோர்க்கு இஷ்டசித்திகளைக் கொடுத்தருளியிருந்தார் விநாயகமூர்த்தி. குறைவில்லாத கணபதிதீர்த்த மகிமைகளை எடுத்துச் சொல்ல ஒருவராலும் முடியாது. அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கு முன்றமை எவ்வாறெனில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கணபதிதீர்த்தத்தைக் கண்டவுடன் வணங்கி "உம்முடைய கிருபை தந்தருளும்" என்று விநாயகமூர்த்தியைத் தியானித்து சிவசுப்பிரமணியரையும் நினைத்து வாமதேவத்தைப் போற்றி ஜலத்தில் இறங்கி விதிப்படி மூழ்குதல் வேண்டும். எழுபிறப்பினும் செய்த வல்வினைகளெல்லாம் அத்தீர்த்தத்தை உட்கொண்டால் நீங்கும். மூழ்கினால் சொர்க்க போகம் பெறலாம். மணிமந்திர ஔஷதங்கள் நன்றாய்ப் பலிக்கும். தெய்வவைத்தியர்கள் ஆகாயகமனிகளாகிய சித்தர்கள் முதலாயினோர் சித்துக்கேதுவாகிய பதினெட்டு மூலிகைகளும் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அந்தக் கணபதிதீர்த்தத்தில் வந்துமூழ்கிக் கேடில்லாத அழகும் மாறாத இளமையும் தவமகிமையுமுற்று மனோபீஷ்டங்களும் கொடுக்கப் பெற்று வாழ்கின்றார்கள். அத்தீர்த்தக் கரையருகில் அமுத சஞ்சீவி அடைந்துள்ளது. சித்தெல்லாம் தரும் வர்ணம் பல்வாம். சதாதேவர்களும் முனிவர்களும் சூழ்ந்து முத்திவளர்த்தோமஞ் செய்வதும் சந்து

இது, அசந்த இது என்று அறிவதுமாக வதிவார்கள். சிவபிரானாது வாமபாகம்பெற உமாதேவியார் சூழ்ந்த அத்தேவியார் கருணைகூர்ந்து உண்டாக்கிய அம்பாதீர்த்தத்திலும் ஸ்நானமொடும் தேவர்களும் வித்தை மிகுந்த சித்தர் முதலியோரும் சூழ்ந்து விளங்குவார்கள். இவ்வியல் பின்னதாகிய மகிமைவாய்ந்த கணபதி தீர்த்தமாட வேண்டுமென்று சங்கற்பித்து உள்ளன்போடு பத்தடி நடந்தவர்கள் பாவமெல்லாம் நீங்கும். அந்தச் சுனையில் விதிப்படி மூழ்கி அம்பாதேவியருகில் சிவபணிவிடைத்தொழில் முடித்தவர்கள் காதேசருடைய திருப்பாத நிழலையடைந்து என்றும் வாழ்ந்தினிதிருப்பார்கள். இது நிச்சயம் ! நிச்சயம் !!

*விஷ்ணுதீர்த்த மான்மியம்.

மனமாசற்றமாதவர்களே ! தெய்வத்தன்மை பொருந்திய விஷ்ணுதீர்த்தம் என்பது விசேஷமுள்ளது. அது பிரமஹத்தி முதலிய பாவங்களைப் போக்கும், கொடிய சாபங்களால் சேர்ந்த பல தீவினைகளை யெல்லாம் நீக்கும். அத்தீர்த்தத்தைப்பற்றி ஒருசரித்திரம் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

பரமஞானிகளுடைய உள்ளம் போலப் பரிசுத்தமாக விளங்கும் கைலாயகிரியிலும் சத்தியலோகத்திலும் வசிப்பவர்களும் ஞானவியல்புடையோரும் பெரியோர்களுமாகிய முனிபுங்கவர்கள், விபூதி உருத்திராக்ஷம் உசிதமென்று தரிப்பவர்கள், பஞ்சாக்ஷரஜெபமாகும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள், நிலத்தின் மிகுந்து சைவநெறியால் சிவபூசை செய்பவர்களாகிய காலாயிரம் தபோதனர்கள் தீர்த்த மாடுதற்காக எழுந்தருளிவந்தார்கள். அழகின் மிகுந்த பலகந்தருவப்பெண்களும், விசுவாவசு என்னும் கந்தருவராஜகுமாரனாகிய ஜயந்தன் என்பவனும் * திருவாணமாக ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பிரமதீர்த்தக்கரைக்கு இம்மகரிஷிகள் வருவதை அத்தீர்த்தத்து நீராடும் கந்தருவமாதர்கள்

*புஷ்கரிணியன் நீரை என்பர் ; புஷ்கரிணியன்கை குடையானுமாம்.

கண்டு நாணங்கொண்டு நடுங்கிக் கரையிலிருந்த வஸ்திரங்களை எடுத்து உடுத்துக்கொண்டு முறைமைப்படி ஒதுங்கி நின்றார்கள். ஜயந்தன்மாத்திரம் நிருவாணமாகவே ஜலத்தில் இறுமாந்து நின்றபடியிருக்க, இவனை மகரிஷிகளில் ஒருவராகிய வசிஷ்டர்கண்டு கோபங்கொண்டு கண்களில் தீ எழ நோக்கி அடாகந்தர்வா ? நீ எங்கள் வரவு தெரிந்திருந்தும் நிர்வாணமாகத் தீர்த்த மாடலாகாதென்ற விதியையும் மாதர்மோகத்தால் மறந்தாய். பெண்களிடத்து மிகுமோகங் கொண்ட அறிவில்லாதோர் கடைத்தேறுவதுண்டா ! சிறிதேனும் அச்சம் நாணமின்றி விபூதி உருத்திராக்ஷமணிந்த பெரியோர் களென்று சற்றும் மதியாது அலட்சியமாய்க் கொடிய இராக்ஷதனைப்போலப் பயமற்று நின்றமையால் அரக்கனாக அலைபக்கடவாய் என்று சபித்தனர். கோடைகாலத் திடிமுழக்கம் கேட்ட பாம்பு போலவும், பராக்கிரமம் பொருந்திய சிங்ககர்ஜனையைக் கேட்ட யானைபோலவும் இறுமாந்துநின்ற ஜயந்தன் இம்மொழியைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நடுங்கி யாதுந் தோன்றாது பிரமைகொண்டு சித்திரப்பாவைபோல் நின்றனன். இங்ஙனம் நிற்கும் ஜயந்தனைப் பார்த்து காந்தருவமாதர்கள் யாவரும் இரக்கங்கொண்டு அந்தோ அரசே ! என்செய்வோம். நீர் அந்தத் தபோதனர் காலில் சரணாகதி என்று விழுந்தால் மன்னித்தாட் கொள்ளுவர். "சிறியோர் செய்த சிறுபிழையெல்லாம் பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே" என்ற நீதிவாக்கிய மிருக்கின்றமையால் எவ்விதமும் க்ஷமிப்பார்கள் போய்ப்பணியும் என்றுரைத்தனர். அதைக்கேட்ட ஜயந்தன் முனிவர் சாபத்தினால் திக்பிரமைகொண்டு யாதுந்தோன்றாது நிற்க, அம்மாதர்கள் உள்ளம் நைந்து அயரக்கடவிற் படிந்து நாயகனைவிட்டுப் பிரியமாட்டாதவர்களாய் யாவரு மொருமித்துக்கூடி முனிவர் கூட்டத்துள் விளங்கும் வசிஷ்ட மாமுனிவர் பாதத்தில் சண்டமாருதந் தாக்குச்சாய்ந்த மரங்களைப் போல விழுந்து, தேவரீரது பெருமை தெரியாது ஜயந்தன் செய்த அபசாரத்தை மன்னித் தருளுதல் வேண்டும்

சுவாமி! உலுத்தர்கள் உலகத்தைத் தன்மயமென்றும், காமிகள் பெண்மயமென்றும், ஞானிகள் சின்மயமென்றும் பாவசட்பட்டுக் காண்கின்றார்கள் மிகுந்த சம்பத்தை அடைந்த அறிவிலிகள் மதத்தை அடைகின்றார்கள். அம்மதத்தால் நல்வினை தீவினை நல்லார் பொல்லார் என்றறிதற்கியல்வதில்லை. சம்பத்தாலும் காமத்தாலும் கண்கெட்டவனாய்த் தேவரீர் எழுந்தருளுவது தோற்றாது கண்கெட்டவனானான். உயிர்கண்மாட்டன்புடையோரே அந்தணர் எனப்படுதலின் கருணைகூர்ந்து எங்களை இரக்ஷிக்கவேண்டும். எங்கள் நாயகர் அரக்கராய் அலங்கோலப்பட நாங்கள் எவ்வாறு சகிப்பேம். நாயகன் துயரப்பட்டால் பெண்களுக்கு என்ன சுகமுண்டு. தபோதனர்களே! கிருபைபாலித்தருள வேண்டுமெனப் பலவாறு துதித்தார்கள் இதனைக் கேட்ட வசிஷ்டர் கூறுவாராயினர்.

பெண்களே! இக்கொடியோனாகிய ஜயந்தன் எம்மால் நேரிட்டசாபத்தை அனுபவித்தேதீரவேண்டும். ஆயினும் நீங்கள் வருந்திக் கேட்டுக்கொள்வதால் சிறிது அநுக்கிரகிக்கின்றோம். இவன் இந்த அரக்கவுருவத்தோடு பதினாறு வருடகாலம் நரமாமிச முதலியவற்றைப் பசிதீரவுண்டு உலாவிப் பின்னர் முடிவில் திருநாகாசலத்தில் சிவபிரானருளிய ஆயுதந்தாக்க இச்சாப விமோசனமுற்றுப்பழைய சொரூபம் பெற்று உங்களோடுகூடிவாழ்வானென்றுகூறி ருஷிகளோடு சென்றனர். உடனே ஜயந்தனானவன் மூன்றாம் பிறைபோன்ற வச்சிரதந்தமும், அந்தகாரம் போன்ற தேகமும், மேனோக்கிளரியும் அக்கினிச்சுவாலை போன்ற சிவந்தகேசங்களும், வளைந்த புருவமும், கிர்த்திகையைப் போன்ற கண்களும், மலைபோன்ற மூக்கும், அலைபோன்ற நாக்கும் பொருந்திய கோரரூபங்கொண்டு தன்னை நேசித்த பெண்களையே பக்ஷிக்கும்படி ஆரம்பித்தனன். இவ்வாறு விகாரமாகிய தேகம் பெற்றது மன்றித் தங்களையும் பக்ஷிக்க வருவதைக்கண்ட மாதர்கள் வயிறு எவ்வாறுதான் பற்றி எரியுமென்று சொல்லக்கூடுமா! அந்தோ. அவ்வளவோ தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றத்து

மனோவேகமாகக் கந்தருவலோகம் ஓடிப் புகுந்தார்கள். ஜயந்தன் என்னும் அரக்கன்காடு மலை வனம் வனாந்தரங்களிலும், கானாறுகளிலும், நதிகளிலும், சுடுகாடுகளிலும் சூறாவளிக்காற்றைப்போலத் திரிந்து சிங்கம் காட்டானை கரடி புலி மான் மரை முதலிய விலங்கினங்களையும், பறவைகளையும் பிடித்துத் தின்று, மீன்முதலிய நீர்வாழ் பிராணிகளை ஜலத்தோடு உறிஞ்சி உண்டும், சஞ்சரிக்கும் மனிதர் முனிவர் தவசிகள் என்போரையும் கண்ட கண்ட விடங்களிலெல்லாம் துரத்திப் பிடித்துப் பக்ஷித்தும் பசிதீராது உழன்று திரிந்தான். சுவேச்சையாகக் கண்டகண்ட பிராணிகளைப் பிடித்து வாயிற் போட்டுத் திரிந்துகொண்டு ஒருநாள் திருநாககிரியை எய்தி அதன்மீது விஷ்ணுதீர்த்தக்கரையில் சுருத்த என்னும் முனிவர் இருப்பதை உணர்ந்து அவரைப் பிடிக்க ஓடினான். பெரிய விகார உருவத்தோடு வரும் அரக்கனைப்பார்த்து உடல் நடுங்கி சுருத்த முனிவர் ஓடி உமையொருபாகா! அடைக்கலம்! அடைக்கலம்! என ஓலமிட்டழுவதை ஓர்ந்த ஏழைபங்காளராகிய எமது பரப்பிரம சிவனார் திருவருள் கூர்ந்து ஒரு கட்காயுதத்தை அருளினர். அதனைத் துரத்தி வருபவன்மீது முனிவர் ஏவவே ஜயந்தராக்ஷஸன் உடலைப் பிளந்தது. உடனே அவன் கீழேவிழுந்தான் அரக்கவுடல் நீங்கி கந்தருவவுருப் பெற்றுக் கட்கத்தையும், சுருத்த முனிவரையும் வணங்கி அம்மையப்பரைத் தொழுது கந்தருவப் பெண்களெல்லாம் வந்துசேர அவர்களைத் தழுவி அழகிய புஷ்பவிமானத்தின் மீதேறி தன்னுலகஞ் சேர்ந்து வாழ்ந்தான். "விஷ்ணு தீர்த்தத்துட் புகுந்திருந்து வந்து சேர்ந்தவர்களுடைய பாவங்களைப் போக்கிக் கொண்டிரு" எனப் பரமசிவப் பிரபு கட்காயுதத்துக்குக் கட்டளையிட, அது அவ்வாறிருந்தது, அதுமுதல் அதனைக் கட்கதீர்த்த மென்றழைப்பார்கள்.

அத்தீர்த்தத்தின் அருகே கீழ்ப்புறத்தில் இலுப்பை மரமொன்று உண்டு. அதன் நிழலின் கீழ்ச் சுருத்தமுனி

வர் பெரியோர்களோடு கூடி அரிய தவஞ்செய்திருக்கின்ற
னர். அவ்வாறு வளப்பமுற்ற இலுப்பை மரத்தின் வேர்
கள் ஆரணமாகும். கிளைகள் சாஸ்திரங்களாகும். பசிய
இலைகளெல்லாம் புராணங்களாகும் மேலும் அம்மரமா
னது ஆதிமூலகாரணராகிய ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரர் ஜடாபா
ரத்திற் றரித்தருளிய பிறையிலார்ந்து மலிவாக ஒழுகிப்பெ
ருகும் அமுதத்தினாற் குளிர்ச்சியுடைத்தாய் வித்து முத
லிய வேர்களும் கொம்புகளும் தழைத்த தழைகளும்
புஷ்பங்களும் காய்களும் சுத்தமான மெல்லிய கனிகளுமாக
நிரம்பியார்த்து இந்நிலத்தார் காணுமாறு விளங்கிக்கொண்
டிருக்கின்றது. வசிட்டர் முதலிய இருஷிகணங்கள் பிலத்
துவாரவழியாக வந்து அரியதவங்களைச் செய்வார்கள்.
தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அந்தமரத்தின் விசே
ஷங்களிற் சிலவற்றைக் கேளுங்கள். அந்தமரமா
னது முதலுகமாகிய கிரேதத்தில் அகில் மரமாயும்,
இரண்டாம் யுகமாகிய திரேதாயுகத்தில் பொலிவுடைய சந்
தனவிருக்ஷமாயும், மூன்றாவது துவாபரயுகத்தில் அரசமர
மாயும், நான்காவது கலியுகத்தில் சிவபிரானுக் கிஷ்டமாகிய
மாமரமாய்ப்பின்னர் இலுப்பை மரமாயும் நான்குயுகத்திலும்
இந்த விதமாகப் பிரமகற்ப விஷ்ணுகற்பங்களிலும் அழி
யாது சிறப்புடைத்தாய்ப் புண்ணியபலன்கள் மிகவும்
திகழ்ந்து விளங்கியிருக்கும். மேலும் அம்மரத்தின் மூல
வேர்கள் பிரமசொரூபமும், நடு விஷ்ணு சொரூபமும், மேற்
கிளைகளெல்லாம் உருத்திர சொரூபமுமாய்த் திரிமூர்த்திகள்
உருவமுற்று விளங்குதலால் அம்மரத்தினிழலில் யாரேனும்
அன்போடு இலைக்கறி குளிர்நீர் பானக்கம் கூழ் முதலியவற்
றைச் சிவனடியார்க்குக் கொடுப்பாராயின் அது மகேருவிஷ்
டத்தோடு கோடிபிராமணசந்தர்ப் பணை செய்தவரடையும்
பலனைக்கொடுக்கும். அந்த மரத்தின் கீழலிருந்து உத்த
மராகிய பிராமணர்களுக்கு நல்லஜலம் வைத்துக் கொள்ளக்
கூடிய ஒருபிடிக்குட்பட்ட செம்பு தானஞ் செய்வார்களா
யின் அது கடல்நீர் அளவு பானதானஞ் செய்தபலனை எளி

திற் கொடுக்கும். மெய்த்தவமுடைய பெரியோர்களுக்கு ஒரு
பிடி அன்னம் கொடுப்பாராயின் இது மகாமேரு அளவு
அன்னதானஞ் செய்தபலனைக் கொடுக்கும். இஃதன்றியும்
கனிகாய்கள் முதலிய பதார்த் தங்களைப் பிராமணருக்குக்
கொடுத்து பானத்துக்குச் சிறிது நல்லதீர்த்தம் கொடுப்பார்
களாயின் அவர்கள் பிரமபதத்தில் வைகிவாழ் வார்கள்.
அந்த மரத்தடியில் ஒரு பசுத்தானங் கொடுத்தால் ஏனைய
புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் ஆயிரம் கோதானம் கொடுத்த
பலனுக்கொப்பாகும். அந்த இலுப்பைமரத் தடியிலிருந்து
ஒருசிறிய கிரஹதானம் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்தார்க
ளாயின் இப்பூமண்டலமெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ் அடக்கி
ஆளவல்ல அரசனாவார்கள். அழகிய புதுவஸ்திரதானங்
கொடுத்தால் வெவ்வியகுளிர்க்காய்ச்சல் நீங்கும். எள் தா
னங்கொடுத்தால் ஒருதலை முறைப்பாவங்களெல்லாந் தீர்ந்
துபோம். பிதிர் வர்க்கங்களுக்கு முத்தி உண்டாகும்.
மாதப்பிறப்பு சூரிய சந்திர கிரகண புண்ணிய காலங்கள்
அமாவாசை முதலிய தினங்களில் அன்னதானஞ் செய்த
வர்களின் பலன்களை யார் எடுத்துரைப்பார். தைமாசப்
பிறப்பு சித்திரைமாசப் பிறப்புகளிலும் புரட்டாசி மாச
த்து முப்பது தினங்களிலும் அன்போடு தங்கள் பிதிர்
களைக் குறித்துத் தகைமைபெற்ற வேதியர்களுக்கு அன்ன
தானஞ் செய்தோர் அடையும் பலனைப் பிரமதேவரும்
கூறிமுடிக்க வன்மையுடையரல்லர். இஃதன்றியும் அவ்வி
லுப்பை மரத்தடியில் நூறு பல வெல்லம் சாம்பவர்களுக்
குக் கொடுத்தாலும் இன்றேல் அதன் கிரயத்தைக் கொடுத்
தாலும் அவர்கள் செய்தபாவங்கள் சின்ன பின்னங்களா
கிப் போம். அவர்களுக்கு யமதண்டனையு மில்லை. இஷ்ட
காமியங்களாகிய சகல வரப்பிரசாத பலன்களும் ஆரம்ப
உண்டாகும். சித்திரை அஷ்டமி தினத்திலும் சித்திரா
பௌர்ணமி தினத்திலும் இன்னும் மற்றைய புண்ணியதின
ங்களிலும் முன் சொன்ன தானங்களை யாவர் செய்யினும்
கோடிமகாதானங்களைச் செய்பவர்களுக் குண்டாகும் பல

ன்களுக்கு மேலாகிய பலன்களும் போகமோக்ஷங்களையும் மாமுனிவர்களாலுஞ் சொல்லி முடியாத பலனையும் அடைவார்கள். பாதுகை, விசிறி, குடைபரிவாகந் தானங் கொடுத்தவர்களுக்கும் யமவாதை இன்று. அவ்விடத்திலே ஓமம் தர்ப்பணஞ் செபம் சிவார்ச்சனை அரிபூஜை செய்வித்தவர்கள் பலனை யாவரே சொல்வர். பூமிதானம் கொடுத்தவர்கள் விஷ்ணுபதம் பெறுவர்கள் அந்த இலுப்பைமரத்தடியில் அசுவதானஞ் செய்தவர்கள் ஆயிரம் அசுவமேத யாகபலனை அடைவார்கள். மாறுபாடில்லாத மனசோடுமேலோர்க்குச் சுவர்ணதானம் கன்னிகாதானஞ் செய்தவர்கள் ஆயிரம் யாகஞ் செய்தபலனை அடைவார்கள். சுவர்ணம் வெள்ளிதானங்கொடுத்தால் அவர்களுடைய பிதிர்களுக்குச் சொர்க்கபதவி உண்டாகும். குறள், கூன், ஊமை, செவிடு, குருடு, முடம், உறுப்பு மயக்கம், உறுப்பில் பிண்டமாகிய எண்வகை எச்சமென்னும் உடற்குறை உள்ளவர்கள், நோய் மேலிட்டோர், தரித்திரர், சிறுவர், மலையிடத்து வசித்திருப்போர் என்போர்க்கு மனமுவந்து உதவுதல் வேண்டும். அன்னபானதானஞ் செய்த அரசர்கள் குறைவில்லாத இராச்சியபாரம் புரிவார்கள். கதித்த நான்கு வருணத்திலும் கன்னிகாதானஞ் செய்தவர்கள் விஷ்ணுபதம் பெற்று மேலாகிய வைபவத்தை அடைவார்கள். விஷ்ணுதீர்த்தத்தின் மகிமையைச் சொன்னவர்கள் கேட்டவர்கள் அன்புகொண்டவர்கள் படித்தவர்களுக்கு யாதேனும் கொடுத்தவர்கள் திருவருள் பெற்று வாழ்வார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

பிரமதீர்த்த மான்மியம்.

சாந்தமனமுடையீர்! விஷ்ணுதீர்த்தத்தில் நீராடிய பின்பு பிரமதீர்த்தத்தில் விதிப்படி முழுகுதல் வேண்டும். அதன் மகிமையைச் சொல்வேன். மகிமை வாய்ந்த பிரமதீர்த்தத்தை நினைத்தவர்களும் ஸ்நானஞ் செய்து பெருமை பெற்றவர்களும் வலிய வினைகளைத் தீர்த்து மேன்மையுற்ற

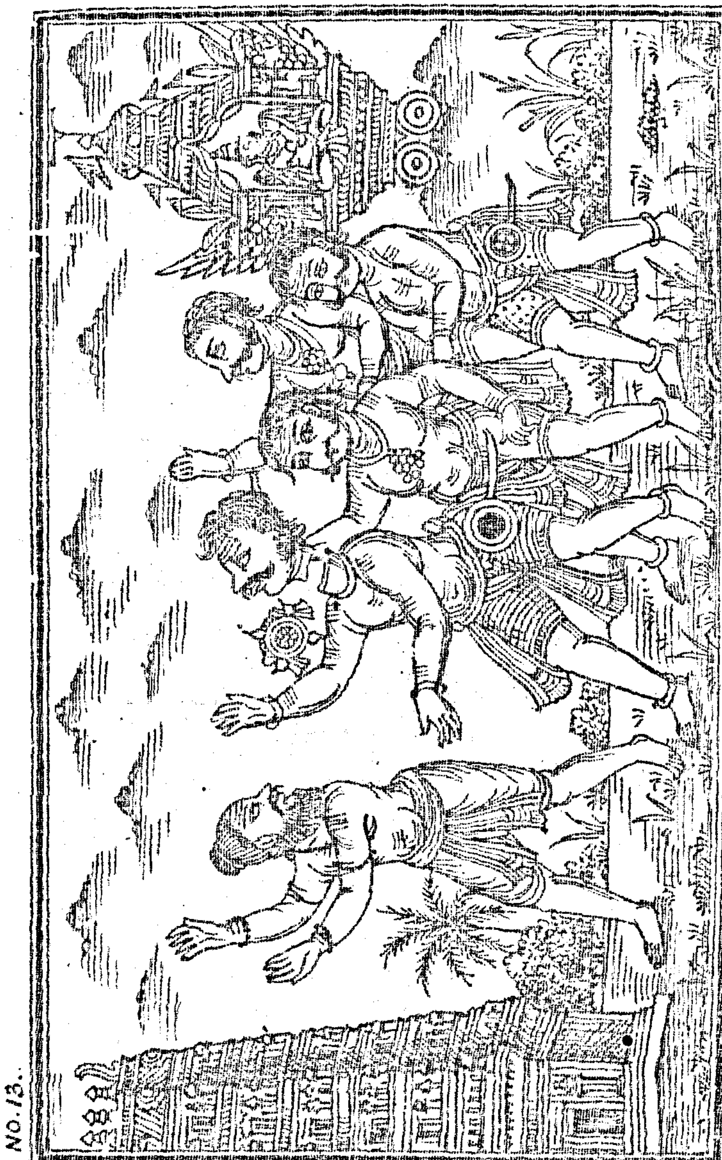

NO. 13.

ஐயர்கள் சாபம் நீக்கல்.

61

சத்திய லோகபதவியைப் பெறுவார்கள். முற்காலத்தில்
பிரமதேவர் வந்து பூசித்தமையால் மலைக்குப் பிரமகிரி
என்னும்பெயரும் பிரமதீர்த்தம் என ஒன்றும் உண்டா
யின. வேதியர்களும் தேவர்களும் விஷ்ணுபக்தர்களும்
முனிவர்களுமாகிய யாவரும் ஒருங்கு குழுமிச் சூழ்ந்து
துதிசெய்ய கணபதியாரும் வைரவர்களும் துர்க்கைகளும்
தேவர்களும் தங்கள் ஆயுதங்களைப் பிரமதீர்த்தத்துக்கு
அங்கங்கே காக்குமாறு இருத்தி, காளியைக்குமாரர் திரு
முன் நிறுவி, கிழக்குத்திசையில் சூரியனையும், மேற்குத்
திசையில் வயிரவரையும், வடக்குத்திசையில் விநாயக மூர்த்
தியையும் காவலாக வைத்தார் சிவபிரான். பரமேச
நாககிரிக்குவந்தபோது உடன்வந்த விரோசனனையும், ஐயனு
ரையும் செங்கோட்டு அடிமலை அணிமலையில் காக்கும்படி
அனுக்கிரகஞ் செய்து அமைத்தார். விரோசனையிலொரு
சாஸ்தா தீர்த்த மிருக்கின்றது. அதில் மூழ்கினவர்களு
டைய பாவங்களெல்லாம் நீங்கும். இஷ்ட காமியார்த்தங்
கள் உதவும். இங்காவலர் நிலையுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்க
ளெல்லாம் தம்மையடைந்த பாவங்கள்தீர அந்தப்பிரம
தீர்த்தத்தில் வந்து நீராடும். அத்தீர்த்தத்தைச் சிரசிற்
றெளித்துக்கொண்டவர்களுக்குப் பிரமபுர பதமுண்டாம்.
புகழ்ந்து நமஸ்கரித்தவர்களுக்கு உபயதற்பகுதி பெற்ற
கலைஞானங்கள் பலிக்கும். நாளும் முழுகினவர்களுக்குப்
பிரமபதம் கிடைக்கும். ஆயுள் வேண்டுமென்று ஜதி
யோடு மூழ்கினவர்கள் அபமிருத்தியு நீங்கி ஆயுள் விருத்
திபெற்றுச் சற்புத்திரப்பேறு கண்டு வாழ்வார்கள். சம்ப
தத்தைப்பெற்றவர்கள் பிரமதீர்த்தத்தில் மூழ்கி கிரிப்
பிரதக்ஷிணஞ் செய்து தொழுது வணங்கி எந்நாளும் அதிக
பலன்களைப் பெற்று வாழ்வார்கள். அத்தீர்த்தத்தில் விதிப்
படி முழுகி ஸ்ரீ அர்த்த நாரீசுவரரைத் தரிசித்து தேவர்
கள் சதா வசித்திருப்பர். அத்தீர்த்தக்கரையில் பிதிர்
களுக்குப் பிண்டமிட்டோர்களுக்குப் பிரமபதம் தப்பா
மற் கிடைக்கும். தர்ப்பணஞ் செய்தவர்களுக்குச் சுவர்க்க

பதம் கிடைக்கும். திலதானஞ் செய்தால் விசேஷபலிதமாகும். கறவைப்பசு கொடுத்தவர்கள் பிரமசாரூபம் பெற்று வாழ்வார்கள். தேவனாகவேண்டுமென்று அன்போடு முழுகியமனிதர் தேவனாகவுமாவர். உமையொருபாகர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயிலுக்கருகில் வடபாரிசமிருக்கும் பிரமதீர்த்தத்தில் அந்திசந்தி முழுகி நியதிமுடித்து காயத்திரிஜபஞ் செய்து பின்னர்க் குமாரரையும் உமையொருபாகரையும் வணங்கும் புண்ணியவான்கள் அடையும் பலன்கள் அளவில் அடங்கினவல்ல. முதல் வருணத்தாரல்லாத மற்றையோர்கள் அந்தப்பிரம தீர்த்தத்தில் முழுகி நாகேசுரரைச் சோடசோபசாரத்தோடு பூசைசெய்வதும் வணங்க வொழுகுதலும் பூதானம் கன்னிகாதானம் சுவர்ணதானம் கோதான முதலியன செய்த பலன்களினும் மேலாகிய பலன்களை அடைவார்கள். மேலும் பிரமதீர்த்தத்து முழுகிப் பரிசுத்தமாகிய வெள்ளாடை உடுத்து வெண்ணீறு பூசி படிகமாலை கைக்கொண்டு பிரமாவின் தேவியாகிய சரசுவதியைத் தியானஞ் செய்தவர்கள், ஆசு மதுரம் சித்திரம் வித்தாரம் என்னும் நாற்கவிகளைப் பாடுங் கவி, அரும்பொருளைச் செம்பொருளுடையிற்காட்டி விவரிக்கும் கமகன், காரணமு மேற்கொளு மெடுத்துக் காட்டி பிறன்கோள் மறுத்துத் தன்மதம் நிறுத்தும் வாதி, அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்றிறங்களைக் கேட்க விரித்துக்கூறும் வாக்மி என்று சொல்லும் நால்வகைப் புலவர்களிற் சிறந்து வாழ்வார்கள். பத்தி புத்திகளும் பெறுவார்கள். இப்பிரமதீர்த்த மான்மியத்தைக் கேட்போரும் வாசித்தோரும் வாணியின் அருள்பெறுவார்கள் என்றார் சூதமாமுனிவர்.

ஆர்க்கைதீர்த்த மான்மியம்.

பரிபூரணஞானந்த பாக்கியவான்களே! சொர்க்கபதம் கொடுக்கத்தக்க மேன்மையுற்ற பிரமதீர்த்தத்து மாடினபின்பு ஆர்க்கைதீர்த்தத்திற் படிந்து தென்புலத்தார்களா

கிய பிதிர்கள் சந்தோஷிக்குமாறு தர்ப்பணஞ் செய்து நியமத்தோடு முனிவர்களே திரிசூலபாணியாகிய ஆர்க்கா தீர்த்தத்தில் முழுகி நியதிமுடித்து வேதமோதினாலும் செய்யாவுடன், தர்ப்பணங்கள் கோவிச்செய்தாலும், பல தானங்கள் செய்தாலும் இயல்பாகிய அவர்கள்வர்க்கத்தார். அனைவரும் சிவகதிபெறுவார்கள். மேலும் ஆர்க்கை தீர்த்தக்கரையில் ஒரு கன்னிகையைச்சர்வாபரண பூஷணத்தோடு தானங்கொடுத்தவர்கள் சிவபிரானுரது சார்பில் வாழ்வார்கள். மகரசங்கிராந்தி தினத்திலும் புரட்டாசி மாசத்திலும் மற்றைப் புண்ணிய தினங்களிலும் அத்தீர்த்தக்கரையில் மாஹேசுரர்களுக்கு அன்னமளித்தோர்பெறும் பலன் கோடியாக விருத்திக்கும். கிரஹண புண்ணியகாலத்திலே அக்கினியில் நியமத்தோடு முழுகினவர்கள் முன் செய்திருந்த பாவங்களினின்று விடுபடுவார்கள். மற்றைய இடங்களிலுள்ள தீர்த்தங்களிலெல்லாம் முழுகிய பலன்களை ஆர்க்கா தீர்த்தம் ஒன்றே கொடுக்கும். அந்தத் தீர்த்தக்கரையில் நெய்பால் தயிர் எள் கொண்டு தர்ப்பணஞ் செய்பவர்களும் இடபம் பசுக்கன்று எருமை முதலியவைகளைத் தானங் கொடுத்தவர்களும் அடையும்பலன் பெரிது. அவர்களின் பிதிர்கள் சொர்க்கவாழ்வு பெறுவார்கள். அத்தீர்க்கைதீர்த்தத்தி லாடியவர்கள் கங்கை கௌதமி யமுனை முதலிய தீர்த்தங்களில் நாளும் நாளுமாடியபலனும் அசுவமேதபலனு மடைவார்கள். பிதிர்களைக் குறித்துப்பிண்டமிட்டோர் தேவபதம் பிரமபதம் விஷ்ணுபதம் சிவபதம் பெற்று வாழ்வார்கள். ஏழு கன்னிப்பெண்களைத் ஆர்க்கா தீர்த்தத்து நீராட்டுவித்துப் புதுவஸ்திரங்கொடுத்து அன்னம்படைத்து ஏழு சத்திமார்களென்று எண்ணிப் பூசித்தவர்கள் பெறும் பயன்களுக்கு அளவில்லை. மகாதிவ்ய ஸ்தலங்களில் வசித்தும் புண்ணியதீர்த்தங்களிற் படிந்தும் தீராத பஞ்சமகாபாதகங்கள் யாவும், ஆர்க்கைதீர்த்தத்தில் முழுகி அன்போடு பஞ்சாக்ஷரத்தைஜெபிக்கில் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல நிவாரணமாகப் புனிதமாக்கிவிக்கும்.

அக்காளி தீர்த்தத்தில் விதிப்படி முழுகி; லிங்கமாகிய திருமேனியும் சங்க, சக்கிர, கட்க, திரிசூல, தண்டம் என்னும் ஆயுதங்களைப் பிடித்து அழகிய செம்பட்டுடைபுனைந்து திரிநேத்திரியாய் வீற்றிருப்பதாய் நார்க்காதேவியைத் தியானித்தவர்கள் ஜயசீலராவார்கள். இஃதன்றியும் அத்தீர்த்தத்தில் சிவத்தியானத்தோடு மூழ்கி உமையொருபாகரைத் தரிசித்தவர்கள் காலனுக்குங் காலனாகும் வலிமைபெற்று தேஜஸுடைய தேகம் பெறுவார்கள். அதனைக் கண்டால் பாவம் போம். கையில் அத்தீர்த்தத்தை அள்ளினால் சௌரியமாம். உட்கொண்டால் கலைஞானசித்திகளெல்லாம் பலிதமாம். சிரசின்மேற் புரோக்ஷித்து மூழ்கில் மோக்ஷமும் கிடைக்கும். சத்தரிஷிகளின் பத்தினிமார்களாகிய எழுவரும் நார்க்காதீர்த்தத்தில் மூழ்கி அந் நார்க்காதேவியைப் பணிந்து இன்பரசக்கனியாகிய பரமேசுவரரைத் தரிசிப்பார்கள். முற்காலத்தில் நார்க்காதேவியானவர் அருணாசலத்தில் வந்து மகிடாசுரனைச் சங்கரித்த கூரிய வாளைக் கழுவி அருணகிரிநாதரைத் துதித்து திருநாகிரி ஸ்தலத்தில் வந்து சுயம்பிரகாசமாகிய அர்த்தநாரீசுவரரைப் பூசித்து வணங்கி தன்பெயரால் அன்பு கூர்ந்து அமைத்த இந்தத் தீர்த்தமானது கங்கையமுனா காவேரி தீர்த்தத்தை ஒத்தலானதாதலின் இதில் தேவரும் முனிவரும் வந்து மூழ்கி அரியதவஞ் செய்யாநிற்பர். இஃதன்றியும் திருநாகாசலத்தின் எல்லையாகிய பஞ்சக்குரோசத்துள்ள சகல சீவர்களும் உருத்திரசொரூபமென்று பெரியோர் கூறுவர், வேதமும் உமையொருபாகரும் வீற்றிருக்கும் திருச்செங்கோட்டு மான்மியத்தைக் காதுகுளிரக் கேட்டவர்கள் அரியவினைகளினின்றும் ஒரு கொடிப்பொழுதில் நீங்கிப் பனிதழுந்துப் பின்பு சிவானுக்கிரகமுற்று வாழ்வார்கள். என்றார் சூதமுனிவர்.

நாகதீர்த்த மான்மியம்.

உத்தம பத்தி வாய்ந்த மெய்த்தவ முனிவர்களே! வாயுதேவனும் நாகமும் இகல் கொண்டுயோர் புரியுங்கால்

பல்லவிகோடி. பிராணிகள் இம்சையுற்று நோந்தது பவத்தை நீக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டுமெனக் கலியுகத்தொடக்கத்தில் நாகராஜன் அவ்வனம் வந்து ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரரையும் கந்தஸ்வாமியையும் அன்போடு பூசித்து மகிழ்ச்சிகொண்டு தன்பெயரால் விளங்க ஒரு திவ்யதீர்த்தம் விதித்தருளினன். அதனால் நாகதீர்த்தமென்று பெயராயிற்று. நாகதீர்த்தத்தில் சிரமுடியின்பு ஒளிபொருந்திய மணியைப் பெற்ற படமுள்ள நாகராஜன் அமைத்த பொன்மயமாகிய தீர்த்தத்தைக் கண்டு பணிந்து அர்த்தநாரீசுவரனைத் தியானித்து ஸ்நானஞ் செய்து நியதிமுடித்து நன்மையாகப் பிண்டப் பிரதானமிட்டு அவ்விடத்து ஒரு பசுதானம்கொடுத்தார்களாயின் அந்தப் பசுவானது இவர்களின் முன்னோர்களாகிய பிதிர்களிருக்கும் நரகத்தருகிற் சென்று வாலைச் சமீபத்துக் கொடுக்க அவ்வாலைக் கொண்டு கரையேறி நற்பதங்களிற் சேர்ந்து, பசுதானஞ் செய்து தங்களை நற்கதி கூட்டியவர்கள் சிரேயசுபெறும்படி அவ்வுலகத்திருந்து சிவபிரானை ஸ்மரிப்பார்கள். அத்தீர்த்தத்தில் அன்போடு முழுகினோர் கிணறுகள், வாவிகள், புட்பவனங்கள், நாகசாந்தியின் பொருட்டுச் சுத்தமாகிய தண்ணீர்ப்பந்தல்கள், திருமதில்கள், கோபுரங்கள், சிவாலயங்கள், விஷ்ணுவாலயங்கள், செய்து வைத்தோரடையும் பலனை அடைவார்கள். வளமை பொருந்திய நாகதீர்த்தத்தைச் சூழ சண்பகமரங்களும், சந்தனத்தருக்களும், தென்னமரங்களும், கமுகமரங்களும், பூங்காவனங்களும் வைத்து வளர்ச்சியாகப் பரிபாலனஞ் செய்த புண்ணியவான்கள் சிவலோகபதஞ் சேர்வார்கள். அந்தத் தீர்த்தத்தில் முழுகும்போது கங்காதீர்த்தமென்று மூழ்கவேண்டும். எல்லாஞ் சேர்ந்த சுவையுடைத்தாகிய கலைகள் அனைத்துஞ் சித்திக்கும் சிவபதம் பெறுவார்கள். ஆலகால விஷத்துக்குச் சமானமாகிய கொடிய விஷங்களைக் குடித்தாலும் ஆடாநின்ற பாம்பு கடித்தாலும் அழுகு குலக்குஷ்டரோகங்கள் பேதாபேதமாகிய

குளிர்ச்சுரங்கள்மேலிட்டுத் துயர்கொண்டாலும், சிவபிரான் சடாமகுடத்திலுறையுங் கங்கையை நினைத்துப் போற்றிச் சூலபாணியாகிய சிவபிரானைப் பத்தியோடு நினைத்து அந்த நாகதீர்த்தத்தில் குளித்தாலும், பருகினாலும் முன்சொல்லிய நோய்களெல்லாம் தீர்ந்துபோம். அழகிய நாகதீர்த்தத்தை நாககிரியிலுதித்து விளங்குவது. அது சங்குசக்கரந் தரித்த ஆதிகேசவராகிய விஷ்ணுவானவர் அனந்தசயனஞ் செய்யா நின்ற திருப்பாற்கடலென்று சொல்லப்படும். இங்ஙனம் இதினால் வரும் அனந்தகோடி பலன்களை யாவருக்குங் கொடுத்தருளும், பருகியினாலே அத்தீர்த்தத்தைத் தெய்வ கங்காநதிதீர்த்தமென்று சொல்வதன்றி நாம் வேறு ஒன்றும் கூறிச் சொல்வதின்று. பரமேசுவரரைப் போற்றிய நாகராஜனுக்கு ஆதிசேஷன் என்னும் பெயருண்மையால் சேஷதீர்த்தம் என்றும் ஒருபெயர் விளங்கும். மாமகதீர்த்தத்தை ஒத்த அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி கரையில் அரசர்கள் கிராமம், பூமிதானங் கொடுத்தால் மாநிலமுழுதும் ஒருகுடைக்குள்ளடக்கி ஆள்வார்கள். இம்மகிமை வாய்ந்த சேஷதீர்த்தத்தில் முதலுகத்தில் நீராடினோர் தேகம் பொன்னிறமாகும். இரண்டாம் யுகத்தில் பிரீதியோடு படிந்தோர்களுடைய வார்த்திகம் தீரும். இளமையுற்ற ஜனங்கள் மூன்றாம் யுகத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தால் செவ்விதாக வசிப்பார்கள். கொடிய நான்காம் யுகத்தில் ஒரு மாச காலம் முழுதுடன் நினைத்த காரியம் கைகூடி வாழ்வார்கள். பின்னரும் அந்தத்தீர்த்தத்தில் விஷ்ணுபதம் வேண்டுமென மூழ்கினால் அப்பதம் பெறுவார்கள். சிவபதம் வேண்டுமென மூழ்கினால் அப்பதம் கிடைக்கும், அந்தத் தீர்த்தத்தை உட்கொண்டு சொற்பதருமத்தைச் செய்யினும் தேவேந்திரபதம் பெறுவார்கள். ஆதலின் மேகமொய்த்த நாகமலைக்கணுள்ள நாகதீர்த்தம் தரும் பலன்களைக் கணித்துச்சொல்ல ஒருவராலும் முடியாதென்றனர் சூதமாமுனிவர்.

சிவதீர்த்த மான்மியம்.

சித்தசோதய சீலர்களே! நாகதீர்த்தத்தின் மகிமையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தீர்கள் நமது இறைவர் திருநாமம் பெற்ற சிவதீர்த்தத்தின் மான்மியத்தையுஞ் சொல்வோம் கேளுங்கள். இவ்வுலகத்தும் அவ்வுலகத்துமுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாம் அந்தச்சிவதீர்த்தத்தில் வந்து புகுந்தாடப்பெற்றன்ன. மூத்தநாயனார் முதலிய தேவர்கள் வந்து தீர்த்தமாடத்தக்கதாக அமைத்துவைத்தார் உமையொருபாகர். கருமமேதவைதயான்று ஒரு தவமுனிவராக அவதரித்து யோசிக்கின்றது.

பிறப்பென்னும் பெரிய கடலில் காலம் என்னும் பாம்பின் வாயில் ஒரு சிறு தவளைபோல அகப்பட்டிருந்தும் அறியாமல் ஆடி அலுத்துப்போனேன். சேற்றிலே புரளும் பன்றிபோலச் சுத்தசூனியமாகிய மாயையினாலே மயங்கிச் சுழல்கின்றேன். இது மாயையோ? மடமையில் கொடுமையோ? விதியோ?' அல்லது துர்மதியோ? யாதென்று சொல்வேன்! எப்படி வெல்லுவேன்! எந்தநாள் பிறவியை வேரோடு கல்லுவேன்! இது என்னகாலமோ! ஆ! ஆ! காலம் என்பது ஒன்றேனினைகளையும் வினைக்கிடாக உயிர்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கவல்லது. அக்காலத்தில் தோன்றும் பொருள்கள் அதற்கு வசப்பட்டு அழிவது போல காலமானது எதற்கும் வசப்பட்டு அழிவதாய்க் காணேமே. ஆதியந்தமில்லாக் கடவுளே! உலகவாழ்வு என்ன வாழ்வு, தோன்றி மறையும் மின்னல்போல நிலையில்லாத தேகமாகத்தானே யாருக்கு மிருக்கின்றது. மனிதர்கள் ஏனைய ஜந்துக்களோடு விரைவில் மாய்கின்றனர். தேவர்களோ இன்னும் சிறிது கூடியிருக்கின்றார்கள். யோசிக்கிற பொழுது கண்ணிமை பதினைந்து கொண்டது காட்டை, காட்டை முப்பது கலை. கலை முப்பது முகூர்த்தம், முகூர்த்தம் முப்பது பகல் இரவென்னும் ஒருநாள். நாள் ஏழு ஒரு வாரம். வாரம் இரண்டு பக்ஷம். சுக்கிலபக்ஷம் கிருஷ்ண பக்ஷம் என்னும் இரண்டும்சென்றால் ஒருமாசம். இரண்டு மாசம் (தென்புலத்தார்க்கு ஒரு நாள்) ஓர் இருது. மூன்று இருது ஒரு அயனம். உத்தராயணமாகிய பகலும் தக்ஷிண

யனாகிய இரவுமான அயனம் இரண்டானால் தேவர்க
ளுக்கு ஒருநாள்; மானுடர்களுக்கு ஒருவருஷம். தேவர்களுக்
குப் பத்து வருஷமானால் சத்தவிருஷிகளுக்கு ஒருவருஷம்.
சத்தவிருஷிகளுக்குப் பத்து வருஷமானால் துருவனுக்கு
ஒருவருஷம். மனுஷவருஷம் பதினேழுலக்ஷத்து இருபத்
தெண்ணாயிரம் கொண்டது கிரேதாயுகம். பன்னிரண்டு
லக்ஷத்து அறுபத்தாறாயிரம் வருஷம் திரேதாயுகம். எட்
டுலக்ஷத்து அறுபத்துநாலாயிரம் வருஷம் துவாபரயுகம்.
நான்குலக்ஷத்து முப்பத்திரண்டாயிரவருஷம் கலியுகம். இந்
நான்குஞ்சேர்ந்தது சதுர்யுகம். ஒரு சதுர்யுகத்துக்கு
தேவர்களுக்குப் பன்னிரண்டாயிர வருஷங்களாகின்றன.
மனிதர்களுக்கு நாற்பத்துமூன்று லக்ஷத்து இருபதினாயிரம்
வருஷங்களாகின்றன. இவ்விதமாகிய சதுர்யுகம் எழுபத்
தொன்று கழிந்தால் மனுவந்தரமாகும். பிரமாவின் பகலா
கிய ஆயிரஞ் சதுர்யுகத்திலே பதினான்கு மனுக்கள் அதிகா
ரம் பண்ணுவார்கள். பதினான்கு இந்திரர்கள் இறப்பார்கள்.
பகலைப்போலவே ஆயிரஞ் சதுர்யுக காலம் பிரமாநித்திரை
செய்யும் இரவாகும். ஆகவே, இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகம்
திரும்பினால் பிரமதேவருக்கு ஒருநாள். இந்த நாள் முப்
பது கொண்டது ஒருமாசம். இந்தமாசம் பன்னிரண்டு
கொண்டது ஒருவருஷம் இந்த வருஷம் நூறுனால் பிரமா
வுக்கு ஆயுள் முடியும். இந்தப் பிரமகற்பம் ஒன்று கடந்
தால் விஷ்ணுவுக்கு ஒருநாள். இந்த மாசம் பன்னிரண்டு
கொண்டது ஒரு வருஷம். இவ்வருஷம் நூறுகொண்டது
விஷ்ணுவுக்கு லயகாலம். சீ! சீ!! இது என்ன வாழ்வு. ஆக
வின் இந்தத் தேகம் இடி கரைபோல இடிந்து விழுவதன்
முன் நித்திய நிரதிசயானந்த வீடு பெறுதல் வேண்டும்.
அதற்கு வழி சிவபூஜையே யன்றன்றி தவமும் சிவபூஜை
யும் செய்து நன்மைக்கேதுவாகிய பல்வகையாகங்களுஞ்
செய்தார். பெருமைவாய்ந்த சிவதீர்த்தத்தில் தெய்வவடிவா
கிய தன்மமுனிவர் தீர்த்தமாடி நியமத்தோடு புதுமைபொ
ருந்திய ஜோதிமயமாகிய சிவபெருமானது திருவடிகளை

விதிப்படி பூஜித்து அர்ச்சித்து நாள்தோறும் நன்மையாக
நல்லதவஞ் செய்துவந்தார். அப்பொழுது எம்பெருமான்
எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்து அன்பனே! இந்தப் புவன
சக்கரத்தில் யாது வேண்டித் தவஞ் செய்தாய். அதனைச்
சொல்வாயாக என வினவ, சுவாமி! அருமருந்தே! மூலகார
ணரே! கலை வல்லோர் அருந்துங் கனியே! கற்பகமே!
அமுதசாகரமே! அருட்பெருங்கடலே! பிரமவிஷ்ணுக்க
ளும் தேடிக் காணாத உமது திருவடிகளை அடியேன் கண்டு
தரிசிக்குமாறு எழுந்தருளிய பெருங்கருணையை என்னென்
று எடுத்துரைப்பேன்!! தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பின
னாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றும் முணர்தல்,
இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடி
விலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்னும் எண்
குணங்களையுடையோரே! அடியேனுக்கு வேண்டுவது
வேறு ஒன்றுமல்ல. அழியாத பொருளைக் கண்குளிரக்
கண்டிருப்பதையே அபேக்ஷிக்கின்றேன். எல்லாம் அழிந்து
போகுங்காலத்தில் தேவரீர் ஒருவரே தனித்து இருக்கத்தக்
கவர். ஆதலின் பேரானந்தப் பெருஞ் சோதிவடிவாகிய
தேவரீரை, இருகண்களாலும் தரிசித்திருக்கும் பேறே
அடியேற்கு வேண்டுவது. விமலமூர்த்தியே! தேவரீரை
என் முதுகின் புறத்தில் தாங்கியிருக்கவேண்டும். தாங்கும்
வலிமை எனக்கருளவேண்டும். தவத்துக் கிரங்கித் தேவ
ரீர் காட்சிகொடுத்த இச்சிவ தீர்த்தத்துக்கு என்பெயர்
வைத்து வழங்கவேண்டும். கிருபாநிதியாகிய உம்மைத்
தொழுபவர்கள் என்னையும் தொழுதல் வேண்டும். எனப்பி
ரார்த்தித்தனர். எம்மையாளுடைய நாயகரும். அவ்வாறே
அநுக்கிரகித்தனர். அத்தருமமுனிவர் தன்பெயரால் ஒரு
தீர்த்தம் அமைத்துப் பூசித்து, தருமமுனிவர் வெள்ளைவிரு
ஷபமாய்ப் பரமேசுவரனைத் தாங்கிக் கற்பாந்தத்திலும் அழி
யாது வாழ்ந்தனர். அன்றுமுதல் அந்தச் சிவதீர்த்தத்தைத்
தன்மதீர்த்தம் என்றும் இடபதீர்த்தம் என்றும் வழங்கு
கின்றார்கள். துற்புத்தியாகிய மனோடும் சோரனாய் வே

ஒருகு துணிவுகொண்டு புகுந்தாலும் அந்தச் சிவதீர்த்தத் தைத் தரிசித்தால் நற்பதவிவாய்க்கும் இம்மகிமை வாய்ந்த தீர்த்தக்கரையில் ஒரு பசு தானம் செய்தோர் பெறும்ப லன் பெரிதாகும். ஒரு கோடி காராம்பசுக்களைச் சிவால யங்களில் நிறைத்து வைத்த பலனாக விருத்திக்கும். வளமை பொருந்திய அத்தீர்த்தத்தில் விதிப்படி படிந்து அன்புடன் பசுக்கள் கொடுக்கும் பால் தயிர் முதலிய ஐந்துவகையுஞ் சிவபெருமானது திருமேனி குளிர அபிஷேகம் புரிந்து, கர்ப்பூரம் திரவியசந்தனக்குழம்புகளால்நாகேசுவரராய அம் மையப் பருக்கும் சத்திவடிவேலருக்கும் அபிஷேகாதிகள் புரிந்தோர் பெறும் பலன்களைச் சொல்லி முடிவுபடுத்தக் கூடாது. தருமதேவதை தவஞ் செய்யுந் தீர்த்தமாகிய அருள் நிறைந்த சிவதீர்த்தத்திற் றோய்ந்தவர்கள் பொன்னி றமேனி பெறுவார்கள். அக்கினி பொற்றாமரைத்தீர்த்த மாகும். பூர்வகர்மமாகிய வல்வினைகளைப் போக்கி நல்ல சிவ கதிகொடுக்கும். வெள்ளிடைச்சிவதீர்த்தம் மிகவும் மகிமை வாய்ந்தது. இத்தீர்த்த மான்மியங்களைப் படித்தவர்களும் அன்புடன் கேட்டவர்களும் சிவபதஞ் சேர்வார்கள் என் றார் சூதமாதவர்.

குமார தீர்த்தமான்மியம்.

சைவசீலர்களே! தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சிவ தீர்த்தத்தில் மூழ்கிய பின்னர் மகிமைவாய்ந்த குமாரதீர்த் தத்தில் விதிப்படி மூழ்கி பத்தியோடு ஷடாக்ஷரமந்திரம் ஜபித்து பாவநாசமாகத்தக்கதாக உமையொருபாகர் பஞ் சாக்ஷரத்தை உச்சரித்து புவனேசுவரி மந்திரத்தோடு ஜபித் து துதி செய்தவர்களுக்குப் புத்திமுத்தி சித்திக்கும். குமாரகு ருபரர் குருவின் கூர்த்தமத்த குமாரதீர்த்தத்தின் மகிமை யைச் சொல்கின்றேன் என்று சூதமுனிவர் சொல்வாராயி னர்.

திருமாலுக்கு மூவடி மண்ணைக்கொடுத்த மாவலியி னுடைய நூறு பிள்ளைகளில் முதன் மைந்தனும் மகாசௌ

ரியம் பொருந்தினவனுமாகிய வாணாசுரன் என்பான் பூரு வம் தபசிகளைப்போல நெடுங்காலம் தபசுசெய்தான். அடி யார்க்கெளியராகிய சிவபெருமான் அவ்வசுரன் முன்னின்று ஆனந்தக் கூத்தாடுவதைக் கண்டு களித்து உடம்பெல்லாம் குழைந்து மனமெல்லாம் உருகித்துதிசெய்து நந்திதேவர்மு தலிய கணங்களோடு தானும் மத்தளந் தட்டினான். சிவபெ ருமான் திருவுளமகிழ்ந்து திருவருள் சுரந்து அவனுக்கு ஆயிரம் கைகொடுத்து வாணாசுரனே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைச் சொல் என, அமரர் பிரானே எனக்கு அக்கினி மதில் சூழ்ந்த கோட்டையும் அதிகபலமும், அகண்டைசுவ ரியமும் மூவுலகங்களை ஏகசக்கிராதிபதியாக ஆளுந் திறமும், நாளா வாழ்வும், உன் திருவடிப்பத்தியும் கொடுத்தருள் வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க சிவபெருமான் அவ்வரங்களைக் கொடுத்தருளினர். சகலலோகங்களையும் தன் வசப்படுத்திக் கொண்ட வாணாசுரன் அகங்கரித்து அக்கிரமஞ் செய்து வாழும் நாளில் கைலாசகிரிக்குப் போனான்; எம்பெரு மான் அங்கு ஆனந்தக் கூத்தாடும் போது ஆயிரம் கைகளா லும் மத்தளம் தட்டவே, அகமகிழ்ந்த பரமேசுவரர் யாது வரம் கேட்கினும் கொடுக்கின்றோம் கேள் எனலும், அடி யேன் அனவரதஞ் சேவிக்க ஆவல் கொண்டேன். ஆத லின் பார்வதி, விநாயகர், சுப்பிரமணியர் என்பாரோடும் மற்றைய கணங்களோடும் தேவரீர் அடியேனது கோட்டை வாசற்படியில் குடிகொண்டிருக்கவேண்டுமென்று கும்பிட் டான். அடியார்கள் எண்ணியபொருளை எண்ணியபடியே கொடுத்தருளும் எம்பெருமான் அவ்வசுரன் விருப்பத்தின் பிரகாரமே அவன் கோட்டைவாசலிற்குடிகொண்டிருந்தார். காலந் தப்பாமற் கங்காதரக்கடவுளைத் தைசப்பித் தொழுது மாயவன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை முதுகுகாட்டி ஓடச்செய்த அவ்வாணாசுரன் எம்மை அடிமையாகப்படைத் தருளும் பரமேசுவரர் திருமுன் வணங்கி, சுவாமி! தேவர்க ளெல்லாம் என்னோடு எதிர்த்துப்போர் செய்ய வலியிலாது ஓடிப்போய் விட்டார்கள். என் தோளிலுள்ள தினவைத்

தேவரோடு பொருது நீக்கிக்கொள்ளவந்தேன் என்றசிறிதும் அஞ்சாது சாற்றினன். யமனையும்,மன்மதனையும்,பிரமதேவரையும் முறையேகாலால் உதைத்தும், நெற்றிக் கண்ணுல்எரித்தும், நகத்தாற்கிள்ளியும் மாய்த்த சிவபெருமான் நகைத்து தன்னைத்தொழுபவனைத் தானே கொலைசெய்தல் தருமமன்றெனத்திருவுளத்தடைத்து வாணாசுரனே!விரைக அவசரப்படாதே எனது அன்பனாய கண்ணன் உன் தோளினுள்ள தினவெல்லாம் தீர்க்க விரைவில் வருவான் என்று சொல்ல, வாணாசுரன் கைதட்டிச் சிரித்து என் பிதாவே! * அந்தக் கண்ணன் முப்பது முறை என்னோடெதிர்த்துப் போர் செய்து எனது யுத்தத்தைச் சகிக்காது புறங்காட்டி ஓடி ஒளித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனொரு வீரனு கவைத்துச் சொல்லலாமோ எனக் கேட்டனன், பண்ணிய சண்டைக்குப் பயந்து போனவனைக் கொண்டே அடக்கத் திருவுளஞ்செய்து, ஓவாணாசுரனே!உனக்குத்தோற்றோடிப் போனபின்னர்க் கண்ணன் எனது அன்பனாகிய உபமந்யு முனிவனுக்குத் தொண்டு செய்து வைதிகசைவபாசுபத தீக்ஷை பெற்று எல்லாரினும் பலசாலியா யிருக்கின்றான். அவனை முன்போல இலேசானவனென நினைக்காதே எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளுதலும் வாணாசுரன்தன் அரண்மனைக் கேகினன். அவ்விடத்தில் அவன் பெற்றஅருமைக் குமாரத்தியாகிய உஷா என்பாள் ஒருநாள் நித்திரை செய்யும் பொழுது கண்ணன் மகனாகிய பிரத்தியும்நன் பெற்ற குமாரனும் கட்டழகு குள்ளவனுமாகிய அநிருத்தன் என்பவன் கனவில் தோன்றிக் கட்டித்தழுவ அவளும்அன்புடன் தழுவி, பெருங்களிப்புற்று விழித்துப் பார்த்துஅவனைக்காணுமல் வருந்தித் துயர் கொண்டிருப்பதை தோழிசித்திராங்கனை விவரமறிந்து கொண்டு உலகத்திலுள்ளஇராஜ குமாரர்களுடைய வடிவுகளையெல்லாம் படத்திலெழுதிக் காட்டிக்

* நம்பனி றாைத்தனு நக்குக்கையெதிர், தெம்பிரான்! முப்பதாமுறையிற்கையொ டேற், மும்பார்களைத்தொமி மோடியுங்களா,, னம்பகழுனரியானமுருக்காற்றலன்.

கொண்டு வந்தனள். அநிருத்தன் படத்தை பார்த்தவுடன் இவன்தான் என்றாள். உடனே அவளது உயிர்த் தோழி துவாரகைக்குச் சென்று நித்திரை செய்யும் அநிருத்தனைக் கட்டிலோடு சித்திரப்பாவைபோல எடுத்துக்கொண்டு வந்து வைத்தாள் வைத்தவே அசுரன் மகள் அமுதம் அள்ளி உண்டவள் போல அவனைக்கட்டித்தழுவி அவன் அழகெல்லாம் உற்றுப் பார்த்து நாவினூறும் நீரை அருந்தினாள். அவன் விழித்துக்கொண்டான். அவனுக்கும் விரகம் மேலிட்டது. மந்தகாச காணுடற்பெருகிவரும் புதிய சுகானந்த போகக்கடலில் முழுகிவிட்டான்.நெற்றியில் வேர்வை ஒழுகவும், செவ்வாய் துடிக்கவும்,கண்கள் சிவக்கவும், புறகுயில் காடை ஓசைபோலகுல் குல் குருகு குழுகு என்று ஓசை உண்டாகவும் கைவளைகள் கலீர் கலீர் என்று ஒலிக்கவும், ஆடையும் நாணமும் அவனை விட்டகன்று போகவும் கூந்தல் விழ்ந்து ஆழ்ந்து கொள்ளவும் அவளும் மன்மதப் போராடினாள்.இங்ஙனம் இன்பம் அனுபவித்து வருநாளில் உஷாதேவியின் மேனிவேறுபட்டுக் கருப்பமுற்றாள். தாதிமார்கள் அறிந்து வாணனுக்கும் அறிவித்தார்கள். அநிருத்தனைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தினான். உஷா மனங்கலங்கிச் சோர்வடைந்தாள். அநிருத்தன் காணமற் போனமையையும் வாணாசுரன்சிறைப் படுத்தியிருப்பதையும், தெரிந்து மனங்கலங்கி கண்ணன் திரண்ட சேனைகளோடு சோணிதபுரத்தை வளைத்துக்கொண்டான். வாணாசுரன் இதனை அறிந்து தனது சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு ஆரம்பித்தான். இருதிறத்தினரும் அமர் விளைத்தனர். சோணிதபுரக்கோட்டையிலுள்ள கணபதி, சுப்பிரமணியர், பார்வதியார் என்போரைக் கண்டுபணிந்து, சிவபிரான் வீற்றிருக்கும் இடஞ்சென்று வணங்க என்னை வெற்றி கொண்டபின் அன்றோ உன்னை போதல் வேண்டுமென்றனர் சுவாமி! ஒரு சிறுதுரும்பை நாட்டித் தேவர்கள் செருக்கை அடக்கினீர். புன்சிரிப்பால் திரிபுரங்களைச் சாம்பராக்கினீர். உம்மை வெல்பவருமுண்டோ. நின்னை அடிமைக் கொண்ட

கடவுளே என வணங்கிய கண்ணனை நோக்கி, ஓ கமலக் கண்ணா! நீர்போர் செய்ய வருவதை முன்னரே வாணனுக்கு அறிவித்திருக்கின்றோம். உனக்குக் கொடுத்திருக்கும் வரத்தின் வண்ணம் வாணனை நீ வெற்றி கொள்ளவை. நாம் அருச்சனனோடு செய்தபோர் எம் இனிய குமாரனாகிய முருகனோடு விளையாடும் விளையாட்டுப் போலன்றோ சந்தோஷமாயிருந்தது. அங்ஙனமே உன்னொடு ஒரு கிரிடைச் சண்டைசெய்வோம். அந்தசாதே என்று தேறுதல் கூறி அமர்விளைக்க, கண்ணன் இனிச் சகிக்கேன் என்று நியானித்துப் பணிய அடியார்க் கெளியன் என்பதைத் தாமும் தாழ்ந்து காட்டினர்.

பாணனுக்கடிமை என்று விறகு சுமந்தும், வந்திக்கு ஆள் என்று சுமந்து அடிபட்டும், சுந்தரர் பொருட்டுப் பரவையார் வீட்டுக்குத் தூது சென்றும், தமது அடியார்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றியிருக்கும் ஏழைபங்காளர் இக்கண்ணனுக்கு வெற்றியுண்டாக்கியது ஓர் ஆச்சரியமோ! ஆகாது! ஆகாது!!

இக்கட்டைக் கடந்த கண்ணன் உள் நுழைந்து வாணாசுரனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் புரிந்து வாணன் தோள்களை யெல்லாம் வெட்டவரும்பொழுது பரமேசுவரர் இவர்கள் எதிரில்தோன்றி ஓ முகில்வண்ணா! உன்னைப்போல இவனும் நம்மைப் பூசித்தவன். இவனது விருப்பம் நிறைவேறுமாறு இவன் கைகள் இரண்டையும் முகத்தையும் விட்டுவிடு என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அவ்வண்ணமே விட்டுவிட்டுச் சிவபெருமான் பணித்தபடியே வாணாசுரனைச் சிநேகமாக்கொண்டு அவனது மகள் உஷாவை அநிருத்தனுக்கு விவாகஞ் செய்வித்துத் துவாரகைக்குக் கண்ணன் சென்றான். கங்காதரமூர்த்தி வாணனை நோக்கி உனது தோள் தினவுதீர்ந்ததோ என்று நகைபுரிய வாணனும் அவன்றனை சாய்ந்து சுவாமி! இராச்சியமுதலியன ஒன்றும் வேண்டாம். நித்தியானந்த முத்தி வேண்டுமென்று வாணன் வேண்ட, அந்த

வேண்டுமாயின் திருநாககிரிக்குச் சென்று பூசித்துப் பெற்றுக்கொள் என மறைந்தருளினர். வாணாசுரனும் திருநாககிரிக்கு வந்து குமாரதீர்த்தத்தில் விதிப்படி முழுகி வந்தீசுவரரைப் பூசித்து உமை யொருபாகரையும் சேவித்துப் பூசித்து தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தமமைத்துப் பூசித்துத் திருவருள் பெற்று சிவகணங்களுக்குத் தலைவனாகும் பதவியுடன் பரமானந்த முத்திபெற்றான். வாணாசுரனுடன் வந்த பல பெரியோர்கள் குமாரதீர்த்தத்தில் மூழ்கிக் குகைகளிற் புகுந்து சிவயோகம் புரிந்தார்கள்.

ஒருகாலத்தில் தேவர்கள் கைலயங்கிரி சென்று சந்திரசடாதரரை வணங்கி எம்பெருமானே! கிரஹஸ்தாசிரமிகளாகிய நாங்கள் கடைத்தேறும் வண்ணம் புத்திரசந்தானம் அளித்தருளல் வேண்டுமென வேண்டுதலும் அமரர்களே! பூலோகத்தில் மிகுந்த மகிமை வாய்ந்து ஒப்பற்ற நாகாசலம் என்னும் ஓர் மலை இருக்கின்றது. கைலை மலையைவிட அது எமக்குப்பிரியமானது. அதின்மீது வந்தீசர் என்னும் திருநாமமுற்று எழுந்திருக்கும் இலிங்கத்து யாம் அருள் சுரந்து விளங்கி யிருக்கின்றோம். மக்கட்பேறு வேண்டியவர்கள் அழகு வாய்ந்த அம்மலை மீது சென்று எமது அருமைக் குமாரன் அமைத்த குமாரதீர்த்தத்து மூழ்கி அந்த வந்தீசுவரனை வணங்கி பார்வதியை வாமபாகத்துற எடுத்த மூர்த்தமாகிய எம்மையும் வணங்குவோர்கள் நல்ல குணமமைந்த மக்கட் பேற்றைப் பெறுவார்கள். என்றருளினர் சிவபெருமான்.

தத்துவஞான தபசிகளே! அந்த நாககிரிமீது ஒருநாள் அன்னபானாதிகளின்றி உபவாசியாய் ஆலயவலம் வந்து பூசிப்பவர்கள் நினைத்தன கூடும். குமாரதீர்த்தத்தில் உதயகாலத்தில் மூழ்கி தீர்த்தக்கரையில் நியமமுடித்து சரவணபவ என்று சடாக்ஷரத்தை குருஉபதேசமுறைப்படி உச்சரித்து ஜபஞ் செய்து தந்தை நீ, தாய் நீ, தமர் நீ, தலைவ நீ என்று சிந்தித்து மூன்றுதினம் ஆகாரம் நித்திரையின்றி வந்தியர்பா

ஷாணத்தையும் வந்திகேசுரரையும்கணபதியாரையும் திருக்குமாரரையும் அர்த்தநாரீசுவரரையும் வலம் வந்து வணங்கி சேவித்துப் பூசித்துத் தவஞ்செய்வோர்கள் தவறு புத்திர பௌத்திரப்பேறு பெற்று வாழ்வார்கள் என்றருளிய திருவாய் மொழி தேறி தேவர்கள் திருநாககிரியில் வந்து குமாரசுனையில் மூழ்கி சுவாமி தரிசனஞ்செய்து அம்மலையிலிருக்கும் சஞ்சீவி முதலிய மேன்மையுற்ற மூலிகைகளையுங்கண்டு இஷ்டகாமியார்த்தங்களைப் பெற்று வாழ்ந்தார்கள். குமார தீர்த்தத்தில் ஒரு துளி நீரை உட்கொண்டவர்கள் குமரரைப்பெற உரியவர்கள். சடாக்ஷரதியானஞ் செய்து பிராமணப்பெண் உட்கொண்டால் குமாரசுவாமியுடைய வலிமை பெறுவார்கள். அரசர் குலப்பெண்களானால் குமாரர்பதம் பெறுவார்கள் கார்த்திகைமாசத்துக் கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் மூழ்கிச்சண்முகதேவரையும் முக்கட்பெருமானையும் போற்றி வணங்கினவர்கள் இராச்சியபாரம் புரிவார்கள். கோமால் மேனி நடக்கார்கள். நல்ல மனைவிகளும், பிள்ளைகளும், திரவியமும், சீரும் பேரும் பெற்று வாழ்வார்கள். ஷடாக்ஷரமந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வேலவருக்குச் சுகந்த சந்தனமாலைகள் சாத்தி தூபதீபம் நிறைத்து தரிசித்தவர்கள் பூர்வஜந்மாந்தர கருமங்களெல்லாம் நிவர்த்திக்கப் பெறுவார்கள். தனக்கு இடையூறு புரியும் சத்துருக்களை வெல்லுந்திறம் வேண்டுவோர் குமாரதீர்த்தத்து மூழ்கிப் புண்ணியதினமாகிய திருக்கார்த்திகை நாளில் வாசனைபொருந்திய புனுகு ஜவ்வாது கோரோசனை குங்குமப்பூ பச்சைக்கர்ப்பூரம் பன்னீர் மற்றை வாசனாத்திரவியமும் கலந்த திவ்ய சந்தனங்களால் முருகருக்கு முழுக்காட்டிச் சாத்திப் புஷ்பமாலையும் புனைந்து, தூபதீப நைவேத்திய உபசாரங்கள் புரிந்து தரிசித்துப் போற்றிப் பணிவார்களாயின் மாற்றாரை வெல்வதல்ல ஆணைசெலுத்திய முதலியனவும் கூடி ஜயசீலராவார்கள். விசேஷதருமநாளாகிய வைகாசி மாதத்துப் பௌர்ணமி விசாகத்தில் குமார தீர்த்தத்துள் மூழ்கி விதிப்படி [illegible] பத்தியாக அர்ச்சனைசெய்து

தேங்காய் பழம் பாயசம் நிவேதித்து அதிற் சில பிரசாதம் உண்டார்களாயின் வயிற்றில் வலிக்கும் குன்மமுதலிய பிணிகள் யாவும் குணமாகும். பீதாம்பரம் மஹாதாபி சாதாரணனும் விசேஷ பொன்வஸ்திரங்களும் குங்குமப்பட்டு, என்பவற்றைச் சாத்தி அலங்கரித்து வணங்கி வாழ்த்தினவர்கள்பல செல்வங்கள் படைத்து வாழுவார்கள். வாசனைத்திரவியம் விரவிய சந்தனக்குழம்பு அபிஷேகம் குளிர்ச்சியாகும்படி செய்தவர்கள் வெப்பு மேகம் சர்வாங்க விரணம் அந்தரதாகம் காசரோகம் நீங்கப்பெறுவார்கள். குமாரதீர்த்தத்து மூழ்கி சிவதரிசனஞ் செய்து ஒரு சுவர்ண புஷ்பஞ் சாத்தினவர் பாதகங்கள் நீங்கப்பெறுவர். துயர் தீரும். போகபோக்கியம் உண்டாம். செல்வம் பெருகும். புத்திரப் பேறுண்டாம். வித்தையும் பெருகும் மகத்தாகிய குமாரதீர்த்தத்துக்குச் சித்திதரு தீர்த்தம் என்னும் ஒரு பெயருண்டு. அத்தீர்த்தத்தின் மேற்பாரிசத்தில் சத்திரதீர்த்தத்தின் கீழ்ப்பாரிசத்தில் உள்ளது ஷண்முகதீர்த்தம். அந்தக்காலத்தில் சத்திரங்கட்டி. அமுதபோஜனம் குமாரக்கடவுள் செய்வித்து உமையொருபாகரை அர்ச்சித்தார். அன்று முதல் சத்திரதீர்த்தம் எனப் பெயராயிற்று. கற்பகம், ஞானபாதபம், தரு, கூலவிருக்ஷம் என்றிவ்வாறு நான்கு உகத்தும் பெயர்கொண்டு குமாரதீர்த்தத்தின் மேற் புறத்தில் ஒரு தருவிளங்கி நிற்கின்றது. குமாரதீர்த்தத்தில் மூழ்கி அக்கூலவிருக்ஷநிழலில் மாவிரதியர்களுக்கு ஒருபிடி அன்னங்கொடுத்தால் கோடி சிவஞானிகளுக்குப் பாலன்னம் கொடுத்தமைக்கொப்பாகும், சூரிய சந்திர கிரகணகாலங்களில் அவ்விருக்ஷநிழலில் எள்ளால் ஓமஞ் செய்வார்களானால் எள்ளுக்காயிரம் தேவாண்டு கைலாயத்தில் வசிப்பார்கள். அந்னம் பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்தால் அவர்கள் அடையும் கதியைச் சொல்லமுடியாது. தன் வழியினோயன்றித் தாய்வழிதந்தை வழி என்னும் இருமரபினரும் சிவலோகம் பெறுவார்கள். ஒரு கோதானஞ் செய்

தவர்கள் பாராள்வார்கள். ஒரு இடபக்கானைக்குச் சூலமிட்டு விடுவார்களாயின் பிதிர்களெல்லாம் அர்த்தநாரீசுவரர் சாலோகம் பெறுவார்கள். தைமாச அமாவாசை முதல் சிவராத்திரியளவாய் நித்தியமும் குமாரதீர்த்தத்து மூழ்கிச் சிவதரிசனஞ் செய்வார்களானால், மாமகதீர்த்தமூழ்கிய பலனை அடைவார்கள். உத்தராயண தக்ஷிணாயன புண்ணிய காலமாகிய தைமாசப்பிறப்பு ஆடிமாசப்பிறப்புகளிலும் கிரகணபுண்ணிய காலங்களிலும் மூழ்கினால் மிகுந்தபுண்ணியம் கிடைக்கும். இத்தீர்த்தத்தில் தானாக வந்து மூழ்கி பூசை நைவேத்தியமுதலியன செய்ய வியலாவிடின் கைப்பொருள் கொடுத்துப் பிறரை முழுகச் செய்யினும் அப்பலன் சித்திக்கும். கடலவிருக்ஷத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் குமாரதீர்த்தத்து மகிமையையும் முருகர் புகழையும் சதாகாலமும் தோத்திரஞ் செய்து உசிதமிகுந்த மான்மியங்களைச் சொல்பவர்களும் கேட்பவர்களும் கவலையற்று இஷ்ட காமியார்த்தங்கள் பெற்று உலகத்தில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். இது உண்மை என்றார் சூதமுனிவர்.

பாவநாசதீர்த்த மான்மியம்.

அமல போதானந்த அருந்தவர்களே! நாகமலையைப் பிரமதேவர் காக்கின்றார். இதனைச் சூழ்ந்த ஐந்து குரோச அளவுள்ள எல்லையளவும் விஷ்ணு காக்கின்றார். இதன் மத்தியிலுள்ள நீரெல்லாம் தீர்த்தமே. பிரமதேவர், தேவேந்திரன், தேவர்கள், முனிவர்கள், யோகிகள், ஞானிகள், சந்திரசூரியர், கந்தருவர், பதினொருகோடிருத்திரர்கள், அஷ்டவசுக்கள், அக்கினிதேவர், கின்னரர், கிம்புருடர், கருடர், கந்தர்வர், சித்தர், வித்தியாதரர், இயக்கர் முதலியோரெல்லாம் தங்கள் தங்கள் பத்தினிமார்களோடு வந்து தீர்த்தத்தைச் சிரசின்மேற் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு மலர்கொய்து தீர்த்தத்தில் மூழ்கி உமையொரு பாகனை அர்ச்சித்துத் தரிசனஞ் செய்கின்றார்கள், யாவரெனினும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அக்கினியின் மீது

விரதசீலராக மூன்றுநாள் வசித்து உலகுபூத்த உமாதேவியாரிடப்பாகம் விளங்கும் எமதிறைவனை வணங்கினோர்க்கு ஊழ்வினை நீங்கும். அறிவுபொருந்தியவர்கள் அந்த நாகமலை எல்லையை அடைந்தவுடன் வணங்கிப் பூசித்து "ஓ நாகாசலம் என்னும் தெய்வமே" அடியேங்கள் கடைத்தேறும் பொருட்டு யாத்திரைசெய்து வரும்வரைக்கும் எங்களுடைய கால்கள் உன்மீது படும்வரைக்கும் எங்களுடைய கால்கள் உம்மீது படும் குற்றத்தைப் பொறுத்து இரக்ஷிக்கவேண்டும்" என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்து பின்னர் மெல்ல மெல்ல அடியெடுத்து வைக்கவேண்டும். தீர்த்தங்களில் விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து சுவாமி தரிசனமும் மற்றையகிரியைகளும் முடித்துக்கொண்டு மலைவிட்டிறங்கி அடிவாரத்தில் வந்தவுடன் "மிதித்த குற்றத்தைப் பொறுத்து இரக்ஷிக்கவேண்டும்" என்று போற்றி குருவைத் துதித்து நின்ற நிலையே மூன்று பிரதக்ஷிணஞ் செய்து பஞ்சாக்ஷர ஷடாக்ஷரங்களை செபித்துக் கொண்டு செல்லவேண்டும். இவ்வாறு மகிமைவாய்ந்த நாககிரியிலே பாவநாச தீர்த்தம் என ஒன்றிருக்கின்றது; புனிதமாகிய குமாரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்த பின்னர் கர்மவிகாரமின்றிப் பாவநாசதீர்த்தத்தில் மூழ்குதல் வேண்டும். தபோதனர்களாகிய இருஷிகள் திருவடிகளைத் துதித்து தன்னாலியன்றது முன்வைத்து நிவேதித்து தூபதீப சவர சத்திர உபசாரங்களோடு உமேசரைப் போற்றிப் பணிந்து நீராடுதல் வேண்டும். இத்தீர்த்தத்தைப் படித்தாலும், இதனை உட்கொண்டாலும், பரிசித்தாலும் இதின் நிலைதெரித்தாலும் நித்தியானந்த மோக்ஷத்துக்குள்ளாக்கும். பரஸ்திரீகமனத்தால் வந்த பாதகங்களும், சிசுகத்தியால் சேர்ந்த குற்றமும், மாதாபிதா குருமுதலிய பெரியோர்களை நிந்தித்த தீமையும், பிரமஹத்திமுதலிய மகாபாதகங்களும், பிசாசு, பூதம், ஏவல், சூனியமுதலியனவும் நீங்கும். இத்தீர்த்தக்கரையில் பிண்டப்பிரதானம் தர்ப்பணஞ் செய்தோருடைய பிதிர்கள் சிவலோகஞ் சேர்வார்கள், இத்தீர்த்தத்தில் நடந்த அற்புதம் ஒன்றைக் கேளுங்கள்.

இமயமலைச்சாரலில் பல்வகை விருக்ஷங்களும் குன்றுகளும் நெருங்கிச் சோலைகள் ஆகாயத்தை அளாவவும், வண்டுகள் கீதம்பாடவும் ஸிங்காரத்தோடுங் கூடிய பரமவாச்சிரமம் என்னும் வனத்தில் இருஷீசுரர்கள்முதலிய தபோதனர்களும், பிரமசாரிகளும், கிரகஸ்தாச்சிரமிகளும் வானப்பிரஸ்தரும், சந்நியாசிகளும் அடர்ந்து கூடியிருப்பவர்களிடத்திலே திடமதி என்னும் பெயருடைய ஒரு சூத்திரன் சேர்ந்து அவர்களாலோதப்பட்ட வேதமந்திரங்களைக் கேட்டு அன்னவர்களைப் பணிந்து நமஸ்கரித்து ஓ பெரியோர்களே! நீங்கள் செய்யும் யாகாதிகிருத்தியங்களும் காயத்திரி ஜபமும் செய்து ஒரு முனிவனாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றேன். எளியேன்மீது தயைகூர்ந்து தொண்டனுக்கு உபதேசித்தருளல் வேண்டும் என்று வேண்டுதல் செய்தான். அதற்கு அவர்கள் திடமதியே! நீ சம்ஸ்காரமற்ற சூத்திரனாகப் பிறந்து அநேக பாவங்களைச் செய்திருக்கின்றனை உனக்கு யாகாதி கிருத்தியங்கள் செய்யும் வேதமந்திரங்களை உபதேசித்தல் கூடாது. நீ மனுசாஸ்திரப்படி மேலோர்களை அடுத்து ஏவல்செய்து சரியையாதி மார்க்கங்களை அநுஷ்டித்து நன்மார்க்கத்திலே நடப்பாயாகில் நல்வினை கூட்டத்தால் உயர்ந்தவனாவாய் என்றனர். அவ்வாய்மைகேட்ட திடமதி ஆசையாகக் கேட்ட காரியம் கைகூடாமற் போய்விட்டதே என நாணமுற்றுத் தலைகுனிந்து தன்வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். பின்னர் இவன் ஓர் யோசனை செய்து அந்தணர்களாற் சொல்லப்பட்ட சரியை முதலிய மார்க்கங்களில் நடக்கவேண்டுமென்று மனதைத் திடஞ்செய்துகொண்டு அதுமுதல் நந்தனவனம் வைத்தும், வாவிகள் தோண்டியும், தீர்த்தயாத்திரை செய்தும், பெரியோர்களுக்கு உபசாரஞ் செய்தும், புண்ணியமாகிய காரியங்களுக்கு வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுத்தும், சித்த . புருஷர்களுக்குத் தக்க அன்னபதார்த்த முதலியவற்றை உதவியும், வழிகளில் சத்திரங்களும் மடங்களும் கட்டியும், தண்ணீர்ப்பந்தல்கள்

வைத்தலுமாகிய பலவித தருமங்களை நடாத்தி வந்தான். ஒருநாள் அவ்வழியாக வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் சுமதி என்னும் பிரமசாரிக்கு வேண்டிய உபசாரங்களை விசுவாசத்தோடு செய்துவந்தான். அந்தப் பிரமசாரி இவன்மீது பிரியமுற்று நேசம் பூண்டார். சுமதி எழுந்தருளியிருக்கும் ஆச்சிரமத்துக்குத் திடமதி ஒருநாட் சென்று வணங்கி சுவாமி! அடியேனுக்கு ஒரு கருத்திருக்கின்றது அஃதாவது. தமியேன் தேவரீரைப் போலவே வேதமந்திரங்களை உணர்ந்து யாகாதி கிருத்தியங்களை நடாத்தவேண்டும் என்பதே, இந்த அபேக்ஷையை எளியேனுக்கு அநுக்கிரகித்து இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான். சுமதியும் அவன்மீதுள்ள பிரியத்தால் இணங்கிப் பிரமகுலத்துக்குரிய மந்திரதந்திர யோகங்களை யெல்லாம் திடமாகப் போதித்தார். திடமதியும் உணர்ந்திருந்தான். இச்செய்தியை ஆங்குள்ள வேதியர்கள் கேட்டு அச்சுமதியை யாவரும் தூஷிக்க மனக்கவலைகொண்டு நாளுக்குநாள் தேஜசுகுன்றி மரணமடைந்தான். மரணமடைந்தவன் யமகிங்கரர்களால் வாதைப்பட்டு நரகவேதனையுற்றுத் தாவரப்பிறப்புகளடைந்து அதனின்று நீங்கி ஊர்வன பறப்பன நடப்பனவாகிய பூச்சி பறவை மிருகஜன்மங்களடைந்து நீங்கி முன் செய்தவப் பேற்றால் நீசனாகவும் சூத்திரனாகவும் வைசியனாகவும் அரசனாகவும் பிறந்து பிறந்து சுழன்று தனது ஜன்மங்களை போக்கிப் பழையபடியே பிராமணகுலத்திற் பிறந்தான். ஐந்து வயதிலேயென்ன உபநயனங்களும் வித்தியாப்பியாசங்களும் செய்துகொண்டு யாவும் உணர்ந்தோனாக இருக்கும் போது வனத்துக்குப் போய்ச் சமித்துச் சேகரஞ்செய்து வருங்காலத்தில் ஒரு பிரமராக்ஷசு பிடித்துக்கொண்டது. அதனால் யாதுந் தோன்றாது பிரமைகொண்டு தன் சுழல காத்திரமாகிப் பிதற்றலுண்டாய் நாளுக்குநாள் துன்பமேலிட்டு வருவதை அவன் தந்தைகண்டு மனம் வியாகுலமுற்றுத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி இந்த வினையை

எவ்வாறு தீர்ப்பேனென்று பல புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி, அநேக ஸ்தலதரிசனஞ் செய்தும் தீராமையால் மிகுதியும் கவற்றிகொண்டு தென்றிசைக் கண்ணுள்ள பொதிய மலைச்சாரலில் போகும்பொழுது சமுத்திரஜலத்தை உள்ளங்கையில் எற்றுண்ட மகா தபோநிதியாகிய அகஸ்திய முனிவர் எழுந்தருளக் கண்டு அடிவணங்கிச் சொல்வானாயினன். தவசிலரே! நான் அருமையாகப் பெற்றெடுத்த குழந்தைக்கு எட்டு வயசுமுதல் இவ்வண்ணம் இந்நோய் இருக்கின்றது. கருணாநிதியே! இது தீரும் மார்க்கம் கருணைபுரிதல் வேண்டும் என்று வேண்டினன். இவ்வாறு வேண்டிய பிராமணனை ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கி அகஸ்திய முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளுவாராயினர். இப்பாலன் அநேக ஜன்மமெடுத்து உழன்று வருகின்றான். இவன் பாபத்தினின்று நீங்கிச் சுகம் பெறவேண்டுமானால் ஓர் உபாயஞ் சொல்கின்றோம். முன்னாளில் நாம் கொண்டு வந்த கமண்டலத்தினின்று வெளிப்போந்த காவிரிநதிக்கு வடக்கே இரண்டு குரோச தூரத்தில் நாகாசலம் எனப்பெயரிய மலை ஒன்று உள்ளது. அதன்மீது எம்மை ஆட்கொண்ட நீலகண்டர் திருவருளால் வந்த பாபநாசதீர்த்தம் ஒன்றிருக்கின்றது. இதில் மூழ்கின் பைத்தியம் நீங்கும் என்று அநுக்கிரகித்தனர். உடனே அவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு திருச்செங்கோட்டை அணுகி மலைமீதேறிப் புண்ணிய தீர்த்தங்களைக் கண்டு சந்தோஷித்து சங்கற்பஞ்செய்து பாபநாசதீர்த்தத்தில் விதிப்படி தானும் மூழ்கிப் பாலனையும் ஸ்நானஞ் செய்வித்தவுடனே சூரியனைக் கண்டபனிபோலவும், அனலைக் கண்டகுளிர்போலவும், சூறுவளிக்காற்றின் எதிர்ப்பட்ட பூளைபோலவும் அப்பிள்ளையினுடைய பாவங்களெல்லாம் நீங்கி தெளிந்தார்த்தனுய்த்தூய மனதோடும் தகப்பனைப்பார்த்துப் பணிந்து ஓ தந்தையே! நாம் இங்கே வந்த காரணம் என்னை என வினாவினன். பிதாச் சந்தோஷமுற்று நடந்த சமாசாரம் அனைத்தையும் அவனுக்குரைத்தான். பிதாவும் பிள்ளையும் பேரன்புள்ளவர்களாய் மூன்று நாள்

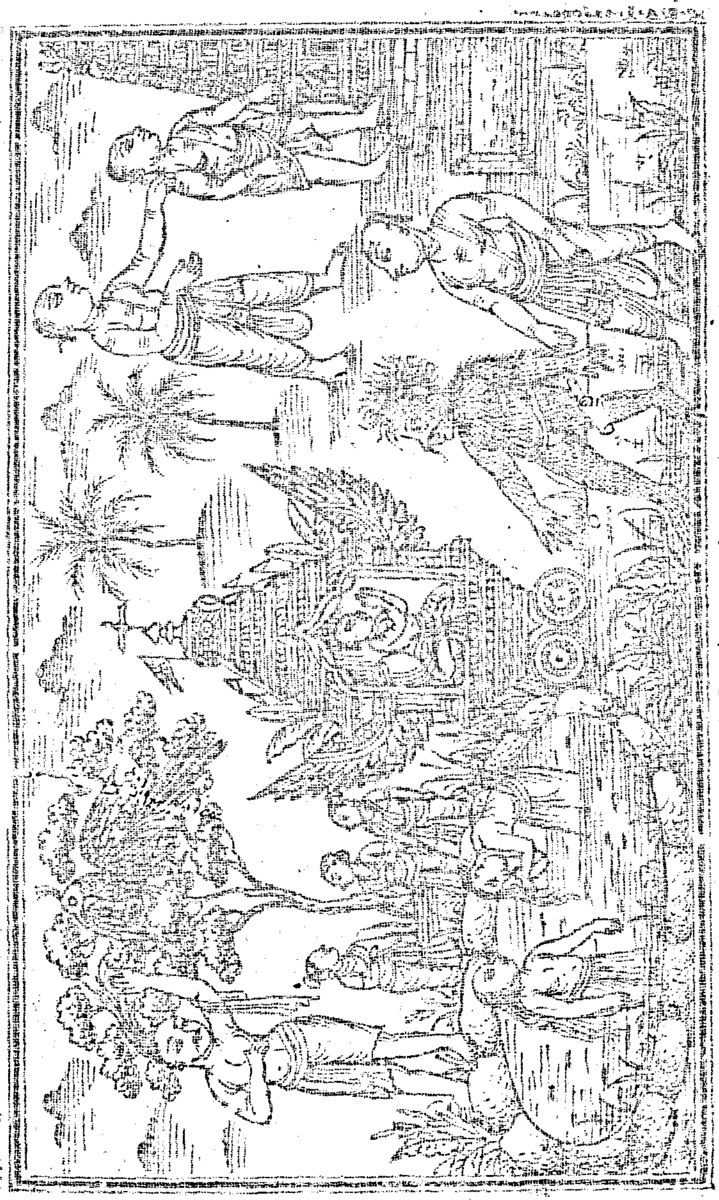

No. 14.

கழுகு பதம் பெற்றது.

அங்கு உமை யொருபாகர் தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்து நான்காவது தினத்திலே பிரயாணப்பட்டுதம் இருப்பிடஞ் சேர்ந்து அளவிறந்த செல்வத்தோடும் வாழ்ந்து பின்னர்ச் சிவபெருமானுடைய திருவடி நீழலை அடைந்தார்கள். வேத மந்திரங்களை அறிந்து யாகாதி கிருத்தியங்கள் செய்த திடமதி என்பவன் வறுமையுற்றேனுய் உயிர்விட்டு யமவாதை அடைந்து நரகவேதனையுற்று பின்னர்ப் பற்பல ஜன்மங்களை எடுத்தடுத்திளைத்து புண்ணிய விசேடத்தால் கழுகாய்ப் பிறந்து பிணங்களைத் தின்று திரியும் பொழுது ஒருநாள் தாகம் அதிகரிக்க நாகர்சலத்துப் பாபநாசத்தருகிலேயுள்ள ஒரு மரத்தின் மீதுவந்திருக்கும் போது அப்பாவநாசத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்பவர்களுடைய தேகஜலம் கழுகு மீது தெறித்தது. அக்கழுகு உருவம் நீங்கி திவ்யமாகிய தேவசொரூபம் பெற்று ஆடையாபரணதிகளோடு விளங்கிக்கொண்டு தெய்வவிமானத்தேறி தேவகணங்கள் மலர் மாரி தூற்றத் தேவதுந்துபிமுழங்க ஆலவட்டக்குடை பிடித்துச் சாமரம் வீசிவர அரம்பை மேனகை திலோத்தமை முதலிய அப்சரஸ்திரீகள் நடனஞ்செய்து வரத்தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்து தேவபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கான்.

இங்ஙனம் இவ்விருவருடைய அளவிறந்த சென்மங்களிற் செய்த பாவங்களையெல்லாம் நாசப்படுத்திய தீர்த்தமே பாபநாசமாகும். இப்புண்ணிய தீர்த்தக்கரையிலே நன்மையாகிய தானதருமங்களைச் செய்தோர் யாம் வணங்கும் தெய்வமாவார்கள். ஆதலின் பாவநாச தீர்த்தத்தையும், நாகேசுவரரையும். அகிலாண்டவல்லியாராகிய உமாதேவியாரையும், சிவசுப்பிரமணியரையும், ஆத்தபிள்ளையாரையும் தரிசித்து அன்பினோடு ருபத்தியானஞ் செய்தவர்களும், நல்லெண்ணத்தோடு பாவநாசதீர்த்தமான்மியத்தைக் கற்போர் கேட்போர்களும் சிவகடாக்ஷம் பெற்று நீடுவாழ்வார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

ஒழுக்கந் தவறாத உத்தமர்களே! ஜன்மாந்தர கன்ம வினைகளைப் போக்கவல்ல பாவநாசதீர்த்த மான்மியத்தைக் கேட்டீர்கள்: மற்றும் கேட்பீர்களாக. மற்றைய தீர்த்தங்களிற் பாவிக்குமுழுகுறயின் புண்ணியபலனை இதுகொடுப்பதால் இத்தீர்த்தத்தைத் தன்மதீர்த்தமென்று மேலோர் சொல்வர். அன்றியும் இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி இத்தீர்த்தக் கரையில் தவமியற்றிய தன்மமுனிவர் வேண்டுகோட்பிரகாரம் அத்தீர்த்தத்துக்கு அவர் பெயர் உண்டாயிற்று. அத்தீர்த்தக்கரையில் அளவில்லாத முனிவர் தபோதனர் தேவர் முதலியோர் முறை முறையே வந்து முழுகி சேவித்துப் பூசித்துச் செல்வார்கள். முன்னொருகாலத்தில் அந்தத் தன்மதீர்த்தத்தில் தேவேந்திரன் வந்து முழுகியவுடன் அவனைப் பற்றிய பிரமகத்திதோஷம் பின்னப்பட்டுத் தீர்ந்து பரிசுத்தனாகித் தெய்வலோகத்தில் அரசுசெலுத்தி வாழ்ந்திருந்தான். அவ்வரலாற்றைக் கேட்பீர்களாக.

விஜுஜபத்தம் என்னும் பட்டணத்தில் கபாலாபரணன் என்னும் பராக்கிரமசாலியாகிய ஒரு இராக்ஷசன் பிரமதேவனை நோக்கித் தவங்கிடந்து அநேக வரப்பிரசாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டவனும், சபைக்ஷன் என்னும் மந்திரியோடும், அநேக இராக்ஷதப்படைகளோடும் அரசாண்டு வருங்காலத்தில் திக்குவிஜயஞ் செய்ய வேண்டுமெனக்கருதி பனைவளிகொண்டு ரதகஜதுரகபதாதிசேனைகள் சூழப் பிரயாணப்பட்டு அமராவதியைப்போய் முற்றுகையிட்டான். அண்டமும், மற்றை அண்ட அடுக்குகளும், பாதாள லோகமும், அந்தியலோகமும், அதிருமாறு வீரர்களின் சிங்கநாதமும், யுத்தவாத்திய கோஷமும் வெற்றிச் சங்கத்தொனியும் ஏழு கடலும் கூடி முழங்குவது போலும் பேரொலி அதிர்வதைக் கேட்ட தேவேந்திரன் வெள்ளை யானைமேற்கொண்டு செல்லி மற்றைத் தேவர்களும் அமருக்குப் புறப்பட்டார்கள். கார்காலத்திடிபோலக் கர்ஜித்து முனைந்து போர் செய்யும் கபாலாபரணன் விட்ட குலத்

தை அக்கிராயுதத்தினாலே இந்திரன் தகர்த்து விட்டான். தேரோடு தேரும், யானையோடு யானையும், குதிரையோடு குதிரையும், காலாட்களோடு காலாட்களுமாகத் தறுகண்மை கொண்டு இருதாச்சேனைகளும் இளைப்பில்லாமற் போர் புரிந்தன. சபைக்ஷனோடு யமனும், கவுசிகனோடு வருணனும், கபாலபூஷணனோடு குபேரனும், மாம்சப்பிரியனோடு அக்கினிதேவனும், மத்தமாலியோடு நிருதியும், மருத ராக்ஷ[illegible]னோடு வாயுபகவானும், விட்டேசேகியோடு ஈசான ருத்திரனுமாக எதிர்த்தார்கள். சபைக்ஷனை முஷ்டியோடொன்று அடித்து மற்றவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இனைக்கா[illegible] நடாத்தியகாலத்தில் யமனுடைய தண்டாயுதத்தால் முப்பதினாயிரம் அரக்கர்கள் அடியோடு மடிந்தார்கள், யமன் முதலிய நான்கு பேர்களும் எதிர்த்த நான்கு இராக்ஷசர்களும் இறந்தார்கள். தேவேந்திரன் ஒரு அக்கிரோணி இராக்ஷசசேனைகளை மாய்த்துத் தென்றிசைக் கனுப்பினான். தன் சேனைகள் மாய்ந்து கால்வேறு தலைவேறாகப் போனதைக் கபாலாபரணன் கண்டு பொங்கியெழுந்து தேவசேனைமேற் பாய்ந்து எங்க சங்கமாக ஒருநிமிஷத்திற் படைசாயுமாறு வலி இந்திரன்மீது சரமாரி பெய்வது போலக் கணைமழை பெய்வதைத் தேவேந்திரன் அதிதீக்ஷண்ணியமாகிய ஓரம்பு தொடுத்து இராக்ஷச இராசன் கையிலிருக்கும் பாணத்தையும் துண்டாந் துண்டமாக அறுத்துத் தள்ளி விட்டான். எவ்வகைப்பட்ட தேவாஸ்திரங்களைத் தொடுத்தும் துண்டித்து விடுகின்றான் என்று கபாலாபரணன் சிந்தித்துக் கொண்டு யமதண்டத்திலும் நூறுமடங்கு பெருமையும் வலிமையுமுள்ள ஓர் பெரிய தண்டாயுதத்தை எடுத்துத் தூபதீப நைவேத்தியாதி உபசாரம் புரிந்து எறிந்தான். அந்தத்தண்டாயுதம் தண்டமாருதத்தையும் அக்கினிக்குவியல்களையும் கக்கிக்கொண்டு கடலைக் குடித்துவிடுமோ என்று யாவரும் திடுக்கிட அதிவேகத்தோடு வந்து இந்திரன் மார்பிற்றாக்கவே இந்திரன் அடியற்ற மரம்போலச் சாய்ந்தான். தேவர்களெல்லாம்

நிடுக்கிட்டு ஏங்கினார்கள். இதனை அறிந்த வியாழபகவான் மந்திரஸ்பரிசம் செய்த மாத்திரத்தில் உயிர்த்தெழுந்த இந்திரன் மாதலியோன்செலுத்த இரதத்தின் மீதேறி இராக்ஷசசேனைகளைச் சின்னபின்னப்படவாட்டி அவ்வரக்கன் தேர் முறியுமாறு வச்சிராயுதத்தை ஏவினான். அரக்கனும் தேவர்களைத் துரத்திக்கொண்டு இந்திரனைப் பிடிக்க வந்தான். இந்திரன் மகனாகிய ஜயந்தன் என்பவன் இராக்ஷசசேனைகளையெல்லாம் கணையாலும், புயவலியாலும் வேலாலும் மாய்த்துத் தன்னோடெதிர்க்க வருவதைப் பார்த்த கபாலபாரணன் ஜயந்தனைப் பிடித்துக்கொண்டு வாயுவேகமாக ஓடினான். இதனைக்கண்ட இந்திரன் [illegible] அரக்கனை [illegible] அறைந்து வெட்டிவிட மலைச்சாய்ந்ததுபோலப் பூமியிற் சாய்ந்தான். அங்ஙனம் விழுந்த அரக்கன் பூமி இரு செக்காகவும் அவன் உடல் கையாகவும் விழுந்து சுழன்று சுழன்று சேனைகளை அழித்தான். இதனைக் கண்ட இந்திரன் வச்சிராயுதத்தை எடுத்து அரக்கனைக்கொன்றுவா என ஏவினான். அவ்வச்சிரம் அவ்வரக்க னுடலைத் துண்டுதுண்டாகச் செய்து கடலில் வீழ்த்தியது. மாமசப்ரீதியின் மூதாதிய இராக்ஷச வீரர்களும் மந்திரியாகிய சாமர்களும் மடிந்தார்கள். தேவேந்திரனைப் பிரமஹத்தி சூழ்ந்துகொண்டது என்றனர் சூதமுனிவர். சௌனகாதியர் சூதமுனிவரை வணங்கி எம்பிறைவரே! கபாலபாரணன் அரக்கனன்றோ. பிராமணனாகவிருப்பினன்றோ பிரமகத்தியுண்டு. இச்சந்தேகத்தை நிவாரணஞ் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சூதமுனிவர் சொல்வாராயினார்.

அந்தணர்களே! நீங்கள் கேட்டகேள்வி சரியே. முன்னர் அதிக அழகு வாய்ந்து விளங்குகின்ற விந்தியாரணியத்திலே திரிவக்கிரன் என்னும் ஒரு இராக்ஷசன் கபிலை என்னும் பெயர்பெற்று அதிரூபலாவண்யத்தோடுங் கூடிய ஒரு அரக்கியோடு கூடிக்குலாவிச் சுகித்திருக்கும்

போது புத்திரப்பேறில்லாமைகண்டு அடிபெண்ணே இமயச்சாரலிற் சுசிமுனிவர் தவஞ் செய்கின்றார். அவரைச் சேர்ந்தால் திவ்யமாகிய வரத்தைப் பெற்றதக்க குழந்தை கிடைக்கும். அக்குழந்தையைக் கொண்டு நமது குல சத்துருக்களாகிய தேவர்களை வெற்றி கொள்ளலாமென்று ஏவினதும், அவ்வரக்கி தன்னைச் சிங்காரித்துக்கொண்டு அழகத்தைத் திரட்டி உருவாக்கியதெனச் சொல்லும் வண்ணம் [illegible]ண்டு குழைகளையும் எட்டித் தாவிச் சுழலும் இர[illegible]டு கெண்டை மீன்களைப்போலொத்த கண்கள் விளங்க [illegible]பாரித்துத் திரண்டு பொற்பொடி அணிந்ததே போல [illegible] முன்னிறைக் குத்தித் தள்ளிவிடவெழுந்த மதயானைபோல முன்வந்த அழகு வாய்ந்த முலைகள் பிரகாசிக்கச் சுசிமுனி அருகிற் சென்று அவரைத் தன் வலைக்குளாக்கும் சரசல்லாப வித்தைகள் செய்யக் கண்ட முனிவர் மயங்கிஅவளை வலிந்தகட்டி. அவளை ஒரு குழந்தை பிறந்தது. ஓ பெண்ணே! இக்குழந்தை நம் பிரமானபடியால் உலகமனைத்தும் ஆள்வான் எனமுனிவர் கூறினர். சந்தோஷகரமாகக் குழந்தையுடன் திருவக்கிரனிடம் வந்து சேர்ந்து கபாலபாரணன் என அம்மகவுக்குப் பெயரிட்டு வாழ்த்தினார்கள். இக்கபாலபாரணன் பிரமபீஜமாதலால் அவனைக்கொன்றமை பிரமகத்தியாய் இந்திரனைப்பற்றியது என்று கூறி, பின்னரும் சூதமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

பிரமகத்திபற்றிய இந்திரனும் தேவர்களும் வெருவிப் பிரமதேவரிடம் போய் முறையிட, பிரமாச் சிறிது மனனமுற்றுச் சிவஸ்மரணை செய்து இந்தப் பிரமகத்தி நீங்குதற்கு இலகுவாகிய மார்க்கம் யாதெனில் கொங்கு மண்டலத்தில் நாகாசலம் எனப் பெயரியஅற்புதஸ்தலம் ஒன்று உள்ளது. இதில் தருமதீர்த்தம் என்ற தீர்த்தம் மகாபாதகங்களை நீக்கும். அன்பினோடு அங்கே சென்று நீராடி அம்மையப்பரை வணங்கினால் துயர் நீங்கி விண்ணுலகாட்சி புரிவாய் என்ற வார்த்தையை ஙனங்கேட்டு தேவர்கள்

புடைசூழத் திருச்சகிரிக் கொழுந்தருளித் தருமதீர்த்தத்தை [illegible] அடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து பிரமகத்தி நீங்கப்பெற்று அர்த்த நாரீசுவரரையும் குமாரரையும் சேவித்துச் சந்தோஷத் தோடு சென்றான்.

இந்திரதீர்த்த மான்மியம்.

மாதவமிகுந்த வேதியர்களே! இந்திரன் அமராவதி அடைந்து சுதர்மண்டபத்தில் அரசு செலுத்துங்காலத்தில் தனக்குற்றபிரமகத்தி நீங்கியகாரணத்தைப் புகலக்கேட்ட தேவர்கள் மகிழ்ச்சிகொள்ள அவர்களோடு மறுபடியும் [illegible] திருச்செங்கோட்டில் [illegible] சுவாமி [illegible] தன்பெயரால் ஒருதீர்த்தமுண்டு விதிப் படி அதைப் பிரதிட்டித்து அத்தீர்த்தத்து ஸ்நானிகளுக் கு இராச்சியாதிகாரமும் போகபோக்கியங்களும் உண்டாக அருள்புரிய வேண்டுமென்று எம்பெருமானிடத்து வரம் வாங்கினான். ஆதலால் தன்மதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணியபின் இந்திர தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அத்தீர்த்தக்கரையிலே சொர் ணதானம் கொடுத்தால் கோதானம் பூதானஞ் செய்த பலனை யும், தீர்த்தங்களைக் கண்டால் [illegible] தல் மகேசுவரபூசை செய்தபலன் களையும் கொடுக்கும். இந்த மான்மியத்தை அன்புடன் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் இஷ்டகாமியார்த்தங்களைப் பெற்று வாழ் வார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

உ

வைரவதீர்த்தமான்மியம்.

இருவினைகளை ஒழித்த இருடிகளே! மேன்மையுற்ற வைரவதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தல் தரித்திரம், தோல்வி துக்கம் என்பனவற்றை நீக்கிச் சம்பத்து, சந்தோஷம் சிவானுக்கிரகம் என்பவற்றைக் கொடுக்கும். இவ்வைரவதீர்த் தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தோர் அடைந்த நற்பலன்களைக் கேட்பீர் களாக.

மிகுந்த வளப்பமுற்ற உச்சினிநகரத்துக்கு அதிபதி யாகிய விக்கிரமாதித்தனுடைய மரபிலுதித்த மகேந்திரன் என்னும் அரசனானவன் சுமித்திரை என்னும் தேவியாரோ டும், சந்திரகாந்தன் என்னும் குமாரனோடும், மந்திரிப்பிர தானிமுதலிய இரதகஜதுரகபதாதிகளோடும் மனுநீதி தவ றாது குடிகளிடத்தில் ஆறிலொரு கடமை பெற்று மாதம் மும்மாரி பெய்யவும், அளவிறந்த கீர்த்தியோடும் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்து வந்தான். இவ்வாறு இவன் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவருங்காலத்தில் எப்பொழுதும் உத்தம [illegible] வாய்ந்த பிராமணர்களால் உதாத்த அனுதாத்த [illegible] வேதாத்தியயனம் அத் தியாபனமுதலியவற்றால் உண்டா[illegible] ஓசையும், வேதாந்தம் வைசேடிகம் பாட்டம் பிரபாகரம் பூருவமீமாஞ்சை உத் தரமீமாஞ்சை என்னும் ஆறுசாஸ்திர மோதித் தர்க்கிக்கும் ஓசையும், அக்கினிஷ்டோமம் அத்தியக்கினிஷ்டோமம் உக் தியம் சோடசி வாசபேயம் அதிராத்திரம் அப்தோரியாமம் அக்கினியாதேயம் அக்கினிஹோத்திரம் தரிசபூரணமாசம் சாதுர்மாசியம் நிரூடபசுபந்தம் ஆக்கிரயணம் சௌத்தி ராமணி அட்டகை பார்வணம் சிராத்தம் சிராவணி அக்கிர காயணி சைத்திரி ஆசுவயுசி என்னும் இருபத்தொரு யாகங் களை நடாத்தும் ஓசையும், அந்த யாக அவிப்பாகத்துக்காகத் தேவர்கள் சந்தோஷத்தோடு தங்கள் உலகவாழ்க்கையை யும் விரும்பாது நெருக்கியிருக்கும் ஓசையும், சிராத்தாதி களைப் பெறும் பொருட்டுப் பிதிர்கள் தமது லோகத்தை விட்டுவந்து காத்திருக்கும் ஓசையும், தபோதனர்களும் முனி வர்களும் சூழ்ந்து நெருக்கியிருக்கும் சோலைகளினுண்டாகும் ஓசையும் சிறந்து எங்குமொலிக்கும் மகாநகரமாக விளங் கவும், சாதியொழுக்கம், சமயநிலைமை, ஆச்சிரமதருமமுதலி யன வழுவின்றி முப்பத்திரண்டு தருமங்கள் பெருகவும் அந்நாட்டிலுள்ளார் நோய் அபமிருத்தியு தரித்திர முதலிய னவின்றி வாழ்ந்து கொண்டு வந்தார்கள். இவ்வாறு மகேந் திரன் குடிகளைத் தழுவிச் செங்கோல் செலுத்திவருங்காலத்

தில் பல சாஸ்திரவாராய்ச்சி செய்தவர்களும் விருத்தாந்
[illegible] பாஷண்டிகள் அரசனைப்பிடித்துச் சிற்சில சித்திகளைக்
காண்பித்து இம்மன்னவன் மனமாறானேன்! வெள்ளைநிறமாகிய
சுண்ணாம்பும் மஞ்சளும்சேர்ந்தால் சிவப்பு வர்ணந்தோற்று
வதுபோல,இத்தேகம் சுக்கில சுரோணிதங்களின் விகாரமே;
இங்ஙனமாக இத்தேகம் புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானத்தால்
எவ்வாறு சுத்தமாகும். இருமதானங்களால் சுகதுக்கமும்,
அதர்மத்தால் நரகமும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று எழுதி
யிருக்கும் பத்திராங்களின் சரித்திரம் யாவும் அதிசயோக்தி.
யாகத்தைச் செய், தானத்தைக்கொடு, தவத்தைப்புரி,
ஆலயத்தைத் தொழு என்பவையெல்லாம் பிராமணர் [illegible]
[illegible] தாந்திரிகர்களாகிய
வனிகள் புத்திர பௌத்திரர்களாகிய தங்கள் சந்ததியார்
பிழைக்கும்பொருட்டு எழுதி வைத்த கட்டுக்கதை
யேயாம். கண்ணுக்குத் தோன்றுவதையே நம்பவேண்டும். இவ்
வாறு பாஷண்டிகள் உபதேசஞ்செய்ய, அரசனும் அவர்
வினைப்பயனால் தனது சம்புத்திமாறப்பெற்று வேதியர்
களுக்கும் சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்களுக்கும் விட்டிருந்த
மானியங்களை நிறுத்திவிட்டான், கோயிலில் உள்ள திருவா
பரண முதலியனவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டான். அன்ன
சத்திரங்களையும் ஏனைய தருமங்களையும் நிறுத்திவிட்டான்.
தெய்வகாரியம் பிதிர்காரியம் என்பனவற்றை மறந்தொழு
கியும், குடிகளைத் துராசிரமத்தால் துன்பப்படுத்தியும்,
தருமநெறி தவறிக் கொடுங்கோல் ஆட்சிசெய்துகொண்டான்.
இரக்கம் என்பது எள்ளளவுமின்றிக் கல் நெஞ்சினனாய்
ஒழுகுவதைத் தெரிந்த மேலோர்கள் மனக்கவற்சிகொண்டு
வருந்தி, அந்தோ! அருமையாகிய குணம் வாய்ந்த இவ்வேந்
தன் இத்தீயொழுக்கமுள்ள பெயரையும் கேட்கச் சகிக்க
லான் என்றன்றோ எண்ணியிருந்தோம். "நல்வினைக்கும்
அல்லது அல்லற்படுத்தும்" என்ற நீதி மொழிக்கிலக்காக
குணியவாதிகள் கூட்டுறவாலன்றோ இம்மன்னன் உள்ளம்
கெட்டது. இவ்வுலகத்து வசைபெறுவது மல்லாமல்

அவ்வுலகத்தும் சுகம்பெற மாட்டானே.' இங்ஙனம்
மேலோர்கள் பலவாறு பச்சாத்தாபமுற்றுக் கெட்
டோர்களை ஈடேற்ற வேண்டுமென்ற இரக்கங்கொண்டு அர
சனை நல்வழிப்படுத்த எண்ணங்கொண்டு அம்மன்னவ
வேந்தனிடஞ்சென்று ஆசிகூறி, அரசனே! உலகத்துமாந்தர்
களை ஆணைவழி நடாத்துதற் பொருட்டே மலரவன் மன்
னர்களை உண்டாக்கினன். வேந்தன் என்பான் பிரஜைகளைத்
தன்னாலும், தன்னிடத்தவராலும், இராஜாங்கவங்கத்தின
ராலும், பகைவராலும்; ஏனைய உயிர்களாலும் துன்பம்
நேராவண்ணம் பாதுகாக்கவேண்டும். சாதி சமய ஆசிரம நெறி
யொழுக்கமும், திருக்கோவிற்பூசை முதலியன தவறாமலும்,
இன்னும் இவைபோன்ற நற்கருமங்களும் நடந்துவருமாறு
தன் குடைக்கீழ் வாழும் மாந்தர்களுக்குக் களிப்பூட்டியும்
அரசன் காத்தல் வேண்டும். முட்டையுளிருக்கும் உயிருக்
கும் ஊட்டி வளர்க்கும் பரம்பொருளாகிய கடவுள் ஒருவர் இருக்
கின்றார். அப்பரப்பிரமக் கடவுளாலேயே இவ்வுலகஞ் சிருஷ்
டிக்கப்பட்டும், காக்கப்பட்டும்,அழிக்கப்பட்டும் நிலவுகின்
றது. அப்பரப்பிரமக்கடவுள் ஆன்மாக்கள் நற்கதிபெறும்
பொருட்டு அருளிய வேதசிவாகமப் பிரகாரம் நடத்தல்
வேண்டும். எவன் பரமேசுவரவிசுவாச மின்றி யுளனோ
அவனுக்கு நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் சக்தியிலை
யாது. நன்மை தீமைகளை அறிந்து நடவாதவன் மிருகமென்
றும் சொல்ல இடமின்று. நல்வினை தீவினை முதலியவற்
றை அறிந்து நடவாதவன் ஐசுவரியமும், சுற்றம், பெற்ற
முதலிய யாவும் மறைவில்லாத வெளியிடத்து விளக்குப்
போலச் சஞ்சலத்துக் குள்ளாகும். ஆதலின் வேந்தனே!
உன் முன்னோர்கள் சென்ற வழியே ஈசுவரபக்திகொண்டு
நல்லோர்மனசு கோணாது நடந்து பெருவாழ்வு பெற்று
இகபரம் இரண்டினும் சுகமுற்றிருப்பாயாக என்று பல புத்
திகளை யெடுத்து விளக்கி தத்தம் உறைவிடஞ் சென்றனர்.
"கொடிதும் பேதையும் கொண்டதுவிடா" என்னும் வாக்
கியத்துக்கிலக்காகவும், "விதிக்குப்புத்தி அநுசாரிணீ" என்ற

வாறும் தீயவழியிலே நடந்துவந்தான். தீயாரோடு கூடுவதும்
அவர் சொற்கேட்பதும், அவரைக் காண்பதுமாகிய அனைத்
தும் தீமைபயக்குமெனக் கருதி மேலோர்கள் அந்நாட்டை
விட்டு அகன்று விட்டார்கள். இவ்வரசன் அற்பபுத்திகொண்டு
பிரஜைகளை இம்சிக்கின்றான் என்று கண்டு சில பிராமண
முதியோர் இவனது ஆட்சியைப் போக்கத்தக்க சூழ்ச்சி
செய்யவேண்டு மென்று ஆலோசித்து, கீர்த்தி வழுவாது
தர்மஜகராஜன் என்று யாவரும் வந்திப் போற்றித் தொழு
வல்ல கீர்த்திமானாகிய கோலபன் என்னும் அரசனிடஞ்
சென்று ஓ மஹாராஜனே! உச்சினிநகரத்துக்கு அதிபனாகிய
மனோஜவன் என்னும் அரசன் குணியுவாதிகள் துர்ப்போத
னையால் உள்ளம்மாறுபட்டுக் குருதெய்வபக்தியும் குடிகளிடத்
துக் கருணையுமில்லாது கொடுங்கோல் செலுத்துகின்றான்.
புலிக்காட்டில் வசிக்கும் மான் கூட்டங்களைப் போல மிகவும்
வருந்தி வாழ்கின்றோம். ஆலயபூஜை உற்சவாதிகளெல்லாம்
நின்று விட்டன. ஆதலின், ஒரு குடும்பம் பிழைக்க ஒரு
வனையும், ஒரு ஊர் சுகப்பட ஒருகுடும்பத்தையும், ஒரு
நாடு களிப்புற ஒரு ஊரையும் கெடுக்கலாம் என்னும் நீதி
நெறிகொண்டு ஒரு இராச்சியத்துப் பிரஜைகள் சுகிக்குமாறு
கொடுங்கோல் அரசனாகிய மனோஜவனைத் தண்டிக்கலாம்:
இது செங்கோல் அரசர்களின் நீதியேயாம் என்று உயிரிரப்
போரினும் உருக்கமுற்றுக் கேட்டுக்கொண்ட பிராமணர்
களின் வார்த்தையைக் கேட்டு கோலபன் மிகவும் வருந்தி
இக்கொடிய வார்த்தை கேட்கும் அந்த இராச்சியப் பிரஜை
களின் துன்பத்தைப் போக்காவிடின் நான் பிறந்ததினாலும்,
எடுத்த கணையும், க்ஷத்தியவாளும் என்ன பிரயோஜனத்தைத்
தரத்தக்கன! பரோபகார மில்லாத தேகம் பூமிக்குச் சுமை
யன்றோ. துஷ்டர்களை அடக்குதற்கில்லாப்படை என்ன
படை? என நினைந்து கடல்போற் பெருகிய சதுரங்க
சேனைகளையும் விரைவில் திரட்டிச் சென்று துந்துபி
யும் கேளாது மதோன்மத்தனாயிருக்கும் மனோஜ
வன் வாழும் உச்சினிப்பட்டணக் கோட்டையை முற்றுகை

யிட்டு ஆறுமாதகாலம் இராப்பகலாகயுத்தஞ் செய்தான்.
தன்னிடத்துள்ள திரண்ட சேனைகளெல்லாம் எதிர்த்தும்
தருமம் கோலபனுடையதால் தெய்வசகாயமின்றித் தோல்
விபெற்ற மனோஜவன் இரவில் இனியுயிர்தப்பிப் பிழைக்க
வேண்டிய மார்க்கத்தைத் தேடவேண்டுமென்று பிள்ளை
யையும் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு கள்ளவழியா
கப் புறப்பட்டு இருண்ட ஆரணியத்தைப் போய்ச் சேர்ந்
தான். செல்வாக் குள்ளவர்களுக்குநேர்ந்த துக்கமும், சுகமும்
தங்களுடையதாகப் பாவித்துக் கிடக்கினும், இருக்கினும்;
நடக்கினும் பலபேர் சூழ்ந்துசெல்வார்கள். சிறிது சீர்
கேடாகிய சமயத்தில் ஏற்படப்பட்ட சகாயம் பெற்று வா
ழ்ந்தவர்களா யிருப்பினும் வயிற்றிலிருப்பது அவர்களுடை
ய அன்னமாக விருக்கினும் தெரியாதவர்களைப் போலக்
கடைக்கண்ணாற் பார்த்துத் தலைகுனிந்து செல்வதும்,
அழைக்கினும் காதுகேளாதவர்களாயும் அகன்று செல்வ
தும் வெறுப்பதும் உலகவியல்பு; அதினும் இவ்வரசன்கொடு
ங்கோன்மை செலுத்தினானாதலின் ஒருவரும் இவ்வரச
னைப் பின்தொடரவும் தேடவும் இல்லை. மனைவியோடும்
மகனோடும் மனோஜவன் உடுத்த வஸ்திரமின்றி ஒருபொரு
ளு மெடுக்காதவனாய் வெளியே புறப்பட்டான். மோந்
தாற் குழையும் தன்மை பெற்று மெதுவாகிய அனிச்சமல
ரும் அன்னத்தின் கழுத்திலிருக்கும் மயிரும் பரப்பி நடக்
கினும் நெருஞ்சிக்காடோ என்று கருதும் மெல்லிய பாதத்
தையுடைய சுமித்திராதேவியும் சந்திரகாந்தன் என்னும்
அரசிளங்குமாரனும் அரசனும் கல்லும் முள்ளுமுள்ள கா
ட்டில் அதிவேகமாக இருட்டில் நடக்கவேண்டினமையால்
மிகவும் களைத்து ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். இரத்தினப்
பொற்கட்டு மஞ்சத்துப்படுத்த அருமைப் புதல்வனைத்
தழைகள் பரப்பி அதின்மீது படுக்கவைத்தார்கள். அக்
காட்டில் பலவிதமாகிய மிருகக் கூட்டங்கள் வந்து சூழ்வது,
கோலபன் என்னும் பகைவனுடைய சேனைகள் வந்து வளை
வதுபோலவும், அம்மிருகங்களின் சத்தங்களெல்லாம் யுத்த

முரசம் போலவும், கொடிய புலி கரடிகள் ஆர்ப்பது சேனைவீரர்கள் செய்யும் வெற்றித்தொனிகள் போலவும் தோன்ற மிகவும் வியாகுலமுற்று துயரக்கடலுள் ஆழ்ந்து கரைகாணுதவனாக வருந்தினான். நடந்த அயர்வாலும் பசியினாலும் சந்திரகாந்தன் களைத்து வருந்தினான். அரிய அரசிளங்குமாரன் பசியை நீக்க வகையற்ற நிலைமையை அறிந்து அரசன் சிந்திக்கின்றான். எல்லாம் நம் வல்லமையாலாகின்றது; தெய்வம் என்பது ஒன்றுண்டோ என்று நிச்சல்வச் செருக்குற்றேமே! இப்போது அந்த வல்லமை எங்கே போயிற்று? பாலுஞ் சீனியும் கலந்த அமுதத்தைப் பொற்கிண்ணத்திலேந்தி வேடிக்கைகாண்பித்தூட்ட ஒவ்வொரு வாயன்னமாக அருந்தவும் பொருந்தாத என் குலவிளக்காகிய மதலை பசியால்வருந்த அப்பசியைப் போக்கும் வழியைக் காணாது கண்ணீர் வடிக்கவும் காலம் நேர்ந்ததே! இதனை உற்று யோசிக்கும் பொழுது சகலமும் நம் வல்லமையால் வருவதென்று எண்ணுவது தவறே ஆகும். இருக்கும் பொழுது மேல்வஸ்திரம் சரிந்தால் எடுத்துத்திருத்தித் தூசுமுதலியன மேலே விழவிடும் படியாது அகற்றி ஆதரிக்கும் மெய்க்காவலர் எங்கே? நடந்துவந்தால் முன்னின்று நமதுபிரதாபங்களையும் நம்முன்னோர் கீர்த்திகளையும் புகழ்ந்து கொண்டாடும் பாடுவோர் எங்கே? பலவிதமாகிய வேடிக்கைகளை அலங்காரமாகப் புனைந்து சாமார்த்தியமாகப் பேசிக் காலம் போக்கும் வைணர்கள் எங்கே? மந்திரிமார்கள் எங்கே? சேனை எங்கே? அரண்மனைகள் எங்கே? ஐசுவரியங்கள் எங்கே? ஐயையோ! நமது பட்ட மகிஷியருகே ஆடைதாங்கிச் செல்வோரும், அடைப்பமேந்திச் செல்வோரும், கிளி பூவை முதலியனவற்றைக் கொணர்ந்து போகவிப்பவர்களும், முழுக்குவிப்போரும், மயிர் கோதுவோரும், ஆடை திருத்துவோரும், மையிடுவோரும், பொட்டிடுவோரும், ஆபரணமணிவோருமாகிய தாதிமார்கள் எங்கே? எல்லாம் அழிந்து போயினவே, ஆ! ஆ!! எல்லாம் தெய்வகிருபையால் வந்தடைகின்றன என்பதை மறந்து போனேனே!

மனைமக்கள் சுற்றம் முதலியன வெல்லாம் சந்தைக் கூட்டம் போன்றன என்றும், இராச்சிய போகங்களெல்லாம் சொப்பனம் போன்றன வென்றும் மேலோர்கள் சொல்வதை ஏனமாக எண்ணினேனே! இவ்விதமாகிய அற்ப ஐசுரியத்தை எப்போதும் இவ்வண்ணமே வைத்து ஆளலாமென்றெண்ணியன்றோ மமதை கொண்டு பிறரை மதிக்காதும் செல்வம் பொருந்திய காலத்திலே பல்லுயிர்க்கும் துணைசெய்யவேண்டுமென்பதையும் மறந்து அவலனானேன்! இங்ஙனம் தனக்குள்ளே துக்கித்திருக்குஞ் சமயத்தில் சந்திரகாந்தன் அம்மா சாதம் என்ற ஓசையைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அடிவயிற்றில் இடிவிழுந்தது போலத் துடித்துக்கண்ணில் நீர் வடிப்பதைக் கண்ட மனோஜவள் தன்மேல்வஸ்திரத்தால் கண்ணைத் துடைத்து அடிமாதராசே! ஏன் துன்பப்படுகின்றனை நாம் என் செய்யலாம்! முற்பிறப்பில் மனமுவந்து ஒருவருக்கும் ஒரு பொருளைக் கொடுத்தே மல்லேம். தர்மதானஞ் செய்தறியேம். ஆலயங்களில் நித்திய பூஜை நைமித்திய பூஜைகளை நடாத்தி வைத்திலேம். பிதிர்கள் மனமகிழுமாறு யாக சிரார்த்தாதிகள் செய்யவில்லை. பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் பூதானம் கன்னிகாதானமுதலியன கொடுத்தேமல்லேம். சித்திராபௌர்ணமியில் பிராமணர்களுக்குக் கறிமுதலியனவற்றோடு அன்னபானதிகள் புசிக்குமாறு கொடுத்தேமல்லேம்: சந்தனம் பாதுகை விசிறி குடை முதலியன கொடுத்தேமல்லேம். அரசு, மா, அத்தி, நெல்லி, ஆல், விளா, இலுப்பை, வேம்பு, வில்வம், வாழை, பலா, மகிழ், தென்னை முதலிய மரங்கள் வைத்து வளர்த்தேமில்லை. காவனம், நந்தனவனம், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியனவும் செய்தேமில்லை. புரட்டாசிமாச மாளயபக்ஷத்திலே தென்றிசை நோக்கிப் பிதிர்களைக் குறித்து ஹோமித்திக சிரார்த்தஞ் செய்தேமல்லேம். சாந்திராயணமுதலிய விரதங்கள் செய்தேமல்லேம். மார்கழிமாசத்தில் விடியற்காலபூசை செய்தேமல்லேம். மேன்மையுற்ற சைவசீலர்களுக்கு உருத்திராக்ஷமுதலியன உதவினேமல்லேம். சிவால

யத்திலே திருவிளக்கிட்டதேயில்லை. திருவலகு திருமெழுக்கிட்டதேயில்லை. புல்லையாவது களைந்தெறிந்ததேயில்லை. ஆலய வலம் வந்ததேயில்லை. சிவபிரான் திருமுடிமீது ஒரு வில்வ தளமாவது இடவும் பெறாத பாவியாக இருந்தமையாலன்றோ இவ்வளவு கஷ்டத்தை அனுபவிப்போமாயினோம். ஈது செய்யத்தான் இயலாதிருப்பினும் சிவ என்று மும்முறை உச்சரித்திருக்கினும் சகல பாவங்களும் நீங்கியிருக்குமே! அதுவுஞ் சொல்லாத பாவியாக இருப்போம் தே[illegible] தோற்றுகின்றதே என்று கூறிச் சோர்ந்து தரையின்மீது மயங்கி விழுந்தான். சுமித்திராதேவி திடுக்கிட்டுக் கணவனை இருகையாற்றழுவி கண்ணீராலே கணவன்மேனியெல்லாம் நனைத்து, சிவ! சிவா!! என் செய்வேன் என்று ஓலமிட்டழுதாள். காஷாயவஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டும், கூட்டமாகக் கட்டிய சடைமுடித்தும், விபூதியை உத்தூளன திரிபுண்டரமாகத் தரித்தும், மார்பிலே பூணூல் பிரகாசிக்கவும் தண்டகமண்டலம் கையிற்கொண்டு *பாராசரமுனிவர் அவ்வழியாகச் செல்லும் பொழுது இவ்வழுகுரலோசை கேட்டு மனமிரங்கிச் சமீபத்து வருவதை அறிந்த சுமித்திராதேவி வணங்கி அழுது சொல்வாளாயினள். பரமசிவத்தைப் போல எழுந்தருளிய சுவாமிகளே! அடியேங்களது துயரத்தை நீக்கியருளல் வேண்டுமென வேண்டினள். பயப்படாதே அம்மா என்று தேறுதல் கூறி நீங்கள் யாவர்? இக்காட்டில் வந்த காரணம் என்னை என்று வினவினர் பராசரமுனிவர். எங்கள் அரிய மித்திர பாந்தவ்யம் போல எழுந்தருளிய சுவாமி! திக்கற்றவர்களாக இக்காட்டிலிருக்கும் எங்கள் மூவருள்ளே உச்சினிநகரத்தை ஆண்ட மனோஜவன் என்னும் பெயருடைய இவர் எனது பர்த்தா. அடியாள் பெயர் சுமித்திரை. எங்கள் தவத்தாற் கிடைத்த புதல்வன் இவன். இப்பாலன் பசியினால் வருந்தச் சகியாத மன்னவர் மூர்ச்சித்துப் பூமியில் விழுந்து மயங்கிக்கிடக்கின்றார். கோபாலன் என்னும் அரசன் வலியவந்து எங்கள் இராச்சியமாகிய உச்சினிபுரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். ப[illegible]

களைப்போல இக்காட்டை அடைந்தோம். மாதவரே! நாங்களும் இனி ஒருநாள் நாட்டிலேறி அரசுசுவையுண்டு வாழ்ந்திருப்போமா! என்று விம்மி விம்மி அழுது அடிவீழ்ந்து வணங்கும் சுமித்திரையை நோக்கி, கற்புக்கோர் வைப்பாய மங்கையே! "ஆறிடுமேடு மடுவும் போல் ஒத்தது செல்வம்" ஆனால் அச்செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பது நாம் செய்யும்செய்கையைப் பொறுத்திருக்கின்றது. பரமேசுவர[illegible]டை வாய்க்கின் நீவிரேன் அனுபவிக்க மாட்டீர்கள், விசனப்படவேண்டாம் அம்மா! இதோ உன் கணவன் அயர்வு நீங்கி எழுந்திருக்கின்றான் என்று இரண்டு கண்களையும் மூ[illegible]ச் சிவத்தியானஞ் செய்து இவர்கள் விருத்தாந்தமாவும் அறிந்துகொண்டு, தமது கையினாலே அரசனுடைய சிரசைதொடுத்துப் பாதமிறுதியாகத் தடவியவுடன் மறுஜன்மம் எய்தினனைப்போல மனோஜவன் எழுந்தான். உடனே முனிவர் திருவடிகளை நமஸ்கரித்து தனது விருத்தாந்தமனைத்தையும் கூறினன். புவனேசுவரி மந்திரத்தைஜபிப்பீர்களாயின் பசிப்பிணியும் மனநோயும் நீங்கும். பாவம் நிவாரணமாகும், புனிதமாகிய சுகத்தைக்கொடுக்கும் என்று கூறி அம்மந்திரத்தை உபதேசிக்க, மூவரும் ஆரோக்கிய முற்றுத் திடம்பெற்று வணங்கினார்கள். மனோஜவ இராசனே! நீ குரு தெய்வத் துரோகமுதலியன செய்தனை. அப்பாவத்தினின்றும் நீங்கி உன்பகைவனை ஜயித்துவெற்றியடையவேண்டுமாயின் ஒரு உபாயஞ் சொல்வோம். அஃதாவது, கொங்குமண்டலத்திலே நாகாசலம் என்று, உமையொரு பாகர் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவஸ்தலம் ஒன்றுள்ளது. அங்கே வைரவதீர்த்தம் என ஒன்றுள்ளது.* இது பிரமகபால மேந்திய வைரவக்கடவுளாலே அன்புகூர்ந்து மேன்மை பெறப் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட திவ்ய தீர்த்தம். இத்தீர்த்தத்தில் இரகுபதியானவர் ஸ்நானஞ்செய்து பின்னர் ஸ்ரீஅர்த்தநாரீசுவரர் அருள்பெற்றுப் பகைவனாகிய இராவணனை வெற்றி கொண்டனர். இத்தீர்த்தத்தை மேலோர் வைரவதீர்த்தம் என்பர்என பராசரமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்

தருளினர். இதனைக் கேட்ட மூவரும் முனிவர் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எங்கள் க்ஷேமமைப்பே! குலதெய்வம் போல இக்கானகத்து எழுந்தருளிய முனிபுங்கவரே! கருணைகூர்ந்து எங்களை நாகாசலத்து வைரவதீர்த்தத்தில் விதிப்படி மூழ்குவித்து உமையொருபாகர் தரிசனஞ்செய்வித்து முன்போல இராச்சியாதி பத்தியத்தைக் கைக்கொள்ளும் திறத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று பன்முறையும் வேண்ட, அவர்களை நோக்கி நானுங்கூட க்ஷேத்திர தரிசனத்துக்குச் செல்லல் வேண்டும். மற்றொருவர் போகலாம் நீங்கள் என்றழைத்தால் பரமசிவத்தின் பிரேரணையாலேயே அழைப்பதாகப் பாவித்து அவசியம் யாத்திரை செல்லல்வேண்டு மாதலிற் றடையின்றி யானும் வருகின்றேன்; என்று மூவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வழிகளிலுள்ள சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு மகிமைவாய்ந்த நாகாசலத்தை அடைந்து கிரிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துகொண்டு மலையை வணங்கி ஏறி வைரவ தீர்த்தத்தைக் கண்டவுடனே பன்கவருடைய குரோதமெல்லாம் நீங்கியதாக மனசிலே தோன்ற மகிழ்ந்தான் மனோஜவன். வேதாகமவிதிப்படி அம்மூவரையும் பராசரமுனிவர் மூன்று மாசகாலம் வரையில் வைரவதீர்த்த முதலாகிய தீர்த்தங்களில் மூழ்குவித்தும் உமையொருபாகர் தரிசனஞ் செய்வித்துங்கொண்டும் வந்து ஒரு நாள் இராமமந்திரத்தை உபதேசித்தார். இராம மந்திரத்தை செபித்து வரவே இரகுநாதர் பிரசன்னராய்மகிழ்ந்து இரதம், சேனை, சங்கம், ஆபரணம், மகுடம், கவசமுதலியவற்றைக் கொடுத்தனர். பராசரர் பிரமாஸ்திரம் கொடுத்தார். பராசத்தி நல்வரமருளப் பரமேசுவரரை வணங்கிச் சேனைசூழத் தன் நகரத்தை அடைந்து வளைந்துகொண்டு மூன்றுநாள் அகோராத்திரம் யுத்தஞ்செய்து நான்காம் நாளில் பிரமாஸ்திரப் பிரயோகத்தால் சேனைகளெல்லாஞ் சிதறுண்டுபோகக் கோலபனையும் வெற்றிகொண்டு நகரத்துட் பிரவேசித்து சிம்மாசனமேறி நீதி தவறாது மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலாண்டு சந்திர

காந்தனுக்கு இராச்சியாபிஷேகம்புரிந்துசெங்கோலை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சுமித்திரா தேவியுடன் பராசரரை வணங்கித் திருநாககிரியிற் சென்று சிவத்தியானஞ் செய்து வாழ்ந்திருக்குங் காலையில் மனோஜவன் ஒப்பற்ற சிவபதமுற்றான். சுமித்திரைக்கு உமையம்மையார் தமது பதங்கொடுத்தார்.

இம்மகிமை வாய்ந்த வைரவதீர்த்தக் கரையிலே சிவபூசை செய்தவர்களும், தானங்கள் புரிந்தோர்களும் ஒன்று கோடியாகிய பலன்களை அடைவார்கள். பேய், பில்லி, சூனியம், பார்வை, சடலை மாடன்முதலிய கிரகதோஷமுடையோர் மூழ்கி ஜலத்தை உட்கொண்டு உமையொருபாகர் தரிசனஞ் செய்து வைரவமூர்த்திக்கு வடைமாலை சாத்தினால் அவை நீங்குமென்றார் சூதமுனிவர்.

வாணதீர்த்த மான்மியம்.

சிவபூஜாதுரந்தரர்களே! வெற்றியைத் தரவல்ல வைரவதீர்த்த மகிமையுணர்ந்தீர்கள், மேன்மையுற்ற வாணதீர்த்த மான்மியம் புகல்கின்றேம் கேட்பீர்களாக. இத்தீர்த்தம் இஷ்ட சித்தியையும், தேககாந்தியையும் நல்ல பலனையும் தரும். மாவலியின் பேரனாகிய வாணாசுரன் கர்வத்தால் கண்ணனோடு பொருது கைகள் இழந்து நல்லுணர்வு பெற்று நித்தியானந்தத்தை விரும்பிஉமையொருபாகரைப் பூசித்து வணங்கியிருக்கும் நாளிலே தன்பெயரால் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கி வேதாகமவிதிப்படிபுண்ணிய தீர்த்தங்களை ஆவாகித்துப் பரமேசுவரனைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தான். உமையொருபாகர் எதிர் தோன்றி யாது வேண்டுமெனவும் நித்தியானந்த முத்திவேண்டு மெனவும், அவ்வாறே சிவகணாதிபனும் வரமீந்தனர். சுவாமி! அடியேன்விருப்பம் ஒன்றிருக்கின்றது. அஃதாவதுஎன்பெயரால் பிரதிஷ்டித்த இத்தீர்த்தத்தில் யாவர்வந்துமூழ்கினும் பலநாள் மெய்யன்புடன் சிவபூஜை செய்த பலனைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்ன "அவ்வாறேஆகுக" என வரங்கொடுத் தருமறைந்

திருவினார் சிவபெருமான். ஆதலால் விதிப்படி புண்ணிய தீர்த்தங்களில் முழுகி சிவத்தியானஞ்செய்துகொண்டு கிரிப்பிரதக்ஷிணம் வந்து மற்றைய தீர்த்தங்களில் முறையாய் முழுகி வாணதீர்த்தத்தில் சங்கற்பபூருவமாக மூழ்கி, சிவாசாரியரிடத்து வைதிகாகமோக்த மாகத் தீக்ஷைபெற்ற நெறிப்படி அத்தீர்த்தக்கரையில் சிவபூஜை ஒருநாள் செய்தவர்கள், நூறு வருஷம் வாணலிங்க பூஜை செய்த பலனை அடைவார்கள். ஆன்மார்த்த பூஜையை வாணதீர்த்தக் கரையிற் செய்து ஆலயவலம் வந்து உமையொருபாகர் முருகர் தரிசனஞ் செய்து உத்தமமாகிய சிவவேதியர்களுக்கும் சிவவேடத்தினர்க்கும் அன்னமளித்து இயன்றதக்ஷிணை கொடுத்து வணங்கினோரைக் கண்டோர் கண்டவர்களும் நற்கதி பெறுவார்கள். மாசிமாத அமாவாசை முதலாகிய சிவராத்திரி முதற்கொண்டு பங்குனிமாச அமாவாசை தினமீறாகப் பிரதிதினமும் வாணதீர்த்தத்து மூழ்கி விரதமாகச் செங்கோட்டுமலையிலே தர்ப்பசயனஞ் செய்து பஞ்சாக்ஷர முதலிய மகாமந்திரங்களை ஜபித்து வருவோர்களது தன்வழி தாய்வழி தந்தைவழி என்னும் மூவேழ இருபத்தொரு தலைமுறைப் பாவங்களெல்லாம் நீங்கும். மேலாகிய சிவபத்தியும் உண்டாகும். இவ்வாவிடின் சிவராத்திரியிலேனும் வாணதீர்த்தத்து மூழ்கி அக்கரையில் சிவபூஜை செய்து பஞ்சாக்ஷரஜபஞ்செய்து; நான்கு சாமத்திலும் உமைபாகரைத் தரிசித்து ஆதியந்தமற்ற பரமேசுவரருடைய திருவிளையாடலாகிய பத்திநூல்களை ஓதி பிறருக்குச் சொல்லி, பிறர் சொல்லக் கேட்டு விஷயாதிகளில் மனதைச் செலுத்தாது ஒரு நிலை கொண்டு துயில் நீத்து காலை ஸ்நானஞ் செய்து சிவதரிசனஞ் செய்பவர் சிவகணத்தலைவராவர். அன்று அம்மலைமீது மங்கிய விளக்கைத் தூண்டியவர்களும் அபிஷேகத்துக்குக் கரும்பு தட்டிக் கொடுத்தவர்களும் யமனைத் துரத்தியடிப்பரென்றால் அபிஷேகம் செய்து தரிசித்தோர் பலனை யவரே உரைக்கவல்லார் என்றார் சூதமுனிவர்.

* தேநுதீர்த்த மான்மியம்.

சைவத்திருநீறு சண்ணித்த முனிவர்களே! தேநு தீர்த்த மகிமையைக் கூறுகின்றோம் அன்புடன் கேட்பீர்களாக. அந்நாளிலே காமதேநு ஒப்புயர்வற்ற முப்புராரியை முப்பொழுதுந் துதித்து மேருகிரியின் ஐந்து நாடிகளைப் பெற்று வந்து கொங்குமண்டலத்தில் நாகநாடிக்கொடுமுடி தாபித்து நாககிரியில் தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கிற்று. புண்ணிய தீர்த்தங்களை ஆவாகித்து அத்தீர்த்தத்தில் முழுகினவர்களுக்கு நல்லபலன்கொடுக்குமாறு சிவபெருமானைப் பிரார்த்தித்து வரம் வாங்கியது அத்தத்தீர்த்தம். அந்தத்தேநு தீர்த்தத்தில் முழுகிப் பரிசுத்தமாகிய [illegible] பாலால் உமையொருபாகரை அபிஷேகித்து மிருகமத கர்ப்பூர முதலியன விரவிய வாசனைச் சந்தனமுஞ் சாத்தியபின்பு சர்க்கரை விரவிய பாலமுதம் குளிர்ச்சியுடைய அந்தத் தேநு தீர்த்தத்தில் சமைத்து அன்புடன் நைவேத்தியஞ் செய்து வாழ்த்தி மறைமொழி வேதியத் துறவியர் மகேசுவரர் முதலியோர் புசிக்குமாறு கொடுத்தவர்கள் மாதர்களைமைந்தர்களைப்படைத்து இவ்வுலகத்தை ஆண்டபின்பு தாங்கள் விரும்பிய பதங்களைப் பெறுவார்கள். அத்தீர்த்தக்கரையில் பூஜைசெய்து விதிப்படி ஒரு பசு தானஞ் செய்தவர்கள் கோடி கோதானஞ் செய்த பலனைப் பெறுவார்கள். விருஷபமாசத்தில் இத்தீர்த்தத்தில் முழுகி கிரிப்பிரதக்ஷிணம் புரிந்து உமையொருபாகரைப் பூசித்தவர்கள் தேவேந்திரபதத்தைப்பெற்று வாழ்வார்கள். நீரிழிவு, மந்தகாசம், அரோசிகம், காமாலை, மகோதரம், குஷ்ட முதலிய நோயுள்ளோர் இத்தீர்த்தத்தில் முழுகி அருந்துவாராயின் நோய் அகன்று மேனி ஒளிபொருந்தி மனக்களிப்புற்று இம்மையில் வாழ்ந்திருப்பர்.

வசிஷ்டரிடத்திருந்து பல அரசர்களை மாய்த்தகுற்றம் போகுமாறு மூழ்கிய காமதேநு தீர்த்தத்தில் முழுகிக் காமதேநுவைத் தியானித்துஉமையொருபாகரைப்பூசித்தவர்கள் மேலாகிய பதத்தை அடைவார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

* மேற்குப் பாலூற்று என்பர்.

ஒடுங்கும் மனம் பெற்ற உத்தமர்களே! அழகிய தேனுதீர்த்த மகிமையைச் சொன்னோம். படிகப் பாரிசத்தினுள்ள பரிசுத்த வெண்ணிறமுற்ற க்ஷீரதீர்த்த மகிமை சொல்கின்றோம். பணிமலையைப் பிரதக்ஷிணம் புரிந்து இப் பாற்சுனையில் மூழ்கி பிதிர்வினை புரிந்து பெரியோர்களுக்கு இயன்றன உதவி உமையொருபாகரை வணங்குவோர் நல்ல பலனை அடைவார்கள். இத்தீர்த்தம் விஷம் சோகை முதலியனவற்றை நீக்கும். பிலத்துவாரவழியாகப் பார்வதிதேவியார் இங்கு எழுந்தருளிய காலத்திலே சுப்பிரமணியர் அன்புடன் சமீபத்துச் சென்றார். அம்மையார் அவருடன் இளைய குமாரனைத் தழுவியதாலன்னையாகிய உமாதேவியார் அமுதகும்பதனத்தினின்றும் பாலூறிப் பீர்வழிந்தது. அந்த அமுதஞானப் பாலூறி வழிந்து தங்கியதே இத்தீர்த்தமாகும். காவிரி யமுனை முதலிய நதிகள் தைமாசத்தில் அத்தீர்த்தத்து வந்து படியும். பரிசுத்தத்தன்மையில் அத்தீர்த்தத்துக்குச் சமானமாகிய தீர்த்தம் வேறொன்றிருப்பதாகச் சொல்வதற்கிடமின்று. உபமன்னியுவுக்காகப் பரமேசுவரர் பாற்கடலைக் கொடுத்தது போல பார்வதி தேவியார் குமாரருக்கு இத்தீர்த்தத்தை அருளியதாக நினைக்கவேண்டும். உமையொருபாகரின் திருமேனி வண்ணம் போல வெண்ணிறமாக விளங்கும் இந்தக்ஷீரதீர்த்தத்தால் குமாரருக்கு அபிஷேகிப்பது உத்தமபலனுறும். காவேரி அந்தர்வாகினியாக இதிலமரும். இத்தீர்த்தக்கரையில் கோதானம், பூதானம், கன்னிகாதானம், அசுவதானம், சுவர்ணதானமுதலியன செய்வோர்கள் நற்பலனைப் பெறுவார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

சண்முகதீர்த்த மான்மியம்.

தெய்வீகமருவிய சிவயோகிகளே! க்ஷீரதீர்த்த மகிமை சொன்னோம். ஷண்முக தீர்த்தமான்மியம் கூறுகின்றோம் கேளுங்கள். கேகயதேசத்திலே தர்மஜகன் என்னும் பெயருடையவேந்தன் நீதிமுறையாக ஆண்டுவந்தான். செவிகளில்

§ கிழக்குப் பாலூற்று என்பர்.

அணிந்திருக்கும் குண்டலங்களைத் தாக்கும் வெண்மை கருமை, செம்மை, அகலம், நீளம், ஒளி என்னும் அறுவகை இலக்கணங்கள் அமைந்த கண்களையுடைய நூறுமாதர்களை விதிப்படி மணம் புணர்ந்தான். ஒருத்திக்கேனும் குழந்தை இல்லை. மலடென்னும் வசைச் சொல்லுக்கு ஆளானோமே! குழந்தையில்லாத மனைவாழ்க்கையும் ஒருவாழ்க்கையோ என மனைவியர்களும் அரசனும் பலவாறு துக்கித்து ஈசுரத்தியானம்புரிந்து பலவிதமாகிய தானதருமங்களைச் செய்து வரும் நாளில் பட்டமஹிஷிக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை ஜனித்தது. அ[illegible] தானதிகளைச் செய்து சந்திரகுமாரன் என்று பெயரிட்டு[illegible]வும் அருமையோடு வளர்த்துவந்தார்கள்.

ஒருநாள் பகலிலே நவரத்தினப்பொற் தொட்டிலில் வைத்துப் பாராட்டி உல்லாசமாக விளையாட்டுக்காட்டிவரும்போது, துடி துடித்து விம்மி விம்மி அக்குழந்தை அழுதது. குழந்தையை எடுத்து மார்பிலணைத்துத் தங்கக் கலசத்தில் நீலமணிபோன்ற முலைக்காம்பைப் பவளக்கரைபோன்ற தங்கள் இருவிரலால் இடுக்கி ஆம்பல் மலர் போன்ற அக்குழந்தை வாயில் வைக்கவும் பாலருந்தாது வீறிட்டழவே, நூறு தாய்மார்களும் பலதாதிமார்களும் எத்தனையோவிதமாக உபசரித்தும் சிறிதும் அடங்காது அழுவதைக் கண்டு பூதசங்கையாக இருக்குமோ! மற்று யாதோ என வருந்தி வாடுங்காலத்திலே தொட்டிலைப் பார்த்தபொழுது அதில் ஒருபுறம் பவளமணிகளைக் கோர்த்து முனையில் நீல ஊசி வைத்தது போலக் கொடுக்கைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கக் கண்டு இக்கொடியதேள்தான் கொட்டிவிட்டதென்று தேறியும், குழந்தை அழுகைக்காற்றாது தனித்தனி ஒவ்வொருவரும் தேள்கொட்டி விஷமேறியவர்களைப் போலவே அலறினார்கள். இவ்வாறு நூறு இராஜமஹிஷிகளும் தோழிமார்களும்அரற்றும் ஓசை பெரிய அழுமோசையாயிற்று. தருமஜகன் அத்தாணிமண்டபத்திருந்து இராச்சிய விசாரணை செய்யும் பொழுது இந்த அழுமோசை கேட்டு இது யாது அறிந்து வருக என மந்திரிகளை அனுப்ப மந்திரிமார்கள்

ஓடோடியும் பார்த்து வந்து ஐய, எங்கள் இளவரசராகிய குழந்தை கொடிய தேள்கொட்டித் துடிக்கிறது. அதனைச் சகியாது இராஜபத்தினிமார்களும் தாதியர்களும் அந்தப் புரத்திலே புலம்பும் ஓசை என்றறிவித்தவுடனே அங்குள்ள மணிமந்திர அவுஷதசித்திவாய்ந்தவர்களைக் கொண்டு ஒரு நிமைப்போதில் குணப்படுத்தி விட்டார்கள்.

அரசன் அங்கு வீற்றிருக்கும் வேதியர் முதலிய பெரியோர்களை நோக்கி மாதவர்களே! நானோ விருத்தாப்பியனானேன். நூறு மனைவிமாரும் முதிர்ந்த வயசுவாய்ந்தவர்களாயினார்கள். எனக்குள்ள ராச்சிய நிர்வாகஞ் செய்யவோ ஒரு பிள்ளை இருக்கின்றான், "ஒருமரந்தோப்பாகாது" என்றமைபோல ஒன்றே பிள்ளைபெற்றது பிள்ளைப்பேறாகமாட்டாதென்ற நியாயமிருப்பதால் வேறு பிள்ளைகளில்லை. நூறு மனைவிகளில் மற்றையதொன்னூற்றொன்பதின்மரிடத்தும் ஒரு குழந்தையேனும் ஜனிக்கவில்லையே என் செய்வேன் தேள்கொட்டக் குழந்தை அவஸ்தைப்பட இப்பொழுது மெத்த யோசனைக்குள்ளானேனே என்று பிரலாபிக்கும் வேந்தனை நோக்கி மகாஞானவானாகிய ஒருவேதியன் ஓ! அரசனே நீர் நூறுபிள்ளைகளைப்பெறுவீர். அவர்கள் உலகத்தை ஆள்வார்கள். பயப்படவேண்டாம். சேஷகிரி எனப்பிரசித்திபெற்ற ஒரு திவ்யஸ்தலம் இருக்கின்றது. அங்கேயுள்ள ஷண்முகதீர்த்தத்திலே பத்தினிமார்களோடு விதிப்படிமுழுகி உமையொருபாகரைத் தரிசிப்பீராக என்று மொழிந்தனர். கசடறக்கற்ற அந்தணர்களும், சேனைகளும் சூழ அரசன் தேவிமார்களோடு திருநாககிரியை அடைந்து ஆறுமுகனைக்கரை சேர்ந்து விதிப்படி முழுகி அர்த்தநாரீசுவரர் பாதசேவை புரிந்து புத்திரகாமேஷ்டி யாகம் புரிந்தான். யாககுண்டத்துத் தோன்றிய சதை அமுதத்தை நூறு பெண்களுக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து நித்தியமும் நியமத்தோடு ஷண்முகதீர்த்தத்து மூழ்கி அம்மையப்பர் குமாரதேவர் தரிசனஞ் செய்து வந்தார்கள். ஈசுவரகிருபையால் நூறு பெண்களுக்கும் தனித்தனிஒவ்வொரு ஆண்குழந்தை

பிறந்தது. இவ்வரத்தாற்பிறந்த நூறு குமாரர்களும் முன்றுதித்திருந்தஒருவனுமாக நூற்றொருபிள்ளைகளுக்கும்இராச்சியங்களைப் பகிர்ந்து கொடுத்து சந்திரகுமாரன் என்னும் மூத்தவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் புரிவித்து, அன்புடனே திருச்செங்கோட்டுக்கு வந்து ஷண்முகதீர்த்த முதலிய வைகளில் மூழ்கிச் சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிவகைங்கரியங்கள் பல செய்து சிவபத்திமேலீட்டினால் சிவபூஜை எழுந்தருளச்செய்துகொண்டு சத்காலம் போக்கிக்கொண்டு சிவானந்தப் பெருவாழ்வுபெற்றான்.

சுப்பிரமணியக்கடவுளால் ஆக்குவித்த இத்தீர்த்தத்தில் தேவர் முனிவர் சித்தர் வித்தியாதரர் முதலாயினோரும் மேலோர்களும் நீங்காமலிருப்பார்கள். இதிலே அன்பினொடு முழுகினோர் பாவங்கள் நீங்கும். புத்திரோற்பத்தி உண்டாகும். இஷ்டகாமியம் பெறலாகும். முருகர் திருவருளும் உமையொருபாகர் திருவருளும் சித்திக்குமென்றார் சூதமுனிவர்.

சர்வதீர்த்த மான்மியம்.

மலவலி தொலைத்தமாதவர்களே! இஷ்டகாமியசித்தியருளும் சண்முகதீர்த்த மான்மியம் கூறினோம். தீர்த்தராஜன் என்றும், தீர்த்த சேகரன் என்றும் தேவர்களால் துதித்தோதவல்ல சர்வதீர்த்த மான்மியம் கூறுகின்றோம். அந்தச் சர்வதீர்த்தம் நாககிரி உச்சியின் வடகீழ்ப் பாரிசத்தில் உள்ளது. அந்த நாககிரிசிவ சொரூபம். சர்வதீர்த்தம் விஷ்ணுசொரூபம். சிவபிரானுக்கு "அரியலாற்றேவியில்லை" என்றவாறு நால்வகைச் சத்திகளுள் ஆண்சத்தி திருமாலாதலால் அந்தச் சர்வதீர்த்தகங்கை ஈரேழுலகிலுள்ள முப்பத்துமுக்கோடிதீர்த்தங்களும் ஒருங்குறச் சேர்ந்த மாநிலத்தார் பாவங்களைப் போக்குதற்கே எம்பெருமானால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டுள்ளது அந்தச் சர்வதீர்த்தம். அந்தச் சர்வதீர்த்தம் நெருங்கிய இடமெல்லாம் தேவர்கள் முனிவர்கள் விஞ்சையர், வித்தியாதரர், சித்தர் முதலாயினோர் கூடி

முழுகுவோரும்,கரையோரங்களிற் சிவபூஜை செய்வோரும் பஞ்சாக்ஷரஞ்செபிப்போரும், யோகம் புரிவோரும், பாராணஞ் செய்வோருமாக இருப்பார்கள். அந்தநகரகிரியி லுள்ள எந்தத் தீர்த்தத்தருகு செல்லினும் நியமமாக விபூதிதரித்து மெதுவாக நடந்து தெய்வவிசுவாசமுள்ள வார்த்தைகளைப் பேசி மிருந்த ஒடுக்கமாகச் செல்லுதல் வேண்டும். சர்வதீர்த்தத்தில் முழுகிப்பலனடையவேண்டி அன்பினோடு முறையாகக் கிரிப்பிரதக்ஷணஞ் செய்து சர்வதீர்த்தத்து மூழ்கி உமைபொருபாகரைத் தரிசனஞ் செய்தவர்கள் எல்லாத் தீர்த்தங்களினும் முழுகிய பலனை அடைவார்கள். அங்கே சென்று முழுக உண்மையில் இயல்பற்றவர்கள் தாங்கள் செல்வதற்கில்லாத நிலைமையைக் கருதி உண்மையோடு வருத்தப்பட்டு உலகின்றதாயாரை இடத்தே கொண்ட சிவக்கொழுந்தை இதயத்திருத்தி சர்வதீர்த்தத்தை நினைந்து இதுவே சர்வதீர்த்தம் என்று தாமிருக்குமிடத்துள்ள வாவி கூபநத நதிகளை மதித்து விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் சர்வதீர்த்த மாடிய பலனை அடைவார்கள். அந்தச் சர்வதீர்த்தத்தைப் பரிசித்தோர் உட்கொண்டோர் பலனையும், தீர்த்தமாடவேண்டுமென்று வந்து சேர்ந்தோர் பலனையும், மூழ்கினவர் பலனையும், தர்மதானஞ் செய்தோர்பலனையும் இத்துணைத்தென்று என்றனும் பிறராலும் சொல்லி முடியாது. பிறவிப்பெருங்கடலைக் கடக்கும் தெப்பமாகுமென்று இத்தீர்த்தத்தைச் சொல்லலாம். இதின்பலனை ஆதியந்த மில்லாத பரமேசுவரர்தான் சொல்லக்கூடுமென்றார் சூதமுனிவர்.

அக்கினிதீர்த்த மான்மியம்.

அமலபோதாநந்த அருந்தவர்களே! நான்கு வேத இரகசியங்களையும் ஐயந்திரிபறக்கற்றவனும், காமாதி ஆறு குறும்புகளை அடக்கிய நற்றவனும், இல்லறச் சீரையும், விச்சுவாநரன் என்னும் பேரையும் கொண்டவனுமாகிய ஓர் அந்தணன் சராசரப்பொருள்களை ஆக்கி ஆண்டு அழிக்கும்

முத்தொழிற்கும்மூலகாரணராகியஎம்பெருமானைக்குறித்து சாந்திராயணம் கிரிச்சரமுதலிய வற்றையும், பற்பல யாகங்களையும், தலதீர்த்த யாத்திரைகளையும் செய்து மெய்யன்போடு அம்மை யப்பரைப் பூசித்து உள்ள முருகி வருந்தி திருவருளை எதிர்நோக்கியிருக்கும் காலத்துக் காளகண்டமூர்த்தி பிரசன்னராய் அன்பனே! நின் அன்புக்கு மகிழ்ந்தேம். யாதுவேண்டினை? என்றனர். உயிர்க்குயிராயிருக்கும் மெய்ப்பொருளே! தேவரீர் அறியாதனவுமுளவோ? என்று அடிவீழ்ந்து மயிர்க்கூச்சிட்டுகண்களில் நீர் சொரிய நாக்குளறத் தோத்திரம் புரிந்தனன். "அன்பும் பொறையுமுள்ள அந்தண! நீ இதயத்திற்கருதியவாறு ஒரு ஆண்மகவு பிறக்கும். தேவர்கள் போற்ற எனைபோன்றவனென்று ஆய்ந்தோர் கூறுவர், கிரகபதி என்று நாமமிடுவாயாக" எனக் கட்டளையிட்டு மறைந்தனர். மனமாசற்ற மாதவேதியன்கற்பிளங்காதலி கருப்பமுற்று குருகேந்திரமேறிய நல்ல முகூர்த்தத்தில் ஆண்மகவினை ஈன்றனள். தேவர் முனிவர் முதலியோரெல்லாம் அகமகிழ்ந்து பூமாரிசொரிந்து அம்மகப் பேற்று விடுவந்து சேர்ந்தார்கள். விதிப்படிஜாதகர்மஞ் செய்து பதினொராம் நாளிலே கிரஹபதி என்று நாமகரணமுஞ் செய்து பிரமாமுதலிய தேவர்கள்தத்தம் வாசஸ்தானம் சேர்ந்தார்கள். ஐந்தாம் ஆண்டில் உபநயனம் புரிந்து வேதாப்பியாசம்ஆரம்பிக்க;வெகு சீக்கிரம் பிரஹஸ்பதியோ என்று ஆச்சிரியப்படுமாறு வேதங்களையெல்லாமறிந்து வாழும் நாளில் மகதியாழேந்திய நாரதமுனிவர் அவ்விடமணுகி விச்சுவாநரனுபசரிக்க விருந்து [redacted]தலையாகிய கிரஹபதியின் அவயவ லக்ஷணங்களைப் பார்த்து இவன் விசேஷமாகிய பதவியைப்பெறக்கூடியவன் என்றார். இம்மொழிகேட்டவுடன் கரையழிந்த சந்தோஷமுற்றார்கள் பெற்றோர்கள் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ! பின்னரும் சிறிது நோக்கிய நாரதர் இவ்வளவு இலக்ஷணங்களோடு கூடிய பிள்ளையாயினும் பன்னிரண்டாம் வயதில் இவன் மீது இடிவிழும். அதனை மாற்றிக்கொள்ளும் மார்க்கத்தைத்

தேடிக்கொள்ளுங்கள் என்று முனிவர் சென்றனர். பெற்றோருகியவிசுவாநரன் தன்மீது இடிவிழுந்தது போலத் திடுக்கிட்டுக் குழந்தையை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு அந்தோ தெய்வமே வெகுநாள் குழந்தையின்றித் தவமோற்றுப் பெற்றேனே! தேவர்களும் மகிழத்தக்க கல்வி அறிவொழுக்கமுதலியனவும் வடிவும் பெற்றவனைவந்தானே! இப்படிப்பட்ட குழந்தையைப் பன்னிரண்டு வயசுவரைக்கும் வளர்த்து யமனுக்கு ஆகாரமாகவோ கொடுப்பேன்! கொடியபாதகனுகிய எனக்கு ஏன் இந்தப்பிள்ளையைக் கொடுத்தாய்! இந்தப் பிள்ளை நான் காண இறந்துவிட்டால் பின்னர் எனக்கும் என் முதியோருக்கும் பிதிர்கருமம்புரிந்து நரகுசெல்லாது தடுப்பவர் ஒருவருமில்லையே என்று கதறும் பிதாவை நோக்கி கிரஹபதி என்னும் சிறுவன் கூறுகின்றான்.

அரியதவங்கிடந்து என்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற ஐய! சாமானியர்களைப்போலத் தாங்கள் ஏன் வருந்துகின்றீர்கள். கல்வி கற்பதும், பெரியோரிடஞ் சகவாசம் புரிவதும் யாதுக்காக? துயரப்படுவதால் துக்கம் நீங்குமோ? புருஷர் ஆயுசு நூறு என்பது சாஸ்திரசம்மதந்தானே. அவ்வாறிருக்க, காயசித்தியடைந்து பல்லாயிர வாண்டு உயிர் வாழ்வோர் இல்லையா? பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் இடிவிழுவதாகவே பிரமன் விதித்திருக்கினும் அதை அகற்றிக்கொள்ள ஒருவழியு மில்லாமற் போயிற்றோ! அவன் அசைவாமல் அணுவசையாது என்னும் முதுமொழி பொய்த்துப் போமோ? அவனருளிருந்தால் இடிவந்துவிழுமோ? "சிவாய நம வென்று சிந்தித்திருப்போர்க் கபாய மொருநாளு மில்லை" என்றருளிச்செய்த வாக்கியம் சத்தியமானதன்றோ! அவ்வாக்கியார்த்தத்தைப் படித்தால் இடிவிழும் அபாயம் நீங்காதோ? பெண்பாலார் போல் வீண்வியாகுலம் ஏன்படுகின்றீர் பிதாவே என்று அதிதீரபத்தியை வெளியிட்டான்.

செல்வக்குமாரனுடைய மனத்தைரியத்தையும், பழுத்த பத்தியையும், அருமைவாய்ந்த இரகசிய விஷயங்களையும்

ஆலோசித்துச் சந்தோஷ முற்றவராய் அப்பா குழந்தாய்! தேவர்களெல்லாம் அடியோடே அழிந்துபோகும்வண்ணம் எழுந்த விஷத்தை அடக்கியருளிய கண்டருக்கு இவ்விடியை அகற்றுவது அரிதன்று. ஆதலால் அம்முப்புரஞ் செற்ற ஒப்பிலாதவனைப் போற்றி இவ்வபாயத்தினின்றும் நீங்கிக் கொள்வாயாக என்று ஆசிர்வதித்தனர். பிதாவின் ஆசிர்வாதத்தைப் பெற்ற கிரகபதி என்னும் மறைப்புதல்வன் தந்தையையனுப்பி விடைபெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமான் எழுந்தருளிய பல தலங்களை தரிசனஞ் செய்துகொண்டு எல்லா வுயிர்களுக்கும் ஆதித்தாய் தந்தையாமே என்னும் குறிப்புத் தோன்ற உமையொருபாகராக எழுந்தருளியிருக்கும் நாககிரிக்கு வந்து ஒப்பற்ற தீர்த்தங்களில் விதிப்படி மூழ்கி பாற்றிருமேனிப் பரமனைப் பணிந்து போற்றித் தவங்கிடக்குநாளில் இடிவிழும் நாள்வந்தது. அன்று அருவுருவத்திருமேனியாகிய சிவலிங்கத்தை அன்பினோடு அர்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறுவன் முன்னர் இந்திரன் வந்து ஓ சிறுவ! உன் தவத்துக்கு மெச்சினேன். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றனன். சிறுவன் விழித்துப்பார்த்து, பிரமா திருமால் முதலாயினோரையுமே நான் கருதவில்லை. சிவனடியார்களுக்குக் கிடைக்காத பொருள் என்ன இருக்கின்றது? சிவபத்திமுத்தோனை வணங்கத்தக்க நீ என்ன கொடுக்க வல்லை? என்றனன். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட இந்திரன் அடித்து சந்திரசேகரன் என்னை விட்டவனோ? சிறு குழந்தையாதலின் அவ்வாறு கூறினை. யாது வேண்டினும் கொடுக்கின்றேன் கேள் என்று பின்னரும் புகன்ற இந்திரனை நோக்கி அர்த்தராத்திரியில் அம்மாறுட்டமாக அகலிகைக் கற்பை அழித்த கள்ளப்புலை, உள்ளீட்டற்ற வார்த்தையை என்னிடத்தில் உரையாதே. ஆதியந்தமற்ற இறைவனிடமன்றிச் செத்துப் பிறக்கும் உன்போலொத்த தேவர்களிடத்திலோ வரங்கேட்பேன் போ! போ! என்ற சிறுவன்மேலே கோபித்து மின்னொளி கொண்ட வச்சிராயுதத்தைச் உருவி இடிமுழக்கமுறச் சிறுவன் மேல்விட மதலைகண்டு அயர்ந்து வீழ்ந்தனன். அந்த க்ஷணமே உமையொருபாகர் தோன்றிச் சிறுவன் மேனியை அருமைவாய்ந்த திருக்கரத்தால் தடவவும்,

துயில் நீங்கி எழுந்தவன் போலச் சிறுவன் எழுந்து கண்ணில் ஆனந்தவாரி சொரியப்பணிந்தெழுந்து பரவசனைத் தோத்திரிக்கும் கிருஹபதியை நோக்கி அப்பா சிறுவ! உன்மனத் திடபத்தைக் காட்டுமாறு இந்திரனை வச்சிராயுதத்தை விசினேன். எனது அன்பர்களுக்கு இடுக்கண்புரிந்து வாழ்வோர்யார்! நீ பயப்படாதே! இந்திரன்பதிக்கும் யமன் பதிக்குமத்தியில் வைசுவாநரன் என்னும் அக்கினிதேவனாக வாழ்ந்திருப்பாய் என்று திருவருள் பாலித்துத்தேவர்கள் வணங்கத் திருவுருக்கொண்டு உன்பிதாவினோடு சென்றிரு என்றேகி கோவிலில் எழுந்தருளினார். இவ்வைச்சுவரிய பெறும் பேற்றால் உள்ளம் களித்துசந்தோஷமுற்றுத் தன்பெயரால் ஒருதீர்த்த மமைத்தனன். அத்தீர்த்தத்திற் படிந்து இறைவனை வணங்கினோர்க்கு அக்கினி பயமும் இடிவிழு அவமிருத்தியுவும் நீங்கும். தயிர், நெய், பாற்பசு மேலோர்களுக்குதவினோர் தீராதபாவங்களி னின்றும் நீங்குவர்என்றார் சூதமுனிவர்.

யமதீர்த்த மான்மியம்.

மனமடங்கப் பெற்ற மாதவர்களே! பாவனமாகிய அக்கினிதீர்த்த வரலாறு கூறினோம். யமதீர்த்த மான்மியம் கூறுகின்றோம்.

பூருவகாலத்தில் மநுநீதி தவறாது மணிமுடிபுனைந்த சுவேதன் என்னும் அரசன் தரணிபுரந்து வந்தான். செல்வம், இளமை, தேகநிலையாமை முதலியவற்றை நன்குணர்ந்து மணிமுடிநிறுத்திச்சடைமுடிதாங்கிப் பிறையணி பெம்மானைப் பூசித்து வரும் நாளில், கணிதநூலார் குறித்த நிரியாணகாலம் இது என்று செவ்வனே தெரிந்தான். முறைப்படி நியதிமுடித்து பத்திரபுஷ்பாதிகளில் சிவார்ச்சனைசெய்து எம்பெருமான் திருவடிகளை உள்ளத்தே இருத்தி இரு கண்களையுமூடித் தன்னையவனாக அத்வைதமாகப் பாவித்து நிற்குஞ் சமயத்தில் கொழுத்துப்பருத்த எருமைக்கடாப் பிடரியின்மீது எறி மின்னொளிகாலுஞ் சூலமேந்தி இடி முழக்கமென உரத்தும்படி காலதண்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு இதழை அதுக்கிய பற்கள் வெள்ளொளித் தோன்ற யமபடர்கள் சூழ ஆர்ப்பரித்து யமன் வந்தான். சுவேதன் கண்டும் அஞ்சாதவனாகித் தான்மேற்கொண்ட சிவபூஜாத்தியானத்தில் நெக்கு நெக்குருக அன்புமிகுந்து பூசித்து வந்தான். சிறிதும் அஞ்சாதும் ஒரு பொருட்

படுத்தாதும் சிவபூஜையே பிரதானமாகச்செய்பவனை நோக்கி அடா பேதாய்! பிரமன் அச்சுதன் மற்றைத்தேவர்கள் சித்தர்வித்தியாதரர் முதலாயினோரும் என்னைப்பாசத்தால் உயிரிழந்தார்களென்றால், கேவல மனிதனாகிய நீயா என் பாசத்தை விலக்கவல்லவன் என்று சீற்றங்கொண்டு படபடத்து மீசை துடிக்கப் பாசத்தை வீசினன். "இத்தேக முள்ளவரையிலே சிவலிங்க பூசைசெய்" என்ற குருவுபதேசம் பெற்றுச் சங்கற்ப பூருவமாகப் பூசியாது விளையாட்டாகவும் வஞ்சகமாகவும் பொருளாசைகொண்டும் பூசிப்பவர்களையும் கைவிடாது காப்பாற்றும்கறைமிடற்றண்ணல் கடையேனைக் கைநழுவ விடமாட்டார் என்னும் நம்பிக் கைகொண்டுமகிழ்ச்சியோடு சிவார்ச்சனை செய்தான். யமன் மிகவும்துடித்துச் சிவபூஜகன் சமீபத்துச்சென்றுருவெஞ் சுற்றி இடிமுழக்கம் போலக் கர்ச்சித்தான் இதனை நோக்கிய சுவேதன் அன்புபெருக சங்கரமகாதேவ! மாலயனறியா மலரடிமுடியா! காமதகனா! திரிபுரதகனா! ஸ்ரீஅர்த்தநாரீசா! எனவும் ஆயிரம் தலையும் ஆயிரம் வலிய புயமுமுற்ற பரமேசுவரர் ஆயிரம் சூரியர்கள் உதயமானதுபோல வெள்ளிய விருஷபாரூடராய் மலைமாது ஒருபுறம் விளங்க எழுந்தருளினமையைத் தேவர்கள் கண்டு மலர்மாரி தூவினார்கள். எம்மையாட் கொள்ளும் கருணாநிதியும் சுவேத! அஞ்சேல்! அஞ்சேல்! என அபயமீய்ந்து சூலாயுதத்தைச் சுழற்றி எழுந்தருளுவதைக் கண்டு எருமையோட்டும் கையும் உள்ளமும் நடுக்கிட்டு ஆவிஅற்று யமன் கீழே விழுந்தான். சிவ! சிவ! ஹர! ஹர! என்று கண்ணீர் வார மெய்சோர நாக்குழற கும்பிட்டு நிற்கும் சுவேதனை அருளால் நோக்கி கணங்களுக்குத் தலைவனும் பதத்துக்கு முடிசூட்டி அளவில் செல்வத்தையும் அளித்தார் பரமேசுவரர். இடப்பாகத் தமர்ந்த உமாதேவியார் சுவாமி! நீர் பூலோகத்தாலடைந்த உத்தியோகத்தைக்கொண்டவன் யமன். அவன் தொழிலைச் செய்தனன். ஆனால் யோசித்திருக்க வேண்டியது. தவறிவிட்டான். அப்பிழையை மன்னித்து வளமுயாகிய யமன் ஆவிபெறும்வீதம் கருணைபுரிதல் வேண்டுமென இரந்த ஊர்த்த சிவாம்பிகை வேண்டுகோளுக்கிரங்கி உயிர்கொடுத்து அமைப்பர் மறைந்தருளினார். யமன் சுவேதனை வணங்கிச்சென்றனன். யமன் தன் நகர் நோக்கிச் செல்லும் மார்க்கத்தில் நாரத முனிவர்கண்டு

குலம் வினவி விவரமறிந்து கூறுகின்றார். ஓ காளை ! நல்வேளை யுள்ளதால் பிழைத்துவந்து விட்டாய் ஆயினும் “பத்தர்கள் சித்தர்கள் பரமஞானிகள் சித்தங் கலங்கிடத் தீவினை மீண்டிடும்” என்பதால்சிவனடியார்களை அவமதித்த குற்றம் உன்னைவிட்டு நீங்காது. பரமேசுவரர்க்கு அபசாரம் புரியினும் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். சிவனடியார்களால் எய்திய வல்வினை நீங்காது; அடிக்கடி இந்தச் செய்கை உன்னிடத்து ஜனிக்கின்றது. இதனை நீக்கிக்கொண்டால்மாத்திரம் கைலாசேனும் சமனுவதி அதிகாரித் சித்திக்குமென்று கூறுதலும் நந்தி ஆம் ! ஆம் !! என ஒப்புக்கொண்டு முனிபுங்கவ ! இவ்வினை தீரயாது புரிவேன் என வேண்டுங்காலையில் நோக்கி அப்பா ! தென்னவா ! வேறு யாதினாலும் முடியாது. ஈசுவர ஆராதனமே எப்பாவத்தையும் போக்கிச் சுகங்கொடுக்க வல்லதெனலும் சந்தோஷித்து அவ்வாறே புரிகின்றேன் என்று நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சிந்திக்கின்றான். உலகமாதாவாகிய அம்மையாரது பரிவினாலன்றோ எம்பிரானருளிப்பது. ஆதலின் அவ் விமயவல்லி இடப்பாகத்தமர்ந்த நாகாசலத்தை அடைந்தே பூசிப்பேன் என்று துணிந்து நாகாசலத்தையடைந்து புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கி உமையொருபாகரைப் பூசித்து கருணைக்கடலே ! உள்ளம் பெருங்கோயிலாகக் கொண்டிருக்கும் உத்தம அடியார்களிடத்து மாறு அன்புதரும் எம்பெருமானே ! அடியேன் அறியாது முன்னர் அவமதித்த குற்றத்தை நீக்கியருளல்வேண்டுமெனத் தோத்திரித்து வரம்பெற்றுத் தன்பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் அமைத்து வணங்கிவைவசுதபட்டனஞ் சேர்ந்தான். அத்தீர்த்தத்தில்மூழ்கி எள், இரும்பு, பொன், பருத்தி, கம்பளம், எருமைக்கடா எருது முதலியவைகளை பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்தோர் அவமிருத்திபு, குட்டநோய், பித்தநோய், என்புருக்கி முதலிய துன்பங்களினின்று நீங்கி கல்வி, செல்வம், புகழ் அடைந்து பகைத்த சத்துருக்கள் வணங்க வாழ்வார்கள் என்றார் குரு முனிவர்.

141

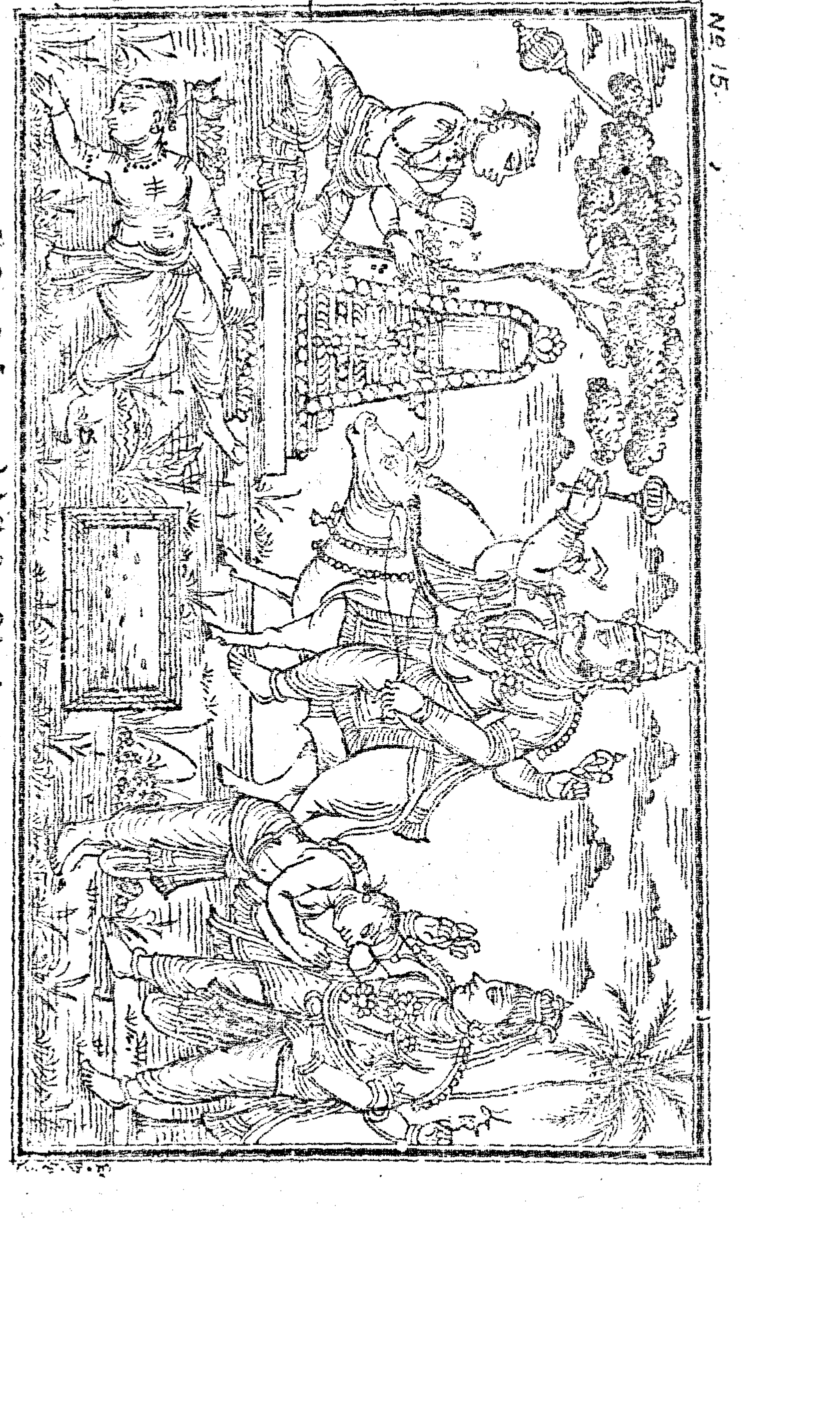

No. 15.

குபேரதீர்த்த மான்மியம்.

சிவதத்துவத்தைச் சிந்திக்குஞ் சீரியர்களே! வடதிசையில் விளங்கும் குபேரதீர்த்த மகிமை மிகுந்த புனிதமானது. கேட்போர் வறுமையை நீக்கிச் சிவஞானச் செல்வத்தைத் தேக்கும். இகத்தில் அகண்டைசுவரியத்தைக் கொடுக்கும். சிவபிரானது அருளுக்கும் பாத்திரமாக்கும். அத்தீர்த்தத்தில் நீராடப் பூருவ புண்ணியவான்களே உரியர். அத்தீர்த்தத்தின் சரித்திரம் கூறுகின்றோம். கேட்பீர்களாக.

கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்தில் காம்பீலி தேசத்தில் யஞ்ஞதத்தன் என்னும் ஒரு வேதியன் ஒழுக்கம், தவம், ஞானமுள்ளோனாய் இல்லறமே நல்லறமெனத் தேர்ந்து பசுபுண்ணிய பதிபுண்ணியங்களின் வழிநின்று வாழும் நாளிலே நல்லமுகூர்த்தத்தில் ஒரு ஆண்மகவு பிறந்தது. அம்மதலைக்குக் குணநிதி என்று நாமகரணஞ் சூட்டி ஐந்தாம் ஆண்டில் அக்ஷராப்பியாசமும் உபநயனமும் புரிவித்தான். கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கமுதலிய குணங்களோடு குணநிதி என்பான் வளர்ந்து பருவகாலமுறலும் ஒத்த சுத்தகுலத்தில் மெத்த அழகுவாய்ந்த கன்னிகையை விவாகஞ் செய்வித்தான். இங்ஙனம் தாய்தந்தையர்க்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழும் நாளில், தருமத்தைக் கெடுப்பதும், பகையை விளைப்பதும், தரித்திரத்துக்குத் தூதானதும், பொய்க்குத் துணையானதும், துன்பத்துக்கு வித்தானதும், நரகத்துக்கு வழிகாட்டியானதுமாகிய சூதாட்டத்தில் எழுவினைப் பயனால் ஆசை கொண்டான். கல்வியறிவில்லாரோடு சேர்ந்து இரவென்றும் பகலென்றுங் கருதாது சூதாடினான். தான் அணிந்திருந்த காகணி முதலியவற்றைத் தோற்றான். அதனைமீட்பேனென்று வீட்டிலுள்ள அணி, ஆடை முதலிய பொருள்களைக் கவர்ந்து தினந்தோறுந் தோற்றுக் கொண்டுபோன பொருளை இழந்தும் அச்சூதினைத் தினமும் மறவான், வேதநெறியினை மறந்து விட்டான். பின்னை எங்கே என்று யஞ்ஞதத்தன் மனைவியைக்

கேட்டபோதெல்லாம் வாசித்தற்குச் சென்றிருக்கிறான் என்று பிள்ளை மேலுள்ள அபிமானத்தால் மறைத்துக் கூறுவள். இவ்வாறிருக்கும் நாளிலே பெற்றதாய் குணநிதி என்னும் பிள்ளைமுகத்தை நோக்கி அப்பா குழந்தாய்! நீ பிரதிதினமும் சூதாடி உள்ளபொருள்களைத் தோற்று வருகின்றனை. உன் தந்தை இந்த இழிந்த நடத்தையை அறிந்தால் உன்னையும் என்னையும் துரத்திவிடுவர். வேத நெறி தவறாத உன் தந்தையாரின் ஒழுக்கத்தை நீ அறியாதவனோ? உன்னோடு ஒத்த நம் வருணத்துப் பிள்ளைகளின் நன்னடத்தைகளை உணர்ந்தும் நீ மாறுபட்டு நடக்கின்றனை. புத்திவரும் என்று சொல்லச் சொல்ல அடிக்க அடிக்கப் பந்து அதிக முயர்வதுபோலக் கவனிக்காது இருக்கின்றனை; இது நன்றன்று என்று கண்களில் நீர் சொரிந்து துக்கத்தோடு சொல்வதனையும் சிறிதும் கவனிக்கவில்லை. தாசிவீட்டுக்குப் போகின்றவன், கட்குடிப்பவன், வேட்டையாடுபவன் முதலியவர்களுக்கு எத்தனை நற்புத்தி போதிக்கினும் கேளார்கள், அதிகமே செய்வார்கள் என்பதற்கேற்ப நடந்தான். இதனைக்கண்டு அன்னையார் மனக்கிலேசத்தோடு வருந்தி ஒரு நாள் அயர்ந்து நித்திரை செய்யும்போது மெதுவாக குணநிதி என்பான் தாயார் விரலில் அணிந்திருக்கும் மோதிரத்தைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய்ச் சூதாடித் தோற்றான். தன் கணவன் கொடுத்த மோதிரம் போனமையைத் தாயார் வெளிப்படுத்தாது விதியை நேர்ந்து துக்கித்திருந்தாள். பஞ்சமஹாயஞ்ஞங்களையும் தவறாதுசெய்யும் வேள்விதத்தன் வீதியில் வரும்பொழுது ஒருவன் அணிந்திருக்கும் மோதிரத்தைக் கண்டு ஐயுற்றுத் தெளிந்து இது என் மோதிரமாயிற்றே உம்மிடம் எவ்வாறு வந்ததென்று கேட்டான். சாஸ்திரவியுத்பன்ன பிராம்மணோத்தம! இதனை நான் திருடவில்லை. உனது பிள்ளை சூதாடி இம்மோதிரத்தைத் தோற்றான். இது மாத்திரமன்றிப் பல அணிகளும் ஆடைகளும் தோற்றிருக்கின்றான். குற்றமற்ற வேதாப்பியாசம் செய்ய வல்ல நின் இளம் காளையைச் சூதாட்டத்தில் கைதேர்ந்த

சிகாமணி என்று பலர் சொல்வார்கள். இவ்விரவங்களைத் தாங்கள் இதுவரையிலும் அறிந்திருக்கமாட்டீர்கள்போலும் என்று மோதிரமணிந்து எதிர்வந்தவன் சொன்னான். இடிமுழக்கங் கேட்ட புற்றில்வாழ் நாகத்தைப்போல அஞ்சித் தன் மகன் குலவொழுக்கத்தினின்று நீங்கிக் கீழ்மக்கள் புரியும் ஈனத்தொழிலிற் பிரவேசித்து அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணங்களையும் சூதிலே தோற்ற நிலைமையைச் சிந்தித்து ஒரு பிள்ளை என்று கொண்டிருந்த காதல் அகல, வெட்கப்பட்டு வீட்டுக்குப்போய் அழகிய தன் மனைவியாரை நோக்கி அடி பெண்ணே! ஈன்ற சிறுவன் எங்கே என்றான். நீராடுதற்குச் சென்றான் என்று கூற, என்னை இட்டுக் கொள்ளும் போது என் கைவிரலில் அணிந்திருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தேனே அதனைக் கொண்டுவா என்றான். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் மனைவியார் திடுக்கிட்டுப் பயந்து மாத்தியாங்கிகம் முடித்துப் போஜனம் செய்யுங்கள் தருகின்றேன் என்றாள். தரும சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக வருணாச்சிரமத்துக்கு உரித்தல்லாத கெட்ட தொழில்களைச் செய்யும் துற்குணமுள்ள பிள்ளைகளைப் பெறுதலினும், பிள்ளையில்லாது மலடு என்று பலர்பேர் வசைபேச அயர்ந்து தீர்தல் நன்று. அவ்வாறு தீத்தொழில் செய்யும் ஒருவனால் அக்குலத்துக்கு இழிவு நேர்வதாயின் வடிவுமுதலிய குணங்களுடைய பிள்ளையாக இருந்தபோதிலும் அவனை நீக்கி வரும் பழியினின்று விலகுவதே நன்மையாமென நூலுணர்ந்தோர் கூறுவதை நினைந்து, பிள்ளையினது தீயொழுக்கங்களை அறிந்திருந்தும் வெளிப்படுத்தாது மறைத்துப் பொய்பேசிய தன்மனைவியையும் அந்தப் பிள்ளையையும் நீக்கி வேறுகன்னிகையை விவாகஞ்செய்துகொண்டான். பிரியமுள்ள தாயாரையும் தன்னையும் தகப்பன் நீக்கிவிட்டனனே என்று துக்கக்கடலில் முழுகி இனிமேல் எவ்வாறு பிழைப்போம் எனத் தியங்கி ஐயோ! நமது தந்தையார் கற்குமாறு செல்வமாய் அனுப்பியகாலத்திலே சிறிதும்

புத்தியில்லாது கல்லாத புல்லிய மாக்களுடன் சேர்ந்து சூது வேசிகமன முதலியன செய்தேனே! வயிற்றுக்கு ஆகாரஞ் சம்பாதிக்க யாதேனும் ஒரு வித்தையாவது தெரிந்துகொள்ளவில்லையே! வாசியாத மூடனாகிய எனக்குயார் காசுகொடுப்பார்கள்! எவ்வாறு பிழைப்பேன்! என்று எண்ணி எண்ணி உருகிப் பசியால் உழன்று வருந்துங் காலத்தில் ஓர் நாள் ஆகாரஞ் சிறிதும் அகப்படாது போக பசியாகிய பெரு நெருப்பு வயிற்றிற் கொளுத்தக் கண்ணிருண்டு வருந்தினன். அப்போது சூரியன் அஸ்தமனமானான். அன்று சிவராத்திரியாதலின் சிவாலய பூஜைக்காகச் செல்லும் மற்றோர் வேதியன் பின் இக்குணநிதி என்பானும் தேகமெலிவினால் கால் பின்னப் பின்ன நடந்து சிவாலயத்தை அடைந்து நிவேதனப் பிரசாதத்தைக் கவர்ந்து புசிக்கச் சமயம்பார்த்து இமைகொட்டாது விழித்திருந்தான். அந்த இராமுழுதும் விழித்திருந்து மங்கைபங்கனை நான்கு சாமமும் அர்ச்சித்து விரத முடித்தமையால் விடியற்காலத்தே அந்த விப்பிரன் சிறிது தூக்கங் கொண்டான். இதனை அறிந்த குணநிதி இதுதான் சமயம் என்று உள்நுழைந்து தேடும் பொழுது அகப்படாமையால் மங்கிய விளக்கைத் தூண்டி வெளிச்சத்தினால் வெள்ளிய பிரசாதத்தை எடுத்துத் திரும்பும்போது படுத்திருந்த மற்றொரு வேதியனை மிதிக்க அவன் துண்ணென்று விழித்து யாரோ திருடன் வந்துவிட்டான் என்று கூவ, காவற்காரர்கள் ஓடிவந்து குணநிதி என்னும் திருடனைப் பிடித்து இழுத்துப்போய்த் தலையை வாங்கிவிட்டார்கள்.

அப்பொழுது யமதூதர்கள் கதை வேல்பாசமுதலியன கொண்டுவந்து அடிவிடி [illegible] கட்டி அவ்வாவியினைக் கொண்டு போனார்கள். விபூதிருத்திராக்ஷதாரணமும் சிவநாமோச்சாரணமுமுள்ள சிவகணங்கள் விமானத்து விரைந்துவந்து தொடாதீர்கள் விடுங்கள்! விடுங்கள்! என்று தடுத்தார்கள். அவ்வாறு வந்த சிவகணங்களைப் பணிந்து சுவாமி

No. 16.

குபேரன் பூசித்தல்.

கர்ள்! இவன் பிராமணகுலத்திலே பிறந்து வைதிக முறை பிறழ்ந்து நடந்தான். "சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்" என்பதனைக்கேளாது சூதாட்டத்தை விரும்பிச் சதாபுரிந்து வந்தான். தன் பெண்சாதி தனிவீட்டில் மனம் பதைத்திருக்க வைத்துத் தாசிவீடு சென்றிருந்தான். சிவபின் மாலியந் திருடினன். இவ்வாறு கொடும்பாவம் புரிந்த இத்தீயோன் சிவபதம் எறுதற்கு என்ன ஏதுவுண்டு? என்ற யமபடர்களை நோக்கிச் சிவகணநாதர்கள் கூறுவார்கள். ஓ! ஓ! இத்துணைதானோ நீங்கள் அறிந்தது. மஹா சிவராத்திரி தினத்தில் ஆகாரமின்றி உமையொருபாகர் ஆலயத்துள் விழித்திருந்தான். இறைவனைத் தரிசித்தான். விளக்கைப் பிரகாசமுறத் தூண்டினன். இதனால் இவன் இதன் முன்னர்செய்த கொடிய பாதகங்களினின்று நீங்கினனாயினன். இப்புண்ணியங்களினால் கலிங்கநாட்டிற்கு அரசனாவான் என்று கூறுதலைக் கேட்டு அதிசயித்து யமதூதர்கள் விட்டு வணங்கி அகன்றார்கள். சிவகணங்களும் ஆசிர்வதித்துச் சென்றார்கள். அச்சிவகணநாதர்கள் கூறியவாறே கலிங்கதேசாதி பதியின் புத்திரனாக அவதரித்து உத்தமன் என்னும் பெயர் பெற்று பூருவ வாசனைப் பயனால் சிவாலயங்களெங்கும் அளவில்லாத தீபங்களேற்றிப் பலவித புண்ணியங்களைச் செய்து விதிப்படி சிவபூசை செய்து பலநாளிருந்து மரித்தனன். சிவாலயங்களிலே தீபங்களேற்றிய புண்ணிய பலத்தால் வடதிசைப் பாலகனாகிய குபேரனாயினன். ஆதியிலே சிவாலயத்தில் மங்கிய தீபத்தைத் தூண்டிய பயனன்றோ இவ்வளவு செல்வத்தையும் அளகாபுரி யதிகாரத்தையும் அடையுமாறு கொண்டு வந்ததென்று தெளிந்து காசிமுதலிய பல சிவஸ்தலங்களிலும் பூஜை நைவேத்தியம் தீபமுதலியன செய்து திருச்செங்கோட்டுக்கு வந்து புண்ணியதீர்த்தங்களில் முழுகி உமையொருபாகரைப் பூசித்து, சித்தமென்னும் அகலில் அன்பாகிய நெய் வார்த்து, ஈசனே பதி என்னும் துணிவாகிய திரியையிட்டு பரஞானச்சுடரேற்றிப் பலநாளு சிவயோகத்திருந்தான், எம்

மையாளுடைய பரமேசுவரர் பிரசன்ன மாகவே கோடிச் சூரியப் பிரகாசம் போன்ற திருமேனியைக் காணக் கண்கூசுகின்றது, கண் கூசாதிருக்க அருள்புரிய வேண்டுமென் வேண்டுதலும் அம்மையப்பர் அவ்வாறே அருளினர். உற்று நோக்கிப் பரமேசுவரருடைய திருமேனியிலோர்புறம் பொருந்தி வாழ என்னிலும் இந்த அம்மையார் யாது தவஞ்செய்தனரோ என நினைத்தான். உடனே ஒருகண் தெரியாது ஒளியழிந்தது. பின்னர் இறைவி கருணையால் பொற்கண்ணைப் பெற்ற குபேரன் உமை இடப்பால் விளங்கும் மங்கையோர் பங்கரை ஒருபால் சிவமாகவும் ஒருபால் சக்தியாகவும் தோத்திரஞ்செய்து வணங்குதலும் சிவபெருமான் கடாக்ஷித்துக் குபேர! நீ என் தோழன் எனமகிழ்ந்து கூறினர். பின்பு அவன் தன்பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் அமைத்துப் பூசித்து அளகை சென்றான்.

சூரிய புஷ்கரணி.

நிமல நித்தியானந்த இருடிகளே! பிரமாவின் புத்திரனாகிய தக்கன் ஒரு யாகஞ் செய்ய யத்தனித்தான். அவ்விடத்துக்குத் தேவர் முதலாயினோரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். முக்கட் பெருமான் எழுந்தருளாமை கண்ட ததீசிமுனிவர் தக்கனை நோக்கி எம்பெருமான் ஏன் எழுந்தருளவில்லை என்றார். "எச்சத்தை எச்சத்தால் தொழுக" என்ற சுருதி மாயவனான் எச்சன் என்னும் சொல்லும். ஆதலின் இங்கு நக்கன் வருதற்கு நியாயமில்லை என்றான். இக்கொடிய வசனத்தைக் கேட்ட ததீசிமுனிவர் சபையில் உள்ள யாவரையும் நோக்கிச் சபையோரே! "எச்சத்தால் எச்சம்" என்னும் வேதவசனத்துக்குப் பொருள் இதுதானோ? சொல்லுங்கள். எச்சம் என்னும் வேதபதத்துக்குப் பார்வதி பாகராகிய பரமேசுரர் என்பதுவே பொருள். மாயவன் முதலாகிய தேவர்கள் எல்லோரும் வந்தனை வழிபாடு செய்து உய்வர் என்பதேயன்றி எச்சம் தன்னாலே தன்னைத்தொழும் என்பது சரியா

குமோ? உலகத்திலே தமக்கு ஒப்பானவர்களுக்கும் தம்மிலும் தாழ்ந்தவர்களுக்கும் மரியாதை செய்பவர்களுமுண்டோ? தம்மைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்தவர்களையன்றோ உபசரிப்பார்கள். வேதவிதியும் இதுவேயாகும். ஆதலால் சிவபெருமானே யாகத்தலைவர் என்று வேதமெல்லாம் சொல்லும். இதனை யறியாதவர்கள் யாவர் என்று ததீசிமுனிவர் கூறினார். அந்தச் சபையிலுள்ள பிராமணர்களெல்லாம் தக்கன் கொடுக்கும் தக்ஷிணைக்கு ஆசையுற்று மதிமயங்கித் தக்கன் சார்பாகவே யிருந்தார்கள். பொதுவாகப் பேசாது தாக்ஷிணியத்துக் குட்பட்டுப் பக்ஷபாதமாய்ப் பேசியதால் கலியுகத்திலே பூலோகத்திற் பிறந்து பொய்யொழுக்கம் பூண்டு சிவதூஷணஞ் செய்து வைதிக மார்க்கத்துக்கு அன்னியராகிச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரத்தைக் கைவிட்டுப் புறச்சமய நூல்களைத் தழுவி நரகத்துக்காளாவீர்கள் என்று சாபங்கொடுத்து, தக்கனைச் சீறி உன் வமிசம் நாசமாகும் என்று கூறி சிவபத்தர் கூட்டத்தில் இருக்கலாகாதென்று தன் இருப்பிடஞ் சேர்ந்தனர். இது கண்டு பிரமதேவர் பயந்து போய்விட்டனர். மாயவனைக் கொண்டு தக்கன் யாகத்தை நடாத்தினான். இவ்விவரங்களை யெல்லாம் நாரதமுனிவரால் உணர்ந்த பார்வதி தேவியார் சிவபெருமானைப்பணிந்து என் பிதாவாகிய தக்கன் எப்பொழுதும் தீங்குசெய்து வருகின்றான். அவன் செய்யும் யாகத்தை அழித்தருளல் வேண்டு மென்பதே அடியாள் வேண்டும் வரம் என இரந்து வேண்டினர். பாலலோசனர் வீரபத்திரரைப் படைத்தருள உமாதேவியார் பத்திரகாளியைப் படைத்தருளினர். வீரபத்திரர் பத்திரகாளியாகிய இருவரையும் நோக்கி, தக்கன் யாகத்தை நாசமாக்கிக்கொண்டு கோபத்தைத் தணியுங்கள் என்று சிவபெருமான் கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே செய்து வாருங்களென்று ஸ்ரீபவானியும் விடைகொடுத்தனுப்ப அநேகபடைகளோடு சென்று யாகசாலையை அக்கினியூட்டி உள்ளே நுழைந்து தக்கன் தலையை அறுத்துத் தள்ளியபோது மான் உருக்கொண்டோடிய யாகத்தின் உயி

ரைப்போக்கி, அக்கினியினுடைய ஏழு நாக்குக்களையும் கைகளையும் கண்டித்துத் துண்டித்து, சரஸ்வதிமூக்கை அரிந்து தேவமாதர்களையும் சிதைத்து, சந்திரனைச் சீறிக் காலால் தேய்த்து, சூரியனுடைய கண்களையும் முப்பத்திரண்டு பற்களையும் பறித்து உதிர்த்து யாகத்தை நாசமாக்கினர். இதில் அடியுண்ட சூரியன் கண்ணும் பல்லும் இறக்க நேர்ந்ததை எண்ணி எண்ணித் துக்கித்து நம் காலகதி இவ்வாறாயிற்றே என ஏங்கி ஐயோ! புத்திமோசத்தால் இந்த யாகசாலையிலிருந்து விட்டேனே. சிவநிந்தகருடன் கூடினவர்களில் யார் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். மஹா பாதகமாகிய சிவநிந்தகருடன் கூடியவுடனே பல்லும் கண்ணும் போயினவே. இதனொடு சிவநிந்தனை விடாதே வம்சநாசமாக்குமே! என வருந்தி இப்பாதகத்தை நீக்கினாலொழிய வாழ்மாட்டேனெனத் தேறித் திருச்செங்கோட்டுக்கு வந்து புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே விதிப்படிமுழுகி சிவபரஞ்சுடரைத் தரிசித்து தக்கன் யாகத்திற் பிரவேசித்த குற்றத்தை மன்னித்தருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து மனமாசுபோக்கித் தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் அமைத்துப் பிரதிஷ்டித்தான். இந்தச் சூரியபுஷ்கரணி தீர்த்தத்தில் விதிப்படி முழுகினவர்கள் வெவ்விய பிணி குட்ட முதலியன வெல்லாம் நீங்கப்பெற்றுச் சிவபிரான் திருவருளுக்குப் பாத்திராவார்கள்.

சந்திர புஷ்கரணி.

சிவபக்தியானந்த தபசிகளே! சந்திர புஷ்கரணியின் விருத்தாந்தம் கூறுகின்றோம். கேட்பீர்களாக.

தவத்திற் சிறந்த அத்திரிமுனிவர் தனது புத்திரனாகிய சந்திரனைப் பிருகஸ்பதி முனிவரிடத்துக் கல்வி கற்குமாறு விட்டிருந்தார். அவ்வாறே பயின்று வருகையிற் சந்திரன் அழகை வியாழபகவானின் மனைவியாராகிய தாரைகண்டு அதிமோகங் கொண்டு அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைக் குறைவற நடாத்திவரும்போது தனது குருமனைவியின் சரச

நடையினைக்கண்டு சகியாது வருந்தி என்செய்வேன் எவ்வாறு தப்பித்துக் கொள்வேன் என்று சந்திரன் திகைப்புற்றிருந்தான். ஆயினும் சந்திரன் அருகில் நெருங்காலத்திலே தனது அங்கமுழுவதும் மூடாமலும் விலகினும் மேலே தனபாரம் படுமாறு அடுத்து வளர்ந்துபோவதும்; காமாதுர சம்மந்தமாகிய வார்த்தைகளைச் சமயோசிதமாகச் சிலேடையாகக் கூறுவதுமாக இருப்பதில் யவ்வனதசையினனாகலின் சிறிது மகிழ்ச்சியுற்று மனசைத் திருப்பிக்கொண்டு உள்ளுக்குள்ளே இன்பம் பெருகினவனாக இருந்தான்.

இந்திரன் ஒரு யாகஞ் செய்யும்பொருட்டுப் பிரஹஸ்பதி பகவானுக்குத் திருமுகமனுப்பினன். இதனைக் கண்ட வியாழபகவான் மனைவியாரைநோக்கிப் பெண்ணே! இந்திரனிடம் போய் வருகின்றேன். ஜாக்கிரதையாக இருக்கக் கடவை. நமது சந்திரன் வயசிற் சிறியோனாயினும் புத்தியிற் பெரியவன். கண்ணை இமைகாப்பதுபோலக் காப்பான். எனக்கு விடைதருவாய் என்றனன். நாயக! நின்னைப் பிரிந்து எப்போதாவது வாழ்ந்ததுண்டோ! போய் வருக என்று எவ்வாறு சொல்வேன்! தனித்திருந்து எப்படி உய்வேன்! சொல்வேனேல் யாககாரியத்தைத் தடுத்த குற்றத்துக் காளாகவேண்டுமே என் செய்வேன்! ஆயினும் எத்தனை நாளைக்குள் வந்திடுவீரென்பதை யாயினும் சொல்லுக என்றனள். யாககாரியமாகச் செல்வதால் ஒருமாசம்தாமதமாகும் என்று சொல்லித் தேவமந்திரி சென்றனர். குருவினோடு வழித்துணையாகச் சென்ற சந்திரன் சிறிது தூரஞ் சென்று விடைபெற்றுத் திரும்பி வந்தான். இதற்கு முன்னரே தாரை அறுசுவையோடு கூடிய அன்னஞ் சமைத்துப் பொற்பாத்திரத்திலமைத்து வைத்திருந்தனள். சந்திரன் வந்தவுடன் சந்திர! உன்குரு வார்த்தையை மறாது கேட்பதுபோலவே என்வார்த்தையையும் கடவாது இருக்கக் கடவை. நேரமாயிற்று எழு என்று கையைப்பிடித்து இழுத்துப்போய் ஆசனத்திருத்தி கைவளை கலகலவென்னமுகத்திற் குறுநீரரும்ப ஆடையைத் தூக்கி நன்றாகச் செருகிக்கொண்டு வாசனைப்

பொடிசேர்ந்த வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து தலையாற்றித்துப் பின்னர் நறும்புகையூட்டி வஸ்திரமுடுத்துப் பூமுடித்து அன்னம் படைத்து உண்ணச்செய்து விசிறிகொண்டு விசிறி சரசவார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருந்தனள், உண்டபின்பு சந்திரன் சமீபத்துள்ள நந்தனவனத்திற் போயிருந்தனன். அவர் விரைவோடு ஒமாலிகையிலூறிய நீரிற்குளித்து மேகலைபூண்டு, அழகிய ரவிக்கையிட்டு, மையணிந்து, வாசனை தடவி, பல ஆபரணம்பூண்டு, புஷ்பஞ் சூடிக்கொண்டு, மெல்லிய கொடிபோல இடைதுவள முல்லையரும்பு போன்ற இளநகை அரும்ப, அம்புலி தங்கும் நந்தனவனத்துள் வந்தனள்.

தாரை வருவதை அறிந்த சந்திரன் சிந்திக்கின்றான். குருபத்தினியைப் பணியும் சமயத்திலும் பாதத்தைப் பரிசியாது தூரத்தே நின்று விழுந்து பணியவேண்டுமென்று தருமசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவே, நாம் இதுவரையில் இளமையாக விருந்தமையால் நமது குருபத்தினி நீராட்டிப் பாராட்டி அமுதூட்டி இசையூட்டி உபசரித்தது நன்றே! இப்பொழுது யவ்வனத்தைப் பெற்றிருக்கும் நமக்கு அவ்விதம் செய்தல் தகாது. மேலும் குறிப்பை நோக்கும் பொழுது காதல் கொண்டிருப்பதாகவும் காண்கிறது. தாய் தங்கை பெண் முதலாயினரோடு தனியே ஒன்றாக உட்காரக்கூடாது. இந்திரியங்களின் கூட்டமானது மிகவும் பலமுள்ளது. அது தெரிந்தவனையும் மயக்கிவிடும். அன்றியும் மாதர்கள் சுபாவமே மனிதர்களுக்குச் சிருங்கார சேஷ்டைகளினால் தோஷத்தை உண்டுபண்ணும். ஆதலால் தெரிந்தவர்கள் அவர்களிடத்தில் அஜாக்கிரதையாய் இரார்கள். ஜிதேந்திரியனாக விருப்பினும் மூடனாகவிருப்பினும் மாதர்கள் சம்பந்தத்தினால் உட்பட்டவனாகச் செய்கின்றார்கள். என்று தருமசாஸ்திர வசனங்களிருப்பதால் குருபத்தினியார் வசிக்கும் இடத்தைவிட்டுத் தனியேயொன்றும் விடாமல் இங்கும் வருகின்றாளே" என்று யோசித்திருந்தான்.

தாரை அந்த நந்தனவனத்தில் அழகிய புஷ்பங்களைக் கொய்துகொண்டு சிறுவாய்க்கால்களைத் தாவிக் குதித்துத் தாண்டி மரநிழல்களில் "இன்னு வண்டுக்கூட்டங்களின் பாட்

டுக்களோடு தானும் இனிய பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு புருவமாகிய வில்லை வளைத்து, நஞ்சு தோய்ந்த கண்ணாகிய பாணங்களைச் சந்திரன்மீது பிரயோகித்து, வாசனை கமகம எனச் சமீபத்துவந்து உட்கார்ந்து தனது மனக் குறிப்பைக் காட்டினள். இதனைச் சந்திரன் கண்டு தாரையே! தன்னையீன்ற தகப்பனாயினும், தானீன்ற பிள்ளையாயினும், சகோதரனாயினும் அழகுள்ளவனாயினும் பெண்கள் மனம் அனலடுத்த மெழுகாக இளகும் என்று நீதிநெறி கூறுவதால் நான் தனியேயுள்ள இடத்தில் நீ வரலாமோ? வீட்டில் வேலை இல்லையோ? தலையை வாரிக்கொள்ளுதல், வாசனை எண்ணெய் தடவல், திலகந் தீற்றிடுதல் உயர்ந்த வஸ்திரமுடுத்தல் வாசனைப்புஷ்பந் தொடுதல், ஆபரணமணிதல், மிக்க அன்னமுண்டிடுதல் முதலியனவற்றை நாயகனில்லாத சமயத்தில் கற்புடைய மாதர்கள் செய்யார்களன்றே. நீ மிகுந்த அலங்காரஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்றனையே. நாம் இருவரும் சுத்தராகவிருந்தாலும் அன்னியர் ஏசாரோ! ஆதலால் அதிசீக்கிரமாகப் போ என்றனன். இவ்வாறு கூறும் மதியைத் தாரை நோக்கி, சந்திரா! நின்னிடத்து நான் வந்தால் உலகம் என் சொல்லும் வேலைசெய்ய வேறு சமயமில்லையோ? உன்னைக் காணுதற்கே கண்கள் பூண்டேன். நல்வினைப் பயனால் உன்னைத் தனியே இங்குக் கண்டேன். உன்னுடைய கட்டழகை எண்ணி எண்ணி மூர்ச்சித்தேன். நின்னழகு என்னைத் தகித்துவிட்டது. அதனால் நின்னைச் சரணடைந்தேன். துரையே! உடனே ஆலிங்கனஞ் செய்க என்றனள். சந்திரன் கேட்டுத் திகைத்து மீட்டுஞ் சொல்வானாயினன். தாரையே! நல்ல மரபிலே பிறந்தாய். தேவகுருவின் மனைவியாயினை. நீ இவ்வாறு நடத்தல் உலகத்திலே ஏச்சன்றோ. உன் விருப்பத்துக்கிணங்குதல் எனக்குப் பாவமன்றோ. அங்கவீனனேனும், தரித்திரனேனும் தீராத நோயுடையனேனும், தீமையுடையனேனும் நாயகனாய் வாய்ந்தபின்னர் அவனோடு வாழ்தலே உத்தமியின் லக்ஷணம் என்ற சந்திரனை நோக்கி உடுபதியே! இந்தக் கதை அனைத்தையும் கட்டி வைப்பாய். சிறுவயது தொட்டு நின்னை வளர்த்

தேன். பெரியவனுகியபின் என் சொல்லைத் தடுக்கின்றாய், பாவமென்கின்றாய், தாருகாவனத்திலும் ஆயர்பாடியிலும்நடந்தகதைகளை மறந்தாயோ? பிரமா தான்பெற்ற சரஸ்வதியை மனைவியாகக்கொண்டார். கண்ணன் அத்தையாகிய ராதையைப்புணர்ந்திட்டான், கவுதமன் பத்தினியை இந்திரன் புணர்ந்தான். பிருந்தையை விஷ்ணு சேர்ந்தார், இவர்களுக்குப் பாவம் வரவில்லையே. இவர்களைத் தேவரென்றும் முனிவரென்றும் யாவரும் வணங்குகின்றார்களன்றோ. மாதர்கட்குச் சுகங் கொடுக்கச் சக்தியற்ற முனிவர்கள் தங்கள் மனைவியர் பிறரை நாடிச் சுகத்தை அனுபவிப்பர் என்று எழுதிப் பயமுறுத்தி வைத்திருப்பதை உன்னைப் போன்றோர் நம்பிப் பலனிழக்கின்றீர். இது உண்மை. என்மீது காதல் கொள்ளாதவனைப்போல ஆசையை அடக்கிக்கொண்டு படித்த வித்தையைப் பேசுகிறாய். அடடா வீணாகக் காலங்கழிப்பதிற் பிரயோசனமில்லை. சல்லாபம் போதும். நின் தோளை வழங்காய் என்று சந்திரன்மீது விழுந்து அணைந்தனள். காற்றை ஆகாரமாகப் புசித்துக் காட்டிற்றவஞ் செய்யும் முனிவர்களும் உயர்வுபெற்ற தேவர்களும், பெண்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மத்திட்டுச்சுழற்ற உடைந்துபோம் தயிர்போல மனமயர்ந்து செயல்மறந்துபோவார்கள் என்றால் வலிய விழுந்தணைந்த காலத்துப் பாலகுமாரனாகிய சந்திரன் தாரை விருப்பத்துக்கிணங்கினனென்பது அதிசயமாமோ? ஆதலால் சிந்தையொடு சிந்தையாய் ஆவியோடு ஆவியாய் ஒன்றுபட்டு ஆனந்தக்கடலில் மூழ்க இருவரும் இன்பமெய்தினர்கள். இவ்வாறு நாடோறும் சுகபோகமனுபவித்துக் கொண்டிருக்— தேவகுருவும் வந்தார். தாரை எதிரோடி வணங்கி காலல— ஆசனத் தெழுந்தருளச் செய்து அருகிருந்தனள். சந்திரன் வீந்து வணங்க விபூதி ஈந்து மகிழ்ச்சி காட்டினர். பின்னர் தாரைக்கும் சந்திரனுக்கும் நடக்கும் சல்லாபங்களைக் குறிப்பிற்றேர்ந்து பயமுறுத்திக் கேட்கத் தாரை உண்மையைக்கூறி ஐயா! நடுவுநிலைமையை நாடுங்காலத்தில் தவறுநவர்கள் ஒருவருமில்லை? எதுவும் ஊழ்வினையின்படியே நடக்கும். குற்றத்

No 17. 147

சந்திரன் பூசித்தல்.

செய்தவர்களுக்கன்றே பரிகாரமும் ஆகமத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. பிரமன் முதலியோரும் மயங்கினரேல் ஏழை சம்மாத்திரம்! ஏதோ சிறுவர்கள் மயங்கிவிட்டோம். மன்னிக்கவேண்டுமென்று வணங்க வியாழபகவான் மனைவியின் குற்றத்தைப் பொறுத்து சந்திரனை நோக்கி க்ஷயரோகியாகுக எனச்சபித்தனன். சாபத்தை ஏற்று நடுநடுங்கித் தந்தையாரிடஞ்செல்லும்போது நாரதர் சந்தித்து அந்தோ சந்திர! என்னகாரியஞ்செய்தாய். காமத்தால் அநேகர் கெட்டுப்போயிருக்கின்றார்கள். தவிர்ந்ததை யோசித்து என் செய்யலாம். திருநாககிரிக்குச் சென்று உமையொருபாகனைத் தரிசித்து அம்மையப்பர் எழுந்தருளியிருக்குந் தேவதீர்த்தத்தில் ஒரு துளி தீர்த்தம் உட்கொள்வாயேயாகில் க்ஷயரோகம் நீங்கி சன்மதியாவாய் எனலும், அம்முனிவரைவணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு திருச்செங்கோட்டுக்கு வந்து தீர்த்தமாடி கிரிப்பிரதக்ஷிணம் புரிந்து மங்கைபங்கன் மலரடிபோற்றி அரிய தேவதீர்த்தத்தை உள்ளங்கையிலேற்று உட்கொண்டமாத்திரத்தில் க்ஷயரோகம் நீங்கிக் குணமடைந்தனன். சந்நிதியின் மேற்பால் தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் அமைத்துப் பூசித்தனன். அதுவே சந்திரபுஷ்கரணி தீர்த்தம். அந்தத் தீர்த்தத்தில் விதிப்படி மூழ்கினோர் ஜன்மாந்தரகர்மத்தால் நேர்ந்த க்ஷயம் சுரம் முதலிய நீங்கப்பெற்று நல்ல புத்தியும் பத்தியும் சிவநேசமுமுற்று வானத்தை விளக்கி மனோரம்மியமாக்கும் சந்திரனைப்போலக் குலத்தை விளக்கி யாவராலும் மதிக்கும் நிலைகொண்டு வாழ்ந்து மறுமையில் சிவபதநீழலில் தேவர்கள் மகிழ வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

செங்கமலத்தீர்த்தமான்மியம்.

வினைமாசு நீக்கிய மெய்த்தவர்களே! அன்புடன் கேட்பீர்களாக.

முன்னொருகாலத்திலே தேவர்களெல்லாம் கூடிச் சித்தியடைய வேண்டுமெனக் கருதி, மகிமைபெற்ற ஆலோசித்

தார்கள். அந்த யாகத்தில் வரும் புகழ் நமக்கெல்லாம் பொது என்று பேசிக் குருக்ஷேத்திரத்தில் முக்கணெம்பெருமானைத் தியானித்து ஒரு யாகஞ் செய்தார்கள். சிவானுக்கிரகத்தால் அம்மகத்திருந்து வெள்ளிய மலைபோலப் புகழ் தோன்றிற்று. அந்தக் கீர்த்தியை முற்றிலும் திருமாலபகரித்தனர். தடைபுரிந்த தேவர்கள் பகிர்ந்து வாங்க எண்ணி நெருங்கினார்கள். திருமால் ஓடினார். தேவர்களெல்லாம் பின் தொடர்ந்தார்கள். அதனால் அத்திருமால்சினந்து வில்லும் அம்பும் ஏந்தித் தேவர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து தேவர்கள் முதுகுகாட்டி ஓடச்செய்து, நெடுந்தூரஞ் சென்று தேவர்களே! நீங்களெல்லீரும் தோற்றீர்கள் என்று சிரித்தனர். பழித்துச் சிரித்த மாதவனுடைய அழகெல்லாம் சாமளநிறமாய் முகத்தினின்று வெளிப்பட்டுப் போயின. சிறிது சிந்தை வருந்தி நாணேற்றிய கைவில்லை நிலத்தில் ஊன்றிக் கழுத்தில் அழுத்திக்கொண்டு ஒன்றும் தோற்றாமல் தலை கவிழ்ந்து நெடுநேரம் சும்மா நின்றுவிட்டார். இது தெரிந்த மகபதி இக்கீர்த்தியைக் கவர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென உத்தேசித்து பரமேசுவரனைப் பூசித்து அநுக்கிரகம் பெற்று எம்பெருமானருளிப்பாட்டின்வண்ணம் ஒரு புற்றுப் செல்லுருவுபெற்று திருமால் வில் நாண் அறத் தின்று வரும்பொழுது வில் நிமிரும் விசையால் அழுத்திய தலை தறிப்புண்டு விண்சென்று விழுந்தது. பெருகிய உதிரத்தில் அத்தலை உருளத்தலைப்பட்டது. அப்பொழுது தேவர்கள் திருமால் இடத்திருந்த கீர்த்தியையெல்லாம் அபகரித்துப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டுபோய் விட்டார்கள். பின்பு இச்செய்தி அறிந்த திருமகள் தரையில் விழுந்த மீனைப்போல் துள்ளித் துடித்து கனத்த தனங்கள் குலுங்க மார்பிலடித்துக்கொண்டு ஓலமிட்டு ஐயகோ! உலக ரக்ஷகா! நீலமேகவண்ணா! சக்கிரபாணி! உன் தலை அறுப்புண்டு தரையிற் புரளவிதியோ! என் பிராண நாயகா! என் வயிறு பற்றி எரிகின்றதே! யாகத்தில் வருங் கீர்த்தி தேவர்களுக்கெல்லாம் பொது என்று பேசி மகத்தை இயற்றி

யாகபலன் வந்தவுடன் வலியன் நாமானதால் எல்லாம் நாமே கொள்ளலாமென்று என் கருதினீர். பந்துவர்க்கனை செய்தவர்கள் உய்வார்களா? என் கண்மணியே! என் இந்த அநியாயத்துக்குத் தலைப்பட்டீர்! "கோட்டையிற் பெண் பிறந்தாலும் போட்டவிதி தப்பாது" என்றபழமொழி மெய்யாயிற்றே!. நான் என்ன செய்வேன்! எவ்வாறு உய்வேன்! புருஷனை இழந்தபெண்கள் புவனத்திலிருந்து என்ன சுகம்! பெண்கட்கு நவரத்தின அணி பூஷணமல்லவே! புருஷனன்றோ ஆபரணம். ஆ தெய்வமே! பாவையர்க்குப் பதிதானே பாக்கியம். பதியை இழந்த பெண் நிர்ப்பாக்கிய வதிதானே, பர்த்தா விருந்தாலன்றோ பெண்களுக்குச் சந்தோஷம். அந்தச் சந்தோஷத்தினாற்றானே சற்புத்திரனுண்டாம். அப்புத்திரனாலன்றோ சந்ததி விளங்கும். சந்ததி விருத்தியாலன்றோ பிதிர்களுய்வர், உலகமும் பெருகும். இதுவுமன்றி புத்திரனைப்பெறுமாறு நாம் இருவருஞ் சேர்ந்து படுக்கையை அடைவோம். அவ்வாறே வீரியத்தைத் தரிப்போம் என்னும் பொருளுள்ள வேதமந்திரத்தைச் சொல்லிக் கன்னியர்கள் விவாககாலத்தில் வரனுக்கு மாலையிடுகிறார்களன்றோ. இதனைக் கருதி என்றனள். ஓ க்ஷீராப்திவாசா! தாமரைபூத்தகாடு போன்ற உன் கண்ணையும் முகத்தையும் நாபியையும் பதத்தையும் எப்பொழுது காண்பேன்! எனப் பலவாறு பிரலாபித்த திருமகள் பல தேவமாதர்கள் பின் தொடர்ந்து வர, நாககிரியை அணுகி சிவாம்பிகையைத் தொழுது ஒரு தீர்த்தத்தை விதிப்படி பிரதிஷ்டித்து மூழ்கிப் பூசித்துத் தவம் புரியுங்காலத்தில் அம்மையப்பர் கிருபை கூர்ந்து பிரசன்னமாயினர். இருகண் களிகூரக்கண்டு நெஞ்சமுருகி என் அப்பனே! ஒப்பிலாமணியே! தீனதயாளா லோகநாயகா அடியாளுக்கு மாங்கலிய பிக்ஷை கொடுத்தருளல் வேண்டுமென வேண்டுதலும் கருணாநிதியாகிய எம்பெருமான் இலட்சுமியை நோக்கி நின் கணவன் அறுப்புண்டசிரம்பொருந்தி உயிர்த்தெழுவன் என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினர். அவ்வாறே சிவானுக்கிரகத்தால் உடலும் தலையும் பொருந்தி

எழுந்த மாயவனைத் திருமகள் ஆரத்தழுவி மகிழ்ந்து திருவும் மாலும் மங்கை பங்கனைப் பணிந்து துதித்தார்கள். யாதுவரம் வேண்டுமென மகாதேவன் வினவுதலும் எம்பெருமானே! தேவரீர் திருவடியில் மாறாதபத்தியும், திருநாககிரியைத் தரிசித்த அன்பர்களிடத்து நீங்காது வதியும் பேறும் எந்நாளும் எங்களுக்கிருத்தல் வேண்டுமெனப் பணித்தார்கள். அருளினோம் என ஆலயத்துள் மறைந்தனர். பின்பு மலர்மகளும் மாயவனும் போற்றிப்பரவித் தோத்திரித்தார்கள். மற்றொரு காலத்திலே பதுமாவதி என்னுங் கன்னிகைமுழுகி மாயவனை மணவாளனாகப் பெற்று மகிழ்ந்தனள். இத்தீர்த்தத்தில் அன்பினோடு நீராடினவர்கள் இலட்சுமி [illegible]க்ஷத்தைப் பெறுவார்கள். நல்லவரை மணப்பார்கள், அத்தியாவஸ்தையி லிருக்கும் கணவன் துயர் நீங்கி எழுவன். இத்தீர்த்தக் கரையில் விதிப்படி மண்டபமமைத்து, ஆயிரம், ஐஞ்ஞூறு, நூறு, என்னும் இயன்ற கழஞ்சு இடையுள்ள பொன்னால் இலட்சுமி உருவமியற்றி வேதிகையிலிருத்தி அத்திருமகளுக்குத் தென்பால் மாயவனைத் துளவாலருச்சித்துப் புஷ்பத்தால் திருவைப்பூசித்து, திருமகள்செய்த பொன்னளவில் இருபதிலொருபங்கு பொன்னுடன் அத்திருமகளுருவையும் வைத்து வேதாகமமுணர்ந்த வேதியரிடம் அன்புடன் கொடுத்து, உமையொருபாகனைப் பூசித்து அந்தணர்களுக் கன்னமூட்டவேண்டும். இவ்வாறு இலட்சுமிதானம் செய்தவர்கள் மிகுந்த ஐசுவரியங்களை மேன்மேலும் பெற்று வாழ்ந்து பின்னர்ச் சக்கிராதிபதியாய் வீற்றிருந்து சிவபதம் பெறுவர் என்பது உண்மை.

வருண தீர்த்த மரன்மியம்.

சிவத்தைப் பெறும் சீர்த்தியாளரே! திருப்பாற் கடலில் மந்தரகிரியை மத்தாக நாட்டி வாசுகியைத் தாம்பாக்கித் தேவர்களும் அசுரர்களும் கையு மெய்யும் வருந்தக் கடைந்தார்

கள், அக்கடலினின்று முன்னர் விஷத்தோடு முகடி தோன்றினள். யாவரும் திடுக்கிட்டார்கள். பின்னர் அமுதத்தோடு தாமரைப் பூம்பொகுட்டில் வீற்றிருந்தருளும் திருமகள் மகிழ்ச்சி தோன்ற எழுந்தருளினள். முன்னர் உதித்த காரணத்தால் முகடியை ஜேஷ்டை (மூத்தாள்) என்பர். அந்த மூதேவியை, நீ தீமை (அதர்மம்) யுடன் பாவிகளோடு வாழ்வாயாக என மாயவன் கட்டளையிட்டுச் சீதேவியை நோக்கி நீ, அரிய வேதத்துடனும், அவ்வேதங்களால் விதிக்கப்பட்ட தருமத்துடனும், அத்தருமத்தின் வழி நின்றொழுகுவோருடனும் வாழ்வாயாக எனச்சக்கிரபாணி ஓதினர். பின்னர்த் தேவர்கள் துப்பிரபன் என்பவனை யழைத்து ஜேஷ்டாதேவியை மணம் புரிவித்தனர். அக்கணவனுடன் கூடி நகர்ப்புறங்களிற் சென்று தீயன புரிபவர்களுடைய பொருள்களைக் கவர்ந்து பல தீங்குகளைச் செய்து சுற்றித்திரிந்தலைந்தாள். கணவனாகிய துப்பிரபன் என்பவன் மனையாட்டியை நோக்கி, அடி பெண்ணே! நமக்குத் தக்க வாசஸ்தானம் நோக்கி வருமளவும் இவ்வுலகத்துத் தானே இரு எனக்கூறி, பாதாள உலகம் புகுந்தனன். காக்கைக் கொடியும் கழுதை வாகனமுங் கொண்ட மூத்தவள் தனியாகச் சென்று திரிந்து அலையும் பொழுது செங்கமலையுடன் கூடி வரும் ஆதிகேசவப் பெருமானைக் கண்டு அடியில் வீழ்ந்து அழுது தொழுது, ஐயனே! அடியாள் கணவன் பாதாள உலகஞ் சென்றவன் இன்னும் வரவில்லை. போதிய ஆகாரமின்றி வருந்தி யலைகின்றேன். வாழ்தற்கோர் நல்லுபாயம் அருளல் வேண்டுமென வேண்டினள். "பெண்ணென்றாற் பேயுமிரங்கும்" என்னும் பழமொழிக்கேற்பமாயவன் மனமிளகி, ஓ ஜேஷ்டாதேவியே! ஏன் வருந்துகின்றாய்? நானும் பிரமனும் மற்றைத் தேவர்களும் எத்தேவரை உபாசித்துப் பதவிகளைப் பெற்றோம்! இச்சீதேவி எத்தேவோபாசனையால் யாவராலும் வணங்க, இழந்த பதியை அடையப் பெற்றாள். அத்தேவர் அர்த்தநாரீசுவரர் என்றறியாயோ; அத்தேவர் அடியார்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யும்பொருட்டு

எழுந்தருளி யிருக்கும் திருநாககிரியில் வருணதீர்த்தம் என்றொரு தீர்த்தமுளது. நீ தோன்றிய கடற்கரசனாகிய வருணன் பிரதிட்டித்து மூழ்கி மேற்றிசைக் காவலதிகாரத்தைப் பெற்று மகிழ அருள்புரிந்தது அத்தீர்த்தம். அதில் மூழ்குவாயாகில் நல்லருளைப் பெறுவாய். * சிவபிரானையேனும், சிவாகமங்களையேனும், சிவநேசர்களையேனும் நிந்தித்தவர்கள், அன்னோர்களோடு கூடினோர்கள் அகத்தும் முகத்தும் மகிழ்ந்து விற்று, அவர்கள்பொருள்களைப் புசித்து வருணதீர்த்தக்கரையில் உபாசனை புரிந்து மகிழ்வாயாக எனக் கூறி மறைந்தனர். மூத்தாளும் விரைந்து திருச்செங்கோட்டை அணுகிச் செல்லும் பொழுது நல்லோர்களும் பெரியோர்களும் தீர்த்தமாடி விபூதி உருத்திராக்ஷதாரிகளாய்ச் சந்தி வந்தனைகளை முடித்துச் செல்வதையும் வருவதையுங் கண்டு, தரித்திரத்துக்கு அதிபதியாகிய நம்மைக்கண்டு அருவருப்படைவார்களாதலின் அவர்களுக் கெப்பாலடாது செல்லல் வேண்டுமெனத் தன் இழிவை நினைந்து நாணி மெல்ல ஒதுங்கி ஒதுங்கிச் சென்று பத்தியோடு தீர்த்தத்தில் மூழ்கிக் கரைமேலிருந்து சிவோபாசனை செய்தனள். அடியார்க்கெளியராகிய அம்பிகைபாகர் வேண்டிய வேண்டியாங்குதவோராதலின் சாம்பவோத்தமர்களும் பூசிக்கப்படும் பதவிகொடுத்தோமெனக் கூறி ஆலயத்துள் மறைந்தனர். உமையொருபாகரைப் பூசிப்போர் காண்போர் நினைவோர்களுடைய ஐசுவரியங்களைக் கவராதிலும், அவரிடத்துச் செல்லாமலும் ஆலயத்து வாயிலில் இடம்பெற்றிருக்கின்றனள். வருணதீர்த்தத்து மூழ்கி இத்தேவியைப் தரிசிப்போர் தரித்திரத்தில் ஆழலார்கள். பெற்ற ஐசுவரியம் க்ஷீணிக்காது. திரிதிவு முதலிய நோய் நீங்கும். அன்னோர் தோண்டுங் கிணறு முதலியவைகளில் நல்ல தண்ணீர்ப் பெருக்க முண்டாகும் என்றார் சூதமுனிவர்.

சத்த கன்னியர் தீர்த்தமான்மியம்.

தபோதனர்களே! அபிராமி, மகேசுவரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவி, வாராகி, இந்திராணி, சாமுண்டி என்னும் எழுமாதர்களும் கண்டு படிந்து மங்கைபங்கனை நேசித்துப் பூசித்து இஷ்ட காமியத்தை அடைந்தனர். அவர்களாற் பிரதி-

* என்றனுயிர்க் கேளவணங்கி யீர்ஞ்சடையண்ணலையுமை யோடிகழ்ந்து காளு, மொழிந்தியுறை வோர்பொருள்க ளொன்றறவே வவ்விய வனுற்றேசின்று, மன்ற வருந்திடுதி......இலிங்கபுராணம்.

ஷ்டித்த அத்தீர்த்தமே சத்தகன்னியர் தீர்த்தமெனப்படும். முற்காலத்தில் மடவார்களைப் படையாளாகக் கொண்டு ஐங்கணைகளையும் அஞ்சாது விடுத்துச் சாம்பலாய்ப் போன மன்மதன் அம்மையப்பர் திருவுளப்பாங்கின் வண்ணம் அனங்கனாகத் தோன்றி பிரஜாவிருத்திக் கேதுவாகி ஆன்மாக்களுக்குப் போகமளித்து, தானக்கொடுப்போர் வாங்குவோர் மனசிலே தங்கிக்கொடுத்தல் வாங்கல்செய்து இரதிதேவிக்கு இனிய மணவாளனாகி மூன்றுலகும் மலர்க்கணையால் வென்றுலவும் மதனனது மனைவியாகிய இரதிதேவியானவள் இந்தச் சத்த கன்னியர் தீர்த்தத்து மூழ்கி உமையிடத்தவரை வணங்கி எம்பெருமானே! உலகத்திற் பெண்களாகப் பிறந்தோர் இணையற்ற ஐசுவரிய முதலிய பெருமை பொருந்தி யிருக்கினும், கணவனது வடிவந் தன்றியிருக்கக் காணின் சிறிதும் மகிழார்கள். எல்லாக் கஷ்டங்களும் அடர்ந்திருக்கினும் குறைவற்ற வடிவுற்ற மணவாளனை மாத்திரம் பெற்றிருப்பார்களாயின் கறையற்ற களிப் பெய்துவார்கள். ஆதலின் என் கணவன் அனங்கனாக இருப்பது எனக்கு மிகவும் மனவருத்தமாக இருக்கின்றது. தீட்டிய மரத்திற் கூர்மை பார்த்தவன்போல தேவரீர்மீது புஷ்பபாணத்தை யேவிவிட்டனன். $ அதுவும் பிரமதேவரது சாபமாகிய விதிகூட்டு செயலாகுமாதலின் அவ்வியல்பினனென்று தள்ளாமல் சந்நிதானத்தின் முன்னர்ச் சதாநின்று குற்றேவல் புரிபவர்கள் என மன்னித்து அடியாளுக்கிரங்கி என்பர்த்தா நல்லுருவந் தாங்கி பின்பமணவாளனாய் என்னோடு கூடிவாழ அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமையா என்று வேண்டினள். கருணாநிதி இரக்கங்கொண்டு இளங்கொடி போன்ற ரதிதேவியே! வைவசுவத மனுவந்தரத்து இருபத்தெட்டாவது துவாபரயுகத்தில் மாயவன் கண்ணனாக அவதரிப்பன். அவன் காதலனாக நின் கணவன் பிறப்பன். அப்பொழுது இருவருங் கூடி வாழுங்கள் என்று மறைந்தருளினர். மதனனது சத்துருவாகிய சம்பராசுரன் என்பான் ரதி-

$......வேதன்........மன்மதன் றன்னைப் பார்த்திம் மயக்கத்தை வருவித்தாயால், நின்னுடலிறைவனிற்றிக் கண்பட நீறுமென்றான்." மச்சபுராணம்.

தேவியைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்த் தன் அரண்மனையில் வைத்தான். புலிவாயில் அகப்பட்ட புல்வாய் போலத் தியங்கி மயங்கி உயிரைப் போக்கிக் கொள்வதாக யத்தனித்தாள். அப்போது "ரதிதேவியே, கலங்காதே. உன் கணவன் வந்து மணப்பன்" என்று ஆகாசவாணி கூறினள். கணவன் வருவன் என்னும் நம்பிக்கை கொண்டு உயிர் நீக்காது மாதுபாகரைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தாள். சம்பரன் ஸ்நானஞ் செய்து அலங்கார முதலியன செய்துகொண்டு ரதியருகில் வந்து அடிபெண்ணே! உனது இன்பத்தை அனுபவிக்க நெடுநாளாகத் தவஞ் செய்திருந்தேன். திருவுளச் செயலால் நீயும் என்வசமாயினை. ஆவியே! கட்டிக் கனியே! உன்செவ்வாயால் நல்ல உத்தரவு கொடடீ என்றுகூறிக் கட்டிப் பிடிக்க சமீபத்து நெருங்கினன். திடுக்கிட்டு ஆ தெய்வமே! இவ்விதிக்கா ஆளாக்கினை! எனநொந்து "பிடித்த பசாசுக்குப் பிண்ணாக்குஞ் சாதம் போட்டுத் தான் பாக்கவேண்டு" மென்று கருதிவிரைந்து ஓரறைக்குட் புகுந்து அர்த்த சிவாம்பிகையைத் தியானித்து மந்திரஜபஞ் செய்தனள். செய்யவே தன்னைப் போலவே ஒரு பெண் தோன்றினள். தோன்றிய மாயாதேவி, மால்மருகி கட்டளையின் வண்ணம் சம்பரன் காதலைத் தணித்தனள். இவ்வாறு அப்பாதகன் வந்தபோதெல்லாம் மாயா தேவியே எதிர் தோன்றுவள். ரதிதேவி இவ்வாறு பதிவிரதத்தை அனுஷ்டித் திருந் தனள். கேட்பவர்களோ முனிசிரேஷ்டர்களே! இங்கு இவ்வாறிருக்க, கண்ணபிரான் மனையாளாகிய உருக்குமணிக்குக் கருப்பத்தில் மன்மதனூற்றுப் பிறந்தனன். அழகெல்லாந் திரண்டோருருவாகிய பூலோக மன்மதனை இவனுருகுமென்று தேவகி ரோகிணி ரேவதி முதலிய பெண்களெல்லாம் மகிழ்ந்து பேசிக்கொண்டு குழந்தையைச் சீராட்டி வந்தார்கள். இவ்விருத்தாந் தத்தை நாரதரால் அறிந்த சம்பரன் அக்குழந்தையை ஒருவரும் அறியாதபடி மெல்ல வெடுத்து நடுக்கடலிற் போட்டு சத்துரு நாசமானனென்று மகிழ்ந்து சென்றனன். பிறந்து ஏழாம் நாளில்

சையில் வைத்திருந்த குழந்தை மாயமாகப் போய்விட்டதே என்று உருக்குமணி அலறினள். தேவகி முதலிய எல்லாப் பெண்களும் கூடிப்புரண்டு புரண்டழுதார்கள். கிருஷ்ணமூர்த்தியும் வந்து மிகுந்த விசனமுற்று அடிவீழ்ந்து வருந்தும் மனைவியை எடுத்தணைத்து, என் செய்யலாம்! உலகத்திலே திரிகாலமு முணர்ந்த மஹான்களும் ஊழ்வினையை விலக்க வரிதாகும். கன்மானுபவத்தால் உலகிற் பிறப்பு வருவது. அது கழிந்தால் அப்பிறவிவிட்டு நீங்கவேண்டும். உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் எத்தனை அன்னையையும் அப்பனையும் பெற்றார்கள். இன்னும் பெறப் போகின்றார்கள். நம் தந்தை தாயை ஈன்றவன் அவரை ஈன்றவர்கள் எல்லோரும் எங்கே? பிறப்பு எப்பொழுது வந்ததோ அப்பொழுதே இறப்பு இருக்கின்றது. எனக் கர்மசேஷத்தாலாயவை யெல்லாம் எடுத்துக்கூறி மகவிழந்தவளுக்கு மனந்தேறுதல் கூறினர். இஃதிவ்வாறாக.

கடலில் விழ்ந்த மகவை மகரம் விழுங்கி விட்டது. பரதர்கள் வீசியவலையில் ஒரு நாள் ரதிகாந்தனை விழுங்கிய மீன் அகப்பட்டது. அரிய பொருள்கள் கிடைத்தால் அரசனுக்குக் கொடுத்துத் தயை சம்பாதிப்பது உலகர் வழக்கமாதலின் பெரியதாய், அழகுவாய்ந்த மாகிய அம்மீனைச் சம்பரனிடம் வலைஞர் கொடுத்தனர். அதனை மடையர்கள் பீறி அழகிய குழந்தை இருக்கக்கண்டு பயந்து சம்பரனுக்குக் காட்டினார்கள். அவன் மாயாதேவியிடம் கொடுத்தான். அப்பொழுது நாரதமுனிவர் விவரமனைத்தையும் ரதிதேவிக்குணர்த்திச் சென்றனர். அறிந்த அவ்வம்மணி தெய்வசங்கற்பத்தின் செயலை நினைந்து காதலனாகிய குழந்தையைக் கையிலேந்தி வளர்த்தனள். அவ்விள மதனன் இருந்து தவழ்ந்து நடந்து ஐம்பருவமுற வித்தியாப்பியாசம், வேதசாஸ்திரம், வில்வித்தை, அம்புவித்தை, கதைவித்தை, குதிரை யானை தேர் ஏற்றம் என்பனவும், மாயை ஆயிரமும் ரதிதேவி கற்பித்து வளர்த்தனள். பதினாறு வயசாயிற்று. மதனன் ரதியை அன்னை என்று இனிதிசைக்கின்றான்.

ரதிமாது கணவனென்று காதல் நோக்கஞ் செய்யக் கண்ட மதனன் அம்ம! நீ என் தாயாகவிருந்தும் காமநோக்கம் புரியும் காரணம் என்னை? என்றனன். ஆ! என் இன்பக் கனியே! நீ என் பிராணநாதன் சிவபிரான் நெற்றிக் கண்ணால் எரிந்து அனங்கனாகிய குறைதீரத் துவாரகாபுரியில் கிருஷ்ணன் சுதனாக நீ பிறந்ததை அறிந்த சத்துரு சம்பரன் கடலில் எடுத்தெறிந்தான். விழுங்கிய மீனைப் பிளந்து சம்பரனிடங் கொடுத்தார்கள். என் கற்பைக் காக்கும்வழி உண்டாக்கிய மாயாதேவியிடம் அப்பாதகன் கொடுக்க வளர்த்து வந்தேன். இவ்விவரம் எல்லாம் நாரதமுனிவரால் அறிந்தேன் என்றவுடன் தேவியை அணைத்து மதனன் இரதமேறினன். ரதிதேர் நடாத்தினள். சம்பரன் பொருத அவனைக்கொன்று துவாரகாபுரி நோக்கிச் சென்றார்கள். அங்கு ஒருவரை உருக்குமணி நோக்கி நாம் ஈன்ற குழந்தை உயிருற்றிருந்தால் இக்குமரனைப் போன்றிருப்பன் என நைந்து முலையிற் பால் சுரக்க நின்றாள். கிருஷ்ணன் தேவகி முதலானவர்களும் வந்தார்கள். நாரதரும் வந்தார். மதனனுடைய விவரமெல்லாம் கூற மகிழ்ந்த உருக்மணி மகனை இருகத்தழுவி முலையமுதமீய்ந்தனள். கிருஷ்ணன் முதலிய யாவரையும் பணிந்த பின்னர், கர்கர் வந்து, அக்குமாரனுக்குப் பிரத்யும்நன் என்னும் நாம கரணத்தையும், சௌள உபநயநத்தையும் செய்வித்துப் பின்னர் இரதியை விதிப்படி மணம் புரிவித்தனர். மதனனும் இரதியும் இன்பத்தை அநுபவித்தார்கள். ரதிதேவி தான் இவ்வித இன்ப சல்லாபத்தைப் பெறத் திருச்செங்கோட்டிற் செய்த தவத்தையும் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரர் அநுக்கிரகத்தையும் அடிக்கடி கூறி மங்கைபங்கனைத் தியானித்து ஆங்கு வாழ்ந்திருந்தார்கள். ஆதலின் சத்து கன்னியர் தீர்த்தத்து யாவர் மூழ்கினும் இஷ்டகாமியார்த்தத்தைப் பெறுவார்கள். லோகவசியமும் சத்ருவசியமும் வினைத்தகாரியம் கைகூடுதலும் பொருந்தும். கற்புக்கோடாது கணவனைக் கூடி வாழ்வீர்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

No. 18.

திருதிதீர்த்த மான்மியம்.

வைராக்கியமுற்ற மஹான்களே! தவசிரேஷ்டராகிய வசிஷ்ட முனிவரும் அருந்ததியம்மையாரும் செய்த பெருந்தவப்பெற்றால் சத்திமுனிவர் முதலாகிய நூறு மக்கள் பிறந்து வேதங்களையெல்லாம் ஐயந்திரிபறக்கற்று வாழ்ந்தார்கள். விசுவாமித்திரரின் ஏவலால் சுதாசனன் என்னும் அரக்கன் அந்தச் சத்தி முனிவர் முதலாகிய நூறு பேரையும் வாயிற்போட்டு விழுங்கிவிட்டான். வசிஷ்டரும் மனைவியாரும் இதனைக் கேட்டுத் துயரம் அடைந்து அழுதுபுலம்பி புத்திரர்களைப் பறிகொடுத்த பாவிகளுக்குப் பூலோக வாழ்வு யாதுக்கென்று கருதி உயர்ந்த மலைமேலேறி விழுந்தும், ஆழ்ந்த நதிகளிலும், கடலிலும் போய் விழுந்தும் மரணம் நேராமையால் பெருமூச்சுவிட்டு விதியே பெரிது என்று விம்மி விம்மிச்சோர்ந்து கிடக்கும் வசிஷ்டர் முன்பு இறந்த சத்தி முனிவரது மனைவியாராகிய அதிர்சந்தி என்னும் நங்கை தலைவிரிகோலமாக வந்துவிழுந்து புரண்டு என் ஐயனே! உலகத்திலே குழந்தையை இழந்தவர்களுடைய துயர் பெரிதென்பார்கள். அந்த துயரம் மற்றொரு குழந்தை பிறந்தால் மறந்துபோகும். புருஷனை இழந்த பெண்களுக்கு அக்னி இழந்தேன்! தந்தையை இழந்தேன்! மக்களிழந்தேன்! ஆதலின் அக்கினிப்பிரவேசம் புரிந்து அந்நாயகனோடு சேர்ந்துவிடுகிறேன் என்று அழு, ஆ என் அருமை மருமகளே! உன் வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தையால் என் வம்சத்தை விருத்தி செய்துகொள்ளலாமென்று நம்பியிருக்கின்றேன் என்று வசிஷ்டரும் அருந்ததியும் கூக்குரலிட்டழுதார்கள். அப்பொழுது சக்கிரபாணியாகிய திருமால் தோன்றி ஓ வசிஷ்ட முனிவரே! சாமானியர்கள் போல ஏன் வருந்துகின்றீர்கள். உத்தமியாகிய அதிர்சந்தி வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தைக்குச் சமானம் உலகத்திலொருவரையும் சொல்லக் கூடாது. சிவபத்தியில் எனக்குச் சமானமானவன். அவனால் உம்முடைய வமிசமும் பெருமை பெறும் என்றனர். வசிஷ்டரும் அருந்ததியும் ஒருவாறு தேறி அதிர்சந்தியை நோக்கி அடிபாவாய்? கருப்பமுற்ற

பெண்கள் அழுதல், துக்கப்படல், அதிகமாகச் சிரித்தல், தலையை விரித்துலாவல், சண்டையிடல், இருப்பிலாவிடத்திருத்தல், நகத்தால் நிலத்தைக் கீறல், காட்டிடத்தும், புற்றிடத்தும், மரநிழலிடத்தும், நெருப்புக்குச் சமீபத்தும் போதல், மாலைநேரத்துண்ணல், போதாப் புடவையுடுத்தல், படுக்கை மேனடத்தல், நீரினீந்தல், உமி, இரும்பு, என்பு, கரிதுவைத்தல் கூடாது. சாவதானமாக அறையில் ஆடையுடுத்தல், மனம் களிப்பெய்து மாறு புஷ்ப பூஷணங்கள் அணிதல், தானியங் கூட்டி நீராடல், ஆசாரியர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தல், கணவனைப் பணிதல், நாதிமார்களிடத்து இதம் பேசிப் பணிவிடை பெறல், நன்னூல் வினவல், சாத்துவிகருணை உணவருந்தல் முதலியன செய்தால் அழகும் சௌரியமும் திடகாத்திரமும் தீர்க்காயுசுமுள்ள குழந்தையைப் பெறுவார்களானதால் மனத்திருப்தியுடன் இருப்பாயாக எனத்தேற்றி ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துப் போயிருந்தார்கள். பத்துமாதம் நிறைந்து நல்ல வேளையிலே தேவர்களும் முனிவர்களும் மகிழப் பராசரர் அவதரித்தனர். உரியகாலத்தே செய்யத் தருவனவெல்லாம் வசிஷ்ட முனிவர் செய்து சீராட்டப் பூருவபக்ஷப் பிறைபோலப் பராசரர் தாயாரை நோக்கி என அருமை [illegible] திரு[illegible]யம் உன் கழுத்திலில்லையே என் தகப்பன் எவ்வாறு மாய்ந்தனர் என்ற வார்த்தை கேட்ட தாயார் மெத்த கலங்கி அருமருந்தன்ன புதல்வா! ஒரு கொடிய அரக்கன் உன் தந்தையை வாயிற் போட்டுக்கொண்டான் என்று வருத்தத்தோடு சொன்னாள். அதனைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட பராசரர் சிவனைப் பூசித்து மூவுலகத்தையும் சாம்பலாக்குவேன் என்று சினந்த மதலையை வசிஷ்டர் நோக்கி குழந்தாய்! அது தகாது. உன் தந்தையைக் கொன்ற அரக்கனை மாய்ப்பாயாக என்றனர். உடனே சிவபிரானைப் பூசித்துத் தன்னை மறந்திருந்தார். பார்வதிபாகர் விருஷபாரூடராகத் தரிசனங் கொடுத்து மகனாய் யாது வேண்டுமென? என்றனர். புளகாங்கிதனாய் நாத்தழுதழுப்ப ஆனந்த நீர் வடிய, என் ஐயனே! சிறி-

யேன் தவத்துக்கிரங்கி அருளிய தெய்வமே! என் தந்தையைக் காணவேண்டுமென்னவே, அன்பனே! சகோதரர்களோடு உன்னைப்பார்க்க உன் தந்தை இதோ வந்திருக்கின்றான் என்றனர். வந்த தந்தை முதலிய நூறுபேர்களையும் பராசரர் அடிபணிந்தனர். சத்தி முனிவர் புதல்வனது முகத்தைப் பார்த்து அப்பா மகனே! உலகத்தில் நல்ல மக்களைப் பெற்றோர்க்கு அரியது ஒன்றுமில்லை என்பர். அதற்கேற்ப முன் செய்த தவத்தால் உன்னைப்பெற்று நான் கைலாயபதவி பெற்றேன் என மகிழ்ந்து கூறி வசிஷ்டர் பாதத்தை வணங்கி துணைவருடன் கைலாயமலை சேர்ந்தனர். பத்திப் பணியும் பராசரர் விரும்பிய வரப்பிரசாதமருளி மங்கையோர் பங்கர் மறைந்தனர்.

பின்னர்ப் பராசரர் என் தந்தை முதலானவர்களைக் கொலை செய்த பாதகர்களாகிய அரக்கர் குலம் நாசமாகும்படி செய்கிறேன் என்று அபிசார வேள்வி செய்யக்கருதி இருப்பினையும் மரத்தினையும் ஜாகு, உபபிருது முதலிய பாத்திரங்களும், பாசிக்கொத்துகளாகிய சமித்துகளும் அமைத்துக் கொண்டு கருப்பு முண்டாக கட்டிய ருத்ராவிக்குக் கணிணாலே காலம் தவறாது விதிப்படி கரும் பாம்பினுடையவும் கரிய அஜத்தினுடையவும் வபையினால் ஹோமம் பண்ணி பூரணாகுதி செய்யத் தொடங்கினர். அப்பொழுது உலகத்திலே பத்துத் திசைகளிலும் வாழும் அரக்கர் தானவர், பூதவேதாளங்கள் ஒவ்வொன்றாக மென்மேல் ஓலமிட்டு வந்து பூரணாகுதி நெய்த்தாரையால் ஜொலித்து விளங்கும் அக்கினியில் விழுந்து சாம்பிராயின. அப்பொழுது தென்மேற்கினன் வாகனமாகிய பூதமும் நிருதியைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயத்திற் றுவிவந்தது. அப்பொழுது நாகநாலம் தோன்றவே, என் அப்பனே! உன் திருவருளாலன்றோ திசைக் காவல் பதவிபெற்றேன். நான் ஒரு பிசகும் செய்திலேனே ஒரு நிமிஷந்தாழ்க்காமல் ஓமகுண்டத்து வீழ்ந்து மாய்வேனே என்று சிரமேற் கைகூப்பி நாகாசலத்தைத்

பார்த்து முறையிட்டனன். அப்பொழுது எங்கு நோக்கினும் அழுகுரலோசையைக் கேட்ட வசிஷ்டமுனிவர் விவரமுணர்ந்து பராசரர் முன்னம் வந்து அப்பா மகனே, உன் தாதையைக் கொன்றவனையேயல்லாமல் எல்லா அரக்கர்களையும் கொல்ல யத்தனித்திருப்பது மாதவர்களுக்கு அழகன்று. ஆதலின் நிறுத்துவாயாக எனனும்: மூத்தோர்சொல் வார்த்தை அமுதம் என்பதற்கிணங்கி பராசரர் அதனோடு நிறுத்தினர். மந்திரசக்தி பிழுக்காமையால் நிருதியும் தோத்திரித்தபடியே நின்றனன். பின்பு கோதைபாதியன் திருவருளால் உயிர் பிழைத்தேன் என்று கிளைஞர் சுற்றத் தொழுது நாககிரியிலே தன்பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் பிரதிட்டித்து உயிர் பிழைக்கக்கொடுத்த அர்த்தநாரீசுவரரை வலம் வந்து வணங்கித் தோத்திரித்து வரம்பெற்று கிருஷ்ணங்கனை என்னும் நகரம் சேர்ந்தனன். இந்த தீர்த்தத்தில் மூழ்கி அர்த்தநாரீசுவரரைத் தரிசித்து வணங்கினோர் மனத்துயர் நீங்கும். சிவபுண்ணிய சிந்தையுண்டாய் நல்வினை செய்து மறுமையின்பமனுபவிப்பர் என்றார் சூதமுனிவர்.

சத்தரிஷி தீர்த்தமான்மியம்.

ஒழுக்கந்தவறாத உத்தமர்களே! கிருதயுகத்திலே மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலக் காத்து நீதி தவறாது செங்கோல் செலுத்தி தருமசிந்தை பெற்று மஹைசுவரிய சம்பன்னனாகிய சுகேது என்னும் அரசன் சுவேதி என்னும் கற்பினமனையாளோடு கூடி இல்லறம் நடத்தி வந்தனன். அப்பொழுது அதிவிருஷ்டி அநாவிருஷ்டி முதலிய தோஷங்களால் பஞ்சம் அவமிருத்தியு சத்துருபயம் முதலியன இல்லாது மனக்களிப்போடு பிரஜைகள் வாழ்ந்திருந்தார்கள். பின்பு தாயாதிகள் குரோதங்கொண்டு யுத்தத்துக்கு ஆரம்பித்தார்கள். ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் பலநாள் போர்முனை நின்று போர்புரிந்து நாளடைவே தேர், யானை, குதிரை, சேனைகள் குறைந்து ஊழ்கதியால் தோல்விபெற்றுச் சத்

துருக்கள் கைக்கு அகப்படாமல் காட்டில் மறைந்தனன். இதனை அறிந்த பதிவிரதாசிரோன்மணியாகிய சுவேதி மிகக் கலங்கி அரசன் ஒளித்திருக்கும் வனத்துட்சென்று தன் நாயகனைக்கண்டு சந்தோஷித்துத் தங்களுக்கு நேர்ந்த அவகாலத்தை நினைந்து வருந்தினள். மனைவியாரைக்கண்ட அரசன் மனம்நொந்து அடிபெண்ணே! அந்தப்புரத்தில் அரிவையர் பணிசெய்யப் பஞ்சமெத்தையில் வைக்கினும் பாதம் நோமென்றவாறு உல்லாசமாகவிருந்த நீ கல்லு முள்ளும் அடர்ந்த காட்டிற் கொடிய மிருகங்கள் கூச்சலிட எவ்வண்ணம் சகித்திருப்பாயெனக் கூறிச் சோர்ந்த கணவனைத் தன் முன்றானையாற்றுடைத்து என் பிராணநாயகா, தேசராஜாக்களும் திருவடி வணங்கச் சிங்காசனத்திருந்து செங்கோல்செலுத்தும் தேவரீர் சுகம் என் சுகம், தேவரீர் கஷ்டம் என் கஷ்டமன்றோ! உடலும் உயிரும் கலந்தே சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்குமாதலால் உடல்போன்றயான் உயிராகிய தேவரீரைவிட்டு எங்ஙனம் தனித்திருப்பேன் என்று கூறி அம்புகள் தைத்தவடியும் உதிரங்களைத் துடைத்துச் சிவந்த புண்களைத் தடவி வருந்தினாள். அம்புபட்டகாயங்கள் ஆறாமையால் உடல் மெலிந்து நடக்கச் சக்தியற்றவனாகிய கணவனைக்கண்டு தன் தோளின்மீது ஏற்றிச் சுமந்து திரிந்தனள். காய்கனிமுதலியன கண்டவிடத்தருந்தி நீரருந்தி நாள்போக்கி வாழ்ந்தார்கள். மிகவும் சக்தி குறைந்து மனைவியார் தொடைமீது தலைவைத்து மன்னன் மயங்கி இருந்தான். நவமன்மதனைப் போன்ற அழகிய வடிவம் புழுதி பொருந்தி மெலிந்து உணவின்றிக் களைத்திருப்பதைக் கண்டு கண்ணீர் வடித்து வருந்திச் சுவேதி ஒரு மரநிழலில் இருந்தனள். அவ்வனத்து அவ்விடத்து வந்த அங்கிரஸமுனிவர் சந்திர பிம்பம்போன்ற முகம் பொருந்திய யவ்வன மங்கை இருப்பக்கண்டு திகைத்து நோக்க, மடியின்மீது அரசகுமாரன் சயனித்திருப்பதையும் கண்டு ஐயங்கொண்டு மனம் நின்று சமீபத்துவந்து அம்மா! உன்னைப்பார்த்தால் இராஜகுமாரிபோலக் காண்கிறது. உன்

படியில் சோகமுற்றிருப்பவர் அரசிளங்குமாரனைவும் தோன்றுகிறது. நீங்கள் யார்? இவ்விடம் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என வினவினர். மங்கை அழுது சுவாமி தாயாதிகளால் ஓட்டப்பட்டு நாட்டைவிட்டுக் காட்டை அடைந்தோம். என் பெயர் சுவேதி என்பர்; என் நாயகர் பெயர் சுகேது என்பர். தபோநிதியே! எங்கள் கஷ்டம் நீங்கிச் சுகத்தைப்பெறும் நாளும் வருமோ? கூறுதல் வேண்டுமென்று வேண்டினள். எவரேனும் ஜன்மாந்தரவினை அனுபவித்தே தொலைத்தல் வேண்டும். ஆதலின் வினைப்பயனின்படி அரசாண்ட நீங்கள் அன்னம் ஆகாரமின்றிக் காட்டிலே திரியுமாறு நேர்ந்தது. அன்னமின்றி இன்று வருந்துகின்றனீர்கள் நன்னே அரியாசனத்திலிருந்து அரசாளினும் ஆளுவீர்கள். எல்லாம் ஈசன் செயலால் நடக்கும், ஓ பெண்கள் நாயகமே! பயப்படவேண்டாம். புத்திர பாக்கியம் வெற்றி ஐசுவரிய முதலியனவெல்லாம் அடைதற்கு ஒரு உபாயமிருக்கின்றது. அவ்வாறு செய்வீர்களாயின் கூடியசீக்கிரம் சுகத்தை அடைவீர்கள் என்றார். இதனைக்கேட்ட சுவேதி என்னும் நங்கை ஓ ரிஷி சிரேஷ்டரே! நாங்கள் கடைத்தேறும் உபாயத்தைக் கருணைகூர்ந்து அனுக்கிரக்கவேண்டுமையா என்று கேட்டனள். கேளுமம்மா! அரசிளங்நங்கையே! நவராத்திரிவிரதம் என்றொருவிரதமுண்டு. அது துர்க்கையைக் குறித்து மூன்றுநாள், இலட்சுமியைக் குறித்து மூன்று நாள், சரசுவதியைக்குறித்து மூன்றுநாள் ஆக ஒன்பது நாள் விதிப்படி பூசித்துவந்தால் சகல நன்மையும் பொருந்தும் என்று கூறினர். அவ்வாறே செய்கின்றேன் சுவாமி எனவும், என் கூடவாருங்கள் என்று நடந்தனர். புருஷனைத் தோளின்மீது சுமந்துகொண்டு சுவேதி சென்று முனிவர் ஆசிரமம்சேர்ந்து விதிப்பிரகாரம் நவராத்திரி விரதாரம்பஞ் செய்து ஒன்பது நாளும் விதிப்படி பூசித்தனள். சுகேதுவும் ஆரோக்கியமுற்றான். அரசிளநங்கைகர்ப்பமுற்று நல்ல ஓரையில் அழகு வாய்ந்த ஆண்மகவு ஈன்றாள். ரிஷி சிரேஷ்டர் ஜாதகர்மமும், சூரியப் பிரதாபன் என்னும் நாம

கரணமுஞ் செய்து அடைவே சவுளோப நயனங்களுமியற்ற வளர்ந்து சகல வித்தைகளும் கற்று வளர்ந்தனன். பின்னர்த் தீர்த்த யாத்திரை நிமித்தம் அங்கிரசர் புறப்பட்டனர். அவருடன் சூரியப்பிரதாபனும் சென்றனன். ஆவணிமாச பூருவபக்ஷ அஷ்டமித் திதி முதல் ஆரம்பித்துச் செய்யப்பட்டமஹோந்நதவிரதமாகிய கேதாரேசுர விரதத்தின்பொருட்டு ...த்தவர்களும் எல்லா முனிவர்களும் அரசர் முதலாயினோர்களும் திருச்செங்கோட்டிற் பிரசன்னராயினர். அப்பொழுது அங்கிரஸரும் சூரியப்பிரதாபனும் வந்திருந்தார்கள். புரட்டாசிமாச அமரபக்ஷசதுர்த்தசியன்று கேதாரேசுவர விரத சமாப்தியும், மஹாளய பக்ஷ அமாவாசையன்று ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவர தரிசனமுமாதலின் அன்பினோடு தரிசித்து சூரியப்பிரதாபன் சித்தமெலிந்து மெத்தக் கலங்கி அங்கிரசரைவணங்கி சுவாமி! எல்லா ராஜகுமாரர்களும் பரிவாரங்கள்சூழ சர்வபூஷணாலங்கிருதராய் இருக்கின்றார்கள். அடியேனே மிகுந்த தீனனாக இருக்கின்றேன். எளியேனும் அரசகோலத்துடன் வாழ்வேனோ என்று கலங்கிய ராஜகுமாரனைத்தேற்றி இன்றையத்தினம் அன்பினோடு ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவர தரிசனம் செய்த உனக்கு இனி மனத்துயர்வாராது. சுகத்தை அடைவாய். ஆனால் இதன் முன்னர் உன் தாயார் சுவேதிக்கு நவராத்திரிவிரத உயர்வைக் கூறி விரதமனுஷ்டிக்கச்செய்தேன். ஒவ்வோராண்டினும் நடத்திவருகின்றாள். அதன் பின்னர்த்தான் பிறந்தாய். அதே விரதத்தை நீயும் இவ்விடத்துச் செய்வாயானால் உடனே விஜயத்தை அடைந்து மகிழ்ச்சி பெறுவாய் என்பது நிச்சயம் என்று பின்னரும் சொல்கின்றார்.

ஓ சூரியப்பிரதாபா! உலகவுயிர்களுக்குத் தாய்தந்தைகளாவர் சத்தியும் சிவமுமே என்றும், அச்சத்தியும் சிவமும் வேறல்லர், ஒருவரே என்றும் விளக்குவது ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தமாகும். உடலில் வலக்கூறு சிவபாமாகிய புருஷபாகமும், இடக்கூறு சத்திபரியான ஸ்திரிபாகமுமாம்

என்னும் உண்மையைத் தேவ சாயலாகிய மானுஷ்யவடிவில் ஆண்களுக்கு நாடி முதலியன வலப்பக்கம் வலித்தும், பெண்களுக்கு இடப்பக்கம் வலித்தும் காண்பதுவே போதிய சான்றும். இவ்வண்ணம் இடப்பாகம் பெற்று விளங்கும் பராசத்தியாரின் அமிசங்களே மற்றெல்லாச் சத்தியுமாவர் என்றறிஞர் கூறுவர். விஜயத்தைக்கொடுக்கும் சத்தியைத் துர்க்கை என்றும், ஐசுவரியத்தைக் கொடுக்குஞ் சத்தியை இலட்சுமி என்றும், கல்விஞானத்தைக் கொடுக்குஞ் சத்தியைச் சரசுவதி என்றும் புகழ்வர். இம்முச்சத்திகளுக்கும் அதிஷ்டானமாக வீற்றிருக்கும் பராசத்தியாகிய ஸ்ரீ அர்த்த சிவாம்பிகையை ஏத்தித் தொழுது பூசித்தவர்கள் எல்லாச் சத்திகளையும் எல்லாத் தேவர்களையும் ஏத்தித்தொழுது பூசித்த பலனை அடைவார்கள். ஓ அரசிளங்காளாய்! விஜயத்தைக் குறித்துத் துர்க்கையை மூன்று நாளும், ஐசுவரியத்தைக் குறித்து இலட்சுமியை மூன்று நாளும் கல்விஞானத்தைக் குறித்துச் சரசுவதியை மூன்று நாளுமாக ஒன்பது நாள் பூசிப்பதேயன்றோ நவராத்திரி பூஜை. இவ்விதமாகவன்றோ உன் அன்னையும் பூசிக்கின்றனள். ஹே சூரியப்பிரதாபா! ஆன்மகோடிகளை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டு பராசத்தியாகியஸ்ரீஅர்த்த சிவாம்பிகையே துர்க்காதேவியாயும், இலட்சுமி தேவியாயும், சரசுவதி தேவியாயும் வீற்றிருப்பதாக நினைத்து நாங்கள், பிரதிஷ்டித்து மூழ்கிப் பதவிபெற்ற சத்தரிஷி தீர்த்தத்தில் அன்புடன் சங்கற்பபூருவமாக நாளை முதல் ஒன்பதுநாளும் மூழ்கிப்பூசிப்பாயேல் உடனே அநுக்கிரகத்தைப்பெற்று மகிழ்வாய் என்றனர். அன்றிரவு அதே தியானமாக விருந்து விடியற்காலை எழுந்து சத்தரிஷி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, அங்கிரசராணையின் வண்ணம் ஆகமவிதிப்படி ஒன்பதுநாளும் பூசித்து வணங்கி மனங்கசிந்து ஒரே நிலையான தியானத்திலிருந்தனன். அப்பரமேசுவரிதோன்றி மதலாய்! வருந்தாதே நின் பூசைக்கு மகிழ்ந்தேம். உடனே சென்று பகைவரை வென்று விஜயைசுவரிய ஞானங்களைப் பெறுவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி

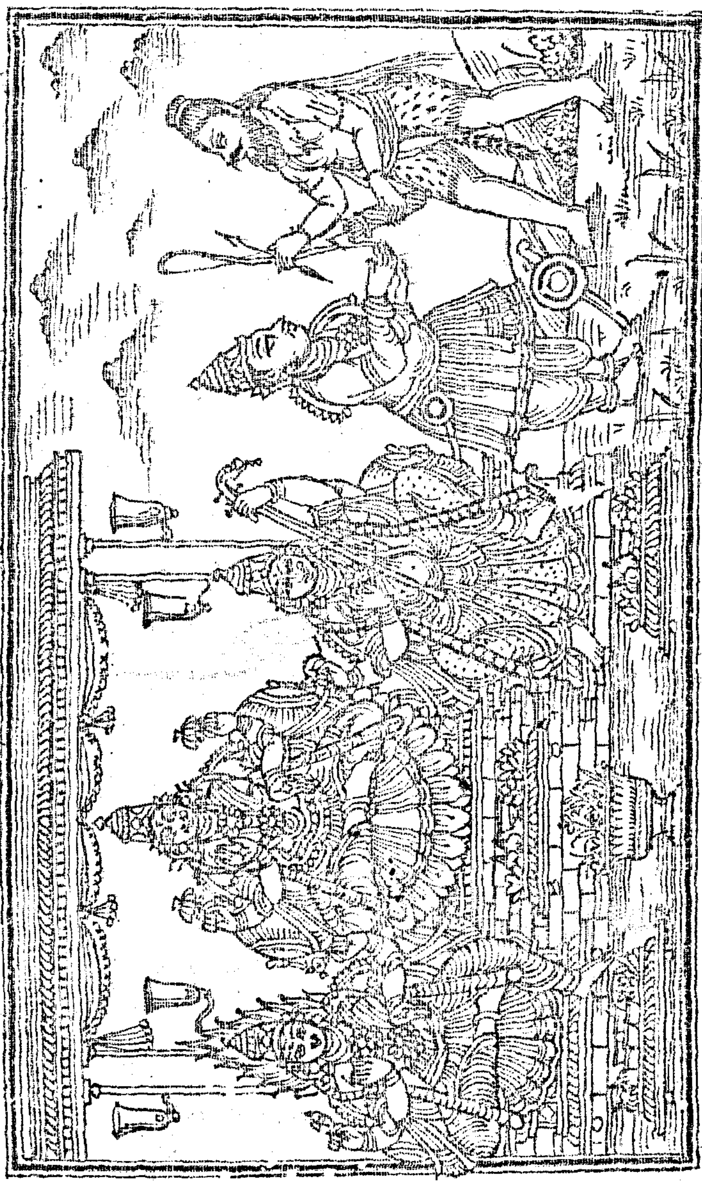

No. 19.

நவராத்திரியில் ஜெயங்கொண்ட சூரியப்பிரதாபன் ராஜ்யபாரம் பெறுதல்.

மறைந்தனர். அந்த சப்தரிஷி தீர்த்தத்தின் கீழே மஹாத்மாக்கள் சிவயோகத்திருக்குங் குகையிலிருந்த அங்கிரஸ் நிஷ்டை துணர்ந்து நிஷ்டை தெளிந்து வெளியில்வந்து திருவருளாற் பெற்ற அஸ்திரசஸ்திரங்களை யெல்லாம் வைத்துப் பூசித்து ஆசீர்வதித்து சூரியப் பிரதாபனையும் பூசிக்கச்செய்தனர். அந்த ஒன்பதாம் நாளாகிய நவமியே மஹாநவமி என்றும், அப்பூஜையே ஆயுதபூஜை என்றும் பெயர்பெறும். மறுநாள் அங்கிரஸர் "விஜயத்தைப் பெறுவாயாக" என் ஆயுதங்களைச் சூரியப் பிரதாபனிடம் கொடுத் தருளினர். வணங்கிப் பெற்ற சூரியப் பிரதாபன் எல்லையில்லாத சந்தோஷமுற்றுப் போர்க் கோலங் கொண்டு சமர்க்களஞ் சென்று பகைவரை வென்று விஜயம் பெற்றனன். ஆயுதங்களை யேந்தி வெற்றி பெறப்புறப்பட்ட நாளே விஜயதசமியாகும். விஜயம் பெறல், ஆயுதமேந்தல், திரவிய விருத்திபுரிய ஆரம்பித்தல், வித்தியாரம்பஞ் செய்தல் முதலிய வற்றிற்கு அவ் விஜய தசமியை நன்றுளென்று இந்நாளுங் கொண்டாடுகிறார்கள். அந்நாட்களுக் கேற்றம் அர்த்தசிவாம்பிகை யாலேயே ஆசீர்வதித்துக் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறது. தபோதனர்களே! இவ்வாறு விஜயம்பெற்ற சூரியப்பிரதாபன் தாய் தந்தையர்களை நகரத்திற்கழைத்துப் போய்க் களிப்புண்டாக்கி இராஜசின்னங்களுடன் வந்து சத்தரிஷிதீர்த்தத்தில் முழுகி சுவாமிதரிசனஞ் செய்து பூஜை நிவேதனங்களுக்கு மானியங்கள் விட்டு தான் முழுகி விஜயமடைந்த சத்தரிஷி தீர்த்தத்துக் கீழிருக்கும் குகைகளுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களும் சிஷ்யவர்க்கங்கள் தங்களுக்குள்ள ஐயங்களை மஹாத்துமாக்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவும் அப்பியசிக்கவும் தகுதிபுற அக்குகையருகே ஒரு * மச்சும், கைவல்லியமான சித்துக்களை விளையாடிப்பார்க்கும் தானமாகிய சித்தாடு பாறையைச் சூழ உயர்வு பொருந்திய தபோவனமும் இயற்றுவித்தனன். பின்பு தன் நகரஞ்சென்று விவாகஞ் செய்துகொண்டு ராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகம் பெற்று

* மஹாத்மியர் மச்சு என்பதை மாமியாமச்சு எனக் கூறுகின்றார்கள்.

வாழ்ந்து மறுமையிற் சிவலோகம் சேர்ந்தனன். ஆதலால்
இத்தீர்த்தத்தில் முழுகிச் சிவபாதசுடரைத் தரிசித்தவர்
கள் எதனை அபேக்ஷிக்கின்றார்களோ அதனைக் கைகூடப்
பெறுவார்கள் என்றார் சூத முனிவர்.

இராமதீர்த்த மான்மியம்.

வைராக்கியமுற்ற மாதவர்களே! செந்தாமரைப் பூம்
பொகுட்டிலிருந்து சிருஷ்டித் தொழில் புரியும் திசைமுகன்
ஒருயாகமியற்றக் கருதினன். அதை உணர்ந்து தேவேந்
திரன் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்ற யாவரும்
வந்து சேர்ந்தார்கள். அத்தருணம் பிரமதேவர் பாரியா
கிய சரஸ்வதி வராமலிருந்தனள். அதனை உணர்ந்தவேதியன்
இடைக்குலக் கன்னியாகிய காயத்திரியை இரண்டாம் பாரி
யாகக்கொண்டு தீக்ஷைபெற்று யாகசாலைக்குட் பிரவேசித்து
யாகத்தை நடத்தினன். சரஸ்வதி நதிவடிவாகி அந்தயாகசா
லையை அழிப்பதாக முந்தினள். அச்சினத்தைத் தணிவித்து
வாணியையுங்கூட விருந்தியாகஞ்செய்ய முறைசெய்தார்கள்.
இந்தவேதியன் தேவியாகிய காயத்திரி தேவி ஒருநாள் நாக
மலைக்குக் கெழுந்தருளி நாரிபாகனை வணங்கி பகவனே! அன்
பர் நாயகனே! அறிவு அருள்பவனே! சூரியசந்திரர்களுக்கு
அருள் புரிந்தியக்குதலானும், வணங்குமடியார்களின் பிறவி
பாசவினைத்தளையறுத்து விடுதலானும் பர்க்கரென்னும் திரு
நாமமுற்ற ஐயனே! என்று துதித்துப்பலநாள் தவம்புரிந்த
னள். தவத்துக்கிரங்கிய மாது பாகன் பிரசன்னராய்க் கா
யத்திரியை யாதுவேண்டினை கூறுக என்றனர். சுவாமி!
மக்களைப்பெறாத மனைவியும், பலன்றாராத மரமும், சந்திரசூரியர்
எய்தாத நாளும், கன்றீனுப் பசுவும், மங்கலமில்லாத மங்கையும்
காந்தையே! தேவரீர் திருநாமமில்லாத மந்திரமும் பிரயோசனமற்
றனவேயாகும். என் அப்பனே! விசாலமாகிய சமுத்திரத்தி
லுள்ள பொருள்களையெல்லாம் இகழ்ந்துவிட்டு அதிலுள்ள
உயர்ந்த மாணிக்கத்தைச் சிரமேற்கொள்வது போல, வேத

மாகிய கடலிலுள்ள மந்திரங்களை யெல்லா மிகழ்ந்து ஞானி
களானவர் உன் நாம மந்திரத்தையே கொள்வார்கள். அகந்
திருளை ஒழித்துத் தெளிவை உண்டாக்குதற்குச் சிவமந்திரத்
துக்கே ஆதிக்கிய முளதாதலின் தேவரீர் திருநாமம் பொ
ருந்தாதது எனக்கண்டு காயத்திரியாகிய என்மந்திரத்தை
மாதவர்கள் கைக்கொள்ளாம லிருக்கின்றார்கள். ஓ சம்பு
வே! உன் அருளாலே உன்னையே பணிந்தேனையா! வேதங்க
ளாலுமறியாதவனே! மெய்த்தவர்கள் உன்னும் பொருளே!
சரணம். சரணம். இகபரந்தருபவனே சரணம். சரணம்.
விடைமேல் வருவோனே சரணம். விமலையோர் பங்கா சர
ணம். சரணம். பிரபுவே! என் மந்திரத்தின்மீது உந்நாம
முறுதற்கு வரந்தரவேண்டும். இறைவனே! தேவரீரை என்
[illegible]ந்தவர்களுக்கு மெய்தாபமுண்டோ! குறையாத
வலியும் குறையாத நிதியும் குறையாத மங்களமுமுடையவர்
களன்றோ. சிவபாதசுடரே! (௩௭௨) பர்க்கசப்தத்தை
என் மந்திரம் பெறத்தக்கவரமே அடியாளுக்கு வேண்டும்
என்று மனமுருகி வேண்டினள். இளஞ்சந்திரனை முடிமி
லே தரித்த இறைவன் கருணை கூர்ந்து காயத்திரிமாதே! நீ
வேண்டியவாறு காயத்திரி மந்திரத்தில் பர்க்கசத்தம் பொரு
ந்தி நிலவுக. வேதசாரமாகிய அந்தக் காயத்திரி மந்திரத்
தைச் சந்தியாகாலங்களில் வேதியர்கள் தவறாதோதி வருங்
கடப்பாடுடையவர்களாக என ஆலயத்துள் மறைந்தனர்.
காயத்திரி தேவி ஆனந்த பரவசங்கொண்டு உமை யொரு
பாகரைப் போற்றிப் பணிந்து ஒரு தீர்த்தம் பிரதிட்டித்து
முழ்கி ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுரரை வணங்கி விடை பெற்று வே
தனிடஞ் சேர்ந்தனள். அக்காயத்திரி பிரதிட்டித்த தீர்த்தத்
தில் புனிதமாகிய தர்ப்பைப்புல் விருத்தித்திருக்கும். இத்
தீர்த்தம் மிகவும் விசேஷமானது என்று சூதமுனிவர் பின்
னும் சொல்கின்றார். உண்மையை உணர்ந்த உத்தமர்களே!
தசரத சக்கிரவர்த்தி திருமகனாகிய இராமர் தாடகை சங்
காரஞ் செய்து அகலிகைக்கருள் சொரிந்து வில்லை யொடி
த்து ஜானகி மணமுடித்து மணிமுடி பொருந்தாது சடை

முடிதரித்து வனத்திற் பிரிந்து மனையாளை வல்லரக்கன் கவர்ந்து செல்ல வானரசேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு வாரிதியிலணைகட்டி இராவணாதியரை மாய்த்தனர். அதனாற் சூழ்ந்த பிரமஹத்தியை அகற்றும் பொருட்டாகச் சேதுவினருகே இராமலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து வடக்கு நோக்கிவரும் பொழுது நாகாசல மான்மியத்தை உணர்ந்தவராதலின் அங்குற்ற முனிவர்களெதிர் கொண்டழைக்க வணங்கி அவர்களோடு கிரிவலம் வந்து பக்ஷமீதேறிப் பாவநாசத்தில் மூழ்கி வடக்கு நோக்கச் சமீபத்தில் தர்ப்பைகள் பூத்து மணிமயமாகவிளங்கிய தீர்த்தத்தைக் கண்டு அதில் மூழ்கியவுடனே தேகம் பாரமிறங்கியதுபோல மனம் பரிசுத்தமாயிருக்கக் கண்டு அதிசயித்து காயத்திரியால் பிரதிட்டித்த தீர்த்தமென முனிவர்களாலே யுணர்ந்து மகிழ்ந்து உமைபாகரைப் பூசித்து வணங்கி எம்பெருமானே! மாசுநீக்கியருளல் வேண்டுமென்று பணிந்து என் மனத்தைப் புனிதமாக்கிய தீர்த்தத்திற்கு அடியேன் பெயரும் பொருந்தவேண்டுமென வேண்டுதலும், வேண்டிய வேண்டியாங்குதவும் வித்தகன் அங்ஙனமேயாகுக என அருள் புரிந்தனர். பால்வண்ண மேனியனைப் பாடிப்பாடி விடைபெற்று அரிதிற் பிரிந்து சீதாதேவி இலட்சுமணர் இராமர் மூவருஞ் சென்றனர். கேட்டீர்களோ மாதவர்களே! அன்றுமுதல் அத்தீர்த்தத்துக்கு இராமதீர்த்தமென்னும் பெயர் வழங்கி வருகின்றது. அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கினோர் பாவநீங்கிப் புனிதராவார்கள். மற்றைத் தலங்களில் ஆறுவருஷம் ஜபித்த காயத்திரிப் பலனை அத்தீர்த்தக்கரையில் ஒருமுறை நினைத்தாற்போதும் என்றார் சூதமுனிவர்.

வாயுதீர்த்த மான்மியம்.

மெய்யுணர்ந்த வேதியர்களே! முன் ஒரு காலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேடனுக்கும் பகைதோன்றி நாகராஜன் ஆயிரம்படங்களையும் விரித்து மேருகிரியை மூடிக்

கொண்டனன். அதனைப் பெயர்த்துத் தன்வலிகாட்டும் நிமித்தம் பிரசண்டமாக வாயு ஓங்கி மோதினன். அதனால் அநேககோடி பிராணிகள் மாய்ந்தன. பல ஜீவர்கள் கலங்கி மெய்சோர்ந்தன. இதனால் உலகத்திற் பல இடுக்கண்கள் நேர்ந்தன. இதனை ஓர்ந்த வாயுதேவன் திடுக்கிட்டு ஆ! ஆ!! என்ன பாதகம் புரிந்தேன். வலிகாணும்வகையில் விளையாட்டாகச் செய்த காரியத்தால் எல்லையில்லாத உயிர்களுக்கு இம்சை நேர்வதாயிற்றே! இதனாலன்றோ கோபமே கொலைமுதலிய பாதகங்களுக்கு மூலமெனக்கொண்டு "ஆறுவது சினம்" என்கின்றார்கள். இனி இப்படிப்பட்ட தீமைகளுக்கு இடந்தருவனேல் திசை காவலதிகாரமும் போய்த் தீராநரகத்தை அநுபவிக்கவேண்டும் என்று தேர்ந்து, இப்பாதகம் நீங்குதற்கு நாகராஜன் பூசித்து அவம்போக்கித் தவமுற்ற நாகாசலத்தை அணுகித் தீர்த்துக்கொள்ளுதல் நலமென வுன்னித் திருச்செங்கோட்டுக்குச் சென்று உமையொருபாகரை வணங்கித் தன்பெயரால் ஒருதீர்த்தமியற்றி மூழ்கி அப்பாவத்தினின்று நீங்கி நல்வரங்களைப் பெற்றுத் தம்மிடஞ் சேர்ந்து சிவத்தியானத்துடன் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தான். இதில் மூழ்கினோர் சிவநேசமும், பாவத்துக்கஞ்சுதலும், புண்ணியத்தை விரும்புதலும் பொருந்தி வாழ்ந்து மகிழ்வர் என்றார் சூதமுனிவர்.

ஈசானதீர்த்த மான்மியம்.

சிவமே பொருளெனத் தெளிந்த ஞானிகளே! சாம்பமூர்த்தியைப் பூசித்துச் சாரூபமும் வடகீழ்த்திசைக் காவலும் பெற்ற ஈசானரால் பிரதிட்டித்துப் பெருமைபொருந்திய ஈசானதீர்த்த மான்மியத்தைக் கேளுங்கள். முனிவீர்காள்! குசத்துவஜன் என்னும் முனிவனது அருமைவாய்ந்த புத்திரிகாரத்தினமாகிய வேதவதியானவள் வாக்கினாலும், மனதினாலும், மாயவன் புகழையே பாராட்டிக் கொண்டு சடைமுடி தாங்கித் தவம்புரிந்திருந்தனள். இலங்காதிபதி

யாகிய இராவணன் அக்கன்னிகையின் சௌந்தரியத்தைக் கண்ணுற்றுக் காமபாணத்தாற் கலங்கி அருகிற் சென்று வடிவுடை மங்கையே! உன்னை வேண்டியன்றோ உலகம் தவஞ் செய்யவேண்டும். தவக்கோலங்கொண்டு நீ தவஞ் செய்கின்ற காரணம் தெரியவில்லையே. நீ யார்மகள் என்றான். குசத்துவஜன் என்னும் முனிவன் ஓதும் வேதத்தில் உற்பவித்தமையால் வேதவதி எனப்பெயரிட்டழைத்தனன். வாசுதேவனை என்மகளுக்கு வரனாக வரித்திருக்கின்றேன் என்று என்பிதா கூறுதல் கேட்டு வந்தவர்களெல்லாம் ஆசையற்று அகன்றனர். என் பிதா நித்திரை புரியுங்காலத்திலே சம்பு என்னும் பெயர் கொண்ட தைத்தியனொருவன் என் பிதாவைக் கொலைசெய்தனன். என்தாயார் உடன்கட்டை ஏறிவிட்டனள். என்தந்தையின் எண்ணத்தை முடிக்குமாறு இம்மாதவவேடம் பூண்டிருக்கின்றேன் என்றனள். மெல்லிய ஓசையாற்கூறும் இனியமொழியைக்கேட்டுக்கொண்டே அரிய வாதிருபலாவண்ணியங்களை நோக்கி ஆசைக்கடலுள் ஆழ்ந்தவனாய் ஓ பெண்கள் நாயகமே! நான் இலங்கை மன்னன் இராவணன் என்னும் பெயரினன். புலத்திய மஹா முனி பௌத்திரன். குலத்திலேனும், பலத்திலேனும், செல்வத்திலேனும், உருவத்திலேனும், ஏனைய நலத்திலேனும் நாராயணன் எனக்கு ஒப்பானவனல்லன். உடம்பை ஏன் உலர்த்துகிறாய்? எனக்குப் பாரியாய்த் தாரதலங்களுக்குத் தலைவியாகும் நினைவைக் கொள்வாயாக எனக் கூறினன். காய்ச்சிய நாராசம் புகுவதுபோற் செவியிற் சொல் செல்ல வருந்தி திருமார்பனை வரித்தேனென்று சொல்லியும் பவித்திரம் கொண்டவளைப் போல அடாத வார்த்தை கூறினாய்; புலத்தியமுனி குலமன்னவனுக்கிதுதான் குணமா? என்றனள். குயிலோசையாள் இவ்வண்ணம் கூறுதலும் மன்மதன் பூவம்பால் உயிரை அரிக்கிடத்தரியானாய் வேதவதியை எட்டிக் கட்டிப் பிடித்தனன். அடேபாவி, என்னை அவமானப் படுத்தினையன்றோ! உனக்கும் இலங்கைக்கும் உன் கிளைக்கும் நாசமுண்டாக்கத் தோன்றுவேன் என்று அக்கினிப் பிரவேசமாய் விட்டனள்.

அதன்பின் இலங்கையிலே ஒரு தடாகத்திலே தாமரையில் ஜனித்து அழகிய சிசுவாய் விளங்க, அச்சிசுவை ஏவலாளர் எடுத்துப்போய் இராவணனிடம் கொடுத்தனர். இக்குழந்தையால் இலங்கை அழியுமெனக்கேட்டு ஒரு பேழையிலிட்டுச் சமுத்திரத்தில் விட்டான். அப்பேழை மிதந்து போய் மிதிலை நாட்டுத்துறை முகத்திலொதுங்கி மண்ணிற் புதைந்து கிடந்தது. புத்திரகாமேட்டியாகஞ் செய்யுமாறு ஜனகராஜன் உழுத படைச்சாலில் அப்பேழை எழுந்தது. திறந்து பார்க்க அழகுவாய்ந்த பெண் குழந்தையிருக்க, தேடப்போன மருந்து காலிலகப்பட்டதுபோற் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அருமை பெறவளர்க்க வளர்ந்தது. உழுபடைச் சாலுக்குச் சீதை என்று பெயராதலின் அப்படைச்சாலில் அகப்பட்ட பெண்ணுக்குச் சீதை எனப் பெயரிட் டழைத்தார்கள். அருமையாகப் பெற்ற பெரிய வில்லை வளைக்கும் வலிமையுடையோனுக்கே சீதையை மணமுடிப்பதென்னும் கருத்துடையனாக இருந்தான் ஜனகன். தாசரதி அவ்வில்லை ஒடித்துச் சீதையை மணந்து, தந்தை சொல் காக்கு நிமித்தம் சடைமுடிதாங்கி வனத்திற்புகுந்த கணவனுடன் சித்திரகூட பருவதம் சேர்ந்து ஓர்நாள் தன் தொடையின்மீது தலையை வைத்துக் கணவன் துயிலவிருந்தனள். நல்லுணர்வற்ற ஜயந்தன்காக வுருவுகொண்டு அத்தேவியின் முலையைக்கொத்தினன். திடுக்கிட்டு ரகுபதிக்குணர்த்த விழித்து நோக்கி ஒருதர்ப்பையைக்கிள்ளிகுருவிக்குத்தக்க ராமசரமென்றெய்யவே அது பாய மனம் நொந்து தரையில் வீழ்ந்து வணங்கிப் பலவாறு வேண்டி அழுதனன். வேண்டுகோளுக்கிரங்கிய ஜானகிராமன் சினந்தவிர்த்து நீ கொண்ட காக்கையினங்களின் இருவிழிகளுக்கும் ஒருமணியே நிற்க எனக்கூறி அனுக்கிரகிக்கினும், பதிவிரதையின் முலையைத்தீண்டிய குற்றத்தால் காக்கைத்தன்மை நீங்காமல் வருந்தி அதை நீக்கிக் கொள்ளுமாறு காசிமுதலிய பல தலங்களிற் சென்றும் தீராமல் மெய் நடுக்குற்று அந்தரஞ்சென்று இந்திரன் முன்னின்று தனக்குநேர்ந்த கேட்டினைக்கூறி அழவே, மகனுக்

குற்ற நீங்கினை ஓர்ந்து பதிவிரதையாகிய நீ முன்னர் விடுரைகிய கொச்சு வனுகக்கூடுமோ? மகனே! ஜயந்தா! நான் படுகிற துயர் போதாதா? உனக்கும் இப்புத்தி வந்ததா? என்று கலங்கி ஆயினும் இதற்கு வேறு எவ்வித பரிகாரமுமில்லை. முக்கட்பெருமான் பொற்பதமே துணை புரியும். எனக்கு நேர்ந்த ஆபத்துகளை அவ்வாறே பரிகாரஞ் செய்திருக்கின்றேன்; எம்பெருமான் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும் பொருட்டு உமையொருபாகராக நாகாசலத்தின்கண் விற்றிருந்தருளுகின்றார். அவ்விடஞ்சென்று அங்குள்ள புண்ணியதீர்த்தத்துள் மூழ்கி உடீகொண்டு அம்மையப்பரைத் தரிசிப்பாயேல் இத்துயரினின்று நீங்குவாயென்று உறுதி கூறினன். கேள்வியுற்ற ஜயந்தகாகம் அதிவேகமாகப் பூலோகத்துக்குவந்து நாகாசலத்தைக்கண்டு துதித்து மேலே செல்லும் பொழுது பெரியகாற்றும் மழையும் சுழன்றடித்தது. நெடுந்தூரம்வந்த அயர்வாலும் காற்றுமழையாலும் சோர்ந்து ஈசானதீர்த்தத்தருகில் விழுந்தது. அச்சுனை மழையால் பெருகிக் கடைபோயிற்று. அந்நீரை மூன்று விழுங்கு அருந்தினதாலும், நாகாசலக் காற்றின் ஸ்பரிசத்தினாலும் காக உரு நீத்துப் பழைய தேவ உருவம் பெற்று ஜயஜயபோற்றி மங்கையோர் பங்கா என்று தோத்திரம் புரிந்தனன். தேவர்கள் கண்டு ஆச்சரியமுற்று இவ்விதத்தலமும் தீர்த்தமும் உலகத்திலுண்டா என்று கொண்டாடி மகிழ்ந்து பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவர்கள் சூழ ஜயந்தன் ஆலயத்துட் சென்று ஸ்ரீ அர்த்த நாரீசுவரரைத் துதித்து வரம்பெற்றுப் பொன்னுலகஞ் சேர்ந்தனன். இத்தீர்த்தத்தில் விதிப்படி மூழ்கி இடையறு அன்பினோடு நாரிபாகனைத் தியானித்துத் தரிசித்தவர்கள் துயரினின்று விடுபடுவார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

சரசுவதி, கங்கை, யமுனை தீர்த்தமான்மியம்.

திரிபதார்த்த முணர்ந்த செழுமறையோரே! சரசுவதி, கங்கை, யமுனை என்னும் தேவமாதர்கள் தனித்தனியே

அம்பிகாபாகன் திருமுன் சென்று இறைவனே! தேவரீரது திருவடியைத் தியானிப்பவர்களே தன்னியர்கள். அந்தச் சிவபத்தர்களுடைய பிறப்பு, ஆசாரம், குலம், கோத்திரம் முதலியவைகளைப் பாராட்டல் கூடாது. அந்த மெய்யடியார்களுக்குச் செய்யும் பூசையானது சகல தேவர்களுக்கும் பிரீதியாகும். சிவனடியார்கள் எந்தப் பொருளையேனும் பார்த்தாலும், தொட்டாலும், நினைந்தாலும் அப்பொருளுக்குற்றிருந்த பாவங்கள் காற்றிற் பஞ்சுபோற் பறந்துபோம். ஆதலின், ஒப்புயர்வில்லாத ஏற்றமுற்ற சிவபத்தர்கள் சிந்தையில் எளியேங்களை நினைக்கத்தக்க நல்வரமருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். பக்தவத்ஸலனாகிய மங்கைபங்கன் கருணை கூர்ந்து ஓ மாதர்களே! என்னைப் பூசிப்பதன் முன்னர் சிவகணநாதர்களோடு கூட உங்களையும் தியானித்துப் பூசித்த பின்னரே எம்மைப் பூசிப்பார்கள். நீங்கள் அபேக்ஷித்தவாறு அவ்வரம் ஈந்தனமென அந்தர்த்தானமாயினர். ஆனந்த பரவசராய்த் தங்கள் பெயரால் தனித்தனி ஒரு தீர்த்த மமைத்து மங்கைபங்களைப் பணிந்து மகிழ்ந்தார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

ஜாம்பவந்ததீர்த்த மான்மியம்.

கலிங்க தேசத்திலே சுவிதா எனப் பெயரிய மறையவனொருவன் இருந்தான். இளமையில் வேதசாஸ்திரங்களைப் பயின்று வந்தான். சங்கீதங்களிற் பிரியமுற்றவனானான். இதனால் இசைநூலிற் பழக்கமுள்ளாரிடத்துப் பழகினான். இசைபுணர்ந்ததாசிகள் வீட்டிற்குப் போய்வரும் அப்பியாசமுற்று அவர்கள் செய்யும் அலுக்காலும் குலுக்காலும் பிலுக்காலும் மயங்கி முன்னோர் சம்பாதித்து வைத்துள்ள சங்கம தாவரச் சொத்துக்களையெல்லாம் கொடுத்துவிட்டான். தனங் குறைவுற்ற தயிந்த கணிகையர் தங்கள் தனங்களை மறைக்க ஆரம்பித்தார்கள். சொர்க்கத்தைக் கைக்கொள்ளாவிடிற் சுகமில்லையே என்று வருந்திச் சொக்

கட்டான் முதலியவைகளாடித் தினம் சம்பாதிக்கும் பணத்தைக் கொடுத்துப் பணம் வருடிக் களித்து வருவான். ஊரிலுள்ள ஏனையோர்கள் செல்வப்பெருக்கால் அடையும் சுகத்தையும் மதிப்பையும் தன் தாழ்வையும் கருதி இவ்வுலகத்திற் செல்வமே பெருமையைக் கொடுக்கவல்லது எனத் தேறி சில கள்ளர்களோடு கூடித் திருடும் முயற்சியிற் றலையிட்டான். சாமானியதிருட்டிற் பிரவேசிப்பதிற் பிரயோசனமில்லை. தக்கதிருட்டாகக் கண்டு கொண்டு அப்பால் அப்பொருளைப் போற்றி யோக்கியனாக நால்வர் மதிக்க வாழ்வோமென்று நினைந்து, களவிற் கைதேர்ந்த வல்லவர்களுடன் கூடி சோமநாதம் என்னும் க்ஷேத்திரத் திருவிழாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். அவ்வாலயத்தில் மணிகளும் பொன்னும் மலிந்துகிடப்பதைக் கண்டு இவ்வாலயத்திற் கைவைத்தால் போதுமான மட்டில் எடுக்கலா மென்று ஆலோசித்தான். யாத்திரீகர்களாக இருந்தாற் கிட்டாது: இவ்வூர் வாசியாக இருக்க வேண்டுமென்று கருதி ஓர் மனை வாங்கி மனையாட்டியுடன் கூடிவாழ்ந்தான். விசேஷ நாட்களில் ஆலயதரிசனத்துக்குச் செல்வான். அங்கிருப்பவர்களுடன் பழைமை வாய்ந்த ஸ்தலமாதலால் இந்த இந்தத் திருப்பணிகள் குறைவாக இருக்கின்றன. அவற்றைச் செய்தாற் சிறப்பாக இருக்குமென்று அன்புருகிப் பேசுவான். சிலவற்றைப் பிறரைக்கொண்டு செய்விப்பான். கோவிலதிகாரிகள் சிரத்தையாகக் காரியங்களை நடத்துவதில்லை. கோவிலதிகாரம் கிடைக்குமானால் நித்திய நைமித்தியாதிகளும் திருப்பணிகளும் செவ்வனே நடத்தலாகும் என்றும் சொல்வான். மனசிற் களவு வைத்துச் சொல்வதை ஓராத ஜனங்கள்; விஷத்தைக் குளிர்ந்த ஜலமென்பார் போல இதனை உண்மை என்று கருதினார்கள். இவனாற் சகாயம் பெற்றுப் பிழைப்பவர்கள் அங்கங்கே இவனது நற்காரியங்களை எடுத்தோதி சனிதா என்பவனுக்குக் கோவிலதிகாரங் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசனைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அரசன் அவ்வண்ணமே ஒப்பினான். அதிகாரத்தைப் பெற்ற

விப்பிரன் தனக்கிசைந்தவர்கள் சூழ்ந்து வரக் கோயிலிற் சென்று தன்வரவு கூறிக் கேட்க வேண்டியவைகளைக் கேட்டுச் சொல்லவேண்டியவைகளைச் சொன்னான். தன் காரியம் முற்றுப் பெறுதற் பொருட்டுத் தன் வார்த்தை கடவாது சிலரை யடக்கினான். அடங்காதவர்களிற் சிலரை ஆசை காட்டி வசப்படுத்தினான். இவ்வகைகளிற் படியாதவர்கள் விஷயத்திலாலோசித்து அவர்களுள் கட்சியை யுண்டாக்கினான். நித்திய நைமித்திகதிருப்பணி விஷயங்களிலே சைவாகமங்களின் கட்டளை இது என்று ஆய்ந்தோர் கூறினால், குறுமதியாளரைக் கேட்டு இது அவர்களுக்குச் சம்மதமில்லை என்று தன் எண்ணமும் வாக்குமே செல்ல வேண்டியதாகச் சாதிப்பன். பதிவாக்கின் அருமை தெரியாத சிவத்துரோகிகள் களிப்பார்கள். இவ்வண்ணம் ஒழுகும் நாளில் மனையாட்டி இறந்தாள். கற்புள்ள பிறர் மனைவியாரை வலிதிற் புணர்ந்தோர், மாதரைக் கொன்றோர், கருவைக் கலைந்தோர், எஜமானனுக்கு இடர் செய்தோர், சிவத்துரோகஞ் செய்தோராகிய இவர்கள் எத்தனை கலியாணஞ் செயினும் செய்யச் செய்ய மனைவியர் மாய்ந்துவிடுவோர்களாதலால் ஏழுமுறை விவாகஞ் செய்தும் அப்போதப்போதே அம்மனைவியர் மாய்ந்து விட்டார்கள். இவ்வாறு பெண்டிழந்தவனாக இருக்கும் இதற்குச் சலிக்காமல் தன்னெண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்யும் நோக்கமாகத் திருவாபரணங்கள் வைக்கும் இடமும் ஒரு இரவில் எல்லாம் அபகரித்துச் செல்லத்தக்க விதத்தையுஞ் சமயத்தையும் பார்த்துக்கொண் டிருந்தான்.

இவ்வாறு ஒழுகுங் காலத்தில் ஒருநாள் இரவிலே கோவிலுக்குள்ளே போகும் போது வாசற்படி தடுக்க விழுந்தான். காலிற் காயம்பட்டது. சுவாமி அபிஷேகத்துக்கு வந்திருந்த எலுமிச்சம்பழம் ஒன்று எடுத்து கல்லெண்ணெயில் தோய்த்துச் சூடுகாட்டி அக்காயத்துக்கு உபசாந்தியாக ஒற்றினான். பின்பு வீட்டிற்குச் செல்லுங் காலத்தில் பாம்பு கடித்துவிட்டது. மணிமந்திர அவுஷதங்களால் விஷம் நீங்காது மாய்ந்தான். யமதூதர்கள் வசப்பட்டுத் தென்னாட்

டானிடத்து விசாரணையாய்ச் சிவத்துரோகி என்று திர்மானிக்கப்பட்டு நரகத்துக்கு அனுப்பப்பட்டான். அனேக நாள் நரகவேதனைப் பட்டுப் பின்பு தனக்குவேண்டிய வற்றைப் பெறக் கோவிலதிகாரம் பெற்றமையினால் மலைப் புழு முதலிய ஜனனங்கள் பெற்றுப் பின்பு நாயாகப் பிறந்தான். சைவாசாரியர் கூறிய பதிவாக்கை அவமதித்து மாறு கூறினமையால் வாய்ப்புண் பட்டுப் புழுத்தது. எங்குச் சென்றாலும் அடித்துத் துரத்தினார்கள். பல ஊர்கள் அலைந்து கடைசியாகத் திருச் செங்கோட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தது. எங்குச் சென்றாலும் புழுத்த நாய் என்றே துரத்தினார்கள். ஒரு சிவயோகி மலையோரமண்டபத்து வசித்திருந்தார். அவ்விடத்துக்குப் போய் அவரை அடுத்தது. ஊரில் இரந்துகொண்டு வருவதிற் புசித்து மிகுந்த அன்னத்தைப் போடுவர். உண்டு அன்னமே மெலிவுடன் இருந்தது. மஹாளயபக்ஷ அமாவாசையன்று தரிசனார்த்தம் சென்று வரும் ஜனத்திரளுள் மிதிபட்டுக் கத்தி மரணாவஸ்தைப்பட்டது. உயிர் போய் விடும் போல இருக்கிறது கொஞ்சம் வாயில் ஜலம்விடுங்கள் என்று பார்த்தவர்கள் கூறினார்கள். ஒருவன் கொஞ்சம் ஜலம் விட்டான். ஒரு துளி உட்சென்று மாய்ந்துபோய் விட்டது. வழியை விட்டிழுத் தெறிந்து விட்டார்கள்.

சில நாளின் பின் மலைநாட்டரசன் புதல்வன் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுரர் தரிசனத்துக்குப் பரிசனங்கள் சூழ வந்தான். மலைக்குச்செல்லும் வழிமண்டபத்தில் இருந்த ஒரு பரதேசி காலில் விழுந்தெழுவதைக் கண்டவர்கள், இவ்வூரில் இரந்துண்டிருக்கும் பிச்சைக்காரன்காலில் அரசகுமாரன்விழுகின்றானே இது என்னவைபத்திய மென்று நினைந்தார்கள். அப்பரதேசிமுன் அரசகுமாரன் கைகட்டி நின்று அடிகாள்! அடியேனைத் தெரிகிறதா? என்றான். பரதேசிமருண்டு தெரியவில்லைச் சுவாமி என்றார். மாதவரே! இவ்விடத்து வாய்ப்புழுத்த நாயொன்றிருந்ததே. அந்த நாயே இத்தேகம் பெற்றிருக்கிறது. தேவரீர் இவ்வூரிலிரந்துண்ணும் அன்னசேடவிசேடமும், பிராணாந்திய காலத்தில் ஒருவன் ஜாம்பவந்த

No 20.

நாய் ராஜகுமாரனாகப் பிறந்தது.

167

தீர்த்தத்தில் தோய்த்த வஸ்திரத்தைப் பிழிந்து ஜலம் வார்க்க கொஞ்சம் உட்கொண்ட புண்ணியத்தாலும் அடுத்த ஜன்மம் இராஜகுமாரனாகப் பிறந்தேன். அதிலும் பூருவ ஜனன ஞானங்களும் பெற்றிருக்கின்றேன் என்றனன். யாவரும் வியப்புற்றார்கள். யோகிதேகம் புளகிப்ப நாக்குளறி அந்தோ இத்தலத்தில் இவ்விதமேன்மை இருக்கிறதென்று கருதாமல் யோகசாதனஞ் செய்துக் கொண்டிருந்தேனே என்று அழுதனர். அரசகுமாரனுடன் யாவருஞ் சென்று தீர்த்தங்களில் முழுகி உமையொருபாகரைத் தரிசித்துஆனந்தங் கொண்டார்கள். சில நாள் அங்கிருந்து அரசகுமாரன் தன் நகரஞ் சேர்ந்து ராஜ்ஜியாதிகாரம் பூண்டு உமையொருபாகருக்கு நித்திய நைமித்திகங்களுக்காகப் பல கிராமங்கள் விட்டு திருப்பணிகளுஞ் செய்து மறுமையிற் சிவபதம் பெற்றான்.

தபோதனர்களே! சிவத்துரோகம் வருவதும் சிவபுண்ணியம் எய்துவதும் மிகச் சுலபமாகவே தானிருக்கின்றது. அறிந்து நல்லவழிப் படவேண்டும். இந்த ஜாம்பவந்த தீர்த்தத்தில் முழுகினோர் பாவம்போகும் தீர்க்காயுளும் ஞானமும் பொருந்தும் என்றார் சூதமுனிவர்.

மயேந்திர தீர்த்தமான்மியம்.

வைராக்கியமுற்ற மாத[illegible] மயேந்திர தீர்த்த மகிமை கூறுகிறேன் கேட்பீர்களாக. அஞ்சனை புத்திரனுடைய வாலில் கலைசுற்றி நெய்விட்டு நெருப்பிட்டு வெருட்டியஅரக்கர்வாழும் இலங்கையை கொளுத்தும் பொழுது நகரம் அழிந்து போகாமல் நிருமிக்கும் பொருட்டு தேவதச்சனாகிய மயன் உமைபாகனைப் பூசித்துத் தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தங்கண்டு வரம்பெற்று முன்போல நகரத்தைப் படைக்கும்வலிபெற்றான். அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி அம்மையப்பனைப் பணிந்தால் நினைத்தன பலிதமும் சித்திரத் தொழில்களெல்லாம் எளிதிலமைதலும் பொருந்தி இம்மையிற் சம்பத்தை

யடைந்து சிவபக்திமேலிட்டால் மறுமையில் இன்பத்தைப் பெற்று வாழ்வார்கள் என்றார் சூதமுனிவர்.

உ

சிவமயம்.

தீர்த்த நிலை.

பத்தி மிகுந்த உத்தமர்களே! திருநாக கிரியிலுள்ள சிவதீர்த்தங்களின் மகிமைகளை ஒருவாறு சுருக்கமாகச் சொன்னேன். அத்தீர்த்தங்களில் ஆடினவர்களும், அத்தலத்தை நாடினவர்களும், அங்குக்கூடினவர்களும், பாடிப்பரவிப் பரைபாகன் திருவருள் பெற்றவர்களுமானவர்களிற் பலர் இன்றும் இருக்கிறார்கள். அன்னவர்பாலத்தலத்தில் எம்மையாளுடைய நாயகர் காட்டியருளிய கிருபையையும் கதையாகச்சொன்னேன். நீங்களறியாதனவல்ல ஆயினும், அந்தந்தத் தீர்த்தங்களிருக்கும் நிலையையுங்கூறுகின்றேன் கேட்பீர்களாக.

பால்வண்ண மேனிகொண்டு நின்றகோல நிமலநாயகர் எழுந்தருளியிருக்குந் தீர்த்தத்தைத் தேவதீர்த்தம் என்பர். சிவபாஞ்சுடரைத் தீண்டுபவர்களே அத்தீர்த்தத்தைப் பரிசிக்கும் அதிகாரிகள். இடைக்குக் கீழிட்ட உறுப்புக்களில் அத்தீர்த்தத்துளி விழாது ஏற்று உட்கொள்ளுதல் வேண்டும். உமாதேவியார் தவஞ்செய்யவும் அர்த்தநாரீசுரகோலமாக ஈருருவும் ஓருருவாய் நின்றிருப்பவும் பெற்றதென்றா லத்தீர்த்தத்தின் உயர்வை யாவரே புகலவல்லார்.

இந்த தேவ தீர்த்தத்தின் கிழக்கே திருமதிலின் புறத்தே இருப்பது நாகதீர்த்தம், அதனையடுத்து வடக்கிலிருப்பது சத்திரதீர்த்தம், அதற்குச் சற்று கிழக்காக ஆறுசுனைகள் பொருந்தியிருப்பது ஷண்முக தீர்த்தம், அதன் தென்கீழ்த்திசையில் வாண தீர்த்தம், அதன்கிழக்கில் பாண்டவ தீர்த்தம், அத்தீர்த்தத்துக்குச்சற்று கிழக்கில் குமாரதீர்த்தம், அதன் கிழக்கில் பாண்டீசர் திருமுன்னிருப்பது சூரிய

புஷ்கரணி, அதன் கிழக்குத் தாழ்விலிருப்பது பாண்டிய தீர்த்தம், அதன் தென்கிழக்கில் காளிமலையிலிருப்பது துர்க்கை தீர்த்தம், அதன் தென்கிழக்கில் அக்கினி தீர்த்தம், துர்க்கை தீர்த்தத்தின் மேற்கில் யமதீர்த்தம்.

மேற்குத்திருமதில் ஓரத்திருப்பது விஷ்ணு தீர்த்தம். அதன்மேல்புறம் சிறிது தூரத்தே இருப்பது செங்கமலைத் தீர்த்தம், இதன் தென்பால் நிருதிதீர்த்தம், செங்கமலை தீர்த்தத்தின் மேல்புறம் அடுத்திருப்பது வருண தீர்த்தம், அதற்கு சற்று தூரத்தில் வடமேற்காக விருப்பது சத்தகன்னியர் தீர்த்தம், அதையடுத்து மேற்கிலிருப்பது சந்திர புஷ்கரணி, அதன் மேற்கு சத்தரிஷி தீர்த்தம்.

திருமதிற்சுற்றுள் வடபாங்கில் பிரமதீர்த்தம், வடதிருவாயிலின் கீழாக விருப்பது இந்திரதீர்த்தம், அதன் வடக்கில் தாழவிருப்பது மயேந்திர தீர்த்தம், அதன்வடக்கில் கீழாக விருப்பது சாம்புவந்த தீர்த்தம், அதன் கீழாக விருப்பது குபேரதீர்த்தம், இதன் மேற்புற மிருப்பது வாயு தீர்த்தம்.

ஆலயத்தின் வடகிழக்கில் கணபதி தீர்த்தம், அதன் பக்கத்தில் அம்பா தீர்த்தம், அதன் கிழக்கு பாவநாசதீர்த்தம், அதன் கீழ் வடக்கில் காயத்திரி தீர்த்தம், இராம தீர்த்தமென்பதுமிதுவே. இதன் கிழக்கு சிவ தீர்த்தம், இதற்குக் கீழாக விருப்பது சர்வ தீர்த்தம், அடுத்திருப்பது தன்மதீர்த்தம், இதன் கிழக்கு வயிரவ தீர்த்தம் நாகருக்குமேலாக இருப்பது ஈசான தீர்த்தம் அதன்கீழ் நிரையாக விருக்கும் மூன்றுதீர்த்தங்களும் கங்கை, யமுனை, சரசுவதி. இவற்றின் மேற்கிலிருப்பது காமதேனுதீர்த்தம், கிழக்காக விருப்பது க்ஷீரதீர்த்தம், வீரபத்திரமூர்த்தி ஆலயத்தருகில் சாஸ்தா தீர்த்தம். இவ்வாறு விளங்கி யிருக்கின்றன. இவற்றின் இடையே அநேக தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. யாவரே எடுத்துரைக்க வல்லார் என்றார் சூதமுனிவர்.

சிங்கவன்மன் சாபவிமோசன மான்மியம்.

முப்பொருளுணர்ந்த முனிபுங்கவர்களே! முப்புவனங் களும் ஈன்ற முதல்வியிடமமர்ந்த முதல்வன் எழுந்தருளிய நாககிரியிலே சிங்கவன்மன் என்னும் பெயர்வாய்ந்த அரசன் திருப்பணிகளும் திருவிழாவும்பற்றிப் பேறு பெற்ற சரித் திரத்தைக் கூறுகின்றேம் கேளுங்கள் என்ற சூதரைச் சௌ நகாதியர் வணங்கிப் பிறவிப் பெருங்கடலுக்குச் சிவசரித் திரமாகிய தெப்பத்தை ஈட்டிய எங்கள் ஜீவதயாபர! கருணை கூர்ந்து திருவுளம் பற்றுதல் வேண்டும் சுவாமி எனவேண்டி சிவநாமஸ்மரணை செய்து மௌனமுற்றிருந்தார்கள். தமது குரவரை வணங்கிச் சூதமுனிவர் கூறுவாராயினர்.

மெய்யைப்பொய்யென்றிகழும் மேதாவிகளே! மணி யினங்களையும், பலாச்சுளைகளையும், பலவித புஷ்பராசிகளை யும் இரு கரையிலும் ஒதுக்கும் இரேவை நதி சூழ்ந்து விளங்கப்பெற்றது சயங்கலம் என்னும் பெயர்கொண்ட நக ரம். பொன்னகரமும் எந்நகரமும் அந்நகரத்துக் கொப்பா காது. கயிலையைப் போலும் மேருவைப் போலும் வெள் ளிக் குவியலும் தங்கக் குவியலு மிருக்கும். குபேரனைப் போன்ற வணிகரும் இந்திரனைப் போன்ற போகமுற்ற மன் னவர்களுமே அந்நகரத்துவசிப்பவர்கள். சமஸ்கிருதம் தமிழ் முதலிய பாஷா விற்பன்னர்கள் பலர்உளர். நங்கையர் வீணை கானஞ் செய்வதையும் ரம்பா ஸ்திரீகளும் விஞ்சையர்களும் கேட்டும் பார்த்தும் மனசுருகுவார்கள். உயர்ந்த நிலாமணி முற்றத்திருந்து மாதர்கள் ஆடும் முத்தாலமைந்த பந்துகள் உயரப் போய் வருவது ஸ்திரீ ஜனங்களுடைய முகத்துக் குச் சந்திரன் ஒப்பென்று மேலோர் கூறுவர், ஆ! ஆ!! இந்தச் சந்திரனில் களங்கமிருக்கிறது என்று நகைப்பது போல அந்தப்பந்து பின்னரும் அங்கனையார் கையில் வந்து சேர்கின்றன. குளிர்ச்சி பொருந்திய பூரணசந்திரனானவன் ஓ மாதர்களே! உங்கள் முகத்துக்குநான் ஒப்பல்லன், ஒப்பா கும்படி என்னிடத்துள்ள களங்கத்தை நீக்குங்கள் என்று ஒளிவாய்ந்த கையில் அடைக்கலம் புகுந்தது போன்றுமிருக்

கின்றன; புட்பங்களையும் பொன்மணிகளையும் அலைகள் கரை யில் விளையாடும் பெண்கள் காலிற் சொரிய, குங்குமகளபந் திமிர்ந்த தன்பாரங்களையுடைய மங்கையர்களெல்லாம் தங் கள் தங்கள் பிராணநாயகரோடு கூடிப் பிரியாமல் நீராடு வார்கள். அந்த இங்கிதத்தை இரதிதேவியுடன் சென்ற மன்மதன் கண்டு வெருண்டு தன் ஆண்மையை வெறுப்பன். அரசர்கள் கோரமாகிய குதிரைமீது உலாவி வருவார்கள். வீரமும் வெற்றியும் பொருந்தியவர்களாக விளங்குவார்கள். இன்னும் பற்பல பொற்பமைந்த சயங்கலநகரத்தை ஆள்ப வன் யாரெனின்; சூரிய குலத்துத்தோன்றி மேகத்தைப் போலப் பொழியாநின்ற கொடையாளனும் நீதிநெறி தவ றாத அரசாட்சியாலும், வேதாகமபுராணவித்தியா கோஷ்டி யினாலும், உத்தம ஜனங்களுக்குத் தானதருமங்கள் செய்வத னாலும், யாகாதி கிருத்தியங்களை நடாத்து வித்தலினாலும் ஆண்மையிலும் இந்தப் பூமண்டலத்தில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை என்று சொல்லும் வண்ணம் பராக்கிரமம் பொருந்தியவன், அரிச்சந்திரன், நளன், முசுகுந்தன், புரு குற்சன், புரூரவன், கார்த்தவீரியன் என்னும் ஆறு சக்கிர வர்த்திகளிலும் மேலிட்டவனென்று புகழப்பெற்றவன் சிங் கவன்மன் என்னும் பெயரை உடையவன். இவன் ஆறி லொரு கடமைகொண்டு அரசு புரியுங்காலத்திலே குடி ஜனங்கள் மிருகவாதை பொறுமல் முறை யிட்டார்கள். தன்னாலும், தன் பரிவாரங்க ளாலும், பகைவர்க ளாலும், கள்வர்க ளாலும், விலங்கினங்க ளாலும் குடிகளுக்குப் பயங் கருறது காக்கவேண்டுமென்று நீதி சாஸ்திரங்கள் கூறுவதாய் துஷ்ட மிருகங்களை வாட்டி ஓட்ட வேட்டைமீது நாட் டம் வைத்தான். வச்சிரகவசந் தரித்து, சுவர்ணமுடி சூட்டி, சிவந்த பட்டாடை உடுத்து, இரத்தினக் கச்சை கட்டி, கால்களில் வீரக்கழல் பூட்டித் தோற்கவசந் தொட் டிறுக்கி, இடையிலுடைவாள் கட்டிக் கைகளில் மேலா கிய விற்பிடித்து முதுகில் அம்பறாத் தூணியுங் கட்டி னான். வெளிகளில் மிருகங்களைச் சபிப்பதாகக் கல் காடு

வேலி கான் யாறு முதலியவற்றைப் பாய்ந்து செல்கின்ற ஒரு குதிரை சமீபத்துவர நீலவர்ணக்குதிரைமேற் கொண்டு ஒளி பொருந்திய கூரிய வேலைக்கையிலே தாங்கி அலங்காரத்துடன் சிங்கவன்மன் புறப்பட்டான். கண்ணிகளும் வலைகளும் சுமந்துகொண்டு போகும் எருமைக் கடாக்களும் திண்மையாக உயர்ந்தோங்கிய யானைகளும், வேட்டைக் காரராகிய வேட்டுவர் கூட்டங்களும், இவ்வளவென்று எண்ணுதற் கரியவாகிய வீராதி வீரர்களும், பல ஆயுதங்களெடுத்த காலாட் படைகளும் எதிர்த்து வந்த ஈசுவரனையும் எண்ணாதவர்களாய் வெற்றிக்கொடிகள் ஆகாசம் நெருங்கி அடர்ந்து போகும் யமக்கூட்டங்கள் போல வெளியே புறப்பட்டார்கள். சூலவேல்களும் வில்லம்புகளும் பிறைபோன்ற சிறுக்கம்புகளும் விஷம் பொதிந்த பட்டாக்கத்திகளும், நேரிசங்குகளும், ஈட்டிகளும், குறுந்தடிகளும் வளைதடி சக்கரங்களும், கவண்களும், பிண்டி பாலங்களும் கைக்கொண்டு அணி அணியாய்ப் போகும் பதாதிகளுடனே மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற கானகங்களிலே வேட்டையாடச் சென்றான் சிங்கவன்மன். கானகத்துட் புகுந்திருக்கும் துஷ்டமிருகங்கள் வெளிப்படுமாறு பதாதிகளைக் கொண்டு காட்டைக் கலைத்துவிடச் செய்து சேனைகளை அணிவகுத்து அங்கங்கே கட்டாக நிறுத்தி வலைகள் கட்டி வில்லம்பு முதலியபல ஆயுதங்களாலும் அடர்ந்து வருகின்ற மிருகங்களைச் சங்கரித்தான். அவர்க்குஞ் சிக்காது தப்பி விரைந்தோடுகின்ற ஒருமானைக் கண்டு குதிரையைத் தூண்டி தாண்டி மறித்தான். பின் தொடர்ந்த பல வேட்டைக் காரரைக்கொன்று உக்கிரமாகச் செல்லும் ஓர்காட்டுப் பன்றியைநோக்கிப் பின்தொடர வெகு குரூரங்கொண்டு எதிர்த்துப் பாயவரும் அந்தக் காட்டுப் பன்றியைச் சிங்கவன்மன் அடர்ந்தெதிர்த்தான், அந்தவலிய பன்றியும் பாண்டியனை எதிர்த்த பன்றியரசனைப்போல யாவரும் நடுநடுங்க அக்காடுசூழ்ந்த இடமெல்லாம் திடுக்கிட உறுமி எதிர்த்தது. சிங்கவன்மனும் அதிசௌரியத்தோடு முன்னின்று கூரிய கணைகளைவிட்டு உடலைத் துளைபடச்

செய்யவே பன்றி ஓடிற்று. பின் தொடர்ந்து அரசன் துரத்தவும் பன்றி விழுந்து எழுந்து அகப்படாமல் ஓடியும் பன்றி அங்கொருசார்பில் நெருங்கி அகப்படுவது போல எதிர்த்து நின்று போராடித் தாண்டிற்று. கூடத்தொடர்ந்து விரைந்தோடிவந்த வீரர்களெல்லாம் இளைத்து அங்கங்கே நின்றுவிட்டார்கள். சற்றும் வாட்டமில்லாத சிங்கவன்மராஜன் இளைப்பில்லாமல் அந்தப்பன்றியைப் பின் தொடர்ந்து எவ்விதத்தும் கொல்வேனென்று முடுகினான். இவ்வரசன் நம்மை உயிருடன் விடமாட்டான் என்று பயந்து மரச்செறிவுகளால் சூரியசந்திர ஒளிகளும் புகுதாத இருண்ட ஒருவனத்துட் புகுந்து அவ்வனத்தில் அரியதவஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் பிருகுமுனிவர் பாதத்தில் விழுந்தது. அத்தமுனி விழித்தவுடன் சுவாமி! ஒரு அரசன் வில்லிற்கணையை வைத்துக் கொல்வதாகப் பின்தொடர்ந்து வருகின்றான். அவனுக்குப் பயந்து உமது பாதத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தேன். என்னை இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று கண்களில் நீர் வடித்து விழுந்ததைக் கண்ட பிருகுமுனிவர் பன்றியை நோக்கி நீ பயப்பட வேண்டாம் என்று அபயாஸ்தங் கொடுத்தனர்.

அந்தச் சமயத்தில் வில்லிற் கணைபூட்டியபடியே அதிவேகமாகப் பின் தொடர்ந்துவரும் சிங்கவன்மனைப் பார்த்து "ஓ வேந்தே! சிறிது நிதானிப்பாயாக. பன்றி என்பால் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறது. கொல்லாதே" என்று கூறவும் நில்லாது கணையை விட்டான். அக்கணை பன்றியுடலில் ஊடுருவிச் செல்லவே தரையில் விழுந்தது. முனிவன் கடுங்கோபங்கொண்டு ஓ அரசனே! நம்மிடத்து அடைக்கலம் புகுந்தபன்றியைக் கொன்றது நீதியன்று நீ இரக்கமற்ற வினைசெய்தாயாதலால் இந்தக்கணமே புலியுருவங் கொண்டு இம்மிருகத்தின் இறைச்சியைப் புசி என்று சபித்தார். உருக்கின செம்பு காதிற் புகுந்தது போலும் சாபமொழி கேட்டு உடல் நடுங்கி முனிவனை வணங்கி ஐய, யான் சிறிதும் குற்றஞ் செய்யவில்லையே! என் சேனைகளை ஹதஞ்செய்த பன்றியை இக்கணையாற் கொல்வேனென்று சபதம் புரிந்து வில்

யிற் பூட்டிய பாணத்துடன் கொடிய பன்றியைத் தொடர்ந்து வந்தேன். அவ்வினம் சந்நிதானத்தில் விழுந்தது. தொடுத்த பாணத்தை விட்டேன் அது மாண்டது. இதற்காக, இவ்வளவு பெரிய சாபங்கொடுத்தது தருமமல்லவே ஆனால் ஈசுரபத்தியுள்ளவர்களை அவமதித்தோர் வாழ்ந்ததில்லை யாதலால் நான் கெட்டேன். முனிபுங்கவரே! ஒரு பன்றிக்கு மனமிரங்கிக் கருணைசெய்த கிருபையை மண்டலத் தரசன்பால் வைத்திரட்சிக்கவேண்டும் சுவாமி! என்றான். வெவ்விதாகிய புலியுருவமாய்விட்டான். அக்கொடிய புலியுருவத்தோடு அம்முனிவர் பொன்னடியில் விழுந்து புரண்டு அழுது சொல்கின்றான். மனமாசற்ற மாதவரே! இப்பன்றியைக் கொன்று இதன் இறைச்சியால் என் வயிறு நிரப்ப வேண்டுமென்றேனும், என் அகங்காரத்தாற் பெற்ற கொலைச் செய்கையினாலேனும் இதனைக் கொல்ல முயன்றேனல்லேன். பன்றி அருகே அடர்ந்த காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் உழுநிலங்களை நஷ்டம் செய்யாதும், வனங்களில் வசிக்கும் முனிவர்கள் செய்யும் தவத்துக்கு இடையூறு நேராதும் இருக்குமாறு வேட்டையாடத் தலைப்பட்டேன். ஆயின் காமத்தால் பத்துங் குற்றமும், கோபத்தால் எட்டுக்குற்றமும் சேருகின்றன. அக்காமத்தாலாகும் பத்துக் குற்றங்களாவன:—வேட்டையாடுதல், சூதாடுதல், பகலிற்றூங்குதல், வம்புவார்த்தல், ஸ்திரீலோலனாயிருத்தல், குடித்தல், பாட்டு கூத்து வாத்தியம் என்பவைகளில் விருப்பமுள்ளவனாயிருத்தல், வீணே திரியல் என்பன. கோபத்தால் உண்டாகும் எட்டுக் குற்றங்களாவன:-கோள், துணிவு, துரோகம், பொறாமை, பிறர் குணத்தைச் சகியாமை, ஒருவர் பொருளை அபகரித்தல், காரணமின்றி அடித்தல், வைதல் என்பன. முற்கூறிய பதினெட்டுக் குற்றங்களுள்ளும், முதற்கண்ணே கூறிய வேட்டையாடுதல் உலக நன்மையை உத்தேசித்துச் செய்திருந்தாலும் இப்போது எனக்குப் பெருந் துக்கத்தையே விளைத்தது. அப்பன்றி சமுகத்தில் வந்தபின் கொன்றது தவறு எனின், அதிகுரூரத்தோடு உறுமி ஓடிவரும் பன்றி எவ்வளவும் தவசிரேஷ்டராகிய தங்களை இம்சிக்குமோ என்ற பயத்தினால் கணையுவிட்—

டேன். தங்களிடம் இப்பன்றி அடைக்கலம் புகுந்ததும் தாங்கள் அபயமீந்ததும் அடிமைக்குத் தெரியாது. என் விதிவசமானது பன்றியைக் கொல்லாதே என்று தாங்கள் கூறிய மொழி காதிற் புகவில்லை. அப்பிழையினால் சபித்தவாறே புலியுருவானேன். என் வமிசத்தில் நான் ஒருவனே தான் இருக்கின்றேன். எனக்குப்பின் சந்ததியுமில்லை. ஆகலால் இந்த இராஜ்ஜியம் வாழும் பொருட்டுக் கடைக்கண் திறந்து பாலித்தருளல் வேண்டும். நான் இப்புலி யுருவத்தோடு காடுசேர் வேனேயானால் இன்றுமுதல் நாடாளுதற் கொருவருமில்லை. "அரசனிருந்து கோப்பலிகிறிந் தண்டிக்கத் தக்கவர்களைத் தண்டியாமற் போனால் பெரியமற்சங்கள் சின்னமற்சங்களைப்போல பலமுள்ளவர்கள் பலமில்லாதவர்களுடைய பொருள் பசு தானியம் முதலியவற்றை அபகரித்துக் கொண்டு கொன்று விடுவார்கள். யக்கிய யாகங்களில் புரோடாசத்தைக் காக்கைமுதலியவை தின்று விடும். அவிசை நாய்முதலியன நக்கி விடும். அவனவன் பொருள் அவனவனுக்காக மாட்டாது. அரசதண்டனைப் பயந்தே உலகத்தார் சரியாக நடப்பார்கள். தண்டனைசெய்யாவிடில் ஜாதிமரியாதையையும் சாஸ்திர மரியாதையையும் கடந்து நடப்பார்கள். ஒருவன் மனைவியைப் புணர்தல் திருடுதல் வன்செய்கை முதலியவைகளால் கலகஞ் செய்வார்கள். ஆதலால் பரோபகாரத்தின் பொருட்டாகவேனும் என் குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கருணைகொள்ளுதல் வேண்டுமென்று புலிவடிவாகிய சிங்கவருமன் சொல்லிமுறையிட்டான். எவ்வுயிர்களிடத்தும் இரக்கத்தைக்கொண்ட முனிவரானதால் சிறிது மனமிரங்கி சிவாராதனை செய்து யோகசாதனையினாலே தியான சமாதி யாகவிருந்து மனவொருமிப்பாகப் பரஞ்சுடர் ஜோதியைநோக்கி ஞானதிருஷ்டியால் உசாவியிருந்தார். பாதக உபபாதக அதிபாதக மகாபாதகங்களாகிய பெரும்பாவங்களை ஓட்டவல்லது சிவபரஞ்சுடரே என்று கண்டார். அச் சிவபரஞ்சுடரும் சதாசாந்நித்தியங்கொண்டு விளங்குவது திருநாககிரி என்னும் பரிசுத்த ஸ்தலமே என்றுணர்ந்தார். அத்தலத்திலே பல புண்ணிய தீர்த்தங்களும் புண்ணிய புருஷர்களும் சதா வசித்திருக்கின்றார்கள் என்றும் தெரிந்தார். இன்னும் அப்பரிசுத்த ஸ்தலத்தின்

அருமைபெருமைகள் பலவற்றை ஞானவறிவினாலே நாடி யுணர்ந்து விழித்து அன்புடன் புலியை நோக்கி ஓ சிங்கவன்மராஜனே! வருத்தப்படாதே. உன்னைப் பற்றிய சாபம் நிவிர்த்தியாகி உனதிரண்டு குலமரபும் புத்திரசம்பத்துடனே வாழ்ந்து சிவனிணையடி வணங்கிச் செல்லுதற்கரிய மேலாகிய பதம் பெற்று மேன்மையாக வாழ்ந்திருக்கும். பயப்படாதே ஆனால் எல்லா வல்லமையுமுள்ளவன் நேர்ந்த கோபத்தால் ஒருவனை வெட்டலாம். வெட்டுவது சுலபம். வெட்டிய காயத்தை ஆற்றுவது பிரயாசை. நல்ல மருந்து தேடி ஆற்ற வேண்டும். சல்லிய கரணி முதலிய முக்கரணிகள் தெரிந்தவன் இருக்குமிடங் கூறுவன்; தேடிப்போய் மருந்து செய்துதான் காயத்தை ஆற்றிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதுபோல நீ செய்த வன்செய்கையால் மனம் புழுங்கிச் சாபம் கொடுத்துவிட்டேன். அதுவும் உன்னைப் பற்றிவிட்டது. அது நீங்குதற்கு எளிதாகிய உபாயமறிந்தேன். சொல்கின்றேன். அவ்வாறு செய்வாயானால் இச்சாபம் விமோசனமாகும். அஃது யாண்டையெனில் தென்னாட்டில் மேன்மையாகிய தலமிருக்கின்றது. அதுபோலு மூவுலகத்துமில்லை. கங்காநதியைவிட மேலாகிய நதி ஒன்றுண்டு. அதையடுத்த மரம் பறவை விலங்கினங்களெல்லாம் தெய்வவடிவாக விளங்கும். மணிக்கோவை அணிந்த அரமகளிரெல்லாம் தங்கள் தங்கள் நாயகருடன்கூடி நீராடுவார்கள். அந்நதி குடகதேசத்துற்பத்தியாகிப் பஞ்சக்குரோசத் தெல்லைக்குள் பெருகிவரும். அகத்திய முனிவர் கைக்கமண்டலநீர் சிவாஞ்ஞையின்வண்ணம் மூத்தபிள்ளையார் வெண்காக்கை உருக்கொண்டு கவிழ்த்துவிடப்பட்டது. மஹா மஹிமை வாய்ந்தது. தீராத பாவமும் நரகவேதனையும் தீர்க்கவல்லது. அதன் திவலை சிறுகாற்றினால் தெறித்து ஒருவர் மேனியிற் பட்டவுடன் அவர்கள் சிவலோகம் தம்லோகம் என்று விரைந்து சென்று நெடுங்காலம் வீற்றிருப்பார்கள். அந்நதியைக் காவேரி என்றும் அழைப்பார்கள். அந்நதிக்குத் தென்றிசையில் ஒரு கிரி

காணப்படும். அதற்குப் பெயர்கள் பல. மூவுலகத்துமுள்ள தீர்த்தங்கள் செறிந்திருப்பதாய் தேவாதிதேவன் எழுந்தருளியிருப்பதாய்ச் சகல பாவங்களையும் தீர்த்து முத்திமோக்ஷங் கொடுப்பதாய்ப் பலபல கற்பக புஷ்பவனங்கள் செறிந்திருப்பதாய் மகாமேருகிரியின் கொடுமுடிச் சிகரமாய்ப் புதுமையாய்ப் பிரபலித்திருப்பது, அந்தத் திருச்செங்கோட்டுமலை. அம்மலையின்மீது மரகதமணி யொளிவடிவாகவும், மணியொளி நிறமாகவும் பார்வதி தேவியிடப் பாகங் கலந்து பிரியாமல் சாமள வண்ணமாகவும், நிறைந்த பால் வர்ணமாகவும், நாககுண்டலமும் கனகமணி தாடங்கமும் பொருந்திய செவிகளும், தண்டாயுதம் பிடித்த கரமும், தொடிவளையலணிந்த கையும், கொன்றைமாலை சூடிய மார்பும், முலை மார்பும், வியாக்கிர சர்மாம் பரமும், பீதாம்பரமும், வீரக்கழலணிந்த பாதமும், சிலம்பணிந்த பாதமும், நாகாபரணங்களும் இரத்தினாபரணங்களுந் தரித்த திருமேனியும், மணிமகுடந் தரித்த சடைமுடியும், கரிய கூந்தலுமாக அழகிய சிவனும் உமையும் ஒன்றாய்க்கூடி ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரராக எழுந்தருளியிருக்கின்றார். போகமோக்ஷங்களை ஆன்மகோடிகளுக்கருளி எழுந்தருளிய மூர்த்தமாதலால் நாகீசுவரரென்னும் வாழ்த்தி பல்லாயிரங் கணங்களும் படிந்து உமையொருபாகரையும் சண்முகக் கடவுளையும் தரிசித்து சாமவேத கானங்களினாற் கீதங்கள்பாடி புஷ்பாஞ்சலியிட்டுத் தேவர்களும் முனிவர்களும் நிறைந்து சேவிப்பார்கள். இத்தலம் மூவுலகத்தையும் ஈடேற்றும் வண்ணம் தோன்றியதானதால் ஓ சிங்கவன்மராஜனே! நீ இக்கொடிய புலிவடிவோடு சென்று பத்திமேற்கொண்டு கணபதி தீர்த்தத்தில் முழுகி அமுதத் திருமேனியுடைய அழகிய அர்த்தநாரீசுவரரைத் தியானித்துக்கொண்டு அப்புண்ணிய கிரியை மும்முறைவலம் வந்து கணபதி தீர்த்தம் விஷ்ணு தீர்த்தம் குமாரதீர்த்தம் முதலிய ஒப்புயர்வற்ற தீர்த்தங்களிற்படிந்து வினையதீர்த்தங்களைப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு துணிவாக பரமசற்குரு உபதேச முறைமை விதிப்படியே

தொடங்கி நியதிகள் முடித்துக்கொண்டு சிவத்தியானத்துடன் மூத்த பிள்ளையாரைத் தரிசித்துக் கனிந்த பலாப்பழம் மாம்பழம் வாழைப்பழம் தேங்காய் மற்றுங் கனிவர்க்கத்துடனே மோதகமும் அமுதமும் நிவேதனம் புரிந்து பணிந்து கணபதி தியானமியற்ற வேண்டும். பின்பு குமாரதீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஷடாக்ஷர ஜபத்துடன் குமாரகடவுளைத் தரிசித்து, அதன்பின் சத்திய தீர்த்தத்திற் படிந்து அங்ஙனமிருக்குங் கற்பகவிருக்ஷத்திற்குக் காவலாக வீற்றிருக்கும் விசுவதேவரை வணங்கி ஸ்ரீ அர்த்த நாரீசுரரை இருகண் பெற்ற பிரயோசனமாகத் தரிசித்து வணங்குவாயானால் இந்தச் சாபம் விமோசனமாகும். எழுமையும் செய்த வல்வினைகளும் போம். நீ அழகிய இராஜவடிவு பெறுவாய். புத்திர பௌத்திரர்களு முண்டாவர். வெற்றியுமடைவாய். ஒருகுடை நீழலிலிருந்து உலகனைத்தையும் ஆள்வாய். முதுமையிலே சிவயோகமும் சிவஞானமுமுற்று அழிவில்லாத இன்பத்தை அநுபவிப்பாய் எனக் கருணையுடன் புகன்றனர். அவ்விடத்து அரசனம்பால் உயிர்துறந்த பன்றியை நோக்கி "எழுக" என்ற மாத்திரத்தானே எழுந்து முனிவனை வணங்கி வனத்துட் சென்றது. இதனைக் கண்ணுற்ற சிங்கவன்மன் தவமுனிவர் தாளிணை வணங்கித் தன் சேனைகள் சயங்கல நகரத்துக்குச் செல்ல தான் புலியுருவுடனே திருநாககிரியைத் தேடி காடு மலை யாறு முதலிய பலவற்றைத் தாண்டித் தென்றிசை நோக்கிச் செல்லுங்காலத்தில் ஒரு மலையைக் கண்ணுற்றான். அப்படிப் பார்த்த மாத்திரத்தில் நித்திய தரித்திரன் பெருநிதி கண்டது போல மனதிலே சுவேச்சையாக ஒருவித மகிழ்ச்சியும் ஆராமையும் தோன்ற, அதிசயித்தான். திருக்கோபுர தரிசனமானவுடன் புலிவடிவமே மாறிப்போனது போலும் பாவனை உண்டாயிற்று. இவ்வதிசயத் தோற்றங்களால் பிருகு மஹா முனிவர் மொழிந்த நாகாத்திரி இதுவாகத்தானிருக்கு மென்று பேரானந்தமுற்றான். அப்பால் திருக்காவேரி காணவே அன்புடன் முனிவர் உபதேசித்த முறைப்படி தீர்த்தமாடி இமைகொட்

டாது திருமலையைக் கண்குளிரப் பார்த்துக்கொண்டே அணுகிக் கிரிப்பிரதக்ஷிணம் புரிந்து திருவட்ட விநாயகரைச் சேவித்து சித்விலாசராகிய உமையொருபாகரையும் இளைய பிள்ளையாரையும் தியானித்து மனக்களிப்புடன் பண்ணிசை வழுவாது காவியங்களோதவல்லபெரியோர்களைப்பரவி அன்புடன் கணபதி தீர்த்தக்கரை சென்று ஸ்நானஞ் செய்து வேன்முருகரைப் பணிந்து விசுவதேவரைப் போற்றிசெய்து குமார தீர்த்தத்தும் மற்றுள தீர்த்தங்களுள்ளும் படிந்து பால்வண்ண மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ அர்த்த நாரீசுவரர் உபயபாதங்களைக் கண்டான். புலியுருவங் காணான். ஒளிபொருந்திய தேவனோ என்று பிரமிக்கும்படி இராஜவடிவங் கொண்டான். ஆடினன், பாடினன், அலறினன், ஊளறினன், அழுதனன், தொழுதனன், கரையற்ற சந்தோஷங் கொண்டு களித்தனன். இதனைக் கண்டவர்கள் மூர்த்திதலதீர்த்த மகிமை இத்தன்மைத் தென[illegible]வைபடாதென உள்ளமுருகிப் பரவசரானார்கள். அரசன் தன் விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லவே யாவரும் அதிசயித்து இத்தலத்தும் அத்தலத்தும் எத்தலத்தும் உத்தமமாக இத்தலம் போன்ற ஒர் நற்றல முண்டோ! புலியுருவத்தைப் போக்கி நரவடிவாக்கிய அதிசயம் பேரதிசயமென்று உமையொருபாகர் தன்னருளை வியந்து அரசனை ஆசிர்வதித்தார்கள். வருந்திய புலியுருவம் நீங்கப்பெற்ற சிங்கவன்மன் கருப்பிணி நீங்கத் திருச்செங்கோட்டிற் பல திருப்பணி செய்ய ஆசைகொண்டான். சயங்கலநகரத்திருந்து அளவில்லாத பொருள்களை யானை ஒட்டகங்கள் மீது ஏற்றிக்கொண்டு வருமாறு கட்டளையிட்டான். இதனை அறிந்த பூசுரர்களும் குருக்கண்மாராகிய தேசிகர்களும் ஆசிகூறி மகிழ்ந்தார்கள்.

திருவிழா மான்மியம்.

அக்கவடமும் பொடியும் அழகென்றுன்னும் அன்பர்களே! எல்லாவளமும் பொருந்திய சயங்கல நகரத்திருந்து யானை ஒட்டகங்கள்மீது பொன்னும் மணியும் ஏற்றிவந்து

மலைகள் போலச் சேனுவீரர்கள் குவித்தார்கள். அவற்றுள் நீலராசியும், முத்துராசியும், பொன்ராசியும் மூன்று மலை போலிருந்தன. அவை நீலகிரி கைலையங்கிரி மேருகிரிபோல விளங்கின. மும்மூர்த்திகளும் காணிக்கை வைத்ததுபோன்றுமிருந்தன. அப்பொழுது சிங்கவருமன் நான்முறை தெரிந்தோர்களை அழைப்பித்தான். வரருசிமுனி போன்ற கணிதவல்லவரும், உய்த்துணர்ந் துரைக்க ஆகமங்களில் வல்லுநராய்த் தெளிந்த அறிவையுடைய ஆதிசைவாசாரியர்களும், திறமைபெற்ற மயனுக்குச் சமானமாகிய சிற்பவினையாளர்களும், பெரிய பொருள்களையும் எளிதாக மதித்து எடுத்தடுக்கவல்ல வலிபொருந்தியவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். மலையைப் பிணைத்துப் பாண்டிலில் வைக்கினும் நுகத்தைப் பிடரியிற்றாங்கி இழுக்கத்தக்க எருமைக்கடாக்களும் வந்தன. பல கருமார்கள் வந்தார்கள். உலைக்கூடங்கள் கட்டி [illegible] பார்த்து விக்கினேசுவர பூசைபுரிந்து தேர் வேலையை ஆரம்பித்தார்கள். அதிவிரைவில் எந்நாட்டாரும் அதிசயிக்கும்வண்ணம் வெள்ளிபொன் இரத்தினங்கள் விளங்க இரதங்கள் சமைத்தார்கள். தெய்வமணிகளால் முகிழிதமாகிய கொடிஞ்சிகளும், இரத்தின கலசங்களும், கொடிகளும், சந்திரமண்டலங்களை அளாவப் பாதாள நாகங்கள் சுழல்வதால் அதிர்ந்து நெளியத்தக்க வட்டமாகிய சக்கரங்களும் விசாலமாகிய மேல்தட்டுகளும் அசைந்து விளங்கும் கொடிகளும் அழகு பெறச் செய்துமுடித்தார்கள். உற்சவதரிசனத்துக்கு வருக எனத் தேசங்களுக்குத் திருமுகம் அனுப்பினன். *உத்தராயணத்திலே சகல ஜீவாத்துமாக்களுக்குச் சுகமும், அரசனுக்கு ஜயமும் தேவர்களுக்குக் களிப்பும் பொருந்துமாறு திருவிழாச் செய்ய ஆரம்பித்தனன். ஆகமோத்தமர்கள் வாஸ்து பூஜை மிருத்சங்கிரகணம் அங்குரார்ப்பணம் துவஜாரோக

*சமஸ்கிருதம் தமிழ்ப் புராணங்களிற் தைமாச ரேவதி நக்ஷத்திரத்தில் துவஜா ரோஹணம் செய்ததாகக் காணப்படுகின்றது. காலாந்திரத்தில் வைகாசிமாசமா யிருக்கலாம்.

ணாதி மஹோத்சவங்களை ஆரம்பித்தார்கள். விதிப்பிரகாரம் முதலாவது, இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது, ஏழாவது, எட்டாவது திருவிழாக்களியற்றி ஒன்பதாம் நாள் கைலயங்கிரி இமாசலம் மேருமலை போன்ற மூன்று இரதங்களிலும் உமையொருபாகர் சுப்பிரமணியர் விநாயகராகிய மூவரையும் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிய வேதியர் மறை பொலிமுழங்க அடியார்கள் ஹரஹரசத்தம் புரிய இரதங்களின்மீது எழுந்தருளச் செய்தார்கள். நகரமெங்கும் மணிமயமாகிய தோரணங்கள் கட்டினார்கள். வீதிகளெல்லாம் புனுகு கஸ்தூரி ஜவ்வாது கர்ப்பூரச்சாந்துகளால் மெழுகி நவரத்தினத் தூள்களாற் கோலமிட்டுப் பெண்கள் அலங்கரித்தார்கள். கமுகு, கரும்பு, வாழை, தென்னம்பிள்ளைகளை நாட்டினார்கள். அஷ்டமங்கலங்கள் வைத்தார்கள். இன்னும் பலபலவிதமாக தேவநகரம் போல அலங்கரித்தார்கள். கோடிக் கணக்காகிய பிராமணர்களுக்கும் மஹேசுரர்களுக்கும் மடாதிபதிகளுக்கும் முப்பழங்கள் தேன் பால் அப்பவர்க்கம் வடை பருப்பு முதலிய கிருதகுள பாயசான்னங்களாகிய பதார்த்தங்களெல்லாம் சுவைமிக்க [illegible]டன் செய்வித்து போஜனம் செய்வித்தார்கள். விசித்திரமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட இரதங்களிற் பூட்டிய சங்கிலிகளைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். அப்பொழுது சிற்றாலவட்டம் பேராலவட்டம் குடை சுருட்டி சூரியபாண்டக்கயங்கள் மகரதோரணங்கள் பிடித்தவர்களும், சாமரைகளிரட்டுவோரும், துந்துபி கின்னரவாத்தியங்கள் பாடுவோரும் இனிய பாடல்கள் பாடுவோரும் ஹரஹர முழக்கஞ் செய்வோரும் சங்கவாத்தியம் புரிவோரும் நெருங்குவோரும் தள்ளுவோரும் விழுவோரும் எழுவோருமாக ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் காணப்பட்டார்கள். சொல்லுதற்கரிய விபவமாகத் திருவிழாவைச் சிங்கவருமராஜன் நடப்பித்தான். தேவர்களும், முனிவர்களும், பிராமணர்களும், பரமேசுவரனே என்னும் பெருமை பாராட்டத் தக்க தேசமன்னர்களும் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால் நெருங்கு

மண்டலம் போன்ற தலம் எங்குமில்லை என்று விளங்கியது. சிவவேதியர் மடங்களும், மறையோரகரமும், பெரியோர் தவச்சாலைகளும், சங்கமர்களுக்கில்லங்களும், பல பல அன்ன சத்திரங்களும், மண்டபங்களும், மாளிகைகளும், வித்துவான்களுக் கிருப்பிடங்களும், வித்தியாசாலைகளும், நான்கு வருணத்தார்க்கும் வீதிகளும் செய்தமைத்தான். மனோ பக்தியோடு கட்டழகுபொருந்திய பெண்கள் சதாகாலமும் சுவாமி திருவாலயத்திற் சேவித்துப் பணிசெய்திருக்க அமைத்தான். அநேக புஷ்பமாலைகளும், கற்பூரசந்தன மிருகமதமாதி திமிர்ந்த சந்தனங்கள் நித்தியமும் அர்ப்பிதமாகும்படி செய்தான். நாளொன்று ஆயிரஞ் சுவர்ணக் குடங்களாலே புனிதமாகிய காவேரி மஞ்சனமும் கிரிதீர்த்தங்களும் திருமேனிகுளிர அபிஷேகிக்கு மாறும், இரத்தினமயமாகிய திருவாபரணங்களும், பீதாம்பரங்களும் வாங்குவித்தான். தேவாமுதம் போலும் போஜன முதலிய சகல பதார்த்தங்களும் ஆயிரம் பொன்மணித்தாலங்களில் நிறைய அமைத்து நிவேதனமும் ஏல தாம்பூலம் சமர்ப்பித்துச் சோடசோபசாரங்களும் புரிந்து புஷ்பாஞ்சலியிட்டு வணங்கி எப்பொழுதும் இவ்வண்ணமே நடக்கத்தக்க வுபாயஞ்செய்து கண் குளிர இவ்வாறு நடாத்தித் தரிசித்து மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப நாக்குழறத் தோத்திரித்தான். அன்புடன் வணங்கும் சிங்கவன்மனது அன்பின் திறத்துக்கிளகிய உமையொருபாகர் திருவுளமிரங்கி ஓ அன்பனே! உனக்கு யாது வரம்வேண்டுமெனலும் கிருபாநிதியே! தேவரீரைத் தரிசிக்கப் பெற்றவர்களுக்கு வேண்டுவனவும் வேறுண்டோ. ஆதலால் தினதயாளா! எல்லாராலும் வேண்டப்படும் திருவடிப்பத்தியும், அடியார்களிடத்து விசுவாசமும் வேண்டும். அடியேன் திருவடிப்பூத்தி புரிந்திருத்தற்பொருட்டு இராச்சியபாரத்தைத் தாங்கவல்ல ஒரு சற்புத்திரன் வேண்டுமென்றனன். அவ்வாறே புத்திர னுதிப்பன்; சத்தியவருமன் என நாமமிட்டழைப்பாயாக எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். உள்ள முருகிப் பலமுறை வணங்கிச் சிவபணி செய்திருந்த சிங்க

வருமன் நாகாத்திரி வாசிகளாகிய பெரியோர்களிடத்தில் ஆசிபெற்றுக்கொண்டு தன் நகரத்தை நோக்கிச் சென்றான். பிருகுமுனிவருடைய உபயபாதங்களிற் றாழ்ந்து நடந்த விசேஷங்களைக் கூறி ஆசி கூற, பொன் நகரம்போன்ற தன் நகரத்தை அடைந்தனன். நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திலே சத்தியவன்மன் பிறந்தனன். இராஜாங்கத்துக்கு வேண்டிய அனைத்தும் பெற்ற அவனை மணிமுடிசூட்டி அரசாளவைத்து உமையொருபாகர் பத்திசெலுத்தி வாழ்ந்துபின்பு தேவரும் மூவரும் யாவரும் விரும்பும் சிவசாம்ப்ராஜ்ஜியம் பெற்றிருந்தனன் சிங்கவருமராஜன்.

பாண்டவச் சருக்கம்.

ஆகப்புரத்துறவுபூண்ட அருந்தவசிகளே! பாண்டுபுத்ரர்களாகிய ஐவர்களும் இத்தலத்து வந்து பூசித்த விவரம் கூறுகின்றேன், கேட்பீர்களாக. வெண்ணிறம் பொருந்தி பாண்டு மஹாராஜனுக்குக் குமாரர்களாகிய தருமன், வீமன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்னும் ஐவரையும் போர் முனையினின்று வெல்லும் வலியற்ற திருதராட்டிர புத்திரர்களாகிய துர்யோதனாதியர்கள் வஞ்சனை கொண்டு ஐவர்களையும் அழைத்துக் கபடச் சூதாடி அவர்கள் பொருள்களையெல்லாம் அபகரித்துக் கொண்டார்கள். இதனோடுமமையாது பதிவிரதா சிரோன்மணியாகிய துரௌபதையை நடுச்சபையிலே துகில் உரிந்து மானபங்கஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது வீமார்ச்சுனர்கள் சினந்து போர்க்கோலங் கொண்டு அக்கொடியோர்களை வதைப்பதாகவெழும்பினார்கள். பொறுமையிற் சிறந்த தருமர் அவர்களை அடக்கிப் பெரியதகப்பனார் கருத்தை அறியச் சென்றார். பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டும். அஞ்ஞாதவாசகாலத்தில் யாருக்கேனும் தென்படுவீர்களாயின் பின்னரும் பன்னிரண்டு வருஷங்காட்டிற் சென்று வருதல் வேண்டும் என்று கட்டளை

இட்டான். அந்தவார்த்தைக்கு இணங்கியபாண்டவர்கள் வனவாசஞ் சென்றார்கள். அவ்வாறு வனவாசஞ் செய்யுங் காலத்தில் அநேக புண்ணிய தீர்த்தங்கள் மலைகள் தலங்கள் முதலிய வற்றைத் தரிசித்துக் கொண்டு மெலிந்துவரும் இடையில் அழகு பொருந்திய திருச்செங் கோட்டு மலையைக் கண்டார்கள். மனோரம்மியத்தைத் தரும் அம்மலையின் மீதேறி கணபதிதீர்த்தம் குமாரதீர்த்தம் என்.... தில் முழுகி விஷ்ணுதீர்த்தம் படிந்து பரமேசுவரன்மரனை செய்துகொண்டு நம் சத்துருக்களை ஜயித்து வாழ்வோம் என்றெண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போது அப்புஷ்கரிணியின் கரையுட் படிந்திருக்கும் சக்கிரமானது, "மயங்காதீர்கள், அரசர்களே! உங்கள் சத்துருக்களுடன் பொருது யுத்தகளத்தில் நேரும் பேராபத்துச் சமயத்தில் உங்களுயிரைக் காத்து பகைவர்களைச் சாயச்செய்கின்றேன்" என்றது. இதனைக் கேட்ட பாண்டவர்கள் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுண்டு அதிசயமுற்று முன்னொரு காலத்தில் தக்ஷிண தேசத்தில் நாகாசலமென்று ஒரு திவ்யஸ்தலமிருக்கின்றது. அதிலுள்ள வைரவ தீர்த்தத்தில் விதிப்படி படிந்தால் சத்துருக்களை ஜயிக்கும் வலியுண்டாமென்று வியாசமுனிவர் ஓதி இருக்கின்றாரன்றோ. அம்மலைதானிம்மலை என்று தேறி வயிரவதீர்த்தத்தை அடைந்து விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து ஜபஞ் செய்துகொண்டு வசித்தார்கள். கோலப்பனை ஜபித்த மனோ ஜயன் சகல படையும் வலிமையும் பெற்றது போலப் பாண்டவர்களும் கண்டார்கள். இவ்வளவு நாளும் எத்தனையோ வனங்களும் தலங்களும் கண்டோம். இத்தலம்போல எளிதிலே விரும்பிய பொருளைத் தரத்தக்க பதியைப் பார்த்ததில்லை. இந்த க்ஷேத்திரமும் தீர்த்தமும் சொல்லுதற்கரிய பலன்களைக் கொடுத்தனவன்றோ ! இத்தலத்து எழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்தி எத்தன்மையுள்ளதாக இருக்குமோ அறியோம் என்று அதிசயித்து வியாசர் கூறியவண்ணம் விரதம் பூண்டு தீர்த்தங்களெல்லாமாடி ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரரையும் குமரவேளையும் தரிசனஞ் செய்து திருக் கோவிலுக்குக்

குக்கிரையில் தர்ப்பசயனம் செய்து இருந்து கொண்டு சாங்கிரகாமத்தால் உமை யொருபாகரைத் தோத்திரித்துக் கிரிப்பிரதக்ஷணம் புரிந்தார்கள். அங்கு தவம்புரிந்திருக்கும் சனகன் சனற்குமாரன் அகத்தியன் புலஸ்தியன் விஞ்சையர்கள் சித்தர்கள் முதலிய பல பெரியோர்களெல்லாம் ஆசிர்வதித்தார்கள். தென்புலத்தை அடைந்தோர்களைக் குறித்துப் பாண்டவர்கள் தீர்த்தக்கரையில் சிரார்த்தஞ் செய்தார்கள். பின்பு முருகேசனை வணங்கிப் பிராமணர்களுக்கும் அடியார்களுக்கும் அன்னமூட்டினார்கள். உமையொருபாகனை அர்ச்சனை செய்து உமையொருபாகருடைய திருவுளச் செயலால் சேனையும் திருநாடும் யெய்தி, இழந்த அத்தினபுரியும் பெற்றுக் கொள்ளும்படி அருள் விடையு பெற்றார்கள். அந்நாககிரியிலே தங்கள் பெயரால் உமை யொருபாகரை வேண்டி ஒரு தீர்த்தங் கண்டார்கள். அத்தீர்த்தத்தில் வியாசர் மந்திரத்தியானம்புரிய பல்லாயிரம் பிராமணர்களுடன் மூழ்கி சமாராதனை புரிந்து பலதானங்களும் கொடுத்துப் பாண்டவர்கள் குமாரரையும் உமை யொருபாகரையும் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அங்கு நின்றும் அகன்றேகிய பின் யுத்தத்தில் விஷ்ணு தீர்த்தத்துள்ளிருந்த சக்கிரம் வரங் கொடுத்தவாறு சூரியனை மறைத்தது. அதனால் சத்துருக்கள் சாய நேர்ந்தது. பின்பு ஜயங்கொண்டு இராச்சியத்தைக் கைக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களமைத்த பஞ்சபாண்டவ தீர்த்தத்தில் மூழ்கி மங்கைபங்கனைத் தரிசித்தோர்கள்; இழந்துபோன பொருளும் பெரிய நகரங்களும், அகன்று போன பெரும்படைகளும் முன்னிருந்ததினும் மேலான வலிமையும் பெறுவார்கள். இது உண்மை என்றார் சூதமுனிவர்.

பாண்டீசுர மான்மியம்.

சிவனை பதியெனத் தேர்ந்த மாமுனிவர்களே ! தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருநாககிரியின்மீது அளவிலா மகிமை வாய்ந்த சிவலிங்கம் ஒன்றிருக்கின்றது. எப்பொ

முது மறைவேண்டினும் உதவவல்லதுபாண்டீசர் என்னும் பெயர் பூண்டது. அதன் மான்மியத்தைக் கூறுகின்றேம் கேட்பீர்களாக.

உத்தம தவம் பூண்டொழுகும் சாமமுனி திருநந்தனவனமமைத்துப் பலவித புஷ்பங்கள் உண்டாக்கி மார்பூதேசுகருக்கு இண்டைதொடை முதலிய மாலைகள் தொடுத்துச் சாத்தித் தரிசிக்கும் பணிவிடை செய்து வந்தனர். உறையூரில் வசிக்கும் சோழன் காமக்கிழத்தியர் மையலிற்சிக்கிச் சிவபிரானுக்குச் சாத்தும் செவ்வந்தி மலர்களை மனைவியாரும் காமக்கிழத்தியர்களும் சூடிக்கொள்ளுமாறு கொடுத்தான். அரசியார் அரசனது திருமுகத்தை நோக்கி என் பிராண நாதா! சிவபிரானுக்குகந்த இச்செவ்வந்தி மலரைப் பொன்னனுடலைப்பெற்ற என் போன்ற நாரியர்கள் சூடுவது நீதியன்று என்றாள். வேந்தன் ஒப்பவில்லை. என் செய்வள்! அப்புஷ்பங்களைக் கூந்தலிற் சூடப் பயந்து கையிற்கொண்டு மானசிகமாகக் கிளைகளில் அர்ச்சித்து ஈசுரார்ப்பிதஞ் செய்துவிடுவாள். இதுகண்ட சாரமாமுனிவர் மனம் பொருராய் வருந்துவர். மாதர் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து அறநெறி தவிர்ந்து மன்னன் தீயொழுகுதலைத் திருப்பமெண்ணி ஈசுவரரைக் கடவுளோர்ந்து மண்மாரி பொழியச் செய்தனர். மண்மாரி பொழிவதைத் தெரிந்து திடுக்கிட்ட மன்னன் கோரமென்னும் குதிரைமீது ஏறித் தன் நன் மனைவியாரையும் எடுத்து வைத்து மற்றைமோர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அதிவேகமாகச் சென்றனன். சிவபத்திவாய்ந்த மனைவியார் கூடவிருப்பதால் தன் அருகில் மண்மாரி விழாது அப்புறமெல்லாம் மண்குவிந்தது. சூல்கொண்ட மங்கையுடனிருப்பதால் இப்புவியில் இல்லையெனக் கருதி அரசியைத் தள்ளிவிட்டு விரைவாகப் பரியைத் தூண்டினான். பொழிந்த மண்மாரியால் மூடப்பட்டு அரசன் மாண்டான். தன்னுண்ட பண்ணிப் முதிர்ந்த ஒண்ணுதலையிய இராஜமஹிஷி காவிரியில் விழுந்தமையால் பரமேசுவரானுக்கிரகத்தால் அவ்விடத்துக் கிடைத்த புணையைப் பிடித்துக் கரை சேர்ந்தாள்.

கர்ப்பிணியாக இருப்பதை உணர்ந்த ஓர் அந்தணன் அந்நங்கையை அழைத்துப் போய் ஆதரித்து வந்தான். நல்லசுபவேளையில் ஆண்மகவு பிறந்தது. வளர்பிறை மதிபோல வளருங் காலத்து வேந்தன் வேண்டி விடுத்த யானை மாலை சூடி மகிழ்ந்தெடுத்து பிடரியேற்றிச் சென்றது. பெரியோர்கள் அணிமுடி சூட்ட அரசிளங்குமரன் அரியாசனத்து அமர்ந்தால் காண்டனன். இந்த உறையூர், திருவாரூர், திருச்சேய்ஞலூர், திருநாகை,காவிரிப் பூம்பட்டின முதலிய பெரிய நகரங்களை யுடையது சோழ தேசம்.

கொடுங் கோளூரிலே சேரர் குடியிலே பெருமாக் கோதையார் பிறந்து இளமையிற் றுறவுபூண்டு திருவஞ்சைக்களத்தை அடைந்து அங்கிருந்து சிவகைங்கரியம் புரிந்து வருகையில், இவர் பிதா மோக்ஷோபேக்ஷையால் தவவனம் புகுந்தபின் அரசாட்சிக்கு வேறே அரசனில்லாமையால் மந்திரிகள் வந்து மகுடஞ் சூட்டிக்கொள்ளுமாறு பிரார்த்தித்தார்கள். சிவாஞ்ஞையினால் யாவர்களும் யாவையும் வசனிப்பதுகளை அறியும் உணர்ச்சியும் பராக்கிரமும் ஈகையும் மற்றும் அரசர்க்கு வேண்டிய மற்றையனவும் அருளிச் செய்யப்பெற்று மணிமுடி புனைந்து செங்கோலோச்சி யிருந்தனர். பட்டாபிஷேகமுற்று வீதி உலாவி வரும்பொழுது தலையிற் சுமந்து வரும் உவர்மண் மழையால் நனைந்து உடல் வெண்பொடி பூசினது போலக்காண வெண்ணீறு பூசிய அடியவரிலொருவரென்று கருதி யானையை விட்டிழிந்து எதிர் சென்று பணிய சுவாமி! அடியேன் வண்ணானென்று அடிவிழுந்து பணிய, சேரர் பெருமான் அவனை நோக்கி அடிச்சேரனடியேன் சிவவேடத்தை நினைப்பித்தீர் தலில் வருந்தாதேகுமென்று கூறி ஏகினார். அரசினால் வரும்பயன் முதலியவைகளெல்லாம் சிவபெருமானின் திருவடிகளே எனத் தெளிந்த உணர்ச்சியினால் சிவார்ச்சனை செய்துவந்தார். சொக்கநாதப் பெருமான் "மதிமலிபுரிசை" என்னும் திருமுகப்பாசுரமனுப்ப பெற்றுப் பாணபத்திரருக்கு வேண்டு பொருள் கொடுத்தனுப்பினர். சிவபெரு

மான் ஞாபகமூட்டப் பெற்றுச் சிதம்பரஞ் சென்று பொன்வண்ணத்தந்தாதி யோதித் துதித்துச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரைக் கண்டு வணங்கி நேசமுற்றுப் பல தலதரிசனஞ் செய்து பின்னர்த் தம் நாட்டிற்கு வன்றொண்டரை அழைத்துச் சென்று திருவஞ்சைக்களதரிசனஞ் செய்து வீற்றிருந்து புறப்படச் சுந்தரமூர்த்திகள் பின்னே பொக்கிஷத்திருந்த பொருள்களை யெல்லாம் மூட்டை கட்டி ஆட்களின் தலைமேல் அனுப்பிவிட்டனர். சிலதினஞ்சென்ற பின்னர் ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்த வன்றொண்டர் பரமேசுரர் அனுப்பிய வெள்ளை யானைமீது ஆரோகணித்துச் சேரமான் பெருமானிடத்து ஞாபகத்துடன் செல்வது தெரிந்து குதிரை மேலேறிக்கொண்டு அதன் செவியில் சிவமந்திரத்தை ஓத அப்பரி ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் சுந்தரமூர்த்திகளுடன் கைலாயத்திற் சென்று நந்திகேசுரரால் தடைபட்டு ஆதியுலா ஓதிப் பரமேசுவரன் திருவருளால் சமீபத்திற் சென்று அரங்கேற்றிச் சுந்தரமூர்த்திகளுடன் கணநாதராய் வீற்றிருந்தனர். இந்தத் திருவஞ்சைக்களம், கருவூர் முதலிய அரியபெரிய நகரங்களைப் பெற்றது சேரநாடு. பெண்ணரசியாய்ச் செங்கோலோச்சிய தடாதகைப்பிராட்டியாரைத் திருமணமுற்று அநேக திருவிளையாடல்கள் புரியவாய்த்த மதுரை கொற்கை முதலிய நகரங்களையுடையது பாண்டிநாடு.

இந்த மூன்று தேசங்களிலும் மழை வருஷியாதொழிந்தது. மழை குறைவுபடவே உழவு குறையும். உழவு குறையவே விளைவு குறையும். விளைவு குறைவுபடவே மக்களால் தேவர்களுக்குச் செய்யப்படும் நித்திய பூஜை குறையும். நித்தியபூஜைத் தாழ்வித்துச் செய்வது நைமித்திய மாதலின் திருவிழாக்களும் தவறும். தவறேற்றியான் வந்த பொருளைத் தக்கோர்க்கு உவகையோடு கொடுத்தல் தானமாதலின் அந்தானமும் நடவாது. மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றற் பொருட்டு விரதங்களான் உணவைச் சுருக்கல் தவமாதலின் அந்தவமும் நடவாது. எனவே, பெருமாண்மை இல்லறத்தார் செய்யுந்தானமும் துறவறத்தாரியற்றும் தவமும் நடவாவாதலின் செங்கோல் ஓங்காது என்பது கருதியே சோழ சேர பாண்டியர்க ளென்னும் மூவரசரும் மே

லோரிடத்து முறையிட்டுக் கேட்டு மேகத்துக்கதிபதி இந்திரனாதலின் அமராபதி சேர்ந்து கேட்டுவருதல் வேண்டுமெனத் தீர்மானித்து மண்டலமகன்று விண்டலஞ் சென்றார்கள். சுதர்மம் என்னும் மண்டபத்தில் அரியாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் புரந்தரனைக் கண்டார்கள். மூவேந்தரையும் வரவேற்று மூன்று ஆசனங்களைக் காட்டச் சோழனும் சேரனும் காட்டிய ஆசனத்திருந்தார்கள். இட்ட தவிசு இந்திரன் பீடத்திலும் தாழ்ந்த அளவின தாதலின் அதன் மேலாரோகணியாது பொன்னாட்டரசன் வீற்றிருக்கும் அரியணையில் ஒக்கத் தென்னாட்டரசன் ஏறி உட்கார்ந்தான். அருகிருந்த இருமன்னருக்கும் உபசாரமொழிகள் புகன்று வந்த காரணம் யாதென வினவினன். மேகபதியே! எங்கள் நாட்டில் மழையின்மையால் வந்தோம் என்றார்கள். பெய்யுமென்று அணிகலன் ஆடைகளுதவிப் போய் வாருங்களென விடை கொடுத்தான். அவர்கள் சென்றபின் பாண்டியன் தன்னாட்டிற்கு மழைவேண்டு மென்று கேட்காமல் பெருமிதமாக வீற்றிருப்பதை ஓர்ந்த ஆகண்டலன் பல்லோர்களாற் றாங்கி வந்த பெரிய ஆரத்தைக் கொடுத்தான். அதை மலர்மாலைபோல வாங்கிக் கழுத்திலிட்டான். இந்திரன் அதிசயித்து இன்று முதலுனக்கு "ஆரந்தாங்கு பாண்டியன்" எனப்பெயராகுக என்பட்டப் பெயரளித்தான். இங்கு இவற்றைக் கவனியாது கன்னிநாடன் அந்நாட்டை விட்டொழிந்து இந்நாட்டை அடைந்தான். இந்திரன் ஆணையால் சோழ சேரநாடுகள் மழையாற் செழித்தன. பாண்டிநாடு பின்னரும் வரள நேர்ந்தது. பாண்டியன் மெலிவுற்றுத் தங்கள் குலதெய்வமாகிய சோமசுந்தரப் பெருமானை ஏத்தித் துதித்து வணங்கினன். பாண்டிய ராஜனே! காவிரிசூழ்ந்த கொங்குநாட்டிலே நாகாசலம் எனப்பெயரிய தெய்விகம் விளங்கும் மலை இருக்கின்றது. அக்கிரி சூழ்ந்த நகர்க்கு திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூர் என்னும் பெயர். அவ்விடத்திலே நீங்காது நவகோடி சித்தர்கள் பத்திவிசுவாசத்தோடு தொண்டு செய்திருப்பார்கள். அக்கிரியின்மீது தேவ

தீர்த்தத்திலே பொற்றாமரைப் பூம் பொகுட்டின் மீது உ
மையொருபாகராக எழுந்தருளி இருக்கின்றோம். அங்ங
னம் சென்று வணங்குவையேல் மகிழ்ச்சி யடைவாய் எனச்
சோமசுந்தரேசுவரர் திருவாய்மலர்ந்தருள, ஆஞ்ஞையைச்
சிரமேற்கொண்டு பாண்டியன் திருநாககிரியை அடைந்து
தீர்த்தங்களிற் படிந்து கிரிவலஞ் செய்து ஐங்கரனையும் வடி
வேற் குமரனையும் மங்கைபங்கனையும் தொழுது வணங்கி
னன். உமையொருபாகர் மகிழ்ந்து ஆங்குவசிக்கும் ஒரு
சித்தனை அழைத்து அறுவகை மந்திரத் தொகைவகையெல்
லாம் உபதேசிப்பாயாக என அவ்வாறே செய்தான். அம்
மந்திரஞ் சித்தியாய் இறைவேறுதல் கருதிவந்திச் சிலையின்
மீது ஒரு சிவக்குறி நிறுவி வந்திவணங்கினன். வேண்டிய
வரங்களை எம்பெருமான் அனுக்கிரகித்தார். அவ்வரசன்
பிரதிட்டித்தமையால் பாண்டீசுரர் எனப்பெயர்படைத்தது.
ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கினன். அதனைப் பாண்டிய தீர்த்
தம் என்பர். அதில் மூழ்கினோர் வசிகரத்தைப் பெறுவர்.
வரப்பிரசாதமடைந்த பாண்டியன் பொதியை சென்று சம்
வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரித்தம் துரோ
ணம், காளமுகி, நீலவருணம் என்னும் மணி, நீர், பொன், பூ,
மண், கல், தீ பொழிவனவாகிய ஏழுமேகங்களுள்ளே கடல்
மேய விழ்ந்த புட்கலாவர்த்தம் முதலிய நான்கு மேகங்களை
யும் தளையிட்டான். பின்பு இந்திரன் வேண்ட நான்காம் வரு
ணத்தா னொருவன் பிணையின்பேரில் விட்டுப் பெருமை
அடைந்தான்.

மனமாசற்ற மாதவர்களே! உமை பொருபாகரையும்
நாககிரியையும் நினைந்து தொழுவோர் இகத்தில் இன்பமும்
பரத்தில் இன்பமும் உற்று வாழ்வார்கள் என்று கூறி சிவ
நாமகீர்த்தனஞ் செய்து ஹர ஹர முழக்குஞ் செய்து இம்
மான்மியத்தைக் கேட்பவர் படிப்பவர் பூசிப்பவர் உதவி புரி
பவர்கள் யாவரும் சிவப்பேறு பெறுவார்கள் எனக்கூறினர்.
சௌனகாதி முனிபுங்கவர்களெல்லாம் எழுந்து வணங்க நா
காசல மான்மியத்தைத் தேவரீர் புகன்று புண்ணியு மீட்டி-

னீர்கள். நாங்கள் சேவித்துப் புண்ணியம் பெறும்படி
அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். ஹர ஹர
சம்போ சங்கர என ஓதி மகிழ்ந்தார்கள். இம்மகிமையைக்
கேள்வியுற்ற எல்லா முனிவர்களும் நாககிரியை யடைந்து
தரிசித்து கருதிய நலங்களையும் பெற்று ஆநந்தமுற்றனர்.

மலைகாவலராக்கிய மான்மியம்.

சிவநேயச் செல்வர்களே! சூதமுனிவர் சௌனகாதி
முனிவர்களுக்குச் சொன்ன மான்மியங்களை இது வரையிற்
சொன்னேன். அதன் பின்பு ‡உமையொருபாகர் திருவரு
ளால் நிகழ்ந்த அற்புதங்களாமென்று திருச்செங்கோட்டி
லிருந்த தவமுனிவர்கள் கூற, அறிந்துணர்ந்தவைகளில் சில
வற்றை, நாககிரீசுவரர் அநுக்கிரகத்தால் மொழிகின்றேன்;
சிவகருணை விளங்கிய சரித்திரமானதால் இவைகளையும்
அன்புடன் கேட்பீர்களாக. கடையுகமாகிய இந்தக் கலி
யுகத்திலே தேவர்களும், இதுவேதோ காரணமாகும்போலக்
காணப்படுகிறதே என்று ஆச்சரியப்படுமாறு அசுவபதி,
கஜபதியென்னும் பெயர் அரசர்கள், படையாலும் அடலாலும்
சிறந்து அரசுபுரிந்தார்கள். வடவாமுகாக்கினி தான் புகைந்
தெழுந்ததோ என்று சொல்லும்படியாகச் சேனைக் கடல்
பொங்கித் தென்முகம் நோக்கி கேதாரம், காசி, மல்லிகார்ச்
சுனம், தென்கைலாயம், வேங்கடம், அருணை, தில்லை, முதலிய
தலங்களைக் கெடுத்து எங்கள் மதந்தைப் பரவச்செய்கிறோ
மென்ற வீரத்துடன் புறப்பட்டு நடக்கும் முன்னணி
தென்சமுத்திரத்தை எட்ட இடையிலுள்ள பலதலங்களின்
பொருள்களைக் கொள்ளையிடல், சாஸ்திரங்களை யபகரித்தல்-

‡ சூதர் சவு நகர்முதலரஞ் சுருதிமறையவர்க்குரைத்த
காதைமொழிந் தனமிப்பாற் கன்னிபங்கன் திருவிளையாட்
டெனச்செங் கோட்டுறையு மிருந்தவத்தோ ரிசைப்பவுணர்த்
தோதுவன்சிற் சிலவறிந்த தாரகவுரைச் சிவனருளால்.

திருச்செங்கோட்டுப் புராணம்.

முதலிய கொடுந்தொழில்களைச் செய்து வருவது கண்டு, சேரன், சோழன், பாண்டியனென மூவேந்தரும் கொல்லி, கோனேரி, பொதியம் என்னும் தங்கள் மலைகளில் ஒளிந்துக் கொண்டார்கள். வந்த யவனப்படை மதுரை யடைந்தது. சொக்கநாதக் கடவுளாகிய எல்லாம் வல்லசித்தர் காட்டியருளிய அற்புதங்களைக் கண்டு பயந்து அந்நகரைவிட்டு வழிகளிலுள்ள பல இடங்களிற் கொள்ளை கொண்டு திருச்செங்கோட்டையடைந்து அழிக்கக் கருதி வந்தார்கள். அப்பொழுது உமையொருபாகர் திருவடியிலும், ஷண்முகநாதர் திருத்தொண்டிலும் மாறாத அன்பு பொருந்திய பக்திசிரத்தையுள்ள, வீமணன், ஓவணன், இரங்கணன் என்னும் அரசர்கள் ஸ்திரி ஜனங்களுடன் சேனை சூழமலையாள தேசமுதலிய இடங்களிற் சென்று பொருள் தேடி நாகமலைச்சாரலில் வந்து தங்கினார்கள்.

ஆங்கு யவனர்கள் புரியுங்கொடுமைகளைக் கேட்டு மனஞ்சகியாராய் கத்திகேடயங்களும் வில்லும் கணைகளும் தாங்கி, ஆட்டுமந்தையில் புலிகள் புகுந்தவாறு யவனப் படைகளைச் சின்ன பின்னப் படுத்தி, கால்வேறு தலைவேறு உடல்வேறாகக் கண்டித்துவிடவே யவனர்கள் மாண்டுபோனார்கள். கண்ட யவன அரசர்கள் கடுஞ்சினங்கொண்டு அம்மூவரசரையும் எதிர்த்தார்கள். அந்த மூன்று வீரர்களும் உயிர் துறந்தார்கள். யவனத்தலைவர்கள் மலையேறினார்கள். தேவேந்திரன் கண்டு மனம்புழுங்கி வச்சிராயுதத்தை ஏந்தி சேனையைமாய்த்தான். கெடுமதியுடன் பணிமலை யேறினமை யால் யவனத் தலைவர்கள் அந்தகராய் வழிதெரியாது ஐயோ! மகிமை வாய்ந்த தலமென்றும், தெய்வ அநுக்கிரக முள்ளவர்களென்றும் அறியாது வந்து எதிர்த்து கண்ணிழந்தோமே! என்செய்வோம் சுவாமி யென்று தோத்திரித் திருந்தார்கள்.

சமயம் கெடாமலும், தலமழியாமலும் காக்கும் நிமித்தம் வைராக்யமுற்று மாய்ந்த மூவரையும் அநுக்கிரகிக்கு நிமித்தம் உமை யொருபாகர் எதிர் தோன்றி மூவரையும்

எழுந்து வருக அருளி அன்பர்களே! உங்கள் பெண்களுடன் கூடி பூலோகத்தில் வாழ்ந்திருக்கப் பிரியப் படுகிறீர்களா? எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். எங்களை யாட்கொண்ட பெருமானே! உலகத்திலே பிறந்தவர்கள் எப்போதாயினும் இறக்க வேண்டுமென்பது தேவரீர் அருளிய வேதாகமங்களின் துணிபு. இதனிடையே முக்குணத்தால் புத்தி பேதங்கொண்டுவரும். இப்பொழுது மூர்த்தி தல தீர்த்தம் மோக்ஷங் கொடுக்கவல்லதானதால் அவைகட்கு இடையூறு நேருதல் கூடாதென்றும், அவ்விதம் நேருமென்று உத்தேசத்தால் தெரிந்தால் உடல், பொருள் ஆவி மூன்றும் விட்டேனும் பாதுகாத்தல் வேண்டுவது பத்தியுள்ளார்க்கடையாளமென்றுந் தோன்ற எதிர்த்து யுத்தம் செய்து மாய்ந்ததை நோக்கி, அருள் சுரந்து தேவர்கட்கும் கிடைத்தற்கரிய அரிய தரிசனத்தை நாயினேமுக்குக் கொடுத்தருளப் பெற்றேம். இனி உடல் பெற்று வாழ்ந்திருப்போமாயின், மனம் வாக்கு காயங்களாலாகும் தொழில்களால் வினைபொருந்தி தீமைக்கு இடமாயினுமாம். எங்களுக்கு பூலோகவாழ்வு வேண்டாம். தேவரீரது திருவடிப்பத்தியும் அடியார்களிடத்து அன்பும் மாறாதிருக்கும் வரமே வேண்டுமென்று துதித்தார்கள்.

வேண்டிய வேண்டியாங்குதவும் பெருவள்ளலாகிய கருணாநிதி அன்பினோக்கி அன்பர்களே! உங்களுக்கு தேவபதவி கொடுத்தோம். நம் அடியார்களுக்குற்ற வல்வினைகளை நீக்கி நம் நாகாசலச்சாரலில் ஸ்திரிஜனங்களுடனே பணிமலை காவலர் என நம் அடியவர்கள் புகழ வாழ்வீர்களாக என வரமுதவி மறைந்தருளினர். ஸ்ரீ அர்த்த நாரீசுரர், அரவகிரிவேலர் திருவருட்கு வைப்பிடம் என்றோதும்படி வீற்றிருந்தருளினார்கள். உமை பாகருளால் இது ஒரு காரணமாயிற்றென்று உலகம் புகழ்ந்தது. பில்லி சூனியம், வைப்பு, பேய், பசாசு, மாடன், இருளன் முதலிய க்ஷுத்ர வினைகளெல்லாம் பெருந்தீமுன் இலவம்பஞ்சாகக்கரிந்து பறக்கும்படி நாளும் தெய்வீகம் பொருந்த விளங்குகிறார்கள். குமாரக்கடவுளையும் கோதைபாகனையும் தரிசித்தவர்

கள் பணிமலை காவலரைக்கண்டு வல்வினைபகலப் பெறுகிறார் கள். இம்மகிமை யுணர்ந்த தேவேந்திரனும் இப்பதவியைவிரும்புகிறானென்றால் அதன் மகிமையையாவரே புகலவல்லார். சிவபத்தி வாய்ந்தோர்களுக்கு தீங்கு புரிந்தமையாலும், மங்கைபங்கன் திரவியங்களை யபகரிக்க வேண்டுமென்று திரு[illegible]ழுதியதாலும் கண்கள் தெரியாது அசுவபதி கஜபதி யென்னும் இருவரும் அந்தகர்களாய் வழி காணாது கலங்கி கோனைகப்[illegible]தியரையும் குமாரதேவரையும் வணங்கி பூதிபணிந்து சிவபத்[illegible]கொண்டு, மூவரசரான மலை காவலரைச் சரண்புகுந்து மன்னிப்புடன் நல்வரம்பெற்று வாயில் காவலராக நின்று பணியலைப் பரமிடத்து அன்புள்ளார்க்கு ஏவ்வித தீவினைகளும் அணுகாது காத்து பத்திபொருந்தி விளங்குகிறார்கள்.

கல்லிடபத்துக்குக் கடலையருத்திய மான்மியம்.

நீர்வளம் நிலவளம் குடிவளமுதலிய எவ்வளங்களானும் சிறந்து செழித்து இந்நாட்டிற்கிணை எந்நாடு மொவ்வாதென்று பொன்னாட்டாரும் புகழும் பொற்பமைந்த சோழ நாட்டுக்குத் திருமுகம் போல விளங்கும் கும்பகோணத்திலே வேளாண் செட்டிகள் மரபியற்றிய மாதவத்தானே தோன்றிய சிவப்பிரகாசர் சிவபக்தி ஜீவகாருண்ணியம் பொறுமை அன்பு ஆசாரம் ஒழுக்கம் ஊக்கம் சாந்தம் சிற்றனேய முதலிய நற்குணங்களோடு உண்மையே பேசுதலும், உறுதியே சொல்வதும் பெரியோர்களைக் கண்டால் அன்போடும் அச்சத்தோடும் எதிர்கொண்டு வணங்கிவாழ்த்துவதுமாகிய நற்செய்கை கொண்டு ஏழுவயசிலேயே இலக்கிய இலக்கணப்பயிற்சியும் ஞானசாஸ்திரப்பியாசமுடையோராய் மானுடப்பிறப்பினருமையும் இது நீங்கு முன்னரே சற்குருவை அடைந்து முத்திவழி தேடவேண்டுமென சிந்தித்து மூர்த்தி தலந்தீர்த்த முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கோர் வார்த்தை சொலச்சற்குருவும் வாய்க்குமென்ற

ஆப்தவசனத்தின் வண்ணம் புண்ணியஸ்தலயாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டனர்.

பல நாடுகளுக்குச் சென்று பற்பல சிவஸ்தலங்களைக் கண்டு புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கி சிவதரிசனஞ் செய்து கொண்டு அங்கங்குள்ள பெரியோர்களையும் தரிசித்[illegible] என இருந்து ஆன்மஞான சம்பாஷணை செய்துகொண்டு சஞ்சரிப்பாராயினர்.

நவகோடி சித்தவாசபுரம் [illegible]க்தி க்ஷேத்திரமென்னும் திருவாவடுதுறை வந்து [illegible] சைவசித்தாந்த ஞான பானுவாக விளங்கும் நமச்சிவாயமூர்த்திகளைக் கண்டு தரிசனஞ் செய்து அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்கும்போது தன்னை அறியாது கண்களினின்று ஆனந்த நீர் ஊற்று நீர்போற் சுரந்து சுரந்து விழுந்து விழுந்து மார்பினிடத்து வண்டலாடவும், உடல் குழைந்து விதிர் விதிர்த்துச் சிலிர் சிலிர்த்து, மயிர்க் குச்செறிந்து என்பு நெக்கு விட்டுருகியும், மனங் கனிந்து கசிந்து கசிந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பட படவென்று பதைப்பதறி உருகி உருகி ஆனந்தவெள்ளத்தி லழுந்தி யழுந்திப் பரவசமாகியும், ஊனும் தோன்றாத வண்ணம் அன்பும் ஆராமையும் அச்சமும் தோன்றுதலால் இவர்தான் நம்மை அடிமை கொண்டருள எழுந்தருளிய ஞானாசாரியமூர்த்தமென்று கருதி, ஹர ஹர என வாய்நீர் சுரந்து பாடி ஆடி நாக் குழறித் தழும்பேறியும், ஆனந்தக் கூத்தாடியும் கைகளைச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு அன்பே வடிவமாகி நிற்கும் இவரது அதிதீவிர சத்திநிபாதக் குறியைச் சுவாமிகள் திருவுள்ளத்தடைத்து கிருபாவீக்ஷணஞ் செய்து நமதருட் குருவின் திருவாக்கின்படி எய்திய பக்குவி இவன்தானென் றுதேறி உடனே ஞானவிதி முறைப்படி சிவதருமணி என்னும் நைட்டிக தீக்ஷை செய்து அபிஷேகம் பண்ணி உண்மை நிலையையும் உபதேசித் தடிமைகொண்டு பதிபசு பாசம் என்னும் திரிபதார்த்த உண்மை தேறுமாறு சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களை உபதேசித் தருளினர். சிவாகிய சிவப்பிர

காச சுவாமிகள் சாக்ஷாத்கார சுவானுபவ நிலையை மௌன முத்திரையினால் குறிப்பாய் எடுத்து விளக்க, நமச்சிவாய மூர்த்திகள் ஆனந்த பரவசராய்த் தமது இரண்டு திருக்கரங்களாலும் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு இவ்வாதீனத்தைப் பரிபாலித்து வரக்கடவை என்று கட்டளை இட்டு சகசானுபவ நிஷ்டையிற் குகையில் வசித்துக்கொண் டிருந்தனர். சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் குருவாஞ்ஞையின்வண்ணம் சிலகாலம் அங்கு ஆதீனமுறைமைப்படி அன்பர்களுக்குத் தீக்ஷாநுக்கிரகஞ் செய்துகொண்டிருந்து பின்னர்த் தமது பரமாசாரியராகிய உமாபதிசிவாசாரியரையும் நடராஜ வள்ளலாரையும் தரிசிக்கும் வேட்கைகொண்டு திருக்கூட்டத்தோடு க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து, நிருத்தேசர் சந்நிதிமுன் நின்று ஹரஹர மகாதேவா! என் தந்தையே! என் தாயே! என்குருவே! என் தெய்வமே! என்குலதெய்வமே! என்னுயிர்த்துணையே! என் அறிவுக்கறிவாகிய இறைவனே! தேவரீர் திருவடிப் புகழை அனந்தமாகிய வேதங்களுமறியாது விழித்துக்கொண்டு தேடித் தேடி இளைக்கின்றன என்றால், ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேனாகிய அடியேன் எப்படி அறிந்து துதிப்பேன் என்று பேசும்போது அஞ்சலி யஸ்தராய் ஆனந்தபரவசராய்த் தரிசித்து நிற்கும்போது அம்பலவாணர் திருவருளால் தமது திருக்கரத்தில் திவ்யமாகிய ஒரு சிவலிங்க மெழுந்தருளியிருக்கக் கண்டு இது சிவபெருமான் கருணை எனக் கருதி உள்ளக்களிப்புற்று பன்முறை பணிந்தெழுந்து அம்பலமூர்த்தியிடம் விடைபெற்று அவ்விடம் அரிதினீங்கிக் கொற்றவன் குடிக்குச்சென்று முள்ளிச்செடிக்கு முத்திகொடுத்த உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சந்நிதானமடைந்து தரிசனஞ் செய்து சிலநாள் அத்திருமடத்தில் வசித்திருந்து நமச்சிவாயத்தை ஆனந்த நடராஜபிரான் தரிசனத்துள தாய பேரன்பிறக்க, மற்றொருபால் குருவருணையை நினைவுறுத்த, படர்ந்த அரசவினக்கு நற்றலத்திற் புகுந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து ஆனந்தபரவசராய் நடனமாடித் தேவாரம்பாடித் திருக்கரத்தார்திருத்

தானமொற்ற அத்திருக்கை செப்புற்று வருத்தமுறுவதைத் தயாநிதியாகிய எம்பெருமான் திருவுளத்தமைந்து ஓர் திருத்தாளங்கொடுத் தருளப்பெற்று உளக்களிப்போடு திருமடத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

அக்காலத்தில் இராயவேலூரில் அரசு புரிந்து கொண்டிருந்த விருபாக்ஷிராயருடைய ஆஞ்ஞையினால் அதிகாரம் பெற்ற வைணவசமய ஒழுக்கம் பூண்ட ஓர் வணிகன், நகொட்டின்கண் அதிகாரஞ்செலுத்திக் கொண்டிருந்தனன். அவன் சிதம்பரஞ் சென்று நடராஜாவுக்கு நடக்கும் நித்திய நைமித்திக விபவங்களைக் கண்டு சகிக்காது, புறச்சமயத் தாராகிய வைணவனாதலால் மிகப்பொறாமைகொண்டு அந்த நடேசராலய வருவாய்களனைத்தையும் கோவிந்தராஜப் பெருமாள் பெயரால் செய்து திருவாராதனைத் திருவிழா முதலியவற்றை விபவமாக நடத்தினான்; நடேசராலய நித்திய நைமித்தியச் செலவுகள் குறைவு நேரவே தீக்ஷிதர்களும் சைவர்களும் மற்றைத் தலத்தாரும் ஒன்று கூடி அவ்வணிகனிடஞ் சென்று பலமுறை நியாயங்களை எடுத்துக் கூறியுஞ் சிறிதும் செவிகொடாமையால் மனக்கவலை கொண்டு நித்திய கர்மானுஷ்டானம் ஆகாரம் நித்திரை முதலிய யாவுமொழிந்து வாட்டமுற்று இவ்விவரங்களைச் சைவசமயஸ்தாபன சந்தானாசாரியராகிய திருவாவடுதுறை யாதீனத்துப் பண்டார சந்நிதிக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். இதனையறிந்த சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சிஷ்டபரராய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தமதாசாரியராகிய நமச்சிவாய மூர்த்திகளிடமும் விண்ணப்பஞ் செய்த மாத்திரத்தில் நமது ஆன்மார்த்தமாயுள்ள நடேசப்பெருமான் சந்நிதிக்கு இவ்வளவு தாழ்வு நேரிட்டிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டும் சும்மாவிருப்பது தகியன்று; ஆதலால், அப்பா! நீ உடனேசென்று இக்காரியத்தை எவ்விதத்திலாவது முடித்துக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நமச்சிவாய மூர்த்திகள் உத்தரவுகொடுத்தருள, திருக்கூட்டத்தோடுஞ் சிதம்பரத்துக்கெழுந்தருளி வைணவனாகிய அவ்வதிகாரியிடத்துச் சென்றுமுன்பின் வழக்கங்களை அனுபவபூர்வ

மாக எடுத்துக் காட்டியும் கேளாமையால் வைணவர்களுக்
கும் தீக்ஷிதர்களுக்கும் பெரும்போர் நேர்ந்தது. இவ்வாறு
நேர்ந்தும் சாதகம் காணாமையால் தீக்ஷிதர் முதலிய சைவ
சமயிகள் ஒன்றுகூடி இராயவேலூர்க்குச் சென்று இராய
ருக்கிதனை அறிவித்து இச்சிவத் துரோகியை நீக்குவித்தா
லன்றி இத்துயர் நீங்குவதில்லை எனத் தீர்மானித்தார்கள்.
அப்பொழுது சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நாமே அங்குச்
சென்று, முடிவு செய்து கொண்டு வருகின்றோம் என்று
பிரயாணஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அன்று இரவில் நடேச
பெருமான் தீக்ஷிதர்கள் சொப்பனத்திற் றோன்றி, "நம்மு
டைய சிவிகை சத்திர சாமரம் ஆலவட்டம் இடபத்தடி முத
லிய சகல விருதுகளையும் கொடுத்துச் சிவப்பிரகாசத்தைத்
அனுப்பக்கடவீர்கள்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்த
னர். தீக்ஷிதர்கள் வைகறையிலெழுந்து சிவகங்கையில் ஸ்
நானஞ்செய்து நித்தியகடனை முடித்துக் கொண்டு சபாபதி
யைத் துதித்து விடைபெற்றுச் சொப்பனத்திற் கட்டளை
யிட்டபடியே சிவிகை சத்திர சாமராதி சின்னங்களைக்
கொண்டு வந்து வைத்து அம்பலவாணர் கட்டளையிட்ட செய்
தியையும் கூறிப் பிரார்த்திக்க, சுவாமிகள் அவற்றை நோக்கி
யிருந்த அச்சங்கொண்டு சந்நியாசாசிரமமுடைய எமக்கு
இவைகள் ஏன்? வேண்டாமென்று மறுக்க அம்பலவா
ணர் அருளிப்பாடாதலால் சுவாமிகள் மறுப்பது யுக்தமன்
றென்று கூறியது கேட்டு, பரம காருணிகராகிய சிவபிரான்
திருவருள் இங்ஙனமாயின் தடுப்பது நன்றன்று என உடன்
பட்டு அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி சிவிகையின் மீதெழுந்
தருளித் திருக்கூட்டத்தோடும் அநேக சின்னங்களோடும்
ஆடம்பரமாக அவ்விடத்திநின்று மெழுந்தருளி திருக்கா
ளத்தி திருக்காஞ்சி முதலிய தலதரிசனஞ் செய்து கொண்டு
வேலூர்க்குச் சென்றனர். சுவாமிகள் எழுந்தருளுவதை
அங்குள்ள தலவாசிகளாகிய சிவநேயர்கள் கேள்வியுற்று எ
திர்கொண்டு சென்று சுவாமிகள் கல்வாரினைப் பணிவோடு
வினவினார்கள். தமதுள்ளக்குறிப்பைக் கட்டளையிட்டருள

அவர்கள் சுவாமிமந்திரியின் சகாயமிருந்தால்தான் கருத்து
முற்றுப்பெறும். அதன் மந்திரி கன்னடர், வீரசைவர்,
பக்தரிடத்தன்புள்ளவர், இலிங்கணபத்தர் என்பது அவர்
பெயர்.* இலிங்க சம்பந்தமில்லாதவர்கள் யாராயிருப்பினும்
இவர் முகாலோபனஞ் செய்கிறதில்லை என்றனர்.

அது கேட்ட சுவாமிகள் இதற்கியாது செய்யத்தக்
கது என்று மயங்கிச் சிவாலய வழிபாட்டின் பொருட்டு
பெரியோர்கள் எத்தனையோ வகையிற்புகுந்து நடாத்தியிருக்
கின்றார்கள். ஆதலின் ஆன்மார்த்த சிவலிங்கப் பெருமா
னைச் சிறுபெட்டகத்துள் எழுந்தருளச் செய்து உத்தமாங்க
மான சிரசின்மீது தரித்துச் செல்லலாமெனத் திருவுளத்தி
லுணர்ந்து கொண்டிருக்கையில், அம்பலவாணர் அசரீரியாக
"அங்ஙனமே புரிதி" என்று மும்முறை கட்டளையிட்டருள
லும் சுவாமிகள் ஆனந்த பரவசராய்ப் பணிந்தெழுந்து
ஸ்நானானுஷ்டானம் பூசை முடித்துச் சிவலிங்கப்பெருமா
னைச் சிறுபெட்டகத்தெழுந்தருளப்பண்ணிச் சிரசின்மீது
தரித்துக்கொண்டு, திருக்கூட்டத்தாருக்கும் அவ்வாறே த
ரிப்பித்துப் பின்னர் இலிங்கண பத்தர் அரண்மனைக்குச்
சென்று தமது வரவைத் தெரிவித்தனர்.

அம்மந்திரி நம் சமயாசாரியர் எழுந்தருளினரென்
றுணர்ந்து சகலவிருது வாத்தியங்களோடும் எதிர்கொண்டு
வந்து தன் அரண்மனைக் கெழுந்தருளச் செய்து அர்க்கிய
பாத்திய ஆசமனாதி உபசாரங்களோடு பாதபூசை செய்து
விதிப்படி நமஸ்கரித்துத் தீர்த்தப் பிரசாதம் பெற்று அஞ்ச
லியஸ்தனாய் ஒன்றுக்கும் பற்றாத நாயேனைப் பொருளாக
மதித்து இச்சிறுகுடிலுக்கு எழுந்தருளியகாரணம் யாதென
விண்ணப்பஞ் செய்ய, சிதம்பரத்தின்கண் வைணவனாகிய
ஒருவன் சிவாபராதியாய் அதிகாரஞ் செலுத்துகின்றனன்
என்று அவனது தீயவொழுக்கங்களை யெல்லாம் ஆதியோ
டந்தமாய்த் திருவாய்மலர்ந்தருளக் கேட்டமாத்திரத்தில்
அவ்வமைச்சர் மிக மனவருத்தமுற்று உடனே ஏவலா

களைக் கூவி "நீங்கள் அதிவிரைவாகச் சிதம்பரஞ் சென்று சிவாபராதியாய் அதிகாரஞ் செலுத்தும் அவ்வைணவனைச் சிரச்சேதஞ் செய்து அம்பலவாணருக்கு வழக்கப்படி சகல வருமானங்களையும் மீட்டுக்கொடுத்துச் சிறப்புறக் கும்பாபிஷேகஞ் செய்வித்து முன்போலத் தாழ்வின்றி நித்திய நைமித்தியங்களை நடப்பிக்கத்திட்டஞ் செய்து விபூதிப்பிரசாதம் இங்குக் கொண்டுவரச் செய்யுங்கள்" என்று சர்வாதிகாரமுங் கொடுத்தனுப்ப, அவர்கள் அங்குச் சென்று அவ்வாறே செய்து தீக்ஷிதர்களால் விபூதிப்பிரசாதம் கொடுப்பித்தனர். அதனை அதிவிநயத்தோடு சிவப்பிரகாசதேசிகர் தமது திருக்கரத்தாலேற்றுச் சிவகவசமாக நெற்றியிற்றரித்து மந்திரியாருக்கும் கொடுப்பிக்க அவரும் கிரமமாக வாங்கி அணிந்து கொண்டனர்.

பின்பு சித்தராமதேவரை வரவழைத்து வீரசைவக்கிரியாசாரித்தைப்பெற்று எல்லோரும் சமத்துவமாக விருந்து இலிங்கநிவேதனஞ் செய்து முடித்த பின்னர் ஆன்மார்த்த சம்பாஷணைஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, அரசன் சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருத்தலையும், அவரது மகிமையையும் கேள்வியுற்று மந்திரியார் அரண்மனைக்கு வந்து சுவாமிகளைக் கண்டு தரிசித்து தேசிகோத்தமா! சிலநாளாய் இங்கு மழை பெய்யாமையால் பயிர்களும் பிராணிகளும் வாட்டமுறுகின்றன என்றபோது சிறிது நேரம் இங்கிரும் எம்பெருமான் கருணைபுரிவார் எனக்கட்டளையிட்டு உள்ளே சென்று சிவபூஜை முடித்து வீணையைக் கையிலே தாங்கி முற்றத்திலே பொறுத்தற்கரிய வெய்யிலினின்று மேகராகக் குறிஞ்சி என்னும் பண்ணைத் தேவாரமோதி ஓர்காலத்துச் சங்கீர்த்தனஞ் செய்தருளிய வுடனே பெரியமழை உண்டாய் எங்கும் வெள்ளமயமாயின. அரசனும் மந்திரியும் ஆச்சரியமுற்று போதும் என்று வேண்டினார்கள். நடனத்தைச் சிறுத்த மழையும் நின்றது. இம்மகிமை கண்ட அரசனும் மந்திரியும் சுவாமி! இதற் சமீபத்திருக்கும் திருவண்ணாம

லையில் எழுந்தருளியிருந்து அடியேங்களுக்குச் சதா தரிசனம் கொடுத்து வருதல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க அவர்கள் அன்புக்கிணங்கினர். அத்தலத்து அக்கினிதீர்த்தக் கரையில் திருமட மமைத்துப் பூஜை நைவேத்தியாதிகளுக்கு எழுகிராமம் சர்வமானியம் விடுத்து ஆனை குதிரை ஆபிரை சத்திர சாமராதி விருதுகளும் கொடுத்தருளினர். சகலவிபவத்தோடும் திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருந்தனர். அக்காலத்து அத்துவிதவெண்பா முதலிய பதினைந்து கிரந்தங்கள் அருளிச்செய்தனர்.

இங்ஙனம் சிலநாளானபின் தலயாத்திரை செய்யக் கருதி திருக்கழுக்குன்றம் திருக்காளத்தி வழி பொன்முகரியில் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, வடதேசத்திலிருந்து அங்கு வந்திருந்த மத்துவசமயாசாரியர் ஒருவர் பூசைமுடித்து நிற்கக் கண்டு இருவரும் அளவளாவி ஒருவருக்கொருவர் நல்வரவு வினவிப் பிரிய வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, இருவர்மத சித்தாந்தங்களை வாதிக்கத் தொடங்கினர். "சுருதியுக்தி அநுபவங்களுக்கு விரோதமின்றி சமயவாதம் புரிவதில் எவர் தோல்வி எய்துகின்றனரோ அவர் வெற்றி எய்தினோர்க்கு அடிமையாதல் வேண்டும்" என்னும் பிரதிஞ்ஞை செய்துகொண்டு அந்நதிக்கரையிலேயே மத்துவர் வாது செய்து சித்திபெறாமல் நான்காம் நாள் தமது மத்துவாசாரிய ஸ்தானத்துக்கு வேறொருவரை நியமித்து தம்மோடு கூடவந்த யானை சேனை முதலிய யாவற்றையும் அவரிடத்தே ஒப்பித்து தாம் சுவாமிகள் திருவடியில் நமஸ்காரஞ் செய்து அவரால் கொடுத்தருளப்பட்ட விபூதி உருத்திராக்ஷ பஞ்சாக்ஷர முதலியவற்றைப் பெற்று அடிமைப்பட்டு அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்க "ஞானிதங் காளத்திமூர்த்தி" யெனத் தீக்ஷாநாமமிட்டுச் சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கு நின்றும் கலியாணபுரி தரிசித்து உடுப்பிச் சுப்பிரமணியத்தருகிலோர் தடாகக் கரையில் மூன்றாநாள் விதேககைவல்லிய நிஷ்டாரூடராயிருந்தனர். அவ்வூரிலுள்ள அன்பர்கள் சொப்பனத்தில்

எம்பிறைவன் அறிவித்தவண்ணம் காலையில் சுவாமிகளை வணங்கி அழுதுகொள்ள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க அன்பிற் கிரங்கிச் சிவபூசை புரிந்து திருக்கூட்டத்தாருட னங்கிருந்து பின்னர்க் கொங்கு நாட்டிலுள்ள திருச்செங்கோட்டுக்கு எழுந்தருளினர்.

அப்பொழுது அத்தலத்தின் கண்ணுள்ள சேதுஐயர் என்னும் ஓர் பிராமணருடைய சிஷ்யர்களிற் சிலர் இந்தப் பிராமணவீதியில் சூத்திரர் சிவிகையேறிச் செல்லுதல் கூடாதென்றார்கள். எத்தனையோ சிவஸ்தலங்களில் எந்த வீதிகளிலும் சிறிதும் தடையின்றி வந்த சிவிகையை இங்கு ஏன் தடுக்கின்றீர்கள் என்று தேசிகோத்தமரது திருக்கூட்டத்தார் வினவவும் கேளாது நடுக்கெனவந்து தடுத்தனர். இதனைத் தெரிந்த சுவாமிகள் தமது அடியாரை நோக்கி நீங்கள் ஏன் மறுக்கின்றீர்கள். சந்நியாசிகளுக்குச் சிவிகை சாமரம் சத்திராதியாடம்பரங்கள் எற்றுக்கு? ஆனால் சிவபிரானது அருளிப்பாட்டை மறுத்தற் கஞ்சியன்றோ இவற்றை ஒப்புக்கொள்ள நேர்ந்தது. முன்னர் ஊர்ந்து செல்லும்படி சிதம்பரத்தில் தீக்ஷிதர் முதலியோரைக் கொண்டு பிரேரேபித்த திருவருள் இப்பொழுது இத்திருச்செங்கோட்டில் இவர்களைக் கொண்டு இறங்கி நடந்து செல்லுமாறு கூட்டியதுபோலும் எனச் சிவிகையினின்றிறங்கி எப்படிப் பட்ட பெரியோர்களானாலும் பிராரப்த கன்மத்தை அனுபவித்தே தொலைத்தல் வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு பாதசாரியாய்ச் சென்றனர்.

இதனைக் கேள்வியுற்ற அக்ரகாரவாசிகளாகிய சிவநேசர்கள் பலர் திடுக்கிட்டோடி வந்து பார்த்தபோது விபூதி ருத்திராக்ஷ காஷாயாலங்காரமும், முகத்திற் சிவகளைப் பொலிவும் அடக்க ஒடுக்கமும் அன்புமுள்ள அடியார் கூட்டங்களும், சிவிகையூர்ந்து செல்லல் கூடாதென்று தடுத்து இறங்கிச் செல்லச் செய்தமையினால் சிறிதும் கலக்கங் கொள்ளாது எல்லாஞ் சிவன்செயல் என்றெண்ணிய திண்ணமும் நோக்கி மனமுருகினவர்களாய்க் கண்களில்நீர்சொரிய அஞ்

சலிபஸ்தராய், என்னகூறுதற்கும் அஞ்சினவர்களாய்ப் பின் சென்றார்கள். தடுத்த கூட்டத்தார்களும் தொடர்ந்து சென்றார்கள். சிவதீர்த்தத்திலே சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அநுஷ்டானம் புரிந்தனர். திருக்கூட்டத்தாரும் அவ்வண்ணமே புரிந்து பண்ணமைவுடன் தேவாரமோதிக் கொண்டு ஆலயத்துட் சென்றார்கள். இதனிடையே செல்லும் பொழுது திருக்கூட்டத்தவர்களிற் சிலரைத் தலவாசிகளாகிய சிவபத்திமான்கள் சுவாமிகள் யாரென விசாரித்தார்கள். திருவாவடுதுறைச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் என்றமாத்திரையானே முன்னர்ச் சுவாமிகளது பிரபாவங்களைக் கேட்டிருந்தவர்களாதலால் திடுக்கிட்டு மயங்காதனை இவ்வாறு அவமதித்ததையாதாகுமோ! "பத்தர்கள் சித்தர்கள் பரமஞானிகள்-சித்தங்கலங்கிடத் தீவினை மீண்டிடும்" என்றவாறு என்ன தீங்கு விளையுமோ? சருகுக்கிட்ட நெருப்புச் சந்தனமரத்தையும் சேர்த்துப் பிடித்தது போலத் தடுக்கச்சொல் செய்த முடிக்கு ஊருக்கே இடுக்கண் விளைக்குமோ தெரியவில்லையே எனத் துன்புற்று, வழிமறித்தவர்களைப் பார்த்து ஐயன்மீர்! இவர்களைச் சாமானியர்களாக மதித்து விட்டீர்கள் போலும், சிவபிரானது திருவருள் பூண்டவர்களாயிற்றே. சிதம்பரத்திலே சிவலிங்கமும், திருவாவடுதுறையிலே திருத்தாளமும் சிவபிரானே அநுக்கிரகிக்கப் பெற்றமையும், சிவிகை சத்திர சாமரங்க ளெல்லாம் சிதம்பரேசர் திருவருளால் பெற்றுக்கொண்டமையும் கேள்விப்பட்டிலீர்களோ? நவகோடிசித்த வாசபுரமாகிய திருவாவடுதுறை யாதீன புருஷரன்றோ. இக்காலத்திலே சைவப்பயிர் வளர்ப்பவர்களன்றோ. பாதசாரியாக நடக்கச் செய்து விட்டோமென்ற செருக்கு அடையவேண்டும் என்றார்கள். 'சைவப்பயிர் வளர்ப்பவர்கள் என்றீர்களே, இவர்களுடைய ஆதி மகிமையாது? என்பாரை நோக்கிச் சுவாமிகள் திருக்கூட்டத்தவருள் ஒருவர் கூறுவாராயினர்.

திருக்கைலாச மலையிலே அருள் வடிவாகிய கல்லால மர நிழலிலே தக்ஷிணாமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்த

ஸ்ரீகண்டபரமசிவனார் சிவஞானபோதப்பொருளை நந்தியெம்பெருமானுக்கு அருளிச்செய்ய அவர் மெய்ப்பொருள் தெரிந்து சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசித்தார். அவர் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கு அருளிச்செய்தார். அவர்பரஞ்சோதி முனிவருக்கருளிச் செய்தார். பரஞ்சோதி மகாமுனிவர் திருக்கைலாயமலையினின்று தமிழ்நாட்டுக்கு எழுந்தருளி திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அவதரித்தருளி இரண்டு பிராயத்திற்றானே மெய்யுணர்வின்முற்றுப் பேறுடையராய் எழுந்தருளியிருந்த சுவேதவனப் பெருமானென்னும் பிள்ளைத் திருநாமமுடைய மெய்கண்ட தேவர்பால் வந்து சிவஞான போதத்தை நல்கி இதனை ஏனையோர் உணர்ந்துய்தற்பொருட்டு மொழி பெயர்த்துப்பொழிப்பு முறைக்க என்றருளி யுபதேசித்தகன்றனர். அம்மெய்கண்டதேவரும் திருத்துறையூரிலே அவதரித்தருளிய ஆதிசைவரும் சகலாகம பண்டிதரென்னும் காரணப் பெயருடையவருமாகிய அருணந்தி சிவாசாரியருக்கருளிச் செய்தனர். அவர் சிவஞானபோதத்துக்கு வழிநூலாகச் சிவஞான சித்தியாரும், இருபா விருபதும் செய்து திருப்பெண்ணாகடத்திலே பிராமண குலத்திலே அவதரித்தருளிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியருக்கு உபதேசித்தனர். மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் தில்லைவாழந்தணர்களில் ஒருவராகிய உமாபதி சிவாசாரியாருக்கு உபதேசித்தருளினர். உமாபதி சிவாசாரியர்வடமொழியிற் பௌஷ்கராகமத்துக்கு வியாக்கியானத்தையும், தமிழிலே புடை நூலாகிய சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும், கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருமுறைகண்ட புராணம், திருப்பதிகக்கோவை, முதலிய பிரபந்தங்களையுஞ்செய்தருளினர். அன்றியும் சபாநாயகர்விடுத்தருளிய.

அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டு-படியின்மிசை

பெற்றான் சாம்பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை.

என்னும் திருமுகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு பெற்றான் சாம்பானுக்கு உடனே முத்தி கொடுத்தருளினர். பின்பு அப்பெற்றான் சாம்பானுடைய மனைவியும் அரசன் முதலியோருங் காணா அதனுண்மையை வெளிப்படுத்தி அவர்கள் ஐயத்தை ஒழித்தற் பொருட்டுத் தம்முடைய ஆன்மார்த்த பூஜை கொண்டருளிய சிவபிரான் ஆடியருளிய தீர்த்தத்தினால் வளர்ந்து பரிபக்குவ மடைந்துள்ள முள்ளிச் செடிக்கு முத்தி கொடுத்தருளினர். சிதம்பரபுராணத்து வழித்தாக அருளிச்செய்யப்பட்ட கோயிற்புராணம் அரங்கேற்றப் படாது பேடகத்துள் இருந்தபொழுது சபாநாயகர் தில்லைவாழந்தணர்களுக்குச் சொப்பனத்திற் றோன்றி "நாம் கொற்றவன் குடி உமாபதி சிவாசாரியருடைய பேடகத்துள் இருக்கின்றேம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் உமாபதி சிவாசாரியருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய அவர் கோயிற்புராணத்தைச் சபாநாயகர் சந்நிதியில் விரைவாக அரங்கேற்றி யருளினர். உமாபதி சிவாசாரியரிடத்தே அநுக்கிரகம் பெற்ற அருணமச்சிவாய தேசிகர் ஞானகோடிசித்த வாசபுரம் என்னும் திருநாமமுடைய திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளி யிருந்த சித்தர் சிவப்பிரகாச தேசிகருக்கு உபதேசித்தருளினர். சித்தர் சிவப்பிரகாச தேசிகர் திருவாரூரிலே வேளாளர் குலத்திலே பிரமசரிய நிலையிலே துறவறத்தினராய்ச் சத்திநிபாதத் துத்தமராய் எழுந்தருளியிருந்த நமச்சிவாய குருமூர்த்திகளுக்கு உபதேசித்தருளினர். அந்த நமச்சிவாய மூர்த்திகளால் அன்புடன் உபதேசிக்கப் பெற்றவரே இப்பொழுது எழுந்தருளி வந்திருக்கும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள். என்ற மாத்திரையானே மெய் நடுக்குற்று அங்குள்ள சிவநேயர்க ளெல்லாம் கண்ணில் நீர் சொரிந்து மனம் பதைப்புக் கொண்டார்கள். கேதாரி ஐயர் சீடர்கள் இதனைக் கேட்டுச் சிறுநகைபுரிந்து இத்தன்மையான மகத்துவம் பொருந்திய ஆதீன குருசாரா

இதோ சுவாமி சந்நிதானத்திலிருக்கிற கல் இடபம் எழுந்து கடலை உண்ணச் செய்வரா? செய்தாலன்றோ மறுமொன்று கொள்ளலாம் என்றார்கள். அப்படிச் செய்தால் யாதுசெய்து கொள்ளுகிறீர்கள் என்றார்கள். அடிமையாகிறோமென்றார்கள். இதனைக்கேட்ட சுவாமிகள் திருக்கூட்டத்திலுள்ள நல் அடியார்களும் வருந்தி ஈசுவர கிருபை பெற்றவர்கள் இக்காரியத்தைச் செய்விப்பது பெரிதன்று. எறும்பு பெண்ணாக வில்லையா? முதலையுண்ட மதலை மூன்றாண்டின்பின் வரவில்லையா? என்று மறுமொழி கூறி சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பாதத்திற்பணிந்து இந்தக் "கல் இடபம் கடலையுண்ணச் செய்தல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தனையோடு கேட்டுக் கொண்டார்கள். யார் நம்மைப் புகழ்ந்தாலென்ன! இகழ்ந்தாலென்ன! இவ்விதப் பரீக்ஷைகாட்டி எந்தக் காரியத்தை முடித்துக் கொள்ளல்வேண்டும், என்று மறுக்கவே யாவரும் அடியற்றமரம்போல விழுந்து, சுவாமி! சந்நிதானத்துக்கு ஒன்றும் ஆகவேண்டிய தில்லாவிடினும், அக்காலத்திலேதான் பரமேசுவரகிருபை விளங்கிற்று; இக்கலியில் ஒன்றும் நடவாதென்பாரும், சிவபிரானிடத்தும் சிவனடியாரிடத்தும் சிவாகமங்களிடத்தும் பற்றில்லாத மூடமதியாளரும் பக்திகொண்டு வழிபாடியற்றி நற்கதி பெற்றுய்யத்தகும் பிறகலத்தைக் கருதிக் கருணைகூர்ந்து அவசியகம் செய்தருளல் வேண்டுமெனப் பன்முறை வேண்டுதலும் சிறிது மனமினைவராய்த் திருவருளிருக்குமேல் இது ஒரு பெரிய காரியமா? என்று கூறி, ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுவரர் சந்நிதியில் அஞ்சலிபந்தராய் நின்று ஸ்மரணை செய்து,

வில்லார் பொருப்பைபின் வித்தகா நீமுனம்
கல்லானைக் கிக்கருந்திக் காட்டியவன்—வல்லாண்மை
கட்டுரையே யாகிவிடக் கல்லே றெழுஇக் கடலை
இட்டவிவர் முன்றினச்செய் யே.

என்னும் இவ்வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந் தருளின மாத்திரையானே சந்நிதானத்திருந்த திருநந்திதேவர் உக்கா

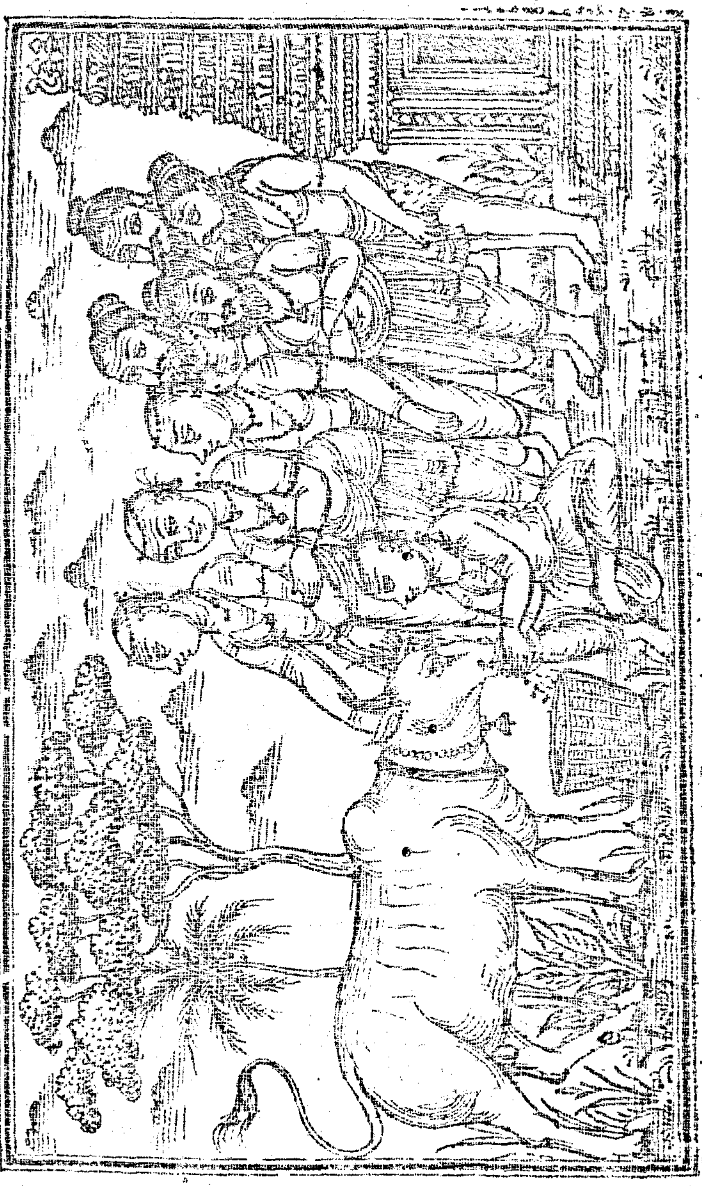

கல்விடபத்துக்குக்கடலையருத்தியது.

No. 31.

ரமிட்டு வாலைமிர்த்திக் காலைநீட்டி எழுந்து முன்வைத்த கடலை முழுமையும் புசித்து நிற்ப, இத்தெய்வீகத்தைக் கண்ட யாவரும் வியப்புற்று ஹர ஹர சப்தம் புரிந்து அந்த சமயங்கரர்ய ஆராதித்து மகிழ்ந்தார்கள். கேதாரி ஐயர் சீடர்கள் மிகுந்த அச்சங்கொண்டு நடுங்கி ஓடோடியும் பல்லக்கினின்றிறங்கி ஆசாரியர் பாற்சென்று இவ்வற்புதத்தை விண்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டு ஆச்சரியமும் பயமுங்கொண்டு மலையேறி அங்குள்ள அர்த்தநாரீசுவரர் தரிசனஞ் செய்திருக்கும் சுவாமிகள் பாதத்தில் நீர்த்ததண்டன் சமர்ப்பித்து, ஜாதியிலும் சமர்த்திலும் உயர்ந்தோர்கள் என்று நாங்கள் கொண்டிருந்த அகங்கைதயை அம்மையப்பர், தந்திரானத்தைக்கொண்டு நீக்கிவிட்டனர். அடியேங்கள் அபராதத்தைத் திருவுள்ளத் தடைக்காது மன்னித்து அடியேங்களை அடிமை கொண்டருளுதல் வேண்டும். அடியேங்களை அடிமைகொண்டதற்குச் சாக்ஷியாக சுவாமிகள் இச் சிவிகையின் மீது முன்போலவே எழுந்தருளுதல் வேண்டும். அவ்வாறின்றிப் பாதசாரியாகச் செல்லின் சுவாமிகள் சந்நிதியிலேயே உயிர்விடுவோம் என்று அன்பிலேறு பிரார்த்திக்க அவர்கள் அன்புக்கிரங்கி அங்ஙனமே சிவிகை மீதெழுந்தருளி யாவரும் துதிக்க நகரப்பிரதக்ஷிணம்புரிந்து கேதாரிஐயர் திருமடத்திறங்கி அவர்களுக்குத் தீக்ஷைபுரிந்து சிலநாள் அங்கிருந்து நின்றகோலத் திமலராகிய உமையொரு பாகனை அர்ச்சித்துக்கொண்டிருந்து அரிதினீங்கித் திருவண்ணாமலைக்கு எழுந்தருளினர்.

துறையூர் இளவரசனுகிய இலிங்கதுரை காசியாத்திரைபோய்த் திருவண்ணாமலையிலே சுவாமிகள் திருமடத்தில் தங்கி தரிசித்துக் கொண்டிருக்கும்போழுது, தன் தமையன் இறந்துபோக இளவரசன் திருவண்ணாமலையிலிருப்பது கேட்டு அவர்க்கு விண்ணப்பித்தார்கள், அரசன் வருந்தி ஒருவாறு தேறி இது சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் சந்நிதானப் பெருமை என்று கருதி சுவாமிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வரும் வழியில் பெண்ணையாறு பெருகி வரக்கண்டு வி

திப்பிரசாதத்தைச் சுவாமிகளிடங் கண்டிக்கலானை, ஜலமாகலோ அரசன் சிவிகையின் வரக்கரைசேர்ந்து துறையூர்வந்து அரசுகொண்டவுடன் தன் அரண்மனைக்கெதிரில் திருமடமமைத்துக் கொடுத்து பூஜை நைவேத்தியத்தின் பொருட்டுச் சர்வமானியமாகச் சிலகிராமங்களைச் சாசனமெழுதிக் கொடுக்க அவ்விடத்து வசித்துவந்தனர். குருதரிசனஞ் செய்யக்கருதித் திருவாவடுதுறைக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் திரிச்சிராப்பள்ளியில் அடியார்கள் வேண்டப் பட்டணப்பிரவேசமாகுங் காலத்திலே பந்தங்களுக்கு எண்ணெய் இல்லாமலும் காலமானதால் அகப்படாமலும் போனதை அறிவிக்கக் காவிரிஜலத்தைக் கொண்டுவந்து போடுக எனக் கட்டளையிட்டவாறு காவிரி ஜலத்தை விடப்பந்தம் எரிந்தது. திருச்சோற்றுத்துறையருகிலுள்ள ஆலமரத்தடியிலிருந்த குட்டரோகி வணங்கமனமிரங்கி தம்பலத்தைக் கொடுக்க உண்டமாத்திரத்தே அந்நோய் நீங்கித் திருக்கூட்டத்தொருவனானான். சோழவமிசத் தாரொருவன் பிரமகத்திதோஷத்தால் வருந்தக்கண்டு விபூதியைத் தெளித்தவுடனே பிரமகத்தி நீங்கிப்பணிந்தான். திருக்கடவூர்க்குச் சென்றவுடன் அவ்வூர்ச்சிவாலய பூஜகராகிய ஆதிசைவருடைய புத்திரன் விஷந்தீண்டி இறக்க மயானத்துக் குக்கொண்டு செல்பவர்கள் அழுதுசெல்வதைக்கண்டு அப்பிரேதத்தைத் தமக்குக் கொடுக்கும்படி வாங்கி விபூதியை எடுத்துச் சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பிரேதத்தினெற்றியி லிட்டு ஞானக்கூத்தாவென்ன, சுவாமி! என்றெழ அச்சிறுவனை இரண்டு கைகளாலும் ஆரத்தழுவிச் சிவிகை மீதேற்றித் திருவாவடுதுறை சென்று குருநாதரைக் கண்டு வணங்கி சென்றநாள் முதல் நடந்த விவரங்களை எடுத்தோதிச் சிலநாளிருந்து பின்பட்டு வரும் வழியில் திருப்பட்டீச்சுரம், வள்ளலார்கோயில், துறையூர், திருச்சத்திமுற்றம், திருக்குடந்தை என்னும் இப்பஞ்ச ஸ்தலமத்தியிலுள்ள நவலிங்க தீர்த்தக் கரையில் இறங்கி ஞானக்கூத்தருக்குத் திருவைஞ்செழுத்துப சத்தினைக் குருத்துவ அபிஷேகம் புரிந்து ஆன்மார்த்த பூஜை

யைச் சிறைவேற்றிக்கொண்டு சிரசின்மீது குவித்த அஞ்சலியஸ்தராய்ச் சாக்ஷாத்தரிசனஞ் செய்துநிற்கும்போது யாவரும் ஆச்சரியப்பட பூமி படீரென்று வெடித்து ஒளிப்பிழம்பு தோன்றிற்று. அப்பேரொளிப் பிழம்பின் வழியாய்ச் சுவாமிகள் திருமேனிகரைந்து மறைந்தது. அங்குள்ளார் அவ்வற்புதத்தைக் கண்டு பேரானந்தமுற்று ஆடிப்பாடிப் பரவசமாயினர்.

௮.

ஊமையைப் பேசுவித்த மான்மியம்.

தெய்வச் செந்தமிழ் வழங்கும் கொங்கு மண்டலத்திலே வாரக்க நாட்டிலே காடாம்பாடி என்னும் பதியிலே இருநூற்றாறான வணிகர் குலத்திலே பத்தர்பாரதூளி என்பாரொருவர் இருந்தார். தம்மைக் குறிக்கும் பெயரெல்லாம் "பத்தர்பாரதூளி" என்று இழித்துக் கூறிக்கொள்ளுவதால் அப்பெயரிட்டழைக்கப் பெற்றார். கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை என்னும்வாக்கியத்துக்கு இலக்கியமான உத்தமகுண முள்ள இந்திரையனைய சுந்தரம் என்னும் நங்கையை மணந்து நல்லறமான இல்லறம் நடாத்திவந்தார். அறநூல் விதித்தவழியே வாணிபத்தில் தேடியபொருளாற்சுற்றத்தார் சிவநேயர் முதலியவர்களைப் போஷித்து மற்றைச் சிவகைங்கரியங்களையும் அன்புடன் செய்து வருவார். எவ்வருணத்து எவ்வகையினராக இருக்கினும், சிவநேயரென்று மாத்திரங் கண்டால் அவர்களைத் தாய் தகப்பன் அண்ணன் தம்பி சுற்றத்தார் உறவினர் குரு தெய்வமாகப் பாவிப்பார். அவர்களுக்குப்பணிவிடைசெய்து களிப்பூட்டும் நோக்கமேகொண்டிருப்பார். அவர்கள் மொழியும் வார்த்தைகளைப் பரமோபதேசமாக மகிழ்ந்து கேட்டிருப்பர். ஒரு பொருளை இரண்டு கண்களும் ஒத்து நோக்குவது போல, தம்பதிகள் இருவர்களும் ஒன்று பட்ட கருத்துடையவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். சமீபத்துள்ள திருவிநாசி, திருமுருகன் பூண்டி, திருப்பேரூர் முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று வணங்கி இயன்ற பணி

விடை செய்து வருவார்கள். முதுமையுற்றும் மகப்பேறி லாமையை யினைந்த நங்கை மனக்கிலேச முற்று நாயகனை வணங்கி சுவாமி! மலமாசற்ற மாதவர்களும் மக்கட்பேறின்றி யிக்கப் புலம்பி வருந்தினர்களென்றால் அதிபாவமையை ஆபரணமாகப் பூண்ட அடியாள் துயர் கொள்ளாதிருக்குந் தரமுள்ளவளா? என்று அடிபணிந்து புருஷன் பாதங்களைக் கண்ணீரால் நனைத்தாள். கணவன் தேறுதல் கூறி பெண்ணே! முன்பருவத்தே பேடு வெட்டி வளப்படுத்தி நாற்று நட்டு நீர் பாய்ச்சிப் பயிரைவளர்க்காது ஏமாந்திருந்தவன் இப் பருவத்தே நெல்லுக்கு இச்சித்தால் வருமா? அதுபோல் முன் பிறவிகளில் நல்லதருமங்களை சுகாரார்ப்பிதமாகச் செய்யாத பாவிகளாகிய நமக்கு இக்காலத்தில் என்ன சுகங்கிடைக்கும்? திருவருள் கிடைக்குமேல் இனிமேலுங் கிடைக்கும், ஆனால் நீ, சந்திர ஜடாதரனைச் சந்ததம் சிந்தனை செய்து கொண்டிருப்பாயாக வெனக்கூறி, இருவரும் பல புண்ணிய வினைகளைச் செய்து வந்தார்கள். தலயாத்திரையாகச் செல்லும் மாதவர்கள் தம் மில்லத்து வருவது தெரிந்து வழக்கம்போல எதிர்சென்றழைத்து வந்து இருத்தி உபசரித்தனர். அவர்கள் அன்ப! நின் இல்லவள் உள்ளத்தே அல்லல்கொண்டிருக்கும் காரணம் யாதெனை வினவினார்கள். கூடக் குடியின் நம் இல்லத்து வரும் பெரியோர்களை உபசரிக்கத் தக்க சான்றுகளை யில்லையே என வருந்துகிறோமென்றனர். தேசுத்தியில்லாத வினைபோன்றதன்றோ தநயரில்லாமனை முதுமையில் அன்னம் ஊட்டவும், தீமூட்டவும் இல்லறத்தார்க்கு அவசியம் பிள்ளை வேண்டும். மனையாள் வயிற்றிற் றனக்குப் பிள்ளை உண்டாகாவிடில் வேறுவகையாகவுங் கொள்கிறார்கள். ஔரஸன், க்ஷேத்திரஜன், தத்தன், கிருத்திரமன், கூடோற்பன்னன், அபவித்தன், கானீனன், ஸஹோடன், க்ரீதன், பௌனற்பவன், ஸ்வயந்தத்தன், பாரஸவன். என்று புத்திரபேதங்கள் பன்னிரண்டு வகையினவென மநுநூல் கூறுகின்றன. ஆனாலும் எக்காலத்தும் எவ்வருணத்தாராலும் அங்கீகரிக்கத்தக்க ஸ்வீகார புத்திர விஷயத்தில்

மனஞ் செலுத்துவீர் சால நலமாகுமென்று மாதவர்கள் கூறினார்கள். அருகு நின்று கேட்ட சந்திர நங்கை கண்ணனில் நீருகுத்து சுவாமிகளே! தத்த புத்திரனை ஏற்றுக்கொள்ளுவதால் மலடி என்னும் வசைநீங்குமா? இல்லையானால் தள்ளாமை சேர்ந்த காலத்தில் எங்களிடமுள்ள திரவியங்களை சுகாரார்ப்பிதம் செய்து அவனடித்தொண்டு பூண்டு பதவியைப்பெறுவதே தகுதியாகும். திருவருளால் குழந்தைப் பாக்கியம் கிடைத்தால் பெற்று மகிழலாம் என்று உள்ளத் துயருடன் கூறினள். அதனைக் கேள்வியுற்ற அருந்தவர்களும் மனங்கனிந்து அம்மணி! சிவபிரானது சீபாதகமலங்களிற் பதிந்த அன்புள்ளவர்களுக்கு அரியகாரியம் ஒன்றுமில்லை. அன்புள்ளார்க்கு அருள் புரிபவர் அம்பிகை பாகரேயாவர். அவரும் அரவாசலத்தில் அருள் சுரந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றார் ஆதலின் அன்பர்களே! நாங்கள் கூறுவதைச் சற்று கவனமாகக் கேட்பீர்களாக.

தீரும் பவங்களை யெல்லாம் ஓட்டும் காவிரி நதிக்கு கிழக்கே இலாவடிவுற்ற திருச்செங்கோட்டில் ஆதி நாயகியாருக்கு அர்த்த பாகங் கொடுத்தருளிய இன்மாயிய அமரசையன்று அங்குச்சென்று தீர்த்த ஸ்நானம்புரிந்து கோதை பாகனையுங் குழந்தை வடிவேலனையுந் தரிசித்து அருந்தவருடனருந்தி அத்தலத்து அம்மையப்பர் அருள் சுரந்த மான்மியங்களைக் கேட்டு அகந்தல் புரிதல் வேண்டும். இவ்வாறு மூன்று நாள் வசித்திருந்து இயன்ற தானதருமங்களைச் செய்வீர்களாயின் அவசியம் ஆண் சந்ததியுண்டாகும். மலடிகல் என்னும் ஓர் தெய்வக் குன்றிருக்கிறது. அதன் மகிமை கூறவல்லேம் அல்லேம். உமையொருபாகர் பூசனையை முடித்துக்கொண்டு அவசியம் தென்புலத்தார்க்கு சிராத்தம்புரியுங்கள் மகப்பேறுண்டாம். எல்லாவரங்களையும் இறைவனே கொடுப்பவனாக இருக்க பிதுர்களைப் பூசிக்கவேண்டிய அவசியமென்னை யென்பீர்களாயின் கூறுவோம்.

ஏதோ ஒரு காரணத்தால் துன்மரணமுற்றுப் பசாச பதவி பெற்றவர், நரகத்துள்ளவர் முதலானோர் பேயாகி

வருந்துங்காலத்தில் பூமியிலுள்ள தன் வருக்கத்தார்க்கு மகவு இல்லை யாகுக எனச்சபிப்பர். அவர்களுக்கு இறைவர் பிதுர் தேவர். அப்பிதுர்தேவரைப் பூசித்தால் பசியால் வருந்தும் அன்னவர் பசியைத் தீர்ப்பர். பூவுலகத்திற் பூசித்தோர்க்கு புத்திரப்பேறு உண்டாம் வரம் கொடுப்பர்.

நம் பிறைவனுன பரமசிவமே இவ்வதிகாரத்தை யவர்க்குக் கொடுத்தருளினர். முற்கூறியவர் பிரேத பிதுர் ஆவார். நற்கருமம் இயற்றித் தேவராயினர்க்கு இறைவர் வேறு சிலர். அவரைத் தேவபிதுர் என்பர். இவ்விருவகையினர்க்கிடத்துப் புரியும் பூசை சூரிய சந்திர பரமாகும். அச் சந்திரன் அம்பிகை, சூரியன் பரமசிவம், ஆனதால் அப்பூசை புறம்பல்ல. அச்சூரிய சந்திரர் கூடும் நாளான அமாவாசை விசேஷமானாயிற்று. சத்தியுஞ் சிவமும் அர்த்தநாரீசரகோலக்காட்சி கொடுத்ததும் மாசிபட்ச அமாவாசை நாளேயாம். அதுவே உத்தமோத்தம தினம் என்பர். இன்னும் பிதுரர்களுக்குப் பிரியமான நாட்கள் பல. ஒவ்வொரு வருடத்தினுள்வரும் அமாவாசை நாட்கள் பன்னிரண்டு. மார்கழி தை மாசி பங்குனி இந்த நான்கு மாதங்களிலும் கிருஷ்ணபட்ச சத்தமி அஷ்டமி நவமி திதிகள் வரும் அட்டகை தினங்கள் பனிரண்டு. வியதிபாத நாட்கள் இருபத்தேழு. மாசசங்கிராந்தி நாட்கள் பன்னிரண்டு. கார்த்திகைமாத பூர்வபட்ச நவமி, புரட்டாசிமாத அமரபட்ச த்ரயோதசி, வைகாசிமாத பூர்வபட்ச த்ரிதிகை, மாசி அமாவாசையான யுகாதிநாட்கள் நான்கு. ஆவணி கிருஷ்ணபட்ச அஷ்டமி, பங்குனி, அமாவாசை, கார்த்திகை பூர்வபட்ச த்வாதசி, சித்திரை த்ருதிகை, தை ஏகாதசி, ஆடி தசமி, ஐப்பசி நவமி, ஆடி சித்திரை பங்குனி ஆனி கார்த்திகை இம்மாதங்களின் பூர்ணிமை, மாசி சத்தமியான மந்வாதி நாட்கள் பதினான்கு. புரட்டாசிமாத அபரபட்ச பிரதமை முதல் அமாவாசை வரையுள்ள நாட்கள் பதினைந்து ஆகிய தொண்ணூற்றாறு நாட்களும் மஹோதய அர்த்தோதய புண்ணியகாலங்களும் சூரிய சந்திர கிரகண நாட்கள், கல்யாணம் உற்சவங்களின் முதல்

நாளும் வேதாகமங்கள் நன்குணர்ந்த பெரியோர்கள் அறியும் போதும் புண்ணிய தீர்த்தம் புனித தலங்களை யடைந்த போதும் பிதுர் பூசனைசெய்ய வேண்டுமென்று நன்னூல்கள் கூறுகின்றன. இறந்து போனவர்கள் சொர்க்கத்திருக்கினும் நரகத்திருக்கினும் பூலோகத் திருக்கினும் அங்கங்கே எட்டும் வலிமை சிரார்த்த மந்திரத்துக்குண்டு. தேவராயிருப்பின் அமுதமாயும், அரக்கராயிருப்பின் தசையாயும் இயக்கராயிருப்பின் மதுவாயும், பேயாயிருப்பின் இரத்தமாயும் பாம்பாயிருப்பின் வாயுவாகாரமாயும், பசுவாயிருப்பின் புல்லும் வைக்கோலுமாயும், மானுடராயிருப்பின் அவரவர் புசிப்புக்கேற்ற நானாவிதமாயும் மற்றும் எப்பிறவி கொண்டிருப்பினும் அவ்வப்பிராணிக்குரிய ஆகாரமாயுமமைந்து, பலபசுக்கள் அடர்ந்திருக்கும் இடையில் காப்போன் கன்றை விட்டால் தன் தாயைப் போயணுகுவதுபோல குறித்தவர்களிடமே போய்ச்சேரும். உத்தமத்திலும் உத்தமசிரேஷ்டமான திருநாககிரியில் சிரார்த்த மியற்றுவது விசேஷமாகும். ஆதலின் அங்குச் சென்று செய்வீர்களாயின் புத்திரோற்பத்தி கிடைக்குமென்று மாதவர்கள் கூறிய மொழியமுதத்தைச் செவியால் மாந்தி அவ்வாறே புரிகிறோமென்று பணிந்து விடைபெற்று மக்களைப்பெற்றவர்களை போலமகிழ்ச்சிதோன்ற விதிப்படி யாத்திராதான முதலியனபெரியோர்களுக்குதவி பத்தர்பாத தூளியும் கந்தமன்னையும் மற்றுஞ் சுற்றத்தாரும் புறப்பட்டு மலர்களையும், வனங்களையும் மணிகளையும் இருகரைகளிலும் ஒதுக்கும் அலைகளையுடைய புனிதமான காவிரி நதியையடைந்தார்கள். ஸ்நானம் புரிந்து அத்துறைக்கடந்து பஞ்சக்குரோச எல்லையானதால் பூமியிற் பாதம் வைக்க அஞ்சி கிரியைநோக்கி வணங்கி நடந்து திவ்யக்ஷேத்திரமாகிய திருச்செங்கோட்டையணுகி தென்கிரி மார்க்கமாகச் சென்றார்கள். விபூதிருத்திராக்ஷ மணிந்து சிவகளை விளங்கி திருமடத்தின்முன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆசாரியர் ஒருவரைக் கண்குளிரப் பார்த்த மாத்திரையானே உடல் புளகிப்ப கண்ணீர் ததும்ப அன்பு ஈர்ப்ப பாதசமு

வதால் திகைத்து நின்று அதிசயித்து அன்னவர் பாதத்து வீழ்ந்து பணிந்தனர். இவர்கள் மனக்கனிவை நோக்கிக் கருணை கூர்ந்த அவ்வாசாரிய சுவாமிகள், பரமைசுவரிய விபூதியருளப்பெற்று சிரத்தும் நுதலகத்தும் உரத்தும் அணிந்துகொண்டவர்களை இனிதின் நோக்கி அன்பர்களே! மெத்தவியாகுல சிந்தையுடன் வந்த நீங்கள்யாவர் என்று வினவலும் அடிகாள்! அடியேங்கள் வாசஸ்தானமாகக் கொண்டிருப்பது வாரக்க நாட்டிலுள்ள காடாம்பாடி யென்னும் ஊர். ஐஞ்ஞூற்றுவகுல வணிகன். பத்தர்பாத தாசியென எளியேனை யழைப்பார்கள். இவள் என்மனையாட்டி. புத்திரப்பேறில்லாதுவருந்தினவர்களாய் அம்மையப்பர் திருவருளைப்பெறுதற்பொருட்டே வந்தோம் என்றனர். ஈசர் கடாட்சத்தால் புத்திரபாக்கியத்தைப் பெறுவீர்களெனத் தேசிகோத்தமர் ஆசீர்வதித்தனர். அந்த சைவாசாரியர் கட்டளைப்படியே திருமலையிலுள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கி நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு சிவனார் பூசை செய்து தொளதுபாகனையுங் குழந்தைவடிவேலனையும் வணங்கிக் குறையிரந்து அடியார்களுடன் புசித்து அன்றிரவு உபவசித்திருந்து திருச்செங்கோட்டு மான்மியங்களை அன்புடன்கேட்டு மகிழ்ந்து இவ்விதம் மூன்று நாள்வசித்து ஆசாரியர் அநுக்கிரகம் பெற்று ஊர்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சிவாநுக்கிரகம் எந்நாட்கிடைக்குமோ என்று ஏங்கி யிருந்தார்கள். கருணாநிதியான கன்னிபாகன் திருவருளால் சுந்தரியம்மாள் கருப்பமுற்றாள். பொருளில்விருப்பும் புசிப்பில்வெறுப்புமுண்டாகவும், தலைசுற்றவும், சத்திபண்ணவும், இடைதோன்றவும், பசுநரம் போடவும், முகம் வெளுக்கவும், முலைக்கண்கறுக்கவும், ஆலிலை வயிறு அடிகனத்து முன்வரவும், எடுத்தடிவைத்தால் இரண்டு யோசனை நடந்த அயர்வுதோன்றவும் சூல்முதிர்ந்த சுந்தரியம்மாளை யாவரும் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். பூரணகருப்பமுற்று நல்ல ஓரையில் குழந்தை பிறந்தது. கண்டு கேட்டவர்களெல்லாரும் அடங்கா மகிழ்ச்சியுற்றார்கள். ஆண்மகவென்று கேட்டமாத்திரத்தானே நித்திய தரித்திரன்

பெரிய நிதிகண்டெடுத்ததுபோலும், பிறவிக்குருடன் கண் பெற்றதுபோலும், பத்தர்பாததாசி என்பார் சந்தோஷமுற்று செயத்தகும் கருமங்களைக் குறைவற இயற்றி அந்தணர்களுக்கும் "அடியவர்களுக்கும் ஆதுலர்களுக்கும் அகமகிழ வேண்டுவன அளித்து அம்மையப்பர் ஆலயமுதலியபலதிவ்விய க்ஷேத்திரங்களில் விசேஷ பூசையும் அன்னதானமும் செய்வித்து அர்த்த நாரீசுரர் அநுக்கிரகத்தில் வந்தமைபற்றி அக்கடவுளின் திருப்பெயர்கொண்டு "உமைபாகன்" என்று நாமகரணம் செய்வித்தார். அருமை யாகப் பெற்றெடுத்த குழந்தை தாய்முகம் பார்த்தும், கைகால் உதறியும், குப்புறத்தும், ஒருகால் நீட்டி ஒருகால் முடக்கி கையூன்றித்தலை நிமிர்த்தலாகிய செங்கீரை யாடியும், சப்பாணி கொட்டியும் தாய்தந்தையர் மார்பிலும் தோள்மேலும் மடிமேலும் முடிமேலும் கைமேலும் விளையாடி வளர்ந்தது.

மகிழ்ச்சிபொருந்திய தாய் தந்தையர்கள் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு திருச்செங்கோட்டுக்கு வந்து அந்நாளிலநுக்கிரகித்த ஆதிசைவாசாரிய ரவர்களைக்கண்டு திருவருட்பிரசாத மகிமையைக் கூறிப்பணிந்து அன்னவர் கட்டளைப்படியே தான தருமங்களும் தேவிபாகருக்கும் செங்கோட்டு வேலருக்கும் விசேஷ அபிஷேக நைவேத்தியாதிகளும்புரிந்து அவ்வாசாரியர் மனமகிழவேண்டுவன அளித்து விடைபெற்றுத் தம்பதிவந்து சேர்ந்தார்கள். அல்லும் பகலும் அர்த்தநாரீசுரரை யகத்தே யிருத்தி அருமையாகக் குழந்தையை யலங்கரித்து விளையாடவிட்டு எடுத்து மார்புற அணைத்து முத்தமிட்டு, மதலையால் உடலுக்கு வரும் இன்பத்தைப்பெற்று கற்புள்ளவள் கணவனை யுபசரிப்பதுபோல உபசரித்தும், படிப்பில் ஆசைவைத்தவன் பாடத்தைப் பாராட்டுவதுபோலப் பாராட்டியும், தன்னை உயர்ந்தவனாக்க நினைத்தவன் கருமத்தை வளர்ப்பதுபோல வளர்த்தும், முன்சிறுமை யடைந்து பின்செல்வத்தைப் பெற்றவன் அச்செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதுபோல பாதுகாத்தும் வளர்க்க வாழையிளங்குருத்துப்போல் குழந்தை வளர்ந்தது.

அருமையாகப் பெற்றெடுத்த குழந்தையின் பிம்பாத
மழலைச் சொல்லால் வரும் செவியின்பத்தை அநுபவிக்கவும்
பேராவுகொண்ட தாய் தந்தைமார்கள் அல்லும் பகலும்
கொஞ்சிக் கொஞ்சி வார்த்தைசொல்லிக்கொடுத்துக்குழந்
தை வார்த்தைக்கு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். மூன்றாண்டு
நிரம்பியும் பேசவில்லை. கற்றவர்க்குப் பெற்றவளான சுந்
தரியம்மாள் குழந்தையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு அடி
முதல் முடிவரையில் அமைந்துள்ள வடிவத்தை நோக்கி
மகிழ்ந்து இவ்வளவு அழகு வாய்ந்த குழந்தையாக விருந்
தும் பேசாமலிருக்கிறதே என்செய்வலோமென்று கண்ணீர்
வடித்திருப்பதைக் கணவன் கண்டு பாதித்தனை யென்ற
வன். ஆ பிரியனே! அண்ணாவே! அருந்தவப்பயனாக வந்த
குழந்தை இன்னும் பேசவில்லை; எந்தப் பாவஞ்செய்த பாவி
களோ ஊமைப்பிள்ளையைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று
உலகுள்ளோர் பேசுவார்களே! என்செய்வோம் எனத்
தேம்பி அழுதனள். வணிகனும் மகனைப்பார்த்து மனமயர்ந்
து ஊழ்வினையால் நேர்ந்ததற்கு வருந்தி என் செய்வது
என்று தேற்றி மனைவியை நோக்கி அடிபெண்ணே! அநே
கர் நெடுந்துன்பத்தை யநுபவித்தவர்களே களித்தற்கிய
லாது இன்பத்தை அநுபவித்திருக்கிறார்கள். ஆதலின்
பிரயோசனம் அற்றதென்று வெறுக்கிற இச்சிசுவே சௌக்
கியமானதென்று ஆச்சரியப்படுமாறு சாதுரிய மாதுரியமாய்
மொழியவும் கூடும். வருந்தாதே! மணிமந்திர ஔஷதப்பி
ரயோகங்களால் போக்கலாம், அதினும் மாறுமேல் தர்ப்பி
சம் விரதங்களைப் புரிந்து ஊமைத் தன்மையை மாற்ற
லாம் எனத்தேற்றி சேர்த்தவர்களை யழைத்து மணிமந்திர
ஔஷதங்களைப் பிரயோகித்தும் நீங்கவில்லை. தவதான விர
தங்களை யுஞ்செவ்வுறச் செய்தும் பேசவில்லை. ஐந்து வய
தாயிற்று. இச்சிறுவன் பிறந்த மாதத்துப்பிறந்த ஏனை
யோர் குழந்தைகளுக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்தார்கள்.
அதனை யோர்ந்து, நல்லபிள்ளையைப் பெற்றிருந்தால் நம்
பிள்ளையையும் பள்ளிக்கமர்த்தலாமே எனத் தாய் தந்தையர்

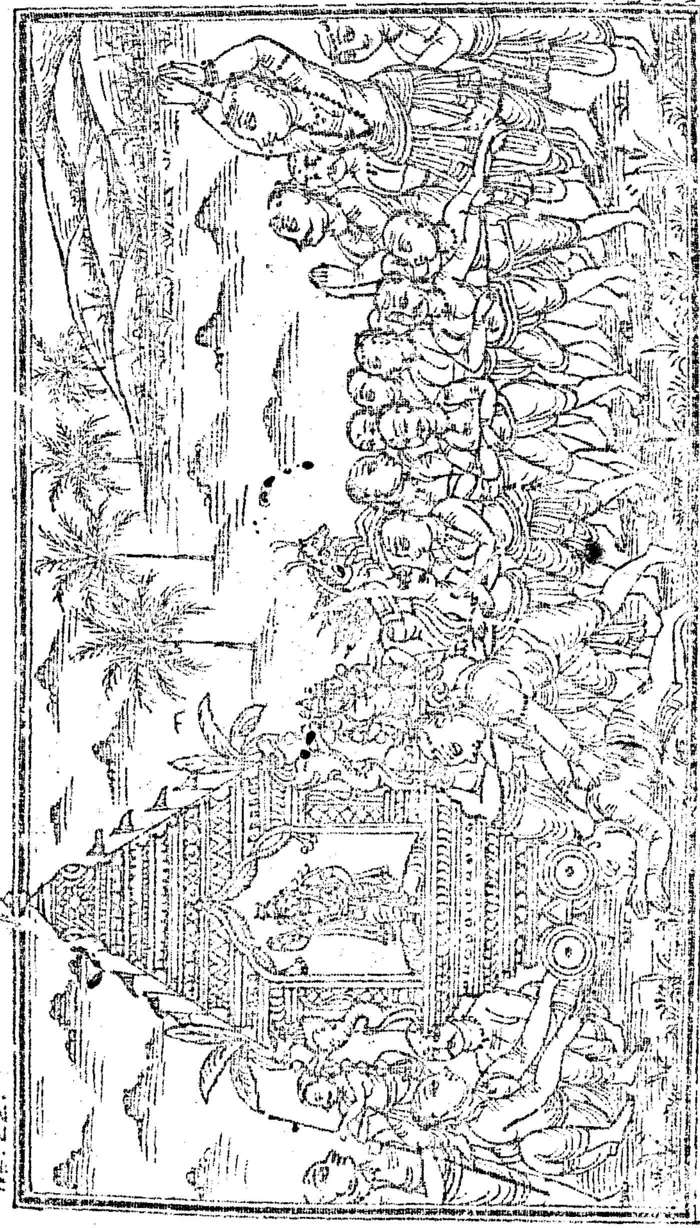

No. 22.

இருவரும் செய்யும் வகை யொன்றும் காணாராய் மனம் வருந்தி இருந்தார்கள்.

இஃதிங்ஙனமாக கீழ்கரைப் பூந்துறைநாட்டிலே ஏமப்பள்ளியென்னும் ஊரிலே கொங்கு நாட்டுவேளாளக்கன்னகுலத்திலே வேலப்பன் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் இளமையிலேயே அன்பு வாய்மை ஒழுக்கம் முதலிய நற்குணங்களோடு வளர்ந்து செல்வம், இளமை யாக்கை முதலியன நிலையிலாதனவெனக் கருதி துறவின்மேல் விருப்பமுற்றவராக வளர்ந்தார். இதனையோர்ந்த இவரது இருமுதுகுரவரும் வருந்தி, நம் குடிக்கு ஒரு பிள்ளையேயாக உள்ள இவன் கருத்து இவ்வாறாயின் எவ்வண்ணமு மபிவிருத்தியாகுமென்று உமைபாகனை அல்லும் பகலும் உள்ளத்தே கருதி யிருந்தார்கள்.

ஒரு நாளிரவில் வேலப்பன் சொப்பனத்தில் ஒரு சிவாசாரியர்போல அம்மையப்பர் தோன்றி "அன்ப! செங்கோட்டுக்கு வருக" என்றோதி மறைந்தருளினர். திடுக்கிட்டு நித்திரை நீங்கி யெழுந்து மனமயர்ந்து செயல் மறந்து திருவளப் பாங்கின் தன்மை தேறாராய் அதிகாலையிற் பிரயாணப்பட்டு நாகாசலத்தை யணுகி தீர்த்த ஸ்நானம் செய்து கோபுரவாயிலுட் புகுந்தனர். வெண்பொடியும் கண்மணியும் பூண்டு விளங்கும் ஆதிசைவாசாரியர் ஒருவர் விபூதி யளிக்கக் கைநீட்டினர். இராத்திரி சொப்பனத்தில் தோன்றியவராகவே இருப்பக்கண்டு திகைத்து மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப நாத்தழுதழுப்ப வியர்வரும்ப கண்களில் நீருற்றெடுப்பத் தரிசித்து அடியற்ற மரம்போல உடலத்தை பொருந்த வணங்கி மறைத[illegible]யத்தைப் பெற்றணிந்து நின்ற வேலப்பனை ஆசாரியர் நோக்கி "இசைந்த முதலிய சங்ஸ்காரங்கள் புனைந்து இல்லறத்து நின்று சிவகைங்கரியம் புரிந்து வாழ்க" என்று ஆஞ்ஞாபிக்குமாறு இராத்திரி என் கனவில் சிவபெருமான் கட்டளையிட்டருளினர். அதனால் உன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தேன் என்றார். தான் கண்ட

சொப்பனத்தையும் கூறி என்னை யாட்கொண்டருளும் சிவபெருமான் கட்டளையின் வண்ணமே வாழ்ந்துய்வேனென்று பணியவே* சிவதீக்ஷை செய்து சைவநூல்கள் போதித்து சுவாமி தரிசனஞ்செய்வித் தனுப்பினர். பலதிருப்பணிகளியற்றியும், உமையொருபாகர் திருவோலக்க மாகுங்காலத்தெல்லாம் சாமரையிரட்டுந் திருத்தொண்டு புரிந்து வருவர். இதனால் சாமரவேலப்பபூபதி யென்றழைக்க மிகுந்த பத்தி வைராக்கியமுற்று வாழ்ந்தனர்.

அங்ஙனம் சிறுவன் இனிமேற் பேசான் ஊமைப் பிறவிதான் எனத் தீர்மானங்கொண்ட தாய் தந்தையர்கள்; ஒருவன் கொடுத்த பணஞ்செல்லாததாயின் உடையவனிடத்தே சேர்த்து விடுவது வணிகர்களின் வழக்கமாதலின், இக்குழந்தை நமக்கு உபயோகப்படாமையால் ஈட்டிய அம்மையப்பருக்கே அர்ப்பிதஞ் செய்துவிடலா மெனத்தேறி குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு திருச்செங்கோட்டை யடைந்தார்கள். அன்று வைகாசிமாத பௌர்ணமையும் விசாக நக்ஷத்திரமுமான நம்மையாட்கொண்டருளும் அர்த்தநாரீசர் எழுந்தருளிய திருத்தேரை அடியவர் குழாங்கள் தெற்குவீதியில் இழுத்து வந்தார்கள். அப்பொழுது ஊமைப் பிள்ளையை விபூதியா லலங்கரித்து அழைத்துக்கொண்டு பத்தர்பாதத்தூளி ஓடும் திருத்தேரை வலம்வந்தனர். குழந்தை யில்லாதிருந்தது, பிரான் அருளாற் பிறந்தது, ஊமையாக விருப்பது, பெற்றோர் உள்ளம் நொந்திருப்பது முதலிய எல்லாம் அறிந்தவரான சாமரவேலப்பபூபதி அவர்களை நோக்கி தேர் ஓட்டுவிக்கும் முயற்சியைவிட்டு மெய்யுமுற்று நடுக்கவும் பயந்து இரண்டு கைகளையும் சிரமேற் குவித்து என் அப்பனே! ஒப்புயர்வற்ற மணியே! குலதெய்வமே! யாது செய்கின்றனையோ அறியேன் எனக் கண்ணீர் வடித்து அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து தூரத்தேகின்றனர். பத்தர்

*தோகையொரு பாவிலகு சேஷிகனை வித்லென்றி
ஓகையுறக் கூறு முறைப்படிபோ-நாகவிரி
பண்டிதர் தீக்கை பலித்துச்செய்யப் பெற்றுய்ந்தான்
பண்டுவினை தீர்வேலப் பன்.

பாத தூளி அருமையாகப் பெற்றெடுத்த சிறுவனை இருகையாலும் பிடித்தேந்தி உமைபாகா! நீ கொடுத்த பொருளை உன்னிடமே செலுத்துகிறேன் ஒப்புக்கொள்வாயாக என்று, ஓடிவரும் தேர்ச்சக்கரத்தின்கீழ் குழந்தை தலையை உருட்கட்டையைப்போல வைத்தனர். இதனைக்கண்ட சாமரவேலப்பபூபதி ஏழைபங்காளா இக்குழந்தை மாயுமேல் என் தலையையும் தேர்ச்சக்கரத்திற் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று வைராக்யத்துடன் கூறினர். தேருருள் சிறுவன் தலையைத் தாண்டிச் சென்றது. குழந்தையும் ஐயா தேர்க்காலில் விழுத்தினீர்கள் என்று பேசியது. தாய்தந்தையர்கள் களிகூர்ந்து பிள்ளையை எடுத்து முத்தமிட்டார்கள். அன்பர்கள் ஹர ஹர முழக்கமிட்டார்கள். சாமரவேலப்பபூபதி தேவிபாகன் திருவுள்ளச்செயலை எண்ணி எண்ணி கண்ணீர் சொரிய நின்றனர். குழந்தை வரத்துக்காக வந்திருந்த காலத்து உமேசனை அர்ச்சித்து விபூதி கொடுத்த சிவாசாரியர் குழந்தை நெற்றியில் விபூதியை வைத்து தாய்தந்தையர்களுக்கு அளித்து ஆசீர் வதித்தனர். தாய்தந்தையர்களின் பத்தியையும் சாமரவேலப்பபூபதியின் வைராக்கியத்தையும் எல்லோரும் புகழ்ந்தேத்தினார்கள். தேர்க்காலில் ஊமைக்குழந்தை அபாயமின்றிப் பேசி எழுந்த இடத்துக்குத் தென்பால் ஒருமடங்கட்டுவித்து ஏழைகளுக்கு அன்னம் அளித்து சிறுவன் செவ்வனே பேசுவதைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு, பல சிவ பணிவிடைசெய்து ஒவ்வொரு திருத்தேர் நாட்களிலும் வந்து †அபிஷேகம் புரிந்து அன்னதானம் செய்து அகமகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

‡ஊமைதனைப் பேசுவித்த வம்பதியுட் பாழை
யாமெனவே பெய்வகை யாக்கினான்-சாமர
வேலன்............

† ஆதியில் பிரார்த்தனை செய்வித்தவர் சேனாபதி குருக்களாதலின் அப் பரம்பரையாரைக் கொண்டே இவ்வபிஷேகத்தை நாளும் பத்தர்பாத தூளியின் மரபினர் நடத்துவிக்கின்றனர் என்பது.

மெய்ப்பொருளுக வந்த மான்மியம்.

அன்பு மிகுந்தவர்களே ! அரவகிரியில் ஸ்ரீ அர்த்தநாரிப்பரமன் அநுக்கிரகித்த அருள்விளையாட்டுகளநந்தம். செங்கோட்டுவேலர் செய்த லீலைகளில் ஒன்று சொல்லி முடிகின்றேன் கேட்பீர்களாக.

பூவுலகங்களுஞ் சிறந்த பாண்டிவளநாட்டிலே, தண்பொருநையாந் தாமிரபாணி தீரத்திலே, குலத்தின் மிக்கோர் வாழும் குருகூரிலே பூர்வபுண்ணிய வசத்தால் முத்தமிழ் முதிர்ந்தோனுகி நாற்கவியின் வலுத்திறனைக் கண்டு எத்தகையினரும் மதிக்கத்தக்க பிரபலபண்டித சிகாமணியாகி பிரதிவாதி பயங்கரன் என்னுங் காரணப் பெயரைப்பூண்ட ஒருவன் எண்ணிறந்த மாணவர்கள் சூழ்ந்துவரப் பலநாடுகளிலுஞ் சென்று அவ்வக் காட்டு அரசர்களுக்குத் தன் வருகையினை முன்னே அறிவித்து அவ்வரசரின் சமஸ்தான வித்துவான்களுடனும், அந்நாட்டுவித்துவான்களுடனும் அரசர் முன்னிலையில் வாதித்து அவ்வித்துவான்களைத் தோற்கடித்து அவ்வித்துவான்களின் விருதுகளையும் நூல்களையுங் கொள்ளைகொண்டு அரசனிடத்தும் பல திரவியங்களையும் சன்மானமாகப் பெற்று அநேக விருதுகளையும் அடைந்து திக்குவிஜயம் செய்து வருவானுயினன். இங்ஙனம் இவ்வித்துவான் தேசசஞ்சாரம் செய்துவருகையில் கொடுமுடி நிறைந்த கோடுகள் சூழ்ந்த கொங்கு நாட்டிலே தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருச்செங்கோட்டிலேகருணைபொறை யகை முதலியவற்றிற் கிருப்பிடமாய்ச் செந்தமிழில் தினகரன்போல் விளங்குபவனும் சிவசுப்ரமணியக் கடவுளின் அன்புபூண்டவனுமாகிய குணசீலன் என்னும் வித்வசிரோமணி இருக்கின்றனனென்று கேள்வியுற்று அவனுடன் வாதஞ்செய்யக் கருதி அப்பண்டித சிகாமணிக்கு முன்னந்தெரிவித்து திருச்செங்கோட்டினை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டனன். இதனைக் கேட்ட குணசீலன் ஷண்முகக்கடவுள் ஆலயத்திற்குச் செ

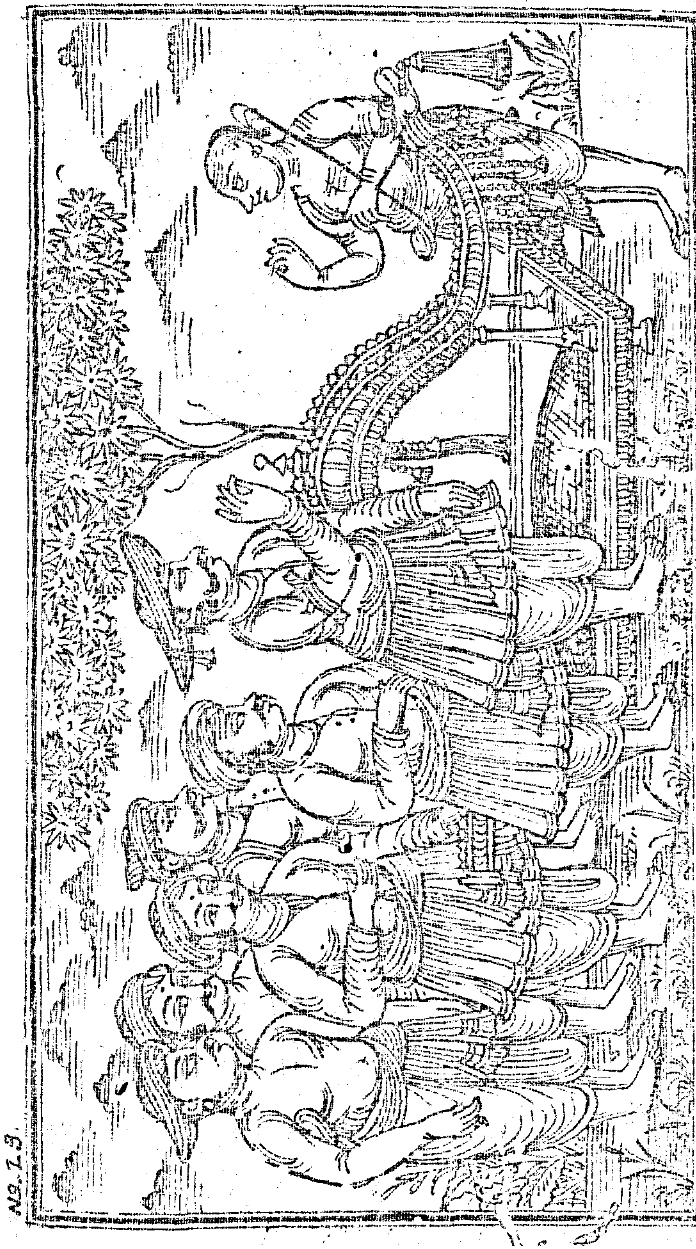

No. 13.

மெய்ப்பொருளுகவந்த லீலை.

சென்று ஆறுமுகக்கடவுள் அடிபணிந்து அநேகமான தோத்திரங்களைச் செய்து, பிரதிவாதி பயங்கரனென்னும் வித்துவான் தன்னுடன் வாதம் புரியத் தெரிவித்திருக்கும் உண்மையினைத் தெரிவித்துக்கொண்டு கலைபுணர் புலவனே! கங்கை மைந்தனே! கார்த்திகேயனே! கந்தனே! கடம்பனே! கருணையங்கடலே! காத்தருள்க! காத்தருள்க! சென்னிறைவனே! ஏழையேன் பங்கிலிருக்க வேண்டுமென விண்ணப்பித்துக்கொண்டு திரும்பிவந்து வீடுசேர்ந்து அன்றிரவு நித்திரைசெய்துகொண் டிருக்கையில் செங்கோட்டுவேலர் கனவிற்றோன்றிக் கவிஞனே அஞ்சற்க! அஞ்சற்க! பிரதிவாதிபயங்கரனைப் பின்னிட யாமே செல்வோம் எனக் கூறி மறைந்தனர். குணசீலன் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து தனது தெய்வம் தனக்குரைத்த தைரியத்தை எண்ணி ஆநந்தித்து அமர்ந்திருந்தான்.

பிரதிவாதி பயங்கரனென்போன் தான் முன்னம் தெரிவித்தபடி ஒருநாள் வழக்கப்பிரகாரம் பல்லக்கிலேறிக்கொண்டு திருச்செங்கோட்டு எல்லையிற் பிரவேசித்து, தனக்கு முன்னே தோற்றும் தெய்வீகம் பொருந்திய மலையினைப் பார்த்தபோது அம்மலை பாம்பின் வடிவமா யிருத்தலைக் கண்டு அதிசயமுற்று,

சமர முகந்திருச் செங்கோடு சர்ப்ப கயிலமென
வமரிற் படம்விரித் தாடாத தென்னை ?

என்று இரண்டாம் அடியினை முடிக்க இயலாது சிறிது சோமயங்க, அருகே வரும் மாடுமேய்க்கும் ஒரு சிறுவன்,

அஃ தாய்ந்திலையோ
நமரின் குறவள்ளி பங்கன் றெழுகரு நாட்டியர்ந்த
குமரன் றிருமருகன் மயில் வாகனங் கொத்துமென்றே.

எனப்பாடி முடித்தனன். இதனைக் கேட்ட பிரதிவாதி பயங்கரன் ஒன்றுந் தோற்றுவ திப்பிரமை கொண்டு பல்லக்கினின்றுங் கீழே இறங்கி இச்சிறுவனே ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. நாம் வெற்றிருந்து சொல்லுமேலே மனத்தினினைத்த

சிலும், அட்டவசுக்கள் சந்திரனோடும், பிதிர் தேவதைகள் வரைப்பரப்பிலும் சத்தியர்கள் யோனியிலும், அபானத்திற் சிருமகளும், நாகாதியர் வாலிலும், அநிந்தமொளியொடு நேர் மத்திலும், கங்கை கோசலத்திலும், யமுனை கோமயத்திலும், யாதவர் உரோமங்களிலும், பூமிதேவி வயிற்றிலும், ஆகவனீயம் இதயத்திலும், தக்கணாக்கினியம் முகத்திலும், யாகத் தொழில்கள் எலும்பினிடத்தும், கற்புடைய மடவார்கள் எல்லா அங்கங்களிலும் இருப்பார்கள். வேதாகமங்களை நன்குணர்ந்த சேய்ஞலூர்ப் பிள்ளையாரென்னும் தண்டீசுரர் பசுவின் உயர்வை நோக்கியன்றோ மேய்க்குந்தொழிலைப் பூண்டனர். புண்ணியத்தொழில் இதுபோ லுலகத்திலுண்டோ? புலவர் திலகரே! சகல பாவங்களையும் போக்கவல்லது திருநீறு ஆம் அன்றோ! அந்நீற்றுக்கு மூலமானது அவகாரஞ் செய்யும் மூத்திரம் பசுவென்றால் இன்னுமென்ன கூறக்கவேண்டும்.

அப்பசுக்களை மேய்க்கினும் புனமுருக்கக் கோலால் மெல்ல செச்செநெறி செச்செநெறி யென்று ஒற்றி யொற்றி யோட்டினும் சிவலோகத்திற் சிறப்புப் பொருந்த வாழ்வார்கள். இரக்கமில்லாமற் கோபித்து அதட்டி யடித்து வருத்துவோர் நரகத்திற்றங்குவார். அரன் அரி அயன் ஆகிய மூர்த்திகளும் இந்திரனும் அவன் வழிவந்த மற்றத் தேவர்களும் உமாதேவி முதலானவர்களும் அந்தணர்களும் பசுக்களினீங்காமல் வாசம் செய்வார்களாதலின் அப்பசுக்களைப் பூசிப்போர் உயர்வாயிருப்பார்கள். பசுக்களை ஓம்பாமலும் தொழாமலும், இருக்கிறவர்கள் நரகத்தில் விழுந்தழுங்கியராயும், அந்நரகத்தினின்றுங் கரையேற அரியராயு மிருப்பார்கள். அவற்றை ஓம்புவோரும் பாதங்களில் தொழுவோரும் சிவலோகத்திருக்கைப் பொருந்துவர். அப்பசுக்களுக்குப்புற்களை வாயிற்கொடுத்து, வலஞ்செய்து வாழ்த்திவணங்கிப் பூசைசெய்வோர் இருவினைகளையும் நீங்கிச் சிவலோகத்தில் சுற்றத்தாருடன் விளங்கியிருப்பர். அப்பசுக்களின் பாலைக்கொண்டு சிவபெருமானுக்கு அபிடேகம் செய்

தோர் அப்பெருமான் உலகத்தினைச் சேருவர். பசுக்களைக் கையால் தீண்டினவுடன் எல்லாப்பாவங்களும் குறைந்துகெடும். அஷ்டமிதோறும் மஞ்சனம் கொண்டு அபிஷேகஞ் செய்து பூவாலருச்சித்துத் தூபதீபமும் காட்டி அன்னமுதலிய நிவேதனமும் தண்ணீரும் ஊட்டி அப்பசுக்களை உலாத வோருந்தச் செய்யவேண்டும். பசுக்களை முதுவேனிற் காலத்தில் குளிர்ச்சியுள்ள மலைப்பக்கமாகிய காட்டினிடத்தும் தழைத்திருக்கும் சோலைகளிலும், முன்பனி பின்பனியாகிய காலத்தில் சூரியகிரணம் பரந்த வெளிப்பரப்பிலும், மழைக் கார்காலமுதலிய காலங்களில் துன்பமில்லாத இடங்களிலும் மேய்க்கவேண்டும். பசுக்கள் தினவுக்கு உரைஞ்சும் கற்றுணை மன்றமுதலிய இடங்களில் நட்டவர்கள் சிரஞ்சீவியாந்த வாழ்வை யடைவார்கள். பசுவினைத்தானம் செய்வோர் புத்திரபவுத்திரருடன் நெடுங்காலம் வாழ்வார். பசுக்களை வாகனமாக ஏறிச்செலுத்துவோர் தீ நரகத்தினையடைவர். மலட்டுப் பசுவின் மீதாயினும், இடபத்தின் மீதாயினும் பாரமான பண்டங்களை ஏற்றுவோர் பாவிகளாவார்கள். பசுக்கள் கன்றினின் கன்றுக்கு இரண்டுமாதம் வயிறு நிறையப்பால் குடிக்கும்படி செய்து பின்பு அவற்றின் வாய் நுரைகளைக் கழுவிப் பசுவின்பாலைக் கறந்து கொள்ளவேண்டும். இன்னும் பசுக்களின் மகிமையினையும் அவற்றை ஆதரிக்கவேண்டிய செயல்களையும் கூறின் விரியும் என்று சொல்லிமுடித்தனன்.

பிரதிவாதி பயங்கரனாகிய வித்துவான் அச்சிறுவன் அடைந்திருக்கும் தமிழ்ப்புலமையையும் ஆகமவுணர்ச்சியினையும் அறிந்து, இச்சிறுவன் உபாத்தியாயருடன் நாம் வாதம் செய்வது கூடாதென்றெண்ணி வந்தவழியே பல்லக்கைத் திருப்பிவிடும்படி சொல்லிப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு கையேட்டுக்காரர்கள் சூழ அகன்று விட்டனன். அச்சிறுவனும் பசுக்களும் மறைந்தன. சமீபத்திலிருந்து அவற்றை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சிலர் ஓடி நடந்த வரலாற்றினைக் குணசீலனுக்குத் தெரிவிக்க அவர் ஆச்சரியமுற்று

இச்செயல் செங்கோட்டுவேலர் திருவிளையாட்டென அறிந்து மகிழ்ந்து ஆலயத்திற் சென்று சரவணபவனைத் தரிசித்து ஆநந்த பரவசமாகப்பாடி ஆடித்திரும்பிச் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தனன். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீ அர்த்தநாரீசுரரும் குமாரக்கடவுளும், அன்பு பூண்ட அடியவர்கள் இருதயத்தில் அழுந்தாமல், நாளும் இன்பத்தையளித்து மூவரும் தேவரும் யாவரும்போற்ற எழுந்தருளியிருக்கிறார். இம்மான்மியத்தைப்பத்திகொண்டு வாசித்தவர்கள் கேட்டவர்கள் இஷ்டகாமியார்த்தத்தைப் பொருந்தி வாழ்வார்கள்.

வாழ்க மாதொரு பாகர் குமாரனே
வாழ்க அந்தணர் மாமறையாகமம்
வாழ்க பூதி மணியடியாரெலாம்
வாழ்க கோதைநகர்மான்மியமரோ.

முற்றுப் பெற்றது.

சிவமயம்.

காந்த காண்ட மான்மிய அட்டவணை.

பக்கம்.	மான்மியம்.
1	சூரனாதியர் செயற்கை.
18	ஷண்முகர் செயற்கை.
31	சூரபன்மன் வதை.
39	முருகர் சிவார்ச்சனை.
48	வள்ளி நாயகியார் உற்பவம்.
50	,, திருமணம்.

தீர்த்த மான்மியங்களிலுள்ள விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.	மான்மியம்	விஷயம்.
57	கணபதி தீர்த்தமான்மியம்.	விநாயகர் தீர்த்தங்களமைத்தல்.
62	விஷ்ணுதீர்த்தம்.	காந்தருவ ஜயந்தன் கதை.
68	பிரமதீர்த்தம்.	தீர்த்தப்பெருமை.
70	துர்க்கைதீர்த்தம்.	மகிஷாசுரவதம்.
72	நாகதீர்த்தம்.	தீர்த்தப்பெருமை.
75	சிவதீர்த்தம்	தன்மமுனிவர் சரிதம்.
78	குமாரதீர்த்தம்.	வாணாசுர கர்வ பங்கம்.
86	பாபநாசதீர்த்தம்.	சுமதி திடமதி சரிதம்.
92	தன்மதீர்த்தம்.	கபாலாபரண ராக்ஷத வதம்.
96	இந்திரதீர்த்தம்.	,,
96	வயிரவதீர்த்தம்.	மகோஜயராஜன் சரிதம்.
107	வாணிதீர்த்தம்.	தீர்த்தப்பெருமை.
109	தேனுதீர்த்தம்.	காமதேனு சிவலிங்கபூசைசெய்
110	க்ஷீரதீர்த்தம்.	தீர்த்தப்பெருமை [தல்
110	ஷண்முகதீர்த்தம்.	தன்ம ஜனகராஜசரிதம்.
113	சருவதீர்த்தம்.	தீர்த்தப்பெருமை.
114	அக்கினிதீர்த்தம்.	கிராமபதி அக்கினிதேவனுன
118	யமதீர்த்தம்.	சுவேதன் சரிதம். [மை
121	குபேரதீர்த்தம்.	குணநிதி குபேரனானமை.
126	சூரியபுஷ்கரணி.	[illegible]
128	சந்திரபுஷ்கரணி.	தாரா சசாங்கம்.

133	செங்கமலைத்தீர்த்தம்.	லக்ஷ்மி நோற்றமை.
136	வருணதீர்த்தம்.	மூதேவி வரம்பெற்றமை.
138	சத்தகன்னியர் தீர்த்தம்.	இரதிதேவி நோற்றமை.
145	விருதிதீர்த்தம்.	பராசரர் சரிதம்.
146	சத்தரிஷிதீர்த்தம்.	நவராத்திரி விரத வரலாறு.
152	இராமதீர்த்தம்.	காயத்திரிதேவிவரம்பெற்றமை.
154	வாயுதீர்த்தம்.	வாயுபூசித்தல்.
155	ஈசானதீர்த்தம்.	ஜயந்தன் காக உருவம் நீங்கல்.
158	சரசுவதி, கங்கை, யமுனை தீர்த்தம்.	சரசுவதி, கங்கையமுனை, மூவரும் வரம்பெறல்.
159	ஜாம்பவந்த தீர்த்தம்.	தேவஸ்தான அதிகாரி நாய்ப்பிறவி பெற்றமையும் நீங்கினமையும்.
163	மயேந்திர தீர்த்தம்.	மயேந்திரவரம் பெற்றமை.
164	தீர்த்தநிலை	அந்த அந்த தீர்த்தங்களுள்ள இடம்கூறல்.
166	சிங்கவன்மன் சாபவிமோசனம்	சிங்கவன்மன் திருவிழா நடப்பித்தல்.
175	திருவிழா	
179	பாண்டவதீர்த்தம்	பாண்டவர் வரம்பெறல்.
181	பாண்டியதீர்த்தம்	பாண்டியன் மேகத்தைச் சிறைப்படுத்தும் அருள்பெற்றமை.
187	மலைகாவலராக்கியது.	மலைகாவலர் பெருமை.
191	கல்விடபத்துக்குக்கடலையருத்தியது.	சிவப்பிரகாசர்சரிதம்.
205	ஊமையைப்பேசுவித்தது.	செல்லும்தேர்க்காலில்கிடந்திய குழந்தை அபாயமின்றி எழுந்து பேசியது.
214	மாடுமேய்ப்போனாக வந்தது.	குணசீலனுக்காக குமாரர் மாடு மேய்ப்போனாக வந்தது.

[illegible library stamp]